

PHAN HỒN NHIÊN ✪ TRƯƠNG HUYỀN ĐỨC

LUẬT CHƠI

TỦ SÁCH TEEN **hoa học**
THẾ KỶ 21 CỦA BẢO **học trò**

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

PHAN HỒN NHIÊN

LUẬT CHƠI

(Sci-fi #2)

Truyện dài

Phát hành Tập San Hoa Học Trò

Nguồn: kenhtrasua.com

Nhà xuất bản Trẻ
2013

Tác Giả

Phan Hồn Nhiên

Phan Hồn Nhiên (sinh năm 1972) là một nữ nhà văn Việt Nam, tác giả của những cuốn tiểu thuyết, truyện ngắn hiện đại và tưởng tượng. Chị bắt đầu viết sách từ năm 1992 và đã có nhiều cuốn sách ra mắt được đông đảo công chúng trên cả nước đón nhận.

Sinh ra tại Hà Nội, nhưng Phan Hồn Nhiên sống tại Thành phố Hồ Chí Minh từ năm lên 5 tuổi. Ba là kỹ sư nông nghiệp người miền Nam, còn mẹ là bác sĩ thú y người Hà Nội. Chị tốt nghiệp trường trung học phổ thông Lê Quý Đôn và sau đó là bằng cử nhân tại trường Đại học Sân khấu Điện ảnh Hà Nội vào năm 1999. Sau đó, chị trở thành nhà báo, quản lý biên tập

viên tại Tạp chí Sinh viên Việt Nam. Hai trong số các cuốn sách của chị đã được chuyển thể thành những bộ phim truyền hình.

Tài năng của nhà văn Phan Hồn Nhiên nhanh chóng bộc lộ sau khi bà giành vị trí thứ hai trong cuộc thi nhà văn trẻ được tổ chức bởi báo Hoa Học Trò. Năm 2009, chị đã được trao giải thưởng của Hội nhà văn Thành phố Hồ Chí Minh cho tập truyện ngắn Cánh Trái. Năm 2011, chị giành giải thưởng Sách Quốc gia cho cuốn sách Xúc cảm nguy hiểm và cũng trong năm đó, chị đã tham gia Chương trình Viết văn quốc tế tại Iowa, Mỹ.

Hiện là biên tập viên, làm việc tại báo Sinh Viên Việt Nam. Hội viên Hội Nhà văn TP.HCM năm 2010; Ủy viên Hội đồng Văn xuôi của Hội khoá VII (2015-2020).

Sự nghiệp viết văn của Phan Hồn Nhiên đến nay đã có nhiều tác phẩm nổi tiếng với đông đảo quần chúng bạn đọc trên cả nước, bao gồm các tiểu thuyết, truyện ngắn

• **Tác phẩm đã xuất bản:**

- Ngựa thép (tiểu thuyết - NXB Trẻ)
- Cánh trái (tập truyện ngắn - NXB Văn Nghệ)
- Đồi mùa hè (tập truyện ngắn - NXB Văn học)
- Công ty (truyện dài - NXB Trẻ)
- Mắt bão (truyện dài - NXB Văn Nghệ)
- The Joker (truyện dài - NXB Trẻ)
- Một năm mưa trên ngôi nhà Mondrian (in chung Vũ Đình Giang - NXB Trẻ)

• **Tác phẩm viết riêng cho tuổi teen đã xuất bản:**

- Bộ ba fantasy: Những đôi mắt lạnh, Chuỗi hạt Azoth, Xuyên thẳm (3 truyện dài - NXB Kim Đồng)
- Bộ ba Sci-fi: Máu hiếm, Luật chơi, Hiện thân (3 truyện dài - NXB Trẻ)
- Năm ở lưng đồi (tập truyện ngắn - NXB Trẻ)
- Dạt vòm (truyện dài - NXB Kim Đồng)
- Giao mùa (tập truyện ngắn - NXB Kim Đồng)
- Cú nhảy ban mai (tập truyện ngắn - NXB Kim Đồng)

- Bãng ghẽ mùa thu (tãp truyẽn ngãn - NXB Kim Đõng)
- Ngườì mưa (tãp truyẽn ngãn - NXB Kim Đõng)
- Xúc cảm nguy hiẽm (tãp truyẽn ngãn - NXB Kim Đõng)

• **Giải thưởng**

- Vị trí thứ hai trong cuộc thi Nhà văn trẻ của Báo Hoa Học Trò.
- Giải thưởng Nhà văn trẻ của Hội nhà văn Thành phố Hồ Chí Minh năm 2009.
- Giải thưởng Sách Quốc gia năm 2011.
- Giải đồng Sách hay Việt Nam cho tác phẩm Xúc cảm nguy hiểm năm 2012.

Giới Thiệu

Một cuộc sống đúng như các chàng trai cô gái hôm nay đang sống. Một chương trình truyền hình mọi người vẫn xem mỗi tuần. Một ngôi nhà, một căn phòng đã quen thuộc. Bỗng, chỉ sau một buổi tối ra khỏi nhà, khi trở về, mọi thứ vây quanh Lâm thay đổi hoàn toàn. Những người ngỡ như có thể tin cậy nhất, các nơi chốn tưởng chừng an toàn nhất, với cậu, lại cất giấu nhiều nguy hiểm nhất.

Một cuộc phiêu lưu mở ra trước mắt Lâm. Cậu nhập cuộc, tham gia cuộc chiến đấu liên quan đến vấn đề sinh – tử. Khởi đầu âm thầm và được dẫn dắt bởi nỗi sợ hãi, cho đến một lúc, cuộc phiêu lưu của chàng trai trẻ biến thành một hành trình chủ động. Nhân vật chính thực hiện tiến trình biến đổi quan trọng, từ một chàng trai tuổi teen trở thành nhân vật được lựa chọn, một người chiến đấu và chiến thắng.

Mang phong cách sci-fi, Luật Chơi mang theo những âm mưu và bí mật buộc bạn không ngừng phân tích, lý giải và khám phá. Các nhân vật sẽ tiến vào lãnh địa đầy thử thách của khoa học hiện đại, tiếp cận một số gợi mở bất ngờ của nghệ thuật. Và như tất cả những chàng trai cô gái tuổi 17, họ cũng bước vào thế giới của tình yêu, tìm thấy các rung động đầu đời, và nhận ra những điều lớn lao phía sau tình yêu ấy.

Thông qua hình ảnh “gap year” mà nhân vật chính trải qua, Luật Chơi gửi đến bạn thông điệp mạnh mẽ về thời gian chuyển tiếp mà người trẻ sẽ trải nghiệm. Nhận biết con người thật của chính mình cũng như con người mà mình muốn trở thành, Lâm không ngừng bước để đạt đến mục tiêu. Nhưng, trên con đường cậu đi, những gì đồng hành với cậu mới là điều đáng giá nhất.

Chương 1

Lần thứ tám của hồi chuông điện thoại sắc nét và rành rọt ngoài hành lang, tiếng reo vang cắt đứt giữa chừng.

Từ khe hở giữa hai cánh cửa lá sách, lọt vào luồng sáng mỏng. Sau mấy đợt rung nhẹ theo sóng âm thanh, giờ thì nó bất động. Bất động như một kẻ quan sát câm lặng, mở to đôi mắt trống rỗng kiên nhẫn dõi vào căn phòng bề bộn.

Trong đường đi của luồng sáng, hiện ra hai quyển sách một cũ, một cũ hơn, xếp chồng lên nhau giữa bàn học. Bìa sách in hình nhánh cam thảo, với những chiếc lá đối xứng, vẽ bằng màu nước. Màu xanh nhạt mềm mỏng khiến những chiếc lá như tỏa vào chung quanh hương thảo mộc êm nhẹ. Cách không xa, trên sàn gỗ, cuốn tạp chí máy tính trải rộng. Nhiều cột chữ tô highlight chằng chịt. Thu hút mắt nhìn hơn cả, đôi sneakers mềm với phần mũi da thuộc xám trắng và phần đế có sọc phản quang. Chỉ có điều, dù nguyên tem nhãn, thì một chiếc đã văng tận góc phòng, chiếc còn lại lăn lóc trong hộp giấy cùng tấm thiệp sinh nhật chưa bóc.

Tuy nhiên, trong phần bóng tối xám mờ còn lại, nhiều hơn cả chính là các tập album gáy viền da xanh, loại lưu trữ chuyên dụng, dành cho người sưu tập tem.

Chúng hiện diện khắp nơi: Ngăn kệ sách, nóc TV, cài giữa các dây guitar điện, và nhất là trên mặt nệm, chung quanh một cơ thể nằm sấp, tai đeo headphones phi công to xù, tay chân xoay vặn theo các hướng khác nhau, chìm trong giấc ngủ mê mệt.

Một con bọ dừa bay vù đến, đậu bên cánh cửa khép hờ, sắc xanh turquoise óng chuốt của đôi cánh biến con bọ thành một viên đá đẽo gọt hoàn hảo. Nó bắt đầu bò lên cao hơn. Từng cặp chân nhỏ, qua lớp kính mỏng, khuếch đại thành các lưỡi cưa đen nhánh, loay hoay xoay trở, như tìm cách khoan thủng một ô kính của sổ, hòng đột nhập căn phòng.

Thân hình nằm sấp cựa nhẹ, duỗi dài tay chân. Chiếc headphones chệch ra khỏi đầu. Đó cũng là khi xuyên qua các bức tường, xuyên qua những cánh cửa khép kín, văng đến từng hồi chuông cửa đình đoong dịu êm. Mái đầu rối tinh nhấc lên đôi chút, lăm bằm vài tiếng, rơi lại xuống chiếc gối căng phòng. Cánh tay dài trượt tóm lấy góc chăn nhàu nát, trùm kín mặt. Nhưng sự trì hoãn không thể kéo dài khi tiếng chuông lại đình đoong, lần này rõ hơn và mạnh hơn. Chàng trai lồm cồm ngồi dậy, hé mắt nhìn xuống cổng qua kính cửa sổ mờ bụi. Đình mũ của nhân viên bưu điện ngần ngừ bên dưới những vẩy lá li ti của cây thằn lằn. Không thể kiên nhẫn chờ thêm, ông ta viết tháu vài dòng trên mảnh giấy báo bưu phẩm, nhét vào thùng thư, rồi nổ máy phóng xe đi.

Mái tóc bù xù quay về giường. Vẫn ử rữ ngái ngủ, nhưng nhịp đập trong lồng ngực khựng lại một nhịp. Đôi mắt lơ lơ mở to, bàng hoàng nhìn trừng trừng các chữ số điện tử nhấp nháy 3:45. Mốc thời gian chính cậu cài đặt để thức dậy vào sáng sớm. Đó cũng là thời điểm tại Des Moines, theo lịch cuối tuần, từ nửa kia bán cầu, ba mẹ cậu có thể thu xếp thời gian, nối mạng cùng con trai. Thật tai hại khi lơ cuộc nói chuyện với cả hai. Lại chính vào ngày sinh nhật của cậu. Nỗi sững sốt lẫn lo âu xua tan trạng thái lơ đãn. Cậu hấp tấp cúi người, quờ quạng tìm chiếc điện thoại văng vào gầm giường từ hôm qua. Màn hình trong rỗng. Không tin nhãn. Không cuộc gọi nhớ. Thật kỳ quặc khi có thể liền mạch hơn mười tám tiếng li bì chỉ ngủ, như chìm xuống đáy biển sâu. Kỳ quặc hơn nữa là đồng hồ báo thức điện tử lại có thể sai lệch đến tận nửa ngày.

Cánh cửa sổ khép hờ bỗng bật tung. Luồng gió mạnh thốc thẳng vào căn phòng góc tầng hầm. Đám lá khô phủ đầy ô-văng tầng dưới bị cơn lốc xoáy cuộn tung, theo gió bay lên. Mặt Trời bên trên những đỉnh lá trong vườn chỉ còn là một chiếc đĩa xám trắng lơ lửng giữa nền trời màu xám thép. Mù mưa loáng chốc xâm chiếm khắp nơi. Tiếng cánh gỗ khứa lạch cạch không đều nhịp vào khoảng tường gạch, gây cảm giác khó chịu ghê gớm. Lâm lão đảo đứng dậy, toan đóng sập cửa sổ. Nhưng cậu dừng kịp khi con bọ dừa lúc này đã chuyển từ mặt kính, bò đến khung gỗ. Nếu hấp tấp vội hơn một giây, hẳn con bọ cánh cứng đã bẹp dí dưới sức đập của cánh cửa. Cậu ưỡ

oải đưa tay gạt nhẹ cái đốm xanh lạ mắt lùa nó bay hẳn ra khoảng không ngoài vườn. Thế nhưng, cũng như đám lá khô, viên đá turquoise xòe cánh, phát ra âm thanh rè rè, chấp chới bay qua vai cậu. Đậu trên nhánh cam thảo bìa sách vở, nó không gây thêm tiếng động nào nữa.

Mái tóc trắng xóa bọt xà phòng được vuốt thành hai cái sừng nhọn hoắt bên trên đôi tai vênh. Ngâm người trong bồn tắm, một mắt nhắm, một mắt mở, duỗi dài cánh tay và đôi chân như những cành củi lỏng không trôi nổi dập dềnh trong làn nước đầy bọt trắng mát dịu, Lâm thở chậm chậm, khoan khoái vốn sở hữu một vẻ ngoài thiếu hụt sức sống, nhưng khi bản nhạc The Fellowship của Smashing Pumpkin từ chiếc headphones không dây, có hình dáng như tai nghe của phi công tiêm kích, chảy thẳng vào đầu khiến gương mặt chàng trai trẻ tuổi lúc này trở nên sống động, vẻ ngây thơ liêu lĩnh còn sót lại từ một chú bé hòa hợp tuyệt đối với vẻ khó chịu thờ ơ của một cậu trai chưa hết bối rối với sự trưởng thành. Hai chiếc sừng đầy bọt lười biếng ngã vào thành bồn thỉnh thoảng chồm lên, theo cú riff mê hoặc nào đó của tay guitar lead. Những ngón tay gõ trên thành bồn tắm theo nhịp trống điên cuồng. Khi ấy, đôi mắt xám nhạt cận thị hay nheo nheo buồn tẻ bỗng trở nên tinh quái, sống động, thực sự dễ coi hơn. Thế rồi, không hề có dấu hiệu báo trước, người nghe nhạc buông tay, trượt sống lưng theo thành bồn tắm phủ composit trơn mượt, chìm lìm xuống dưới mặt nước. Chiếc headphones buột ra, trôi lênh bênh. Mái tóc tan bọt trắng, rờn lên như đám tảo biển bao quanh khuôn mặt xương xương với cặp mắt nhắm nghiền và đôi lông mày thẫm xanh như vết mực.

25... 28... 29... 33... 38... Cậu đếm đều đều, chính xác. Kỷ lục nín thở một phút hai mươi giây sẽ được phá vỡ trong hôm nay. Đúng lúc ấy, điện thoại bàn reo vang. Cặp mắt ngâm trong làn nước choàng mở phân vân dao nhẹ. Chỉ là cuộc gọi quảng cáo sản phẩm bảo hiểm hoặc tổng đài tự động thông báo cước phí viễn thông, cậu tự nhủ.

56... 58... 62... Sau quãng ngừng bật, tiếng chuông từ điện thoại treo ngoài hành lang một lần nữa vang lên. Xuyên qua màn nước bất động, từng hồi chuông vọng đến thông thả, nhẩn nại, cho đến khi sự nhẩn nại ấy biến thành một nỗi khẩn thiết, không cho phép người nghe lảng tránh lâu thêm.

Lâm đành ngoi lên khỏi mặt nước ở giây thứ 89. Quấn tẩm khăn bông xanh nhạt quanh bụng, cậu chạy ra hành lang.

— ”Tôi đang nghe!” - Cậu lấy giọng tử tế nhất, thậm chí còn thử chành miệng thành một nụ cười. Một bước tiến kha khá so với thói quen nhất gừng bất lịch sự lâu nay - Xin lỗi, ai gọi đến?

Không có lời đáp.

Trong ống nghe, vọng đến vài âm thanh mờ nhạt, hun hút, như gió thổi qua những khe hẹp tình cờ để hở của một cây organ trong nhà thờ. Lâm hăng giọng, alô to hơn.

Không có lời đáp.

Bỗng, văng đến tai cậu tiếng loạt roạt của giấy tờ bị xé rách, tiếng động không thể nhầm lẫn của vật dụng bị tọc lọi và đổ ra khỏi nơi cất giữ. Giữa các tiếng động lộn xộn, có thể nghe thêm nhịp bước khoan thai của đế giày da gỗ trên nền gạch. Một cánh cửa thình lình đóng sập. Ngay sau đó, nổi tiếp bằng cuộc trao đổi giữa một nhóm người. Có lẽ vấn đề bọn họ đang đề cập khá nghiêm trọng và cần giữ bí mật, bởi tất cả đều nói lao thảo, thẳng hoặc xen vào một giọng gay gắt hoặc tiếng cười mỉa mai khó chịu.

Ngừng một lúc.

Tiếp tục vọng đến âm thanh sột soạt, răng rắc gậy vỡ, từ một góc nào đó khá xa.

Lâm căng tai, tò mò lắng nghe.

Chợt, trên nền thanh âm mơ hồ, nổi rõ lên tiếng rên méo mó của giọng đàn ông trẻ. Tiếng van vãn bị từ chối bởi tràng cười nhạt bóng. Rồi tiếng nức nở khản đục, đau đớn, rõ ràng rỉ ra từ một cuống họng bị bóp nghẹt thô bạo. Tất cả đều thu vào đầu dây điện thoại bên kia rõ mồn một...

Đột nhiên, tất cả im bật

Các ngón tay Lâm bấu chặt ống nghe từng khớp ngón trắng bệch nổi rõ trên lớp nhựa cứng đen thẫm. Những giọt nước to nặng từ mái tóc ướt đầm rơi xuống vai, chảy thành từng vệt dọc theo làn da nổi gai ốc. Có gì đó phảng phất thân quen trong những lời van xin cậu vừa bắt được trong điện thoại. Phải, dù bị cố ý làm móp méo, âm sắc ấy cậu từng nghe qua. Nhưng,

chính xác là ai? Ai có thể rơi vào cảnh huống tồi tệ như vậy? Cậu không thể kết nối giọng nói ấy với một gương mặt cụ thể.

Ông nghe treo lại lên giá. Chàng trai gầy kheo khư vẫn đứng im, đôi môi mím chặt cau có. Cặp mắt mở to, trừng trừng nhìn các con số trên bàn phím điện thoại. Mười phút trôi qua.

Không khí căng thẳng, rỗng xộp.

Xuyên qua mấy ô thông gió trở trên tường hành lang, hiện lên những khoảng trời hình học rời rạc. Tất cả phủ màu xám đen duy nhất của những dải mây trĩu mưa.

Không có hồi chuông nào gọi đến lần nữa.

Bộ đồ mặc nhà ưa thích bao giờ cũng vút ở trên cùng, trong ngăn kéo chật chội. Lâm nhặt nó, tròng vào người. Vừa mặc, cậu vừa tự nhủ cú điện thoại là món quà sinh nhật kém vui của tên bạn quái quỷ nào đó cùng lớp. Nếu không, thì cũng chỉ là một màn dàn dựng vốn đầy rẫy trong các bộ phim hình sự, văng ra từ chiếc TV tình cờ đặt ngay cạnh bên điện thoại. Từ trước đến nay, với tính cách lơ đãng đặc trưng cũng như thói quen lảng tránh mọi sự vụ phiền toái, cậu chưa từng dính líu đến bất kỳ rắc rối nào nghiêm trọng. Môi trường sống cố định. Mỗi liên hệ nhỏ hẹp không thú vị, nhưng lại rào cản an toàn, cho phép cậu theo đuổi các sở thích riêng biệt, không đụng chạm và gây hấn với ai. Như vậy, theo chiều ngược lại, cũng sẽ chẳng có bất ổn nào ngoài kia cần đến sự tham gia của một anh chàng liều lĩnh và thờ ơ như cậu... Lâm lắc mạnh mái tóc bù xù cho văng đám bụi nước, khịt mũi tự xoa dịu nỗi lo lắng thái quá. Thật đại dột nếu vì một trò đùa của kẻ xa lạ nào đó mà phá hỏng tâm trạng nhẹ nhõm giữa những ngày Hè. Cách tốt nhất để sống an nhàn, như cậu vẫn hay nghĩ lâu nay, là tập trung vào chính bản thân. Như lúc này đây, cậu cần dẹp bỏ nỗi sợ hãi vu vơ, tập trung giải cứu cơ thể đói ngấu sau gần một ngày không nạp món gì vào bụng.

Thay vì lê bước xuống cầu thang, cậu ngồi gá lên thanh vịn bằng gỗ. Lối di chuyển tiện lợi và quen thuộc cho phép trượt thẳng xuống căn bếp vắng lặng. Ở hai khúc quanh, cậu còn ngả người ra hẳn bên ngoài khoảng không, kiểu cách của một diễn viên xiếc điệu nghệ. Chẳng có ai hét lên hoảng hốt. Cũng không có lời rầy la. Ông bà ngoại mới ở ngày thứ nhì của chuyến du lịch. Chỉ mình cậu ở nhà. Là chủ.

Cửa tủ lạnh dán kín các mảnh giấy vàng chi chít nhắc nhở của bà ngoại dành cho chứng lơ đễnh đi kèm thói vô trách nhiệm của thằng cháu trai: Từ chuyện rất nhỏ như không được hâm nóng thức ăn bằng hộp kín trong lò vi ba, cho lữ cá ăn mỗi ngày, đến những việc lớn hơn đôi chút như khoản tiền chi dùng cho một tuần lễ được cất trong ngăn kéo trên cùng của tủ bếp, khi ra khỏi nhà phải kiểm tra ổ khóa tất cả các cánh cửa... Nhưng đó là sự cẩn thận không cần thiết của người lớn tuổi. Cậu không hề có ý định bước chân khỏi cổng. Mua sắm lại càng không. Thậm chí, cậu đã phác thảo viễn ảnh biến ngôi nhà cổ khu vườn nhỏ bao quanh thành một hòn đảo, cô lập với thế giới chung quanh. Đương nhiên, nhân vật chính - một Robinson thời hiện đại, vẫn có thể nắm bắt thông tin thế giới bên ngoài bằng cỗ máy tính luôn nối mạng.

Đứng trước các ngăn tủ lạnh đầy chất các loại thức ăn, Lâm bỗng hoảng hốt. Cậu cau mày, tự hỏi sẽ cần bữa sáng, bữa trưa hay bữa tối. Xưa nay, luôn có người chung quanh lo giúp khoản này cho cậu. Rốt cuộc, để khỏi tốn thời gian, cậu tóm bữa mấy lát bánh mì khô khốc, một quả táo. Tiện tay vợ hộp nước trái cây quăng luôn lên khay nhựa, cậu ôm tất cả lên phòng.

Trong vòng mười tám tiếng đồng hồ, kể từ lúc cậu ngủ thiếp và quên tắt máy tính, hơn ba chục e-mail đổ bộ vào hộp thư. Phần nửa trong số ấy là thư rác. Phần còn lại, tên người gửi là những bạn bè cùng lớp cả nam và nữ. Chẳng có gì phải tò mò vì chắc chắn đây là thư chung gửi tất cả các học sinh thành viên. Lâm đoán không nhầm, ở đầu mỗi thư điện tử, bên cạnh địa chỉ người nhận là cậu, hàng dãy dày đặc các địa chỉ khác. Vừa gặm sâu vào tận lõi táo, cậu vừa lướt mắt đọc qua các dòng tâm sự được viết ra trong mạch xúc cảm tuần hoàn của các cô nàng mít ướt hay các lời bông phèng tếu táo của các cậu bạn tinh nghịch. Thành thật, sau khi đọc những

dòng chữ ngắn dài, cậu cũng mỉm lòng tí chút. Dù các mở đầu khác biệt, giọng điệu hoa mỹ hay thô mộc không ai giống ai, thì các e-mail đều chia sẻ một nội dung chung: cầu chúc cho các thành viên của lớp đậu vào đại học mong ước. Và dẫu cho các thành viên đã có một buổi tiệc chia tay linh đình như tối hôm qua, thì tất cả vẫn mong thêm nhiều buổi tiệc như thế, sau này, khi tất cả đã tìm thấy đường đi cho mình vào đời...

E-mail được dành mở cuối cùng, địa chỉ người gửi tên insectcollector - nhà sưu tập côn trùng, một nick ưa thích của Thái, cậu bạn thân nhất với Lâm suốt ba năm trung học. Dung lượng thư rất lớn. Phần tiêu đề bỏ trắng, nhưng lại có biểu tượng tập tin đính kèm. Ở lẽ nào đó, hai thằng thân nhau đến mức phần lớn mọi việc, chẳng cần phải nói ra. Chỉ thoáng nghe qua hay liếc nhìn qua, đứa này tức khắc biết rõ đứa kia sẽ hành động thế nào. Gửi email thế này quả là hành động khách sáo và có phần kỳ quặc, nhất là với một bản tính ngạo mạn quen giải quyết mọi việc nhanh gọn như cậu bạn thân theo quy tắc ngầm, các chi tiết bất thường sẽ kéo theo các sự việc bất thường.

Lâm hớp những giọt nước quả ép dưới đáy hộp. Ngồi thừ. Lần thứ nhì kể từ lúc thức dậy, nỗi bất an lại chạm vào cậu, bằng bàn tay vô hình.

Không có nội dung thư. Dường như người gửi mail không kịp để gõ vào vài dòng.

Tập tin Thái gửi kèm là một clip hình, tải xuống hơn mười phút. Các hình ảnh đầu tiên chao đảo, nhòe mờ, cho thấy chúng được qua bằng camera cỡ nhỏ, loại dành cho dân du lịch. Độ phân giải ở mức trung bình. Âm thanh chói gắt. Lâm phóng to khung hình, chui xuống gầm bàn chỉnh loa. Khi cậu nhòai người ngồi lại lên ghế, mọi thứ bắt đầu trở nên cân bằng và rõ ràng hơn.

Những đốm nến nhảy nhót trên mặt bàn nằm ngang. Một vài chuyển động lướt qua từ phía lưng và vai áo những bóng người đứng sát cạnh nhau. Bài Call Me Maybe ngốc nghếch mà lũ con gái thích mê văng đến, mở màn một prom vui nhộn. Lâm ngạc nhiên, tức khắc hút vào màn hình. Chính là quanh cảnh buổi tiệc đêm qua, mà cậu cũng tham dự.

Prom cuối cùng của lớp. Khác với các lớp tổ chức buổi tiệc chia tay để kết thúc quãng đời học sinh tận sau kỳ thi đại học. Đó là lúc tất cả thành thơi, trên vai không còn áp lực thi cử đè nặng. Một quyết định khôn ngoan. Lâu nay, Lâm vẫn thường lảng tránh các dịp tụ tập đông người. Chẳng khó tính gì, nhưng một cách tự nhiên, cậu dị ứng khiếp với những trò đùa nghịch bốc trời của mấy tên ngốc tự cho mình là thông minh, hay trò phán xét châm biếm của mấy cô nàng luôn tự cho mình vượt xa loài người về tài trí. Thế nhưng hôm qua, nhận cú điện thoại từ bạn thân nhắc về việc prom của lớp, Lâm lại thấy hết sức hả lòng. Thậm chí, cậu còn tự tay ủi bộ quần áo khá khăm nhất, chuẩn bị cho buổi tiệc.

Tiệc được tổ chức tại một không gian quen thuộc – ngôi nhà rộng mênh mông có hồ bơi của Thái. Lý do nữa khiến Lâm hứng thú tham gia có vẻ ngờ ngẩn nhưng lại mang tính quyết định, là prom chia tay nên không nhất thiết đến cùng một cô bạn như thông lệ. Cho nên hôm qua, cậu mang tới góp cho bữa tiệc potluck hẳn một con gà quay to tướng, vốn được bà ngoại chuẩn bị cho cậu dùng dần trong thời gian bà vắng mặt. Sau màn hỏi han về đợt thi đại học và khả năng đậu rớt với bạn bè, cậu rời khỏi khu vực đèn sáng rực rỡ quanh hồ bơi, lỉnh đến góc vườn. Ngồi một mình, lưng tựa vào gốc cây, cậu tò mò nếm thử tất cả các món khai vị ngon tuyệt của kiểu tiệc có gì ăn nấy. Đúng lúc ấy, Thái bước đến vỗ vai cậu. Và có lẽ, đấy cũng là lúc cậu ấy vừa đặt xong chiếc camera nhỏ trên chạc cây.

Cậu bạn thân và Lâm là nhân vật trung tâm trên màn hình, ở góc nhìn nghiêng. Ánh sáng hắt đến từ mấy trụ đèn vườn thừa thớt. Thật kỳ quặc khi Thái nảy ra ý định quay phim kiểu này.

Mình xấu khiếp, Lâm chán nản, cặp mắt tròn với mí mắt to nhợt nhạt mới giống mắt cừu làm sao. Dù cậu đã mặc bộ đỉnh nhất trong gia tài phục trang: Áo pull đen in hình ban nhạc cừu trào Led Zeppelin, quần jeans thẳng thớm kiểu skinny và khoác thêm chiếc áo hoodie mô phỏng bộ lông chó khoang, thì vẻ ngoài của cậu vẫn thật thảm thương, đối lập toàn bộ với cậu bạn có gu ăn mặc lịch lãm không chê vào đâu được. Tuy nhiên, nét mặt cả hai tương phản theo hướng ngược lại. Trong khi Lâm thản nhiên và vô tư lự thì ánh mắt của cậu bạn toát ra một vẻ bồn chồn đặc biệt.

— Hơn một tuần nữa sẽ có kết quả thi đại học – Lâm khịt mũi, nhắc lơ đễnh.

— Tớ sẽ đậu! – Thái nhún vai, tự tin, nhưng mắt cậu ấy theo dõi một điểm phía sau vai Lâm – cậu thì sao?

— Không tệ. Nhưng tớ chẳng quan tâm. Thứ tớ muốn là một gap year.

— Tớ hiểu. Cậu nhỏ hơn mọi người một tuổi. Sang năm vào đại học không muộn....

Câu nói ngưng giữa chừng vì trên màn hình một bóng người sượt ngang lưng Lâm. Nét mặt cậu bạn thân thoát biến đổi. Vẻ gì đó giống như nỗi sợ hãi nơi quầng mắt. Chất lượng hình ảnh không cho phép cậu nhìn rõ cái bóng. Tuy nhiên, chắc chắn, đó chính là lý do khiến Thái mất bình tĩnh trong vài giây. Tuy nhiên, cậu ấy đã mỉm cười, nối tiếp mạch chuyện, như chẳng có gì bất ổn:

— Cậu dự định làm gì trong một năm trống chuyển tiếp sắp tới? Suy nghĩ về nghề nghiệp muốn làm? Đi du lịch? Làm thêm và học thêm vài kỹ năng?

— Chưa rõ. Tạm thời tớ không nghĩ gì. Tớ muốn tận hưởng những ngày không đi học, không áp lực, và không lo lắng cho tương lai. Tớ sẽ nghe rock. Đọc sách và ngủ.

— Thời gian của cậu còn nhiều!- Lúc này, giọng nói chậm rãi từ loa vương vất chút gì giống như nỗi tiếc nuối – Chẳng bao giờ là chậm trễ, khi người ta vẫn được quyền sắp xếp thời gian của mình.

— Ừ. Có gì mà phải vội vàng! – Lâm đồng ý dễ dàng, bỏ qua ngẫm ý nào đó mà nếu hỏi thêm, có lẽ bạn thân đã chia sẻ. Một cách hời hợt, cậu lái sang chủ đề hứng thú hơn – Này, bộ sưu tập côn trùng của cậu có thêm con nào chưa?

— Mai, tớ đi rừng nguyên sinh. Nếu may mắn, tớ có thể tóm được thêm vài chú bọ dừa loại hiếm. Đi cùng tớ chứ? – Thái nhìn bạn thân, chờ đợi

Thật kỳ quặc, rõ ràng vẻ mặt cậu bạn thân muốn đề cập đến một chuyện gì khác. Nhưng lúc ấy, Lâm lại hờ hững. Cậu chỉ nhún vai:

— Tớ phải đi trông nhà. Người lớn đã đi du lịch. Nếu cậu đi chơi rừng có gì hay, điện thoại kể tớ nghe là được rồi!

— Tớ sẽ gọi hoặc gửi tin nhắn. Nhớ nhé, nhất định cậu phải nhắc máy!
– Cậu bạn gõ nhẹ một ngón tay lên thái dương, không phải là chế nhạo như Lâm tưởng -Đừng lơ đãng với người khác và cũng đừng chảnh mảng với chính mình!

Lúc này đây, xem lại diễn biến đã qua, Lâm mới sực nhận ra cậu quên hỏi bạn thân đi rừng một mình hay với nhóm du khảo. Nếu vào rừng, liệu có sóng điện thoại hay không để gọi về...Nhưng cả hai mau chóng lướt qua đề tài này.

Không khí đêm Hè oi bức. Lâm cởi chiếc hoodie, treo lên một mẫu gỗ của cây cherry cổ thụ. Bên mắt cận thị nheo lại, làm mặt cậu trông như gà hề thiếu não. Thái chỉ cho Lâm cái bàn nơi để nước ngọt, bên kia góc vườn sau đó, cậu ấy tiến về phía các tên bạn náo nhiệt sắp sửa đẩy nhau xuống hồ bơi.

Đoạn phim vẫn tiếp tục được qua, dù hai người bạn không còn đứng dưới tán cây nữa.

Nhưng, có một sai lầm trong phán đoán của Lâm.

Cậu vươn đầu về phía trước, để nhìn gần hơn màn hình.

Thái không hoàn toàn bỏ đi. Chưa đầy một phút khi cậu đi sang góc bên kia hồ bơi xếp hàng chờ lấy phần cocktail trái cây, cậu bạn thân đã quay trở lại góc vườn.

Gần như tình cờ đi lướt qua tán cây cherry, trong động tác nhanh đến khó tin, vội vã nhưng được tính toán trước, Thái bỏ vào túi áo hoodie của cậu một vật rất nhỏ.

Và cũng nhanh như hành động vừa xong, cậu ấy quay lại. Gương mặt đẹp rần rỏi hướng thẳng vào máy quay. Trong bóng tối, đôi mắt tột cùng sợ hãi rục lên, gửi đi một thông điệp câm lặng, đến tên bạn mà cậu ấy biết chắc chắn sẽ xem trọng đoạn ghi hình này.

Chương 2: Chiếu Vé

Một mảnh giấy hình chữ nhật. Dòng chữ trung tâm cách điệu từ những tia chớp, ép kim bạc: Lựa Chọn Sinh Tử. Bên dưới, tên tiếng Anh của bản gốc Fatal Blow được trình bày nhỏ hơn, màu đỏ, tạo hình vết rạn rớm máu trên làn da mờ ẩm mồ hôi. Hoàn toàn chân phương và tách biệt, chữ A và số 5 viết tay bằng bút dạ đen, nằm ở góc phải.

Đứng bên cửa sổ, trong ánh sáng thoi thóp của bầu trời sắp mưa, Lâm lật mảnh giấy, neho mắt đọc dãy chữ li ti, là những ghi chú in dày đặc ở mặt sau. Một loạt yêu cầu tỉ mỉ về phục trang, thời gian có mặt, quy định về phương tiện máy móc mang theo, và thái độ phải tuân thủ khi tham gia chương trình truyền hình trực tiếp, trong vai trò khán giả. Cậu chợt hiểu, đây chính là một tấm vé mời, được in với số lượng giới hạn. Vé không bán. Người ta chỉ có thể sở hữu nó nhờ vào mối quan hệ đặc biệt, với những thành viên nằm trong guồng máy tổ chức.

Có gì đó hơi khó hiểu. Xưa nay, ngoài chuyện bài vở, hai tên bạn thân dành trọn hứng thú cho các loại máy móc điều khiển học, sở thích sưu tập, các ban nhạc heavy metal đáng vị nể của thế kỷ trước. Như một cách khẳng định bản thân, không đời nào bị chi phối bởi trào lưu của đám đông, cả hai chỉ chú tâm vào những gì thực sự ưa thích. Chưa bao giờ cậu nghe Thái bình luận về chương trình giải trí nào đó trên truyền hình. Cậu bạn thân cũng không hề đả động về một ai đó quen biết, thân thiết ở mức có thể dành cho cậu ấy tấm vé được nhiều người lùng kiếm, lại còn ở vị trí hàng ghế đầu.

Nhưng, kỳ quặc hơn hết, Lâm mãi mê chất giấy tuyệt hảo của tấm vé trong lòng bàn tay, là việc Thái đã gấp nhỏ tấm vé, lén bỏ vào túi ngoài chiếc áo khoác của cậu.

Trong một cử chỉ đột ngột, Lâm gạt đồng hồ và cái lõi táo nhãn nham nhở qua bên, nhặt chiếc điện thoại. Mở khóa màn hình, tên của Thái đã hiện lên trước tiên.

Khúc dạo đầu của bản Broken Strings vang lên, với tiếng huýt sáo thong thả. Bản nhạc ưa thích của cả hai đứa đã được tên bạn chọn làm nhạc chờ. Hay đến không thờ nổi. Tức là dù nghe hàng trăm lần, thì mỗi lần khác nhau, bản nhạc ấy vẫn cứ mang đến một liên tưởng mới mẻ. Chẳng hạn như lúc này, Lâm bỗng thấy hiện ra trước mắt hình ảnh một chàng trai tóc bù xù, có thể là tên bạn thân hay chính cậu, quần jeans cũ và áo pull bạc màu, chiếc ba-lô ám bụi không còn nguyên vẹn đeo lệch bên vai, ngược chiều ánh sáng, bước trên đường mòn vắng lặng. Chàng trai đang trở về nhà sau chuyến hành trình dài hay mới vừa rời khỏi ngôi nhà để tìm kiếm một mục tiêu bí mật phía trước, không ai biết chắc. Nhưng theo nhịp điệu chuyển lên nhanh và mạnh hơn, người ta cũng có thể đoán biết trái tim trên đường của chàng trai đang đập những nhịp hăm hở. Thế rồi giai điệu mờ dần. Hiện lên nổi tiếp hình ảnh một hồ nước yên tĩnh giữa những bụi cây hoang dã, với các vòng tròn lan tỏa đang mờ dần, khi một vật thể hay một cơ thể, thả rơi xuống trong nỗi tuyệt vọng, đã nhiều phút trôi qua mà không hề trôi lên một lần nữa.

Bản nhạc đã kết thúc. Cậu bạn thân không hề nhắc máy. Vài lần, cậu ấy chê trách tính chệnh mảng vô tâm của Lâm. Nhưng giờ, thì cậu ấy hành động đúng như vậy.

Lâm bồn chồn. Cậu tìm số điện thoại nhà Thái, bước ra hành lang, gọi tiếp bằng điện thoại bàn. Thời gian đi học, hai đứa vẫn liên lạc với nhau theo cách này, mỗi khi trao đổi dài về các bài tập phức tạp. Ngay sau hồi chuông thứ hai, có người nhắc máy. Không phải chị giúp việc quen thuộc và xởi lởi, mà giọng nói nghiêm trang nhưng ấm áp của ba Thái. Ông cho biết cậu con trai đã rời khỏi nhà từ sáng sớm, cho chuyến du khảo rừng đã lên kế hoạch từ trước. Ông khá ngạc nhiên khi nhận ra Lâm không tham gia chuyến đi.

— Bạn ấy đi cùng ai, bác có biết không? - Cậu hỏi, ngay lập tức hối hận nhận ra mình đã ném vào lòng vị phụ huynh mằm mống của sự bất an.

— Bác không hỏi điều ấy, vì nghĩ rằng cháu và con trai bác đi cùng nhau! - Sau vài giây cân nhắc, ông hỏi thêm - Mà cháu biết trước về chuyến đi rừng này chứ?

Không nhìn thấy người đối thoại, nhưng Lâm vẫn có thể hình dung trên gương mặt ba Lâm, vẻ bối rối đã thay thế bằng trạng thái lo âu. Dù là một tên tuổi thành công và bản lĩnh đến đâu, thì một người cha vẫn không thể giấu được sự lo sợ nếu có tin tức bất ổn về con của mình. Tự trách mình đã gọi ra nỗi lo sợ không đáng có, Lâm tìm cách xoa dịu ông, bằng cách trả lời thành thật:

— Cháu có biết kế hoạch này và cũng muốn đi cùng Thái. Nhưng cháu phải trông nhà. Vậy là bạn ấy đi cùng một nhóm du khảo. Không ai đi rùng một mình cả.

— Cháu biết những người đi cùng Thái chứ? - Ông bố lặp lại đứng câu hỏi Lâm đặt ra đầu tiên, nhưng mang một hàm ý khác hẳn.

Lâm bắt đầu nhận ra vấn đề đang được dẫn đi theo chiều hướng có thể nghiêm trọng hơn cậu tưởng. Dù vậy, cậu vẫn cố gắng đưa ra các thông tin làm nhẹ nỗi bất an:

— Không... Thực sự là cháu chưa từng nghe bạn ấy nhắc đến một cái tên liên quan. Theo cháu đoán, nhóm du khảo đã hẹn nhau tổ chức chuyến đi qua diễn đàn trên mạng.

— Đừng bỏ máy! - Ông bố cắt ngang – Đợi bác thử liên lạc với Thái xem sao.

Lâm im lặng dù cậu có thể đoán trước kết quả cuộc gọi. Đúng hai phút.

Người bố quay trở lại điện thoại bàn:

— Thái không trả lời! - Ông lẩm bẩm, tự trấn an bản thân hơn là chia sẻ thông tin - Có thể lúc này nó để điện thoại ở một chỗ nào đó.

— Ban nãy cháu đã gọi vào di động của Thái. Bạn ấy cũng không nhắc máy! - Lâm nói khẽ. Cậu biết, tốt nhất là đừng che giấu.

Đầu máy bên kia lại im bật. Sau đó người cha tiếp tục, với sự điềm đạm đặc biệt, của người đã tìm lại vị thế chủ động trong mọi tình huống:

— Nếu Thái gọi lại cho cháu, hãy nhắc nó liên lạc với bác. Và ngược lại, bác sẽ bảo nó gọi ngay cho cháu. Thỏa thuận chứ?

— Vâng. Chắc chắn là như vậy! - Lâm đáp khẽ.

Cậu treo vội ống nghe lên giá, lùi vào phòng. Cánh cửa tự động khép sau lưng cậu. Hơi gió tạo thành một tiếng phào nhẹ, tựa hơi thở buột ra từ

một lồng ngực vô hình.

Tấm vé vẫn nằm trên bàn, cạnh điện thoại di động. Từ một góc khuất phía sau kệ sách, con bọ cánh cứng chấp chới bay ra, đậu giữa các tia chớp ép kim. Đôi râu nhỏ khua nhẹ, lôi kéo mắt nhìn. Lâm xoa con côn trùng, nhặt lại chiếc vé, xem ngày sự kiện diễn ra. Một lần nữa, cảm giác sừng sốt ập đến. Thứ Bảy. Lúc 20:30. Là ngày hôm nay. Như vậy, phải chăng Thái không thể đi xem chương trình nên gửi vé lại cho cậu? Nhưng, nếu quả đúng như thế, vì lẽ gì cậu ấy không nói thẳng, mà biến nó thành một hành vi bí mật?

Lâm ép tấm vé trong lòng tay, tập trung ý nghĩ. Đây là thứ kết nối cuối cùng, có liên hệ trực tiếp với bạn thân và cậu. Giá như cậu có phép màu, hoặc có thể khởi động giác quan thứ sáu như vài nhân vật trong phim ảnh, hẳn cậu đã được tấm vé mách bảo cho biết lúc này Thái đang ở đâu, làm gì, với ai. Tuy nhiên, nếu nhìn mọi việc bằng cặp mắt lạc quan, cũng có thể chẳng có gì phải quá lo âu, Lâm tự nhủ. Thái không phải là người vô tâm. Cậu ấy sẽ liên lạc lại, sớm thôi.

Lâm nhảy lên khung cửa sổ, ngồi duỗi chân, ngón tay lơ đãng gõ lên mặt cửa kính. Hết nhìn những giọt mưa lớn đang bắt đầu rơi, cậu lại nhìn chiếc điện thoại, rồi nhìn sang màn hình máy tính lúc này đã chuyển sang chế độ chờ, với hình ảnh những chi tiết máy đang tự động ráp nối vào nhau.

Vốn dĩ không thích vướng mắc vào những phán đoán phức tạp, cậu tự nhủ clip hình ảnh Thái gửi vào hộp mail lẫn tấm vé này chỉ là trò đùa nhỏ nhặt, không can dự gì đến việc cậu ấy im lìm. Hẳn cậu bạn thân lúc này đã tiến sâu trong cánh rừng thuộc khu bảo tồn sinh quyển. Chắc chắn phải có một người kiểm lâm đi cùng nên chẳng có gì nguy hiểm. Đang mãi mê dựng lều căng bạt để trú ngụ qua đêm, Thái chẳng biết có mấy cuộc gọi tới để trả lời mà thôi. Hoặc một tình huống khác, cậu ấy nhét điện thoại trong ba-lô, vẫn mãi miết men theo dòng suối nào đó, nơi những chú bọ cánh cứng nép kín trong thảm lá mục. Rồi sau đó, thay vì bó gối trong một khung gỗ chật hẹp, cậu bạn thân ngồi trên thảm lá mục, thả lỏng, tựa vào gốc cây phủ rêu, tận hưởng sự tĩnh mịch của rừng - khung cảnh mà hàng

chục lần cậu ấy phác thảo trong danh mục những việc nhất thiết làm ngay sau khi hoàn tất kỳ thi đại học.

Tới đây thì Lâm tựa hẳn vào khung cửa gỗ cứng quèo, dụi đôi mắt cừu buồn bã, thở dài. Dù chẳng phải là kẻ ghen tị, cậu vẫn không khỏi nhói lên chút ghen tị. Chung quanh ai cũng can đảm theo đuổi những kế hoạch đặc biệt, còn cậu thế nào? Ủ rũ, chẳng yêu thích điều gì đủ mạnh để phá vỡ thói quen, bước ra ngoài ngôi nhà an toàn. Bao giờ cậu cũng chỉ là anh chàng kém giá trị, chỉ biết dán mắt vào những màn hình máy móc và sách vở. Cuộc phiêu lưu lớn nhất là thực hiện vài chuyến đi tưởng tượng vào khung cảnh âm đạm ngoài kia. Bất giác, cậu buông tay. Tấm vé bị thả rơi, bay tự do xuống mặt sàn.

Mưa nặng hạt khi Lâm từ bưu điện chạy về nhà. Vệt sáng cuối cùng tắt lịm. Trời tối sập. Nhiệt độ giảm nhanh, cửa gỗ rồi cửa kính được cài chặt. Cậu ôm gói bưu phẩm lên phòng mình. Căn phòng biến thành một hộp kín, ấm áp, căng ngập ánh sáng, tròn trĩnh trong dòng nước đặc sánh đang chuyển động dữ dội. Lâm ngồi bệt trên sàn, loay hoay xếp vào quyển album xanh nhạt bộ tem đẹp hoàn hảo, quà tặng sinh nhật từ ông ngoại, chủ đề những mẫu robot đầu tiên được thiết kế, phát hành từ năm mười năm trước. Cậu cũng tháo lớp giấy bưu kiện bọc ngoài hộp quà khá nặng của ba mẹ. Trước mắt cậu là một quyển sách dày cộp, bìa cứng in dòng chữ Peine Forte et Dure kiểu gothic với lớp nhũ vàng bong tróc đôi phần. Lâm thở dài. Người lớn luôn hy vọng đứa trẻ duy nhất chịu đọc những quyển sách giá trị, vốn được xếp kín trên kệ sách trong phòng làm việc dưới nhà. Nhưng nếu ba mẹ nghĩ rằng cậu có hứng thú tìm cách đọc cả quyển sách cổ bằng Pháp ngữ như thế này thì quả là hy vọng ấy đã đi quá xa.

Một cách uể oải, cậu lật bìa sách lên. Thay cho những trang giấy, bên trong biến thành hộp gỗ hai tầng. Một bất ngờ choáng ngợp: Bộ công cụ chuyên dụng cao cấp, dành cho người sưu tập tem. Tầng trên lót nhung đen gồm chiếc kính lúp cầm tay và kính tròn gắn vào hốc mắt. Bộ nhíp nhiều kích cỡ, chổi dán hồ, kéo và dao tách giấy xếp thẳng hàng ở tầng dưới. Mân mê cầm ngắm thỏa thích món quà mơ ước từ lâu, cậu mới sực nhớ cần phải

mở ra mảnh giấy ghi lời chúc, được ba mẹ cài bên trong nắp nhưng hộp quà.

“Can đảm theo đuổi mục tiêu là điều kiện đầu tiên và cuối cùng để trở thành một người có giá trị trong cuộc đời.

Chúng ta hy vọng con trở thành một chàng trai như vậy.

Chúc mừng sinh nhật!”

Cũng hết như giọng nói khoan thai, ấn tượng từ nét chữ nghiêm ngặt của mẹ bao giờ cũng khiến Lâm thấy mình là một tên tồi tệ, tinh thần trách nhiệm với chính mình và chung quanh luôn ở mức âm, không hề xứng đáng với sự rộng lượng cũng như lòng kỳ vọng của người thân. Cậu thở dài, xếp tất cả vào ngăn kéo bàn học. Một lúc nào đó, nếu can đảm, cậu sẽ lấy nó ra, nghiền ngẫm ý nghĩa sâu xa bên dưới các dòng chữ và thử hoạch định mục tiêu vài thứ muốn làm xem sao. Nhưng với cái đà lười nhác như hiện nay, có lẽ điều ấy chẳng bao giờ xảy ra.

Bữa tối không khác gì bữa xế chiều, vẫn vài miếng bánh khô ăn kèm một quả táo. Nhưng lúc này, Lâm đã xuống bếp, mở cánh cửa thông ra khoảng sân sau. Mưa làm nước trong hồ đầy hơn. Nhờ hệ thống kiểm soát nhiệt độ và mực nước, mọi thứ bên trong đều ổn thỏa. Dù sao tin cậu cũng đã bất cẩn khi quên băng lời dặn lúc mưa, phải kéo tấm bạt che chắn cho phần hồ cá bên ngoài sân.

Trong ngôi nhà diện tích khiêm nhường này, một số khu vực được thiết kế khá đặc biệt, một khoảng không tận dụng cho vài công năng khác nhau. Chẳng hạn sân sau là nơi đặt các khay gốm trồng rau sạch, đồng thời có một hồ cá sâu chừng một mét. Lòng hồ ăn thông vào tận khu vực bàn ăn bên trong bếp. Thay cho mặt sân gạch thông thường là lớp kính cường lực dày ba 3cm. Bất kỳ vị khách nào lần đầu đặt chân vào phòng ăn đều ngạc nhiên bởi cảm giác bước đi trên mặt nước. Toàn bộ đáy hồ lót gạch mosaic. Có thể nhìn thấy những ô gạch rực rỡ đủ màu qua làn nước loang loáng mỗi khi ánh nắng chiếu vào. Một đôi lần, cậu ngờ ngờ hàng vạn vuông gạch

nhỏ bé kia được sắp xếp theo một trình tự bí hiểm, tạo thành vài hình thù hàm chứa ý nghĩa nào đó chứ không hẳn chỉ là các đốm sứ tình cờ. Nhưng rồi bản tính thờ ơ lại làm cậu nhãng đi, tự nhủ mấy hình thù trông thành dưới kia chỉ là ảo giác mọc ra từ trí tưởng tượng hỗn loạn. Còn lúc này, khi cậu chàng chủ nhà bật ngọn đèn giữa trần phòng ăn, theo phản xạ, những con cá Koi đỏ trắng bình thường vẫn nép kỹ trong đám thực vật thủy sinh rậm rạp trông dọc thành bể lặng lẽ quạt vây bơi ra, lượn vòng quanh ô kính cậu sắp sửa mở lên, chờ đợi được ăn tối.

Sau khi cho bày cá ăn, vớt sạch đám cành nhánh bèo rong thuộc phần hồ ngoài sân bị mưa làm cho gãy nát trôi lênh bênh vào tận bên trong sà n kính; Lâm nhìn đồng hồ. Đúng tám giờ. Hoặc mở máy nghe một bài khóa tiếng Anh, ghi chép các từ mới và thực tập các mẫu ngữ pháp khó ghê người. Hoặc rửa sạch tất cả ly cốc chén bát lưu cữu chất cao có ngọn trong bồn rửa. Phân vân suy nghĩ vài giây, cậu quyết định không làm gì cả. Tốt nhất là nằm khểnh, chọn bừa một chương trình TV nào đó để xem, nếu ngủ thiếp đi luôn thì càng tốt.

TV có đủ các kênh truyền hình cable. Thường ngày cậu chỉ xem kênh thể thao, kênh địa lý khám phá và du lịch, khá khăm hơn một chút thì theo dõi diễn biến hành động trong một bộ phim viễn tưởng trên kênh phim điện ảnh. Những món này ít ra cũng giúp đầu óc bớt đóng băng, mang lại chút tò mò hứng khởi. Thế nhưng tối nay cậu không thể dừng lâu ở bất kỳ chương trình nào. Ngay cả trận tennis trên sân đất nện đang hồi gay cấn giữa hai tay vợt ưa thích hay cuộc sống nguyên sơ của thổ dân Papua New Guinea đều không thể giữ mắt cậu quá ba phút. Tất cả đều mang đến cảm giác chán ngán kỳ quặc. Nằm úp trên đi-văng, một chân thông xuống mặt sàn, điều khiển từ xa nằm trong tay, cậu bắt đầu trò nhảy cóc qua các kênh lạ. Mỗi kênh không dừng quá ba giây. Thị giác thoát tiên ghi nhận từng hình ảnh rời rạc, vô vị. Khi chúng được nối tiếp trong tốc độ chớp nhoáng, vỏ não biến chúng thành đoạn phim không nội dung, lúc đờm vẻ rầu rĩ, lúc lại khô hài. Đột nhiên, một hình ảnh lướt qua cực nhanh, nhưng bám lại dưới đáy võng mạc. Một thứ giác bám sắc nhọn, gây nhói buốt.

Lâm chồm dậy. Đám mây mù mịt trong đầu vụt tan biến. Ngồi ngay ngắn đối diện màn hình lớn, lồng ngực nện thành thịch, cậu chậm rãi dò ngược lại các kênh vừa mở.

Một gương mặt được quay cận cảnh, choán hết gần nửa màn hình. Cú máy tĩnh, ở góc nghiêng ba phần tư, từ cổ trở lên, không chỉ đường nét hay các mảng màu biến chuyển tế vi, mà từng hình khối nhỏ thuộc về khuôn đầu này đều được camera thu nhận trọn vẹn, vàng trán phẳng. Cái mũi cao kiêu hãnh. Đường lượn của xương hàm vừa thanh tú, vừa rắn rỏi. Những chi tiết đẩy người ta rơi vào cảm giác bị tước bỏ mọi kiểm soát, chính là đôi mắt nhân vật. Một đôi mắt rộng, sáng rực nhưng không phản chiếu, hướng thẳng về phía trước. Không bận tâm đến không gian chung quanh, theo đuổi một điểm nhìn vô định, cô ta chìm sâu vào chính mình. Ánh nhìn cam lạng kỳ dị cho thấy nhân vật nay là một đối tượng tình cờ mà máy quay bắt được. Các khối cơ thả lỏng bên dưới làn da phẳng mịn không có dấu vết của lớp trang điểm. Vẻ điềm nhiên của một người không có gì cần phải che giấu, nhưng cũng không gì có thể tiết lộ cô ta là ai. Nhân vật không hề ý thức mình lọt vào tầm ngắm camera.

Đạo diễn chương trình trực tiếp có lẽ đã phát hiện cú dừng lâu bất thường của camera đang lên sóng. Đổi góc máy. Nữ khán giả đặc biệt biến mất khỏi màn hình. Thay vào đó, sân khấu lớn được thiết kế thành một đấu trường, góc quay từ trên cao cho thấy ánh sáng blacklight lạnh lùng hắt xuống từ dàn đèn dày đặc trên trần sân khấu, hướng thẳng xuống khu vực trung tâm lúc này có ba nhóm người đang co thành ba cụm. Tiếng trống bass dồn dập và các cú riff trầm đục trên cây guitar lead một bản nhạc của Megadeth. Tất cả âm thanh, ánh sáng và các chuyển động đang diễn ra đều tập trung vào mục tiêu duy nhất: Sự căng thẳng tột độ của một cuộc đua tranh.

Nhưng các chi tiết lẽ ra vô cùng cuốn hút ấy không chạm vào Lâm. Cậu vẫn ngồi im, bị đóng đinh bởi ý nghĩ duy nhất: Phải chờ đợi cho bằng được sự quay lại màn hình của gương mặt kỳ lạ kia. Phải, cậu đã từng đối diện hàng trăm gương mặt, từng nhìn thấy hàng ngàn, thậm chí hàng vạn gương mặt lướt qua thế giới của mình. Thân quen hoặc xa lạ. Trìu mến hoặc ác

cảm. Khắc vào trí nhớ hay sượt qua chẳng để lại tăm tích... Không gương mặt nào lặp lại gương mặt nào. Cũng như hàng triệu cái tên khác biệt ghi trên ID, mỗi gương mặt là dấu hiệu để phân biệt một cá nhân nào đó. Nhưng với một kẻ hời hợt như cậu, dấu hiệu chỉ là dấu hiệu. Chúng luôn nhiều vô số, chuyển động hỗn loạn và chẳng nghĩa lý gì. Cho đến khi trên cái phong nền mờ xộp tẻ nhạt ấy, tình cờ nổi rõ lên gương mặt cất giấu sức mạnh lạ lùng.

Mình phải gặp được cô gái này!

Tựa một beat nhạc dai dẳng, ý nghĩ bắt đầu lặp đi lặp lại. Não cậu rung lên không sao chịu nổi.

Nhưng bằng cách nào? Ở đâu? Cô ta là ai để có thể lần theo manh mối?

Một lần nữa, góc máy thay đổi. Toàn cảnh sân khấu đấu trường hiện lên. Trên phong nền chính, nổi rõ dòng chữ trắng bạc cách điệu thành những tia chớp. Làn da mờ ẩm và vết rạn rớm máu. Biểu tượng không thể nhầm lẫn của show truyền hình thực tế đang đình đám Fatal Blow.

Nhịp đập của các mạch máu dưới da chậm hẳn một nhịp. Một điều gì đó hết sức đơn giản đang diễn ra, không chỉ trên màn hình, mà ngay bên trong ngôi nhà cậu đang hiện diện. Đơn giản đến mức sự hợp lý của nó trở nên phi lý, khiến một thói quen như thói quen xem nhẹ mọi việc lâu nay không thể kham nổi.

Sự chờ đợi căng thẳng của một người đơn độc trong ngôi nhà vắng lặng rốt cuộc cũng được đáp lại. Camera hướng về toàn bộ khán phòng với những dãy ghế vòng cung. Gương mặt đặc biệt ngồi ở dãy ghế đầu tiên, hàng A. Bên phải cô ta là một chiếc ghế trống. Số ghế trắng toát in trên phần lưng tựa. Ghế số 5.

Chương 3: Mặt Nạ

Người mặc trang phục đen bước khá nhanh. Nhìn từ phía sau, bộ suit cắt may thượng hạng và đôi giày da bóng loáng không tì vết tỏa ra uy lực của sự sang trọng. Uy lực ấy càng được tô đậm hơn khi đặt vào tình thế tương phản. Vì bước sau ông ta lúc này, chỉ cách vài mét, là chàng trai trẻ mặc jacket in họa tiết mô phỏng bộ lông chó khoang, cái mũ trùm nhàu nhĩ hất lệch một bên vai và đôi sneakers để sọc phản quang. Kế trước người sau, hai cái bóng rời rạc xuyên qua sảnh tầng trệt của tòa tháp truyền hình rộng mênh mông. Chuyển động của họ được điểm nhịp bởi âm thanh của đôi giày da bóng loáng, rần đanh và dứt khoát, gõ mạnh để xuống mặt sàn phủ đá hoa cương.

Chốc chốc, chàng trai lại ngoảnh nhìn sang hai bên. Dọc theo mặt tường cánh cung, rất nhiều cửa kính tự động và các ô thang máy. Từng dãy số điện tử chớp nháy, liên tục thay đổi. Những lớp cửa dày không để âm thanh nào lọt ra ngoài. Gần như vắng bóng nhân viên bảo vệ nhưng chắc chắn, mọi hành động đang diễn ra tại không gian sảnh lớn đều được ghi nhận bởi các camera an ninh. Sự vắng vẻ đã khiến Lâm thực sự mất tự tin. Cậu không chắc chắn đâu là thang máy dẫn lên khu vực trường quay. Cũng không có ai để cậu tìm kiếm sự chỉ dẫn, ngoại trừ người đàn ông dáng vẻ quan trọng đang đi phía trước. Cậu hắng giọng, thử đánh động để người này quay lại. Nhưng ông ta vẫn lạnh lùng bước nhanh. Lâm nhún vai, giấu hai bàn tay thừa thãi vào túi áo. Đành vậy, một khi đã nhảy lên yên sau một chiếc xe ô-mô, không ngừng hối thúc bác tài say rượu để đến được đây trong vòng mười lăm phút, thì cậu vẫn đủ can đảm để đóng vai kẻ trợ trên, biến thành cái đuôi của một nhân vật không hề đoái hoài đến mình.

Người đàn ông dừng lại đột ngột trước một cánh cửa kim loại rất lớn trở ngay góc. Lâm nhận ra ông ta lẩm bẩm điều gì đó một mình. Cậu cũng dừng lại, cách ông ta hai bước chân. Từ hướng đối diện, thành linh một

nhân viên an ninh bước đến. Anh ta dừng lại trước jacket chó khoang. Tóm lấy khuỷu tay Lâm, anh ta hỏi cộc lốc:

— Đi đâu đây?

Cậu rút tấm vé khỏi túi áo. Chỉ liếc qua, nhân viên an ninh lắc đầu:

— Chương trình lên sóng ba mươi phút rồi. Anh bạn có mặt quá muộn. Trường quay không mở cửa cho bất kỳ ai vào nữa.

— Nhưng tôi đã đến đây! - Lâm thốt lên - Tôi muốn được lên đó!

— Tôi cũng đã có mặt ở đây! - Người nhân viên nhấn mạnh - Và việc của tôi là không để cho những kẻ đi muộn lên đó!

Và không để tốn thêm thời gian, nhân viên an ninh đẩy áo chó khoang xa cánh cửa thép. Lâm vùng mạnh, máu nóng bốc lên, sẵn sàng bùng ra thành một cơn giận. Đúng lúc ấy, bộ lễ phục đen chậm rãi quay đầu lại. Đứng im từ hơn một phút trước, ông ta quan sát mọi diễn biến, hoàn toàn không có ý can thiệp. Nhưng, giọng nói lạnh lùng đã vang lên:

— Hãy để cho người này đi cùng tôi!

Chắc chắn ông ta thường xuyên đến đây, và ông ta có một vị thế nhất định. Người nhân viên mẫn cán dịu giọng

— Giờ này người lạ không được phép vào khu vực ghi hình nữa, thưa ông! - Đưa tay hướng lên mặt đồng hồ lớn gắn trên ô cửa, kim phút vừa nhích tới, chỉ đúng chín giờ, anh ta nói thêm - Ngay cả khi lên được trường quay, vẫn có nhân viên kiểm soát ngăn cản cậu chàng này vào khán phòng...

Người mặc lễ phục cắt ngang:

— Cậu ta sẽ được vào, một khi tôi đảm bảo. Đủ rồi chứ?

Và không cần phản ứng của người đối thoại, ông ta khoát tay, vẫy Lâm:

— Đi theo tôi!

Một cách thành thạo, ông ta bấm loạt nút lệnh trên bảng điều khiển. Cánh cửa thép mở ra không một tiếng động. Hít một hơi dài nhẹ nhõm, thay cho lời xin lỗi đã gây rắc rối, Lâm nhún vai, mỉm cười với nhân viên an ninh. Theo sát người áo đen, cậu bước vào buồng thang máy rộng.

Ánh sáng chói gắt tràn ngập buồng thang máy. Lúc này, Lâm mới quan sát được người vừa lên tiếng giúp mình, từ phía trước, và ở khoảng cách

gần. Không quá cao lớn như ấn tượng từ xa, ông ta chỉ khoảng một mét bảy mươi tám. Nhưng bộ suit đẳng cấp đã tặng thêm cho độ tuổi ngoài bốn mươi một vẻ đường bệ. Lớp chemise đen óng làm nổi bật sắc da ngả xanh của người hiếm khi hoạt động ngoài trời. Mái tóc húi sát để lộ một khuôn đầu rắn rỏi, từ vầng trán cao, hai bên thái dương trơn nhẵn kéo xuống gò má sắc nét, và kết thúc ở khoe miệng mỏng với hai khoe hăn lạnh lùng. Nhưng nổi bật hơn cả trên gương mặt ấy, với Lâm, chính là đôi mắt. Một đôi mắt màu xám thép, tựa lưỡi dao rạch đứt bề mặt mọi hình ảnh mà chúng lướt qua, buộc người ta phải phơi bày bản chất mà họ cố công che đậy. Như lúc này đây, đôi mắt ấy đang hướng thẳng vào Lâm, từ trên xuống dưới, sục vào từng chi tiết tòi tàn cấu tạo, không chút khoan nhượng. Hết sức bối rối, và để phá vỡ sự im lặng đáng sợ, cậu nói khẽ:

— Cảm ơn ông vì lên tiếng giúp đỡ!

Ông ta nhúu đôi mày xám bạc, nghiêng người về trước, như để nghe rõ hơn điều cậu nói. Lâm lúng túng nhắc lại. Bấy giờ, người áo đen mới tháo khỏi tai một dụng cụ nghe rất nhỏ, dùng để liên lạc trong nội bộ ê-kíp làm việc. Hơi nhếch môi cười, ông ta nói khẽ, âm sắc giọng nói khác lạ lúc này thể hiện rất rõ, cộng thêm cách ngắt câu của người sử dụng tiếng Việt như một ngôn ngữ thứ hai:

— Không cần cảm ơn. Sau này, biết đâu, sẽ có vài việc tôi nhờ đến cậu. Còn bây giờ, thì cậu chỉ có thể xem cuộc thi từ khu vực hậu trường. Chương trình đã lên sóng, cậu không vào khán đài được nữa đâu!

— Thực ra cháu muốn...

Người áo đen khoát tay, ngầm ý đừng làm phiền ông ta thêm bằng bất kỳ trao đổi nào nữa. Lâm bồn chồn co duỗi bàn tay. Hẳn vị cứu tinh này có lý. Không nên đòi hỏi kẻ khác phải giúp đỡ mình đến cùng. Cũng không nên phơi bày kế hoạch hoàn toàn mang tính cá nhân. Ông ta đã giúp cậu vượt qua rào cản khó chịu nhất để lên đến nơi đây. Phần còn lại, cậu phải tự tiếp tục xoay sở, nếu muốn tiếp cận mục tiêu.

Thang máy dừng lại. Chỉnh nhanh trang phục, rút thẻ ưu tiên dành cho thành viên ban tổ chức cài lên ngực áo, người đàn ông bước ra ngoài. Trong chuỗi cử chỉ có phần vội vã, một túi nhỏ chùng hai đốt tay, bằng plastic hàn

kín, bị kéo ra theo khỏi túi áo ông ta. Ma sát với lớp vải cao cấp khiến nó thoáng vương lại trên mép túi. Đôi mắt tinh nhạy của Lâm tức khắc ghi nhận sự bất thường của hình ảnh. Phản xạ tự nhiên, tích tắc, cánh tay cậu vươn ra, chộp lấy, trước khi gói plastic văng xuống đất. Người đàn ông giật mình, sững sờ trước phản xạ quá nhanh của chàng trai trẻ. Trong đôi mắt xám nhạt của ông ta, có cả chút gì như nỗi khiếp sợ. Nằm nhẹ gói nhựa xanh mềm mượt trong lòng tay, rồi Lâm cũng đưa trả cho chủ nhân của nó, không khỏi tò mò:

— Vật này là gì vậy?

Một vệt tối lướt qua gương mặt đêm đậm, trong nửa giây. Sự bất an, vẻ giận dữ. Hay điều gì đó cộng lại từ tất cả các trạng thái ấy. Tuy nhiên, người áo đen đã khóa lấp nó bằng một nụ cười lịch thiệp:

— Thuốc. Đôi khi tôi không khỏe.

Cậu rụt rè nhìn lướt ông ta một lần nữa, từ trên xuống dưới. Người đàn ông này không có dấu hiệu bất lợi nào về sức khỏe. Nếu không muốn nói ngược lại, từ màu da, đôi mắt xám trong suốt cho đến những đầu ngón tay thon dài sạch tinh của ông ta, tất cả đều ngầm nói lên rằng đây là người biết cách chăm chút cực kỳ chu đáo sức khỏe của chính mình.

Cậu đọc nhanh thẻ tên đeo trước ngực ông ta: Mr. Q. Một bảng tên kỳ quặc, hoặc tên chính quá dài và người ta buộc phải gọi tắt như vậy với người đàn ông mang dòng máu lai. Một lần nữa, cậu lặng lẽ bước theo sau ông ta, trong hành lang hẹp khá tối. Nếu dang rộng hai tay, cậu sẽ chạm vào một bên là bức tường cao tắp, đang rung lên bởi các luồng âm thanh dữ dội bên trong, tay kia lướt qua các ô kính mờ hơi ờn, ngăn cách với bầu không khí vào đêm, lúc này xếp từng lớp mỏng bên trên hàng triệu nóc nhà thành phố. Nhìn xuống cánh rừng của những đốm sáng bất tận, Lâm thoáng rùng mình. Giống như một con bọ cánh cứng bỗng đồng bay khỏi cánh rừng an toàn quen thuộc, cậu đã tự lao đầu vào vùng đen chói gắt, thuộc về không gian lạ lẫm cao vợi. Nhưng cậu vẫn phải tiếp tục chuyển động, nếu không muốn mắc kẹt mãi mãi trong cái ngách nhỏ hẹp.

Người đi trước vẫn rầm rì trao đổi với cộng sự của ông ta thông qua bộ đàm nhỏ gắn trong tai và trên ve áo. Cuối hành lang, một cánh cửa bọc da

mở hé, chờ sẵn. Cả hai lách vào, bước lên các bậc thang kim loại.

Một không gian hoàn toàn khác. Thế giới của những hình ảnh được tạo dựng và vận hành theo một quy tắc riêng. Thế giới của các show giải trí mê hoặc, được điều khiển bởi những bàn tay lẩn kín trong bóng tối, không bao giờ lộ diện.

Dừng bước ngay khu vực mờ tối bên phải cánh gà, Lâm vẫn choáng váng. Cậu không hề lường cường độ ánh sáng của hệ thống đèn trường quay dữ dội đến vậy. Theo phản xạ tự nhiên, cậu đưa tay, chặn luồng sáng dội thẳng vào mắt. Một giọng nói không rõ xuất phát từ đâu vang lên bên tai, yêu cầu cậu tắt điện thoại, nếu mang theo, tránh làm nhiễu sóng liên lạc. Mất một lúc, thích nghi với không gian xô lệch giữa bóng tối và ánh sáng, cậu mới nhận ra nhóm người ủa đến. Tất cả bọn họ đều khá trẻ, không ngoài ba mươi, cả nam và nữ, cả nhân viên bản xứ lẫn các chuyên viên nước ngoài, đều trang bị bộ đàm cùng những linh kiện điện tử chuyên dụng. Một team quốc tế. Phong cách làm việc nhóm chuyên nghiệp chính là như thế này đây, Lâm tự nhủ, nể phục và cả tò mò.

Trong chớp mắt, ê-kíp quây tròn hai lớp bao quanh Mr. Q, vị sếp cao nhất. Sự căng thẳng bao trùm tất cả bọn họ. Ê-kíp gấp rút báo cáo diễn biến hậu trường chung kết cuộc thi Lựa Chọn Sinh Tử. Có một số vướng mắc mà họ chưa thể tháo gỡ, về thứ tự cảnh quay, về các chi tiết định sẵn trong kịch bản vừa bị phá vỡ và xáo trộn, về khả năng thời lượng thực tế giãn rộng hơn mức cho phép, về điểm số có thể đảo lộn của hai đội lọt vào vòng đấu cuối cùng... Từng vấn đề đều có giải pháp ngăn gọn. Chăm chú lắng nghe các chỉ đạo súc tích từ người mà họ gọi là sếp tổng, những khuôn mặt giãn dần ra.

Mọi việc chừng như sắp đặt xong xuôi, một nữ điều phối viên phụ trách hai đội thi từ cánh gà bên kia bỗng hối hả chạy đến. Chị ta thông báo cách đây năm phút, một thành viên thuộc đội đang ít điểm hơn đã biến mất: "Còn ba spot quảng cáo nữa, cộng với bảy phút phát lại hệ thống hình ảnh ấn tượng nhất từ đầu mùa thi, chương trình trực tiếp phải lên sóng. Tức chỉ còn tám phút rưỡi. Nếu người ấy không đến, sẽ giải quyết thế nào?" Không chút đắn đo, Mr. Q ra lệnh: "Đảo thứ tự. Để từng thành viên còn lại thi cuộc

đổi đầu trực tiếp. Trong thời gian đó, bằng mọi giá, cho người gọi điện xuống an ninh. Một nhóm khác bủa ra tòa nhà này. Phải tìm thấy kẻ bỏ trốn...."

Trong khi sếp tổng áo đen tập trung giải quyết công việc, Lâm linh vào góc tối om, bị che khuất bởi các thùng loa khổng lồ vốn dành để dự phòng. Từ đây xuyên qua khe hở giữa các dải màn nhung bên cánh gà, cậu có thể nhìn ra khán phòng lớn, đổ dốc như một lòng chảo. Các dãy ghế chật kín. Những gương mặt tươi cười, háo hức. Nhưng, đám đông ấy thì nghĩa lý gì. Điều quan tâm đặt ở hàng ghế đầu. Đôi mắt hồi hộp sững lại.

Cảm giác hệt như một gã ngốc bị đẩy ra giữa rạp xiếc, thành linh bị cấu móc kéo vút lên không. Chết điếng. Cô gái nhất định phải gặp đã biến mất. Cậu nhắm mắt, tự nhủ mình đang hoa mắt, hoặc bị ảo giác. Cô ấy ở đây. Không ai bỏ về một khi đã được vào xem đêm chung kết show truyền hình hấp dẫn nhất trong năm. Năm... Mười... Hai mươi giây trôi qua. Ngón tay bắt chéo mong đợi ảo giác thôi đừng vẫy búa. Cậu thở nhẹ, mở choàng mắt. Hai chiếc ghế liền nhau vẫn bỏ trống. Cơn bốc đồng hiểm hoi thúc đẩy cậu liếc linh mò đến tận đây chỉ là nỗ lực vô nghĩa. Dù đã biết như vậy, cậu vẫn hụt hẫng và thất vọng, đến mức ngồi im như một tảng băng.

Không khí lạnh cóng. Dễ chừng chỉ hơn mười độ Celsius. Cánh cửa bọc da khép chặt. Các nhân viên hậu trường di chuyển trên lối đi chằng chịt dây cáp và dây điện phía sau màn hình LED. Chắc chắn cậu sẽ bị đuổi cổ nếu mon men đến gần những trang thiết bị điện tử phức tạp. Cách duy nhất là ngồi im, mặc kệ mọi thứ, chờ chương trình kết thúc rồi lạng lẽ chuồn về. Lâm trùm hoodie lên đầu, ủ rũ. Tuy nhiên, cũng như những luồng khí lạnh phả từ máy lạnh trung tâm, các dải âm thanh và ánh đèn chói gắt ngoài kia vẫn dội thẳng đến, bắt buộc cậu phải nghe, phải nhìn, phải tiếp nhận chúng.

Theo luật đấu cho đêm chung kết, đội hình mỗi bên luôn đủ ba người. Không phải đến tối nay, mà cuộc đối đầu tranh chức vô địch Fatal Blow phiên bản Việt đã được thực hiện liên tục trước đó. Đêm nay, sẽ là vòng đấu cuối cùng, cũng là vòng căng thẳng nhất: Cuộc đua của trí óc. Trên màn hình LED choán kín nền sân khấu, các pha gây căng nhất trong màn đấu thể lực ngoài trời cũng như cuộc đua tính giờ vượt thoát địa hình nguy hiểm đang được chiếu lại. Giọng nam trầm off ngoài khung hình, liên tục nhắc lại diễn tiến từng vòng thi. Cách nhấn nhá thông thả rồi đột ngột lên giọng của anh ta khiến người nghe chốc chốc giật thót. Muốn hay không, Lâm cũng nắm bắt luật lệ sơ khởi của cuộc chơi cũng như một vài diễn tiến khốc liệt mà những người tham gia Lựa Chọn Sinh Tử đã trải qua.

Cậu hờ hững nhìn ra màn hình. Để tô đậm kịch tính của từng màn đấu, khá nhiều cú máy đặc tả. Từng khối cơ bắp căng thẳng. Những đôi mắt cháy rực tham vọng đánh bại đối thủ. Các khuôn miệng mở hé buột ra hơi thở thắm đẫm khát khao chiến thắng... Những hình ảnh cố sức biểu đạt sức mạnh tham vọng, nhưng lại gây nên nỗi chán ngán vì sự lặp lại. Bỗng, cậu hút mắt vào nhân vật vừa lướt qua tâm điểm màn hình. Không riêng cậu, khán phòng ồn ào cũng im bật.

Một gương mặt trơn nhẵn, sạch sẽ khó tin khi các đồng đội lấm lem đất bùn. Không chút biểu cảm, nó trở khắc trước mọi phản ứng não hoạt chung quanh. Vài giây, Lâm sực hiểu, chỉ là chiếc mặt nạ. Có lẽ nó được đúc từ loại chất dẻo chuyên biệt. Cũng như những người chơi mặt nạ vẫn tin họ đang tự do, hành động phóng túng khi thế giới chung quanh không nhận ra con người thật của mình, thì thực tế, chiếc mặt nạ mới thực sự là kẻ điều khiển. Nó biến người mang nó thành một hình nhân, dù đầy đủ chi tiết hành động, nhưng vẫn thiếu hụt thứ quan trọng nhất: Nhân tính. Để xóa bỏ ấn tượng thị giác ớn lạnh, Lâm vẫn nhìn trừng trừng nhân vật khác thường. Mọi khung hình tiếp sau, anh ta vẫn không rời chiếc mặt nạ. Thường thì kẻ rỗng tuếch mới đụng đến chiêu thức kỳ dị, hòng lôi kéo chú ý. Lâm khịt mũi, đổi hướng nhìn.

Đối diện với các thùng loa dự phòng, nhìn thẳng sang khu vực cánh gà bên kia, đập vào mắt cậu quang cảnh hai nhóm đối thủ đang chuẩn bị bước

vào màn thi đấu cuối cùng. Không khác với tinh thần đã thể hiện trên màn hình ở các phần thi ngoại cảnh, đội hình nhóm áo đỏ rất đồng đều. cả ba khoác lưng nhau, gương mặt ngược lên kiêu hãnh, sẵn sàng tiễn từng thành viên ra trước máy quay khi có hiệu lệnh. Hai vòng ngoại cảnh trước đó, họ đều dẫn điểm. Duy trì tinh thần và phong độ hiện có đến phút cuối, chiến thắng với họ chỉ là vấn đề thời gian.

Phong thái hoàn toàn trái ngược với đối thủ, nhóm còn lại trẻ tuổi hơn, ăn mặc theo phong cách đường phố, vẻ thân nhiên hiện rõ. Không buồn trao đổi hay hội ý cùng nhau, hai thành viên mỗi người đứng tách một nơi. Cậu chàng đậm người, nổi bật bởi chiếc mũ đỏ kéo lệch bên tai, chân xỏ đôi giày to xù cùng màu của dân hiphop, đang liên tục nhắn tin điện thoại. Người còn lại, cao lêu khêu, đứng ngửa mặt nhìn tròng tròng lên dàn đèn. Thành linh, không hề có dấu hiệu báo trước, anh ta dang rộng cánh tay như con nhện nước. Một cú xoay người. Nối tiếp là loạt bước nhảy nhẹ tênh, mô phỏng động tác đeo bám lên mặt phẳng những bức tường kính của Spide-man. Trên chiếc bàn hẹp kê sát cánh gà, nơi xếp sẵn hàng lốc nước giải khát của nhà tài trợ, một chiếc mặt nạ nhựa dẻo vứt lăn lóc. Dưới hiệu ứng của dây đèn trần, lớp plastic trong suốt ngả màu xanh nhạt, như làn da trên một gương mặt mất máu, và bị bỏ quên.

Vài trao đổi trên điện đàm cho biết thời gian chiếu các cảnh thu sẵn còn đúng năm phút. Sàn đấu trực tiếp chuẩn bị lên hình. Người điều phối khu vực khán đài yêu cầu khán giả đang di chuyển trở về vị trí. Ánh sáng khán phòng dịu xuống, nhường sự rực rỡ duy nhất cho dàn đèn dày đặc trên trần sân khấu. Bản nhạc hiệu Fatal Blow vang động. Luồng sóng âm dội thẳng từ các loa vòng, cuộn xoáy trong khán phòng lòng chảo đóng kín. Tựa một lớp bụi ánh kim lấp lánh, sự phấn khích len lỏi vào từng phân tử không khí, khi những tiếng hò reo cổ vũ hai đội vào chung kết vang lên từng chập.

Nhưng hết thầy sức nóng ấy vẫn không chạm vào Lâm. Với cậu, mọi cuộc giao đấu, trực tiếp hay gián tiếp, đều không mang lại hứng thú, về lý thuyết, cậu thừa nhận thi thố khiến mỗi cá nhân trở nên tinh nhạy, khôn ngoan, thậm chí sắc bén hơn chính bản thân họ trước đó. Nhưng ở khía cạnh đời sống thông thường, áp dụng cho chính bản thân, cậu lại nghĩ nếu

muốn thoải mái, tốt nhất đừng dính vào bất kỳ trò cạnh tranh nào. Vậy nên, Lựa Chọn Sinh Tử chỉ là trò chơi dành cho kẻ khác. Không liên quan. Nếu có vài bận tâm, thì đó là cậu vẫn chưa tìm được lý do Thái muốn cậu đến xem chương trình này. Và càng không thể hiểu nổi vì sao cô gái với gương mặt xa cách khiến cậu ghệt thờ ấy cũng có mặt ở đây. "Nhưng cô ấy đã bỏ đi... - Lâm một mình lăm bẫm - "ừ, có thể cô ấy cũng không chịu nổi đám đông".

— Cậu chuẩn bị thay chỗ người vừa biến mất, tham gia đội đua!

Chẳng cần ngoảnh lại, Lâm vẫn biết ai đang đứng phía sau. Nữ điều phối viên có bảng tên C/E. Nhưng ý nghĩa của câu nói vừa vang lên, cậu hoàn toàn không nắm bắt.

— Chị vừa nói gì vậy?

Nữ điều phối viên phụ trách hai đội đua yêu cầu cậu rời chỗ ngồi trên các thùng loa. Cuộc thương lượng tiến hành chớp nhoáng.

— Một phần ba giá trị giải thưởng sẽ thuộc về cậu, chắc chắn!

— Tôi ư? Một phần ba giải thưởng ư? - Cậu lặp lại, như một đầu loa bị hỏng, phát ra chuỗi echo xuân ngốc.

— Tôi biết cậu sẽ đồng ý!

— Vớ vẩn. Không! - Lâm đột ngột tỉnh ra, gạt phắt. Cậu đảo mắt, tìm đường vùng thoát khỏi cơn ác mộng kỳ dị chẳng hiểu sao mình lại mắc vào.

— Mr. Q dẫn cậu vào đây không phải để đùa! - Gò má người đối thoại nổi lên trong bóng tối - Ký vào bản thỏa thuận, rồi sang cánh gà bên kia, đứng cùng đội của cậu!

Chuyện quái gì đang xảy ra? Bất giác, cậu bỗng hiểu đây không phải trò đùa cợt. Giọng nói khản đặc ấy. Đôi gò má trắng bệch ấy. Các yêu cầu thẳng thừng ấy. Tất cả đều thật. Bất giác, cậu sợ điên lên. Cậu bước ngang, nhích dần về phía cánh cửa bọc da:

— Không... Đừng đùa nữa... Làm ơn!

Như một vệt sao trong suốt xuyên qua màn sương mù mờ đục, đúng lúc ấy, cô gái với đôi mắt rộng lướt qua trước Lâm. Đứng trong vùng sáng chói chang giữa sân khấu, cô ta bỗng ngoảnh nhìn, hướng thẳng vào cậu. Rồi cô ta tiến nhanh về phía cánh gà bên kia.

Dán mắt vào hình bóng nhẹ băng ấy, cậu cầm cây bút người điều phối đưa. Như kẻ mộng du, cậu ký tên vào một góc giấy. Sau đó, cùng C/E, cậu rảo bước băng sang cánh gà bên kia, nơi cô gái đặc biệt vừa linh vào.

Lâm đứng ngây như tượng khi các kỹ thuật viên âm thanh thoăn thoắt luồn dây bên dưới chiếc jacket chó khoang, gắn microphone cho cậu. Anh chàng mũ đỏ giày đỏ lẫn người cao lêu khêu đều chẳng bận tâm đến cậu, dù chỉ một cái liếc mắt. Nữ điều phối viên vỗ nhẹ vai Lâm: "Hãy đeo thứ này vào!" Cậu nhìn xuống tay chị ta. Chiếc mặt nạ mềm ngả sắc xanh nhạt. Cậu toan rút tay ra sau. Nhưng vẻ mặt và cái nhíu mày của người điều phối nhắc nhở, cậu không còn được phép chối từ.

Một anh trong team hậu trường đang đếm ngược từ số hai mươi. Cặp đối thủ đầu tiên chuẩn bị bước ra. Sân khấu lúc này đã được thiết kế thành hai nửa quả cầu thủy tinh, ở khoảng cách hẹp, Lâm bỗng nhận ra hoàn toàn sai lầm khi nhìn nhận người khác qua màn hình. Trên gương mặt ba thành viên thuộc đội đối thủ cũng như hai người cùng đội, hiện rõ một điều gì khác, u ám, tàn nhẫn gấp nhiều lần tham vọng được là kẻ thắng cuộc.

Chương 4: Nhập Cuộc

Người cùng đội trong trang phục mũ đỏ giày đỏ phong cách đường phố hoàn tất phần thi cạnh tranh trực diện.

Thất bại.

Đội Wild Animals bị dẫn trước, với cách biệt lớn.

Tiếng hò reo biệt danh cậu ta, Gấu Trắng, nhỏ dần rồi tắt lịm, nhường chỗ cho từng đợt sóng rầm rộ gọi tên các thành viên thuộc đội đối thủ.

Trên khán đài, những ủng hộ viên cuồng nhiệt nhất của Steel Hammer - đội đối thủ của Gấu Trắng, Nhện Nước và cả Lâm - đang phấn khích hò reo inh ỏi. Hàng trăm nắm tay tượng hình cho chiếc búa thép, nện xuống những con thú hoang vô hình.

Trở vào bên trong cánh gà, thả người xuống chiếc ghế mềm mà một nhân viên hậu trường chuẩn bị sẵn, Gấu Trắng duỗi chân, đặt cả đế giày lên lớp vải nỉ trắng, thản nhiên nhận từ trợ lý áo đen bình giữ nhiệt bọc kim loại cùng một thứ rất nhỏ, giống một viên thuốc. Thả nó vào miệng như một viên kẹo, cậu ta chiêu từng ngụm nước, đầu lắc lư đầy khoan khoái, vẫn bằng vẻ thản nhiên khó tin, cậu ta yêu cầu trả lại chiếc smartphone, chúi mũi vào các tin nhắn vốn bị dán đoạn hơn nửa giờ trước. Không ai nhắc nhở, rằng việc này có thể làm nhiễu sóng các thiết bị liên lạc nội bộ. Mọi việc diễn ra đơn giản, dễ chịu, như thế cách đây mấy phút, một người nông nghênh như Gấu Trắng không hề thúc thủ trước một đối thủ ngạo mạn và đầy thách thức, ở cuộc đấu trí sát sao trong lĩnh vực Hóa - Sinh. Ý định bước đến gần, nói vài lời trấn an kẻ bại trận theo đúng lẽ cư xử thông thường tan biến tức khắc khỏi đầu Lâm.

Cậu ngoảnh sang thành viên còn lại của Wild Animals. Nhện Nước cao lêu đêu, lúc này đứng khoanh tay, hoàn toàn vô cảm. Cái đầu khá nhỏ so với tỉ lệ cơ thể cúi xuống, chú mục kiếm tìm thứ gì đó trên mặt sàn. Anh ta cũng không hề bận tâm đến chiến bại của đồng đội hay có động thái nào trấn an anh chàng jacket Chó Khoang vừa nhập hội. Có vẻ lớn tuổi nhất,

đồng thời là người đầu tiên trong đội bước ra sân khấu nghênh chiến, mở màn cuộc đua tranh với độ gây căng ở tầm vừa phải quanh các thách đố về kiến thức Địa lý và Môi trường, Nhện Nước đã giành chiến thắng. Điểm số anh ta kiếm được vượt lên đối thủ là 5. Tuy nhiên, cách biệt này không đủ đảm bảo ưu thế cho đội của họ. Ở loạt câu hỏi hóc búa cuối cùng ở lượt thi thứ nhì, Gấu Trắng đành thúc thủ trước đối thủ xuất sắc. Cộng cả hai vòng, đội Wild Animals gồm Nhện Nước, Gấu Trắng và Lâm, trong hình ảnh Chó Khoang, đang bị bên Steel Hammer dẫn trước 25 điểm.

Tất cả những diễn biến phía trong hậu trường lúc này không khiến ai bận tâm, trừ Lâm. Một điều gì đó thực sự bất thường. Dù chỉ là kẻ thế chỗ phút chót, chưa thiết lập được mối dây liên hệ với hai thành viên kia, cậu vẫn tin vào ý niệm bất biến xưa nay về tinh thần đồng đội, khát vọng chiến thắng, về khả năng nối kết vào các thời khắc nguy hiểm. Tuy nhiên, diễn biến trước mắt buộc cậu tin rằng mình đã nhầm. Hình như có vài thực tế khác, nơi người ta ứng xử theo các luật định khác. Một tên một sách quen sống trong môi trường an toàn, chưa có trải nghiệm nào đáng giá thì chỉ nên quan sát lặng thinh. Trong lặng thinh, cậu nghiệm ra mấu chốt quan trọng: Chiến thắng không phải là đích nhắm cuối cùng mà hai chiến binh trong đội của cậu hướng tới. Họ có một lựa chọn khác. Hoặc ai đó đã định ra cho họ một kết cục khác.

Nhưng, bất kể chung quanh lựa chọn ra sao, kết quả cuộc chơi được sắp đặt thế nào, cậu vẫn trung thành với nguyên tắc nền tảng. Một khi đã ký tên tham dự cuộc đua, ngay cả trong thế bị động, thì vẫn phải dốc hết sức. Thắng thua hay tiền thưởng đẩy xuống hàng thứ yếu. Trên hết, là vì lòng kiêu hãnh, khi đối diện chính mình.

25 điểm. Tương đương với việc cậu phải giành được quyền trả lời và đưa ra đáp án chính xác ít nhất hai câu trong mức độ đầu tiên, vốn không quá hóc búa, hòng san bằng tỉ số. Nếu muốn Wild Animals đánh bại đối thủ, cậu phải tiếp tục giành ưu thế trên tất cả nấc thang tiếp sau...

Chiến thắng. Tại sao không dám mơ về chiến thắng?

Chẳng phải thời còn là tên nhóc, cậu cũng từng mơ vài tình huống đối đầu thử thách. Thời gian, sự lười lĩnh đã làm cho giấc mơ ấy mơ đi. Nhưng

nó vẫn ở đây. Chỉ khác một điều, lúc này, cậu đang có cơ hội hành động, chứ không là tưởng tượng.

Tham vọng càng lúc càng sắc nét. Thậm chí, vang lên trong cậu chỉ dẫn thẳng thừng: Điều duy nhất cần thiết là tìm ra đáp án đúng nhất, nhanh nhất trước từng thách đố. Nhịp đập trong lồng ngực lại trở lên thành thịnh. Chưa bao giờ cậu bị giằng co giữa các tâm trạng trái chiều như thế. Một mặt, cậu tự nhủ sẽ ứng xử bình tĩnh như hình mẫu các người hùng máu lạnh. Nhưng mặt khác, cậu không thể lảng tránh phản ứng cuồng loạn bên trong bản thân. Thật kinh khủng khi sắp sửa bị ném ra trước ống kính, chịu đựng cái nhìn của hàng ngàn khán giả trên khán đài. Chưa kể hàng triệu phán xét vô hình của khán giả đang xem chương trình qua TV. Cuộc chiến nằm ngoài mọi tưởng tượng. Kiến thức. Tâm lý. Hiểu biết đối thủ... Cậu chẳng hề có chiến lược hay chiến thuật nào. Vẻ hờ hững khó hiểu của hai chiến binh cùng đội càng làm tăng thêm cảm giác hoảng loạn ngọt ngào mà cậu đang phải đương đầu.

Theo yêu cầu của nữ điều phối viên phụ trách, Lâm đã được ê-kíp chuẩn bị sẵn sàng. Cũng không gì nhiều ngoài việc chỉnh trang bộ quần áo lưng thụng. Cậu từ chối thay áo khoác, gạt qua bên các phụ kiện thời thượng mà stylist chương trình đưa ra gồm sợi dây đeo cổ hầm hố dài thượt và chiếc lắc tay làm từ những mắt xích tinh xảo. Tuy nhiên, cậu chấp nhận chải lại mái tóc bù xù cho gương mặt dễ coi hơn, sau đó đeo lên chiếc mặt nạ dị thường.

Đúc từ một hợp chất linh động, mềm nhẹ, chiếc mặt nạ tựa lớp da thứ hai, uốn sát theo đường lượn từng khối cơ mảnh và các khớp xương còn chưa phát triển toàn diện của chàng trai trẻ. Một cách khó tin, thứ chất liệu không cố định ấy còn ăn vào khoảng trống tế vi của các lỗ chân lông. Một sự xâm nhập tỉ mỉ, chậm rãi, nhưng không thể cưỡng chống. Khác với hết thảy mặt nạ thông thường, chỉ có thể trao tặng cho người sử dụng khả năng lẩn trốn đằng sau một diện mạo duy nhất, mẫu thiết kế này được tạo ra theo ý niệm khác biệt: Không có gì che đậy, cả người sử dụng hay người quan sát đều biết rõ về sự hiện diện của mặt nạ. Muốn hay không, họ đều phải chấp nhận nó. Nhưng chính vì thế, người sử dụng nó sở hữu khả năng biến

hình tâm lý. Họ có thể tạo dựng nên hàng loạt trạng thái tinh thần khác biệt và di chuyển giữa chúng một cách dễ dàng. Tin cậy hay hồ nghi, sẵn sàng hay lảng tránh. Tham vọng hay thờ ơ. Can đảm hay hèn đốn. Thông suốt hay hỗn độn... Tất cả đều có đủ. Vấn đề là người ta sẽ chọn ở lại trạng thái nào mà thôi. Có lẽ chính bởi ma lực bí hiểm này, cậu cũng rơi vào trạng thái giằng co dữ dội. Bất giác, Lâm đưa cả hai tay lên trán, lên má, lướt vội quanh hốc mắt. Rùng mình. Làn da mềm mượt. Nhấn lạnh. Phải, cậu đang mang gương mặt kẻ khác, bắt đầu thấm nhiễm tinh thần xa lạ chưa từng biết đến trước kia.

Cậu là ai?

Là thành viên cuối cùng, con át chủ bài của Wild Animals, người mà số đông khán giả đang sốt ruột chờ đợi.

Là bất kỳ ai, nếu cơ hội tình cờ khiến họ chạm tay vào chiếc mặt nạ.

Hoặc cũng có thể là không ai cả.

Nhưng, ai có thể nói đây không phải vẫn là chính cậu?

Sau các clip phóng sự, đợt quảng cáo thứ hai của đêm thi chung kết Lựa Chọn Sinh Tử đang chạy trên truyền hình. Nhưng ở sân khấu, âm thanh các spot bị tắt hẳn. Chỉ còn những mảng xanh, tím và hồng hắt từng dải sáng biến ảo từ màn hình LED khổng lồ.

Cảm giác bồn chồn khiến cuống họng khô khốc. Lâm bước về bàn gỗ kê sát cánh gà, nhặt chai nước, tu thẳng từ miệng chai. Luồng sáng từ màn hình ngoài sân khấu hắt xiên cánh gà. Mắt cậu chột giao với cặp mắt tình cờ ngược lên. Cả khuôn mặt với những đường nét vêu vao khó coi của anh bạn Nhện Nước cao kều, vốn khuất trong bóng tối lờ mờ, bỗng lọt hẳn giữa vùng xanh chói gắt.

Không phải vô cớ khi ngay từ đầu, những người này chọn tên cho đội của mình là Wild Animals. Bởi các thành viên của họ sở hữu đôi mắt không thể khùng khiếp hơn. Choán gần kín cả đôi mắt, lòng đen nở lớn bất thường. Kiểu đồng tử ấy chỉ có nơi mắt thú hoang. Bắt lấy ánh sáng, thoáng

chốc, chúng đã biến thành hai đốm xanh rực. Xanh hơn cả ánh sáng nguồn của chúng.

Không lảng tránh, cũng không phơi bày bất kỳ xúc cảm nào, hai đốm sáng bám chặt vào kẻ đối diện, tỏa ra sức mạnh thôi miên.

Xương hàm Lâm cứng lại. Cánh tay cầm chai nước vẫn lơ lửng trong tư thế khó coi. Ngay cả khi thân hình khuỳnh khoàng của người đồng đội tiến đến gần, cậu vẫn đứng im, không sao nhúc nhích dù trong đầu, tín hiệu bỏ chạy không ngừng phát ra.

Chỉ hai sai chân, Nhện Nước đứng chắn trước mặt Lâm. Sự gầy gò đã tạo ra ảo giác sai lệch. Kỳ thực anh ta cao hơn Lâm nửa đầu. Cũng không già lắm, chỉ hơn cậu khoảng vài ba tuổi. Anh ta đặt bàn tay khô khốc đặt lên vai Lâm, ghé sát gương mặt hốc hác vào tai cậu:

— Bỏ chạy mau đi. Không phải chạy khỏi tôi. Mà hãy bỏ trốn khỏi đây!
Giọng nói rất nhẹ, cực kỳ rành mạch.

Nhưng tai Lâm ù đi. Những chờ đợi một chia sẻ hoàn toàn khác, cậu sửng sốt, như thể nghe nhầm. Mất vài giây, cậu mới khó nhọc thốt lên:

— Anh vừa nói gì?

— Trốn... Đào thoát... Run away... Fuir... Escape... Hiểu không? Linh ra khỏi đây. Đừng để ai trông thấy. Đừng để bị tóm lại. Hãy hành động nhanh gọn như kẻ mà cậu đang thế chỗ...

Câu nói bị cắt đứt khi mấy bóng áo đen thuộc ê-kíp hậu trường đi lướt qua. Dù họ tỏ vẻ chú tâm với cuộc trao đổi trên bộ đàm, Lâm vẫn kịp nhận ra ánh mắt tất cả cùng kín đáo liếc về cậu. Điều này khiến cậu lờ mờ hiểu, những điều tay đồng đội kỳ dị đang tìm cách truyền đạt không hẳn là một trò đùa.

Nhện Nước bỗng đứng thẳng lưng, thu lại tứ chi dềnh dàng. Nhìn từ ngoài, trông họ đích thực là hai kẻ đồng hội đồng thuyền, đang trao đổi, trước khi Chó Khoang bước vào vòng đấu quyết định. Nhưng người ngoài nhìn nhận về mình ra sao không ý nghĩa gì với Lâm, vẫn chưa hết choáng váng, cậu lắp bắp nối tiếp mạch chuyện dang dở:

— Anh vừa khuyên tôi bỏ đi, phải không. Nhưng là đi đâu, và chạy khỏi ai?

— Tốt nhất về nhà. Trở về nơi cậu đã ở, trước khi có mặt ở đây! - Nhện Nước ung dung, như đang thảo luận một vấn đề không quan trọng - Nơi nào đó có những người đảm bảo cho cậu sự an toàn, thì càng tốt.

Anh ta nhìn qua vai Lâm, khoe miệng nhếch lên, biến thành nụ cười lơ đãng. Nhưng hai đốm sáng trong mắt đã tắt ngấm. Đồng tử co lại. Có gì đó vừa ma mị, vừa thành thật trong vẻ mặt trắng bệch và khó coi của con người này. Lâm thoáng run nhẹ. Nếu cậu nghĩ anh ta đang bày trò, như nhiều kẻ tai quái vẫn thích hù dọa một đàn em non kém kinh nghiệm, thì những vằn đỏ hiện rõ trong phần lòng trắng nơi mắt anh ta mách bảo sự thật ngược lại. Thường thì ở trạng thái kiệt quệ, và cả tuyệt vọng, dù phải che đậy, thì người ta vẫn sẽ không thích đùa.

Nhện Nước nói tiếp. Hơi thở buốt lạnh gấp rút phả trên vành tai Lâm, thực hơn hết thảy những gì thực nhất lúc này bủa vây quanh cậu:

— Cuộc chơi này vô cùng nguy hiểm. Cậu sẽ được rất nhiều. Nhiều hơn tất cả những gì cậu có thể nhìn thấy trong các giấc mơ. Tuy nhiên, nếu cậu muốn nghe một lời khuyên từ tôi, thì đó là phải biến khỏi đây, trước khi tham dự quá sâu!

Lâm nín lặng. Nguy hiểm... Giấc mơ... Tham dự quá sâu... Các cụm từ rời rạc xoay chậm chậm, biến thành các quả cầu thủy tinh rực sáng, tăng tốc, bay vùn vụt vòng quanh cậu cho đến khi chỉ còn là những vệt sáng chói chang mê hoặc. Cậu đứng im, đôi mắt đờ đẫn như xuyên qua cả con người kỳ dị đang hiện diện trước mặt.

Nhện Nước lùi về sau một bước, văng lên tiếng cười khan. Đôi môi nhợt nhạt mấp máy, giọng nói khàn đặc nhắc lại cái mệnh lệnh u ám như vọng ra từ khe cửa sắp sửa bị đóng sập:

— Chạy đi!

Trong tích tắc, khả năng sát thương của những quả cầu vô hình hiển hiện.

Đột ngột quay lưng.

Sẽ lao về phía ô sáng duy nhất, trở ra từ cánh cửa mở sẵn cuối phòng hậu đài.

Nhưng, ý định gãy vụn khi đường thoát hẹp đã bị chặn ngang.

Một cách đúng lúc, hoặc không hề đúng lúc, ê-kíp hậu trường hiện ra. Nữ điều phối viên nghiêm trang. Người kỹ thuật viên phụ trách âm thanh cao lớn. Cả vị stylist tóc nhuộm hung, đôi mắt kẻ chì quá đậm, lênh khênh trên đôi giày cao gót. Hai nhân viên an ninh với ánh mắt như mũi khoan kim loại. Không còn làm như vẻ tình cờ, nhóm đồng phục đen bước thẳng về hai thành viên Wild Animals, tản ra vây quanh.

— Nhìn cậu vẫn không được khỏe. Đỡ mệt rồi chứ? Đã xong phần thi của mình, cậu vẫn căng thẳng sao? - Câu hỏi từ C/E hướng về Nhện Nước.

— Căng thẳng ư?... À không... Tôi đang ổn... Rất ổn! - Anh ta đảo mắt nhìn quanh. Những từ rời rạc cất lên từ giọng nói nhún nhường.

— Muốn nghỉ ngơi chứ, trước khi ra sân khấu nghe kết quả chung cuộc và nhận thưởng? - Nữ điều phối viên điềm đạm, chứng tỏ chị ta chỉ sắp đặt công việc thuần túy.

— Được thôi!

Nhện Nước lăm băm, chấp nhận dễ dàng. Nhưng Lâm đã nhìn thấy bàn tay to lớn của người làm âm thanh đưa lên phía sau lưng anh ta, kín đáo ấy nhẹ. Vẫn hướng thẳng tia nhìn uy lực vào thành viên Thú Hoang này, nữ điều phối viên hất hàm:

— Cậu muốn nói gì với đồng đội mới nữa không?

Vóc dáng cao kều đã xoay lưng bước đi bỗng quay phắt lại, nhanh đến mức mái tóc lờm chờm xấu xí xòa xuống, che khuất một bên mắt. Thân hình lỏng lẻo của anh ta cũng buột khỏi tầm kiểm soát của tay chuyên viên âm thanh. Anh ta bước đến bên Lâm, hắng giọng, nói cho tất cả cùng nghe:

— Đừng sợ. Tôi chỉ vừa đùa cậu đôi chút thôi!

Vẻ căng thẳng trên gương mặt những người mặc đồng phục đen giãn ra, cùng tiếng thở phào nhẹ nhõm. Chính khoảnh khắc mà sự cảnh giác bị lơ lửng, với một cử chỉ không thể đoán trước, Nhện Nước vòng tay qua vai Chó Khoang, kéo mạnh cậu vào gần sát cơ thể lạnh toát của mình, thì ào hồi hả:

— Người có thể giúp cậu nhiều nhất, chính là cậu. Phải dốc hết sức, nhớ đấy! Cậu sẽ sớm gặp lại tớ thôi!

Cánh tay cuồn cuộn của chuyên viên âm thanh không giữ kẽ nữa. Nó tóm chắc lưng áo Nhện Nước, lôi bật về sau, cả thân hình anh ta đổ oặt về một bên như con rối gỗ thành linh bị đứt dây điều khiển. Một lần nữa, con mắt không bị tóc che khuất của anh ta giãn to, thẫm đen, như một lỗ thủng kinh khiếp trên gương mặt vẹo vọ. Trong chớp mắt, người đồng đội này đã biến mất vào một trong những cánh cửa phía trong hậu đài. Những cánh cửa không thể biết được sẽ dẫn ra đâu.

Ngoài sân khấu chính, lúc này không được ghi hình lên sóng, không khí vui tươi náo nhiệt dâng cao trong khán phòng rộng lớn. Người điều khiển chương trình đang từng chập hét tướng lên, vung tay khoa trương, công bố các khán giả may mắn nhận quà tặng của nhà tài trợ. Sau mỗi cái tên được xướng to, nhạc của Megadeth lại bung ra cú riff chói tai cùng hồi trống jazz rầm rĩ như muốn xé toạc ống tai. Lúc khác, hẳn mình phấn khích phải biết. Có khi còn hòa theo tiếng la hét, đánh thức cơn cuồng nhiệt âm thanh được mã hóa ở một nơi nào đó trong lòng chuỗi DNA, Lâm nuốt khan, tự đánh lạc hướng bằng cách lăm bắm một mình những kiến thức hỗn độn, càng lúc càng trở nên tuyệt vọng.

Theo điều khiển của hai nhân viên an ninh, cậu đứng dậy, đi vào hẳn khu vực hậu trường. Họ đứng ngay dưới dàn giáo đỡ sộ chống cho mặt sau màn hình LED. Ý định rời khỏi đây đều bị dập ngay, một khi những đôi mắt kia đã được giao nhiệm vụ giám sát. Khoảng không khô lạnh nơi đây không truyền đi tiếng động. Không khí đông thành lớp thạch mềm mại, cách âm hoàn hảo. Ánh đèn xám dịu. Không tối như Lâm tưởng. Ở khoảng cách một cái với tay, mọi thứ hiện rõ mồn một, như phóng to theo tỉ lệ bất thường: Các đốm bùn trên mũi giày mềm. Những sợi vải bật ra từ đầu gối quần jeans sờn rách. Và bàn tay cậu, trắng bệch như thể lưới mạch máu dưới da đã bị cô lập, với những ngón tay từng chập run lên, vượt ra ngoài kiểm soát của não bộ.

C/E đã quay trở lại. Liếc nhìn mặt đồng hồ điện tử đeo tay, chị ta bỗng mỉm cười với Chó Khoang, chỉ tay lên cầu thang nhỏ bằng sắt rèn:

— Hãy đi theo lối này. Đối thủ của cậu cũng xuống bằng cầu thang phía bên kia. Chạy nhanh hay bước chậm tùy cậu. Miễn đừng trì hoãn. Theo

kinh nghiệm của tôi, ai ra sân khấu và làm chủ không gian trước, khả năng kẻ đó giành chiến thắng cao hơn.

— Tôi hiểu.

— Có một trợ giúp nhỏ, cậu muốn sử dụng chứ?

— Là gì vậy? - Lâm bỗng chăm chú.

Tuy nhiên, trước khi nữ điều phối viên đưa ra câu trả lời, từ phía sau lưng cậu, vang lên giọng nói khàn trầm, toát ra uy lực không thể nhầm lẫn của Mr. Q:

— Không cần đưa ra sự trợ giúp đó. Chàng trai này sẽ tự vượt qua được!

Cậu ngoảnh lại. Ấn tượng ban đầu về vẻ lạnh lùng của vị sếp tổng chừng như là một nhầm lẫn. Bởi lúc này, hai cánh tay ông ta đưa về phía Lâm, dành cho sự lưu tâm và tin cậy đặc biệt:

— Cậu biết mình sẽ phải làm gì chứ?

— Giành chiến thắng.

— Chính xác!

— Nếu cháu thất bại?

— Ta không tin chuyện đó xảy ra. Cậu sẽ thắng, nếu cậu muốn.

Lâm đột ngột đặt ra câu hỏi ám ảnh mình từ nãy đến giờ:

— Nói cho cháu biết, liệu tất cả cuộc thi này có phải là một vở kịch không?

Văng trán người trung niên cúi về phía trước. Nụ cười của người trong cuộc, nắm vững mọi đầu mối, đã quen ứng phó với những tò mò sai lạc:

— Fatal Blow mê hoặc cả thế giới, bởi ngay cả người tổ chức cũng không biết chắc chuyện gì sắp sửa xảy ra ở giây phút tiếp theo. Kịch bản ư? Cậu tin các đồn đãi vớ vẩn ư? Đừng nhìn vài phản ứng của đối thủ hay mấy thành viên trong đội để cho rằng họ là diễn viên trong một vở kịch biết trước. Những thái độ đó chỉ là biểu hiện đã được rèn luyện của sự chấp nhận. Chấp nhận thất bại, trước đối thủ mạnh hơn mình. Còn nếu cậu vẫn muốn tin về một vở kịch? Được thôi. Đoạn kết của vở kịch ấy, do chính cậu quyết định!

Khuất sau thông tin thuần túy người trung niên đưa ra, dù rõ ràng ông ta không hề ngụ ý trấn an, có một điều gì khác làm trạng thái bồn chồn trong

Lâm dụ xuống.

Nữ điều phối viên đặt tay lên vai Lâm, rành rọt:

— Còn 30 giây. Lên cầu thang. Nhạc hiệu dứt, cậu phải đứng giữa sân khấu! Bước đầu tiên chuệnh choạng. Các khớp xương cứng đơ. Những bậc thang sắt nghiêng ken két. Không dừng lại. Tiếp tục bước. Nhanh hơn. Chuyển sang chạy.

Đầu cầu thang đối diện, ba thành viên của Steel Hammer đã lên sẵn từ bao giờ. Họ đang ôm chặt vai nhau, truyền sức mạnh cho thành viên cuối cùng ra trận.

Ta chỉ có một mình, Lâm tự nhủ.

Cậu đặt tay lên thanh kim loại. Lạnh buốt. Nhưng, cũng chính hơi lạnh truyền vào cậu sự tỉnh táo, và nhận biết chính xác sự nhập cuộc.

Ánh sáng của hàng trăm ngọn đèn đang dội thẳng vào mắt ở bên ngoài cậu.

Tiếng hò reo vang động của hàng ngàn khán giả dưới kia không rung chuyển cậu.

Những máy quay đang di chuyển trên ray và lơ lửng trên boom arm là những vật thể không thể chạm vào cậu.

Và cạnh bên ghế số 5, hàng đầu tiên, cô gái lạ lùng lại hiện ra. Gương mặt ám ảnh hướng thẳng lên sân khấu. Nhưng, lúc này, hình ảnh ấy cũng không gây xao động nữa.

Lâm thở vào phổi không khí khô lạnh. Tia chớp bạc và làn da rạn ẩm đang ở sau lưng cậu, làm nền cho sự xuất hiện của cậu. Chưa bao giờ cậu nhìn rõ thôi thúc hoang dã như lúc này. Thôi thúc mang tên Tham Vọng.

Chương 5: Hồ Cá

Câu hỏi cuối cùng được chọn, bởi một thành viên của Steel Hammer. Chiếc phong bì đóng kín hiện trên màn hình. Phong niêm là logo Fatal Blow đầy uy lực.

Một cách hoa mỹ, người dẫn chương trình nghiêng đầu về phía cậu thí sinh đơn độc, nở nụ cười lịch thiệp:

— Lựa chọn của đối thủ dành cho cậu là câu hỏi thuộc lĩnh vực nghệ thuật. Tự tin chấp nhận thách đó chứ, chàng trai?

Lâm so vai. Não bộ cậu mấp mí trạng thái tê liệt. Cậu vừa trải qua chín nấc thử thách. Tất cả đều do cậu chọn lựa bằng cách chạm tay vào các biểu tượng trên màn hình cảm ứng. Hồ như diễn ra trò đùa trở trêu. Cứ sau một câu trả lời nâng điểm, thách đố kế tiếp lại đẩy cậu trở về vị trí ban đầu. Tồi tệ hơn, ở câu hỏi vừa xong, cậu thúc thủ trước kiến thức Sinh học. Cách biệt điểm số giãn rộng thành ba mươi lăm. Nếu muốn thắng, không chỉ cần đưa ra đáp án hoàn hảo cho câu hỏi cuối cùng, cậu phải chấp nhận thách thức: Trả lời câu hỏi do chính đối thủ bấm nút lựa chọn trong ngân hàng dữ liệu. Nếu thành công, cậu có cơ may nhân đôi số điểm hai mươi thành bốn mươi, vượt qua Steel Hammer đang giữ cách biệt xít sao là năm. Tuy nhiên, nếu thất bại nấc cuối cùng, tất cả điểm tích lũy từ đầu cuộc đua sẽ chuyển hết cho Steel Hammer. Họ sẽ bỏ túi thêm ít nhất hai trăm triệu. Còn Wild Animals trắng tay, không có khoản thưởng nào.

Tình huống này cậu đã không lường đến. Cũng không ai trong số hai người cùng đội có mặt, nhắc nhở, hay chỉ cần ra dấu làm hiệu, cho cậu một lời khuyên. Lựa chọn hoàn toàn thuộc về cậu.

— Quyết định trả lời chứ? - Theo luật chơi, người dẫn chương trình hỏi lần cuối.

Lâm gật, dứt khoát.

Người dẫn khoát mạnh cánh tay.

Niêm phong bóc đi. Nắp phong bì lật mở.

Bức tranh hiện ra trên màn hình. Bức tranh. Dù thoạt nhìn, bút pháp tả thực tinh xảo khiến nó giống hệt ảnh chụp.

Đập vào mắt trước tiên là lò sưởi vuông vức trổ giữa bức tường gạch. Một lò sưởi như hàng vạn lò sưởi trong những căn phòng xứ lạnh. Trên bệ, giữa hai giá nến trơ trụi, chiếc đồng hồ vuông vức chỉ thời khắc gần đến một giờ. Tấm gương lớn phản chiếu mặt sau của đồng hồ. Tạo không gian chung quanh, bức tường và mặt sàn phẳng nhẵn. Trong toàn bộ bối cảnh tẻ nhạt ấy, nổi bật lên một chi tiết đặc biệt khác thường: Từ giữa lòng lò sưởi, đầu tàu một chiếc xe lửa tí hon đâm xuyên qua khoảng không, tiến thẳng vào căn phòng được mặc định trong tranh.

Mọi cặp mắt dán chặt lên màn hình, chờ đợi dòng chữ của câu hỏi chạy ngang qua bức tranh. Từ đầu cuộc thi đến giờ, có khá nhiều câu hỏi được sử dụng hình ảnh và các phim phóng sự ngắn. Nhưng một bức tranh thì không. Từ phòng điều khiển của đạo diễn chương trình, camera số một được yêu cầu thu cận cảnh gương mặt của người thi. Trong tích tắc, bức tranh thay thế bởi chân dung Lâm, trực diện. Mái tóc bù xù trước trán. Chiếc hoodie trùm đầu nhàu nhĩ của áo khoác chó khoang. Lớp mặt nạ trong suốt vô cảm bám chặt trên làn da cậu. Các chi tiết vốn dĩ có thể gây khó chịu mờ đi. Chỉ còn lại đôi mắt với đồng tử giãn rộng, hút hết ánh sáng, loang loáng hai đốm bóng ướt như mắt mãnh thú trong đêm. Đúng khi khước miệng trên gương mặt ấy nhếch nhẹ, chưa thể phân định biểu hiện của nỗi tuyệt vọng hay một nụ cười vững tin thì màn hình đã chuyển, trở về bức tranh siêu thực.

Dòng chữ trắng chạy chân màn hình: Bức tranh này của ai? Sáng tác năm nào? Ý nghĩa ngắn gọn của tác phẩm?

Kiểu câu hỏi không thể đơn giản hơn. Tuy nhiên, khi đặt vào một tác phẩm hội họa lạ lẫm, nó biến thành cánh cửa thần nhiên, đóng lại mọi kỳ vọng.

Dưới khán giả, tiếng hò reo im bặt. Nhạc nền quen thuộc của Fatal Blow tắt lịm. Những luồng sáng rực rỡ ngưng đọng trong sắc xanh duy nhất.

Lần đầu tiên trong suốt các vòng thi, thách đố thuộc về hội họa, và còn là một nhánh chuyên biệt: Dòng tranh siêu thực. Khán giả lúc này đều

chung ý nghĩ: Phần thắng đã xác định. Không còn khả năng lật ngược tình huống phút cuối cùng như những ai yêu chuộng kịch tính ở các show thực tế trông đợi. Bầy Thú Hoang vụn vỡ hoàn toàn dưới những chiếc búa thép Steel Hammer.

Số trên đồng hồ đếm ngược rơi xuống.

Người đeo mặt nạ trên sân khấu đèn dẫn hướng về phía trước.

12... 10... 9...

Từ cánh gà, host đã bước vào vòng tròn ánh sáng, sẵn sàng thể hiện loạt cử chỉ vỗ về an ủi dành cho người thua cuộc.

Trên hàng ghế đầu, đôi mắt rộng nhắm lại. Gương mặt đẹp đẽ chìm vào một thế giới trống trải và cách xa.

6...5...2

Ở giây cuối cùng, luồng đèn mờ dịu hạ xuống thêm vài lux để tắt hẳn. Chàng trai bất giác nghiêng đầu. Để chắc chắn câu trả lời của mình được thu vào microphone đeo một bên tai, cậu khẽ hắng giọng, cất lên từng câu rành mạch: "Time transfixed là tên bức tranh. Tiếng Việt dịch thành Thời gian bị chặn đứng. Năm 1935, khi vẽ nên tác phẩm này, họa sĩ người Bỉ Rene Magritte đã đề cập ý nghĩa của thời gian cũng như bày tỏ một nhìn nhận của riêng ông về sự chuyển hóa của các hiện tượng và sự vật trong cuộc sống!"

Một cánh tay của người dẫn chương trình lơ lửng trong không trung. Mắt anh ta đảo nhanh, liếc vào quyển sổ điện tử trên tay kia. Máy quay ghi nhận sự choáng váng tốt độ trên vầng trán, đôi mắt và khóe miệng. Không còn là kỹ xảo diễn xuất khoa trương thường lệ. Theo nhắc nhở của đạo diễn vang lên từ thiết bị liên lạc, phản xạ của nghề nghiệp của anh ta đột ngột hoạt động trở lại.

CHÍNH X... ÁC... ÁC...!!!

Tiếng gào của host phá bung bầu không khí đang cô lại trong sự lún lặn nghệt thờ. Từ tâm điểm sân khấu, ánh sáng bùng lên, lan ra khắp khán phòng. Đám đông bên dưới biến thành một mảng duy nhất. Từ những khuôn miệng há to phẫn khích, dậy lên hàng ngàn dải âm chói tai của tiếng hò reo. Hàng chữ Wild Animals hiện khắp màn hình khổng lồ, quay cuồng

giữa hàng ngàn tia chớp sáng lóe. Trên phong nền thừa thãi sắc màu tự mãn ấy, hình dáng Lâm thu nhỏ lại, nhòe đi.

Tuy nhiên, cậu không thể biến đi ngay như dự định. Nhạc nền nhẹ hơn. Trong tai nghe của Lâm, giọng C/E nghiêm lạnh yêu cầu cậu giữ nguyên vị trí, chuẩn bị cho màn trao thưởng diễn ra trong vài phút tới. Cậu đành yên trạng thái cân bằng trở lại. Việc duy nhất cần thiết, sau khi chuỗi sự kiện kỳ dị kết thúc, là phải rời khỏi đây, tách khỏi những kẻ xa lạ đang đứng sẵn chờ cậu trong hậu trường. Trốn... Đào thoát... Run away,.. Fuir... Escape... Linh ra khỏi đây. Đừng để ai trông thấy. Đừng để bị tóm lại...Lời dặn ban nãy từ đồng đội Nhện Nước nhói lên, tựa giác bám sắc bén của loài côn trùng cào mạnh.

Trong một giây, Lâm đưa mắt lướt xuống hàng ghế bên dưới. Cô gái tuyệt đẹp đã đổi chỗ. Đặc quyền nào đó cho phép cô băng qua thanh rail dành cho máy quay, tiến đến sát mí sân khấu. Chống cả hai khuỷu tay trên sàn gỗ, tự nhiên và nhẹ nhõm như ở giữa không gian chỉ của riêng mình, cô đứng yên. Cậu bước đến, nắm tay cô gái nhỏ, giúp cô bước lên. Gương mặt ấn tượng đối diện cậu. Các ý nghĩ hỗn độn trong Lâm lắng dịu. Hai tay cậu vẫn nắm hai tay cô gái. Đám đông lùi xa. Mọi ồn ào như sóng thấm vào bờ cát. Chỉ còn khoảnh khắc này. Nhẹ nhàng. Thình lặng. Không ai nói với ai, nhưng cả hai cùng hiểu, điều gì đã giữ họ hiện diện nơi đây, cho đến thời khắc này. Đột nhiên, cô gái xô mạnh. Lâm và cô ta đổ nghiêng sang bên, suýt ngã. Một vật gì đó vừa bay sượt qua tai cậu, tạo nên tiếng rít kỳ lạ cùng hơi nóng bỏng rát. Nó làm vỡ vài thiết bị phía trong cánh gà. Vụ hoảng loạn nhỏ bùng lên trong đó, nhưng được dập tắt tức khắc.

— Cái gì vậy nhỉ? - Lâm lo sợ.

— Một sự cố nào đó! - Cô gái nói, cùng Lâm đứng thẳng lại trên sàn gỗ.

— Giống như một viên đạn.

— Đừng bận tâm nữa! - Cô gái nhỏ nói, siết nhẹ tay Lâm.

— Bạn tên gì? - Cậu sức nhớ câu hỏi quan trọng nhất.

— Gọi tôi là Lim.

Quảng cáo vẫn phát. Trong tai nghe, nữ điều phối viên lại nhắc Lâm có một phút chỉnh trang, thả lỏng, và giữ nụ cười. Tuy nhiên, cậu không tuân

thủ mệnh lệnh như robot nữa. Cậu đã mỉm cười, nhưng nụ cười dành cho đôi mắt kia. Cậu đã thả lỏng, bởi đối diện gương mặt thuần khiết, mọi lo sợ hay cảnh giác đều biến tan.

Giữa tích tắc lơ lửng nhẹ tênh, từ phía sau, hai cánh tay choàng lên lưng, kéo Lâm trở lại mặt đất. Cậu ngoảnh sang trái. Đồng đội Gấu Trắng đang khoác vai cậu. Bên phải, người đội mũ lưỡi trai sùm sụp, cũng hành động giống hệt. Nhưng, gần như lập tức, cậu nhận ra đây không phải Nhện Nước. Chỉ là một gã cao gầy, gầy giống anh ta, được nhóm người điều phối phía sau đẩy ra sân khấu cho đủ đội hình. Những góc máy xử lý khôn khéo sẽ xoá nhòa điểm khác biệt. Khán giả hẳn không thể nhận ra màn thay thế.

Lâm trăn người. Vậy là Nhện Nước đã rời đi, hay đúng hơn là chạy thoát khỏi Fatal Blow, theo đúng những gì anh ta đã bí mật mách bảo.

Màn nhận thưởng tấm séc tượng trưng và cuộc họp trả lời phỏng vấn báo chí diễn ra nhanh gọn. Đúng như lời hứa của nữ điều phối viên, chỉ cần ngồi im, Lâm không gặp thêm rắc rối nào. Tâm điểm cuộc họp là Gấu Trắng. Mọi câu hỏi được cậu ta đại diện Wild Animals trả lời, trơn tru và gãy gọn. Ngay cả khi phóng viên đến từ một trang báo điện tử lớn đặt nghi ngờ khả năng nắc thách đố cuối cùng, về tác phẩm siêu thực của Magritte, là một màn sắp đặt để tạo kịch tính phút chót, đồng đội áo đỏ chỉ nhún vai: "Nếu anh chuyên sâu một lĩnh vực nào đó, những gì thuộc về lĩnh vực ấy anh không chỉ biết, mà còn hiểu ý nghĩa sâu xa của nó. Đúng vậy không?"

Phóng viên đặt câu hỏi tình hình hướng về nhân vật Chó Khoang, đề nghị có thêm một câu hỏi với người đã tạo nên kỳ tích. Nhưng, một nhân viên áo đen trong ê-kíp phụ trách truyền thông đã can thiệp, tuyên bố thời gian dành cho cuộc họp báo vừa hết. Người phóng viên lùi về sau. Biểu cảm gương mặt cho thấy anh ta không hoàn toàn tin vào những gì vừa nghe.

Đồng hồ giữa sảnh lớn chỉ đúng một giờ. Đã sang ngày hôm sau. Dù Lâm từ chối, nhưng cậu vẫn phải lên chiếc xe sang trọng do nhà tổ chức

sắp sẵn, sẽ đưa cậu về đến tận nhà. Lái xe không xa lạ, vẫn là nữ điều phối viên C/E. Tác phong dứt khoát và nhanh nhẹn, chị ta hất hàm hiệu cho Lâm sập cửa xe lại. Phảng phất mùi thơm của nệm da, tiện nghi cao cấp. Nhưng cũng chính mùi hương ấy cho biết khoảng không được khóa chặt, không một kẽ hở. Không phải vô lý khi anh bạn Nhện Nước dùng các từ chạy trốn và đào thoát để nói về việc rời khỏi nơi này, tránh xa những người áo đen này.

Bánh xe chậm chậm lăn ra khỏi cổng đài truyền hình. Chợt, qua lớp kính dày, cậu thoáng thấy bóng Mr. Q. Cậu áp trán vào lớp cửa cóng lạnh, còn một dáng hình mảnh khảnh đối diện, gần như bị ông ta che khuất. Cô gái hàng ghế đầu. Chừng như cô đang phản đối mệnh lệnh. Nhưng nhà sản xuất Fatal Blow đưa ra lý lẽ để cô tuân phục, cả hai nhanh chóng ngồi vào chiếc xe đen đồ sộ, lớn hơn cả chiếc xe cậu đang ở bên trong. Dưới ánh đèn vàng sậm thoáng qua rất nhanh, cậu thấy cô ấy ngồi im, gương mặt nhìn nghiêng cúi xuống. Họ là người nhà nên đi cùng xe. Họ có mối liên hệ mật thiết nên mới có sự tiếp xúc gần gũi như thế. Vậy mà từ đầu cậu không đoán ra...

Nữ điều phối viên cho xe chạy nhanh. Bên ngoài ô kính, cảnh vật đen trắng vun vút lướt qua như trên một đoạn phim câm. Lẫn trong những khối lá tròn bất động, các ngôi nhà tĩnh mịch say ngủ. Từ các trụ đèn đường, thảng hoặc, vài vệt sáng lạ lùng chiếm lĩnh một quãng phố, nhưng rời bên ngoài vùng sáng ấy, các khoảng nối tiếp chìm vào bóng tối sâu hơn.

— Cậu nghĩ gì, khi giành chiến thắng giây cuối cùng? - C/E chợt lên tiếng

Lâm thoáng giật mình:

— Không tệ!

— Không tệ khi trở thành hiện thân nhân vật người hùng, trong mắt đám đông?

Cậu lướt mắt trên tấm kính chắn gió phía trước, cô gắng nắm bắt nét mặt người đối thoại. Tuy nhiên hình ảnh nhận được vẫn là vẻ thản nhiên, gần như vô cảm. Vì vậy, cậu trả lời ngắn gọn và thành thật:

— Quan trọng là chiến thắng.

Cái bóng phản chiếu gật nhẹ:

— Cậu nói đúng. Một mục tiêu duy nhất, trong thời khắc duy nhất. Cậu có tham vọng chiến thắng và đã chiến thắng. Điều đó đáng kể hơn hết thảy mọi ngôn từ. Từ điểm nút này, những gì thuộc về cậu sẽ thay đổi rất nhiều, về sau.

— Fatal Blow chỉ là cuộc chơi em tham gia một cách tình cờ! - Lâm nhún vai - Em không có ý định góp mặt thêm bất kỳ cuộc thi hay trò cạnh tranh nào khác.

— Cậu không thể nói trước điều gì, cũng như tôi không thể tiên đoán điều gì sẽ xảy tới! – Người cầm lái cho xe lao qua giao lộ, bất kể tín hiệu đèn đỏ. Một chiếc ô tô đang chạy đến với tốc độ rất cao buộc phải phanh gấp, đầu xe xoay gần nửa vòng, với tia lửa lóe lên dưới bánh xe sau. Như mọi tay lái

Điện thoại bàn đổ chuông. Lâm tựa mình, trườn khỏi giường, tiếp đất bằng hai tay, lão đảo đứng lên, tiến ra hành lang, quờ quạng nhắc ống nghe trong khi mắt vẫn nhắm nghiền. Ngay sau tiếng a lô ngái ngủ của cậu, đầu dây bên kia vang lên một loạt những từ cảm thán, pha trộn giữa sự nhẹ nhõm, thái độ giận dữ bùng phát lẫn trạng thái nghiêm khắc thường trực của bà ngoại. Lâm tỉnh hẳn, đầu óc linh hoạt tức khắc. Dù ghét nói dối, cậu vẫn cần tìm lời nói dối khả dĩ, giải thích cho việc vắng nhà suốt đêm qua. Tận dụng quãng nghỉ hiếm hoi giữa các tràng trách mắng, cậu nói nhanh:

— Cháu ra ngoài phố mua vài quyển sách. Sau đó về nhà xem phim và có lẽ đã không nghe thấy chuông điện thoại!

Bên kia dịu hẳn, nhưng chưa hết nghi ngờ:

— Chỉ đọc sách và xem phim thôi ư?

Cậu chột dạ. Lẽ nào ở nước ngoài, trong hành trình du lịch, ông bà ngoại vẫn theo dõi TV trong nước và nhìn thấy cậu qua chương trình phát sóng trực tiếp? Hoặc giả trường hợp khả thi hơn, một người quen nào đó đã nhận ra cậu trên truyền hình, báo động cho ông bà, những người đang chịu trách nhiệm bảo trợ cậu? Lâm còn đang ngắc ngứ, thì bà ngoại, vững tin vào kinh

nghiệm năm thóp thẳng cháu lâu nay, tiếp tục dồn thêm bước nữa, để cậu bị ép hẳn vào chân tường:

— Chỉ một mình cháu trong nhà lúc này? Không có ai khác... hmm... chẳng hạn một cô bạn táo bạo nào đó chứ?

Bộ óc đa nghi như bà ngoại luôn phá vỡ mọi giới hạn. Lâm cười phá lên:

— Ôi bà ơi... Liệu có cô gái nào chấp nhận đến chơi với cháu, khi trong nhà chẳng có gì để ăn, cũng như lũ chén đĩa chưa rửa và mớ quần áo bẩn còn chất đống?

Câu nói bông đùa của cậu đưa bà ngoại quay về thực tế tấp lự:

— Sao? Cháu đã tiêu hết tiền vào mấy quyển sách và đĩa nhạc nên không còn gì để mua thức ăn? Ôi thẳng cháu ngớ ngẩn của tôi. Vậy hãy vào phòng ông, mở ngăn kéo bàn làm việc. Bà để sẵn một ít cho cháu, phòng trường hợp đặc biệt. Nhớ nhé, đấy là khoản cuối cùng cháu còn để duy trì sự sống, trước khi ông bà quay về.

Duy trì sự sống, chỉ có nữ giảng viên đại học về hưu mới có thể sử dụng cụm từ này thản nhiên trong mọi tình huống. Cười khịt khịt như một cánh rừng đầy khi, Lâm thở phào. Trong thâm tâm, cậu thừa biết chẳng đời nào mình phải rớt đến khoản dự phòng của bà. Điều quan trọng, cậu đã vượt qua cuộc thẩm tra tâm lý. Nếu thêm vài giây nữa, chắc chắn cậu sẽ khai tuốt sự thật bỏ nhà đi suốt tối qua, sau đó sẽ nhận lấy sự trừng phạt rùng rợn. Vang lên tiếng lách tách, nhắc nhở thời gian sắp hết. Bà ngoại sử dụng dịch vụ cuộc gọi giới hạn để tiết kiệm, văng đến tiếng nói của ông, yêu cầu bà nhắc thẳng cháu để mắt hồ cá, ông bà phải vội ra xe vì đoàn du lịch đang chờ. Lâm nói nhanh, đoán chắc mọi việc sẽ ổn, rồi gác máy. Quay về phòng, tâm trạng cậu phấn chấn lên hẳn. Cuộc nói chuyện ngắn với người thân, khía cạnh nào đó, đã trả cậu về con người quen thuộc chính mình: Hời hợt, luôn duy trì mọi việc ở mức vừa phải, và bao giờ cũng mong rằng đừng có bất kỳ xáo trộn nào xảy ra.

Sau bữa sáng gọn nhẹ, Lâm dọn phòng ngủ của mình. Cậu ném hết quần áo bẩn vào máy giặt, xếp sách và những quyển tạp chí bừa bộn lên kệ, cất

mấy món quà sinh nhật vào tủ, lùa máy hút bụi chạy vài phút. Cuối cùng, cậu mở cửa sổ.

Tựa một dòng chất lỏng mềm mượt, ánh sáng chảy vào căn phòng nhỏ, chẳng mấy chốc len lỏi vào các góc ngách, dâng đầy. Mùi ẩm mốc tù đọng mỏng đi, nhường chỗ cho hơi mát khô ráo. Không khí dễ chịu. Trời xanh thẳm. Những nhánh lá sạch tinh rờn nhẹ trước gió. Có cảm giác chỉ cần thả lỏng các khối cơ, dang nhẹ đôi tay, người ta sẽ dễ dàng trôi bồng bềnh trong làn sáng xanh mịn, trôi đến bất kỳ nơi đâu mình muốn trong một ngày yên ả. Chỉ có ô kính cửa sổ bên trên, con bọ cánh cứng sáng hôm trước lọt vào phòng lúc này vẫn tròng trĩnh bám lại. Còn vương bận việc gì nơi đây mà nó chưa thể thơ thới đập cánh bay ra khoảng xanh bên ngoài?

Một mẫu nhựa ánh lên. Bề mặt nhẵn bóng của chiếc mặt nạ. Hôm qua, về đến nhà, cậu vớt lẫn lóc góc bàn. Lúc này, dù bất động, hồ như nó vẫn thở nhẹ. Lâm rùng mình, vớt nó vào sọt rác. Giấc ngủ sâu làm vơi nhẹ ấn tượng về chuỗi sự kiện náo nhiệt đêm qua. Chỉ có cảm giác khác biệt khi đeo chiếc mặt nạ vẫn vương lại trên làn da, như một lời nhắc thì thào, rằng cậu chưa hoàn toàn dứt ra những mối nối kết tình cờ.

Đột ngột, cậu lao ra phòng khách, chộp điều khiển TV, bật kênh tin tức giải trí. Khá đúng lúc, TV đang phát đoạn tin ngắn về đêm chung kết Fatal Blow. Vài hình ảnh trích từ đêm thi tối qua đi kèm bình luận. Ngoạn mục và kịch tính là các từ lặp lại hơn một lần. Gương mặt Gấu Trắng được tập trung đặc tả. Nhìn gần, cậu ta khá dễ coi. Thậm chí vẻ mặt xác xược lúc này có thể hiểu thành sự tự tin và kiêu hãnh của người chiến thắng. Nét căng thẳng của các thành viên trong ê-kíp áo đen cũng thoáng lướt qua màn hình. Đúng như Lâm dự đoán, do hiệu ứng ánh sáng, người đóng vai Nhện Nước, và cả cậu, gần như không rõ mặt trong cuộc họp báo.

TV chuyển sang chương trình thể thao. Lâm tắt máy, ngồi thờ. Hiện ra vài suy nghĩ vẫn vơ về cô gái nhỏ đã nắm tay cậu, về cái tên kỳ lạ của cô ta, về hành tung kỳ quặc các thành viên Wild Animals, cả về khoản tiền thưởng được hứa hẹn chuyển vào tài khoản tên cậu... Không, cậu sẽ không sa lầy vào những thứ không thuộc về mình. Lâm đứng dậy, chạy xuống bếp, đẩy cửa ra thăm hồ cá sân sau.

Ô kính viền inox đập hồ cá phía ngoài sân đóng chặt, nhưng ổ khoá không bấm. Có thể cậu đã quên khi cho cá ăn hôm qua. Hoặc ai đó đã nhắc nó lên khi vắng mặt cậu. Lâm dùng vợt, vớt hết đám lá đập dềnh tụ quanh ô cửa, mở hộp thức ăn viên rắc xuống. Khác lệ thường, lũ cá luôn tụ lại rất đông đớp thức ăn, lúc này chỉ vài con dật dờ bơi. Lâm quay vào trong bếp, kiểm tra hệ thống bơm khí oxy và lọc nước. Cậu không nhầm. Công tắc bị tuột. Hẳn lũ cá thiếu dưỡng khí đang lử lả trong dòng nước tù túng. Cậu cắm điện. Hệ thống hoạt động trở lại.

Cẩn thận, Lâm bước ra vị trí gắn lớp kính cường lực, áp mặt nhìn xuyên qua kính, kiểm tra xem bọt khí đã phun lên hay chưa. Có lẽ do chuyển động của nước và luồng khí, một vật thể trôi lên, trôi về ngay bên dưới chỗ Lâm đang quỳ.

Lũ cá đang bơi lại?

Một gương mặt thành linh áp sát bề mặt kính. Đám tóc rập rờn như rong biển. Đôi mắt mở to, ngưng đọng nổi kinh hoàng.

Dù làn nước khúc xạ và lớp kính dày làm méo đi gương mặt kẻ ngạt thở, thì đó vẫn là diện mạo không thể nhầm lẫn, của anh bạn Nhện Nước.

Chương 6: Thành Trì

Không bỏ chạy. Không gào thét. Không gây ra ra tiếng động nào bất thường.

Lâm chậm rãi bước khỏi tấm kính cường lực phủ trên mặt hồ cá. Vẫn bình thản như thế, cậu đi thẳng ra ngoài phòng khách, mở hai lớp cửa sổ. Ánh sáng ngày tràn vào không gian bài trí khắc kỷ. Nếu không kể thang hoặc vài tiếng xe từ ngoài đường xa vọng tới, chung quanh im lìm. Chống cả hai tay lên khung cửa gỗ, cậu nhìn lên bức tường gạch phủ kín vẩy lá li ti của cây thần lẩn.

Các gương mặt hỗn độn. Những lời nói. Hàng trăm chi tiết rời rạc hiện ra từ ngày hôm qua cho đến sáng nay cần được sắp xếp lại. Cậu sẽ phải vượt qua cái bẫy của tuyến tính thời gian, nối chúng vào nhau theo trình tự cần thiết. Cậu đã nghĩ, những gì xảy ra trước và sau cuộc chơi trên sân khấu đêm qua chỉ là tình cờ. Mọi diễn biến hoàn toàn tự nhiên, theo đúng quy ước của một show truyền hình thực tế. Mấu chốt ở chỗ, lúc này, cậu mới nhận ra, Fatal Blow chỉ là cuộc chơi nhỏ. Cậu đã tham gia cuộc chơi lớn hơn, khi bước vào vùng bóng đổ của Mr. Q.

Cuộc chơi ư?

Mr. Q, cô gái nhỏ đi cùng ông ta, những người áo đen, các thành viên của hai đội thi đấu đều là những người tham gia trong cuộc chơi lớn.

Nhưng, liệu có cuộc chơi nào lại dẫn đến một kết cục tàn khốc, ở mức người chơi phải đánh đổi bằng mạng sống của mình hay không?

Gương mặt đồng đội Nhện Nước lại hiện rõ mồn một trước mắt Lâm. Dầu bị khúc xạ bởi lớp kính và những vẩn nước không ngừng xao động, các đường nét vêu vao ấy là không thể nhầm lẫn. Khuôn miệng nhợt nhạt mở hé, nuốt lấy hơi không khí cuối cùng, như một biểu cảm của nỗi ngạc nhiên, hay nụ cười giấu cợt cay đắng với những gì rốt cuộc cũng xảy ra. Cũng trong làn nước ấy, bao quanh gương mặt ấy, mái tóc vẫn rập rờn thờ dù chủ nhân của nó không còn hơi thở. Và đôi mắt. Đôi mắt đọng lại nỗi

tuyệt vọng sau chót. Đôi mắt đã hét lên những lời cảnh báo âm lặng mà giờ đây, cậu mới chỉ lờ mờ đoán được phần nào...

Nhện Nước đã bị thủ tiêu. Phương án anh ấy tự tìm cái chết bị xóa bỏ. Giờ thì Lâm tin chắc, anh ấy bỏ chạy khỏi Fatal Blow chính là bởi anh ấy biết rõ nguy hiểm kề sát sau lưng. Không những thế, anh ấy đã tìm cách nhắc nhở, báo động cho cậu, một người mới quen, bất kể sự đe dọa và cấm cản từ chung quanh.

Hàng triệu chiếc vẩy sắp xếp trong một trật tự kỳ bí, tạo nên lớp da thẩm xanh phủ kín mảng tường gạch, những chiếc lá thần lẩn ngoài ô cửa vẫn bất động. Các kệ tủ đầy sách và mặt bàn sau lưng Lâm cũng câm nín. Hai bàn tay cậu bất giác bấu chặt vào khung gỗ. Những khớp ngón trắng bệch. Các câu hỏi và những nghi vấn chồng chất lên nhau. Trước đêm chung kết Fatal Blow, Nhện Nước và cậu chưa từng chạm mặt. Nhưng kết nối đặc biệt đã hình thành giữa họ. Ngay cả khi một trong hai người mất đi, thì kết nối ấy vẫn tồn tại, cho phép cậu mừng rỡ tưởng khoảnh khắc cuối cùng của đồng đội: Cảm giác ngọt thở đau đớn của anh ấy. Cơ hoành loạn khi sự sống chậm chạp rời đi nhưng không thể cưỡng chống. Niềm nuối tiếc và nỗi tuyệt vọng trống rỗng của anh ấy...

Không, dù thờ ơ và vô trách nhiệm, nhưng cậu không ấu trĩ đến mức tự xoa dịu mình rằng, những gì vừa thấy là dư âm tăm tối của một giấc mơ.

Tại sao Nhện Nước tìm được đến đây, lọt vào tận sân sau ngôi nhà của cậu, mở được tấm kính mà ngay cả những người quen việc còn thấy khó khăn? Còn điều gì nữa mà anh ấy muốn hé lộ thêm, ngoài những lời dặn dò khẩn thiết dành cho riêng cậu phía sau sân khấu? Phải, một khi bỏ trốn đột ngột như vậy, đồng nghĩa anh ấy lường trước khả năng bị săn đuổi, bị đeo bám, bị lãnh nhận hậu quả ghê khiếp. Nhưng anh ấy vẫn đánh liều. Như vậy, hẳn những điều anh ấy chưa kịp nói ra là một bí mật cực kỳ quan trọng. Bí mật mà chỉ riêng anh ấy và cậu mới có thể trao đổi với nhau.

Án mạng đã xảy ra. Một người đã chết.

Cậu không thể có cách hiểu nào khác, ngoài phương án đây chính là đòn trừng phạt, bỏ cuộc đào thoát vào phút cuối chặng đua. Nhưng quan trọng hơn nữa, sự hiện diện cái chết ngay bên trong ngôi nhà này, cũng là thông

điệp gửi thẳng đến cậu. Một thông điệp thẳng thừng, bén ngọt, xuyên qua đường biên của cái gọi là cuộc chơi. Ngoi lên từ trạng thái khiếp sợ, các lập luận hỗn độn cùng các ngõ vực rối bời, cậu chộp lấy tia sáng tinh tảo vụt qua. Phải, thay vì tìm cách giải thích những sự kiện vây bủa và lạc lối trong trận đồ hỗn độn, giải pháp cần thiết lúc này là nhìn thẳng vào sự thật kinh hoàng cận kề nhất. Câu hỏi quan trọng hiện lên: Ai đã gửi thông điệp đến đây, theo cách khủng khiếp như thế?

Lâm khoanh chặt cánh tay, co ro trong cảm giác đơn độc và bị tấn công. Khoảnh khắc nay, mong muốn mãnh liệt duy nhất là có ai đó lên tiếng, nói gì cũng được, làm gì cũng được, tách cậu ra khỏi ảo giác nặng nề. Cậu chột nghĩ đến tên bạn thân. Giá lúc này Thái có mặt ở đây. Nhanh thôi, cậu ấy sẽ hiểu mức độ nguy hiểm của tình huống. Đồng thời, khả năng phán đoán và phân tích sáng suốt của cậu ấy sẽ giúp giải quyết rắc rối, thoát ra khỏi ma trận này. Nhưng từ hôm qua đến giờ, bất kể mọi nỗ lực liên lạc từ Lâm, cậu bạn thân vẫn chẳng gọi lại. Ba của cậu ấy cũng không thông tin gì.

Chuyện gì đang xảy ra với Thái?

Vì lẽ gì, gần như cùng thời điểm, cậu và bạn thân lọt vào những việc mà chính họ lẫn những người chung quanh đều không thể giải thích?

Lâm lão đảo rời cửa sổ, tiến về phía tủ sách choán kín một mảng tường. Để ngăn bụi bám và giảm bớt tiếng chuông quá to, bà ngoại cậu đặt chiếc điện thoại bàn cũ xưa trong một ngăn tủ có kính chắn. Cậu sẽ gọi đến nhà Thái. Nếu không gặp, cậu sẽ quay tiếp số điện thoại khẩn cấp. Viễn ảnh rõ nét hiện ra: Trong vòng nửa giờ, nhà chức trách sẽ đến đây. Họ sẽ đặt ra những câu hỏi. Sẽ không giấu diếm, cậu đưa ra tất cả những gì mình biết, liên quan đến nạn nhân của án mạng. Chắc chắn cậu sẽ gặp một vài tra vấn khó chịu, cả sự ngờ vực tồi tệ. Nhưng, đó là cách duy nhất để chấm dứt cơn ác mộng này. Ngay khi cậu đặt tay lên ống nghe, tiếng chuông dài khô khốc bỗng vang lên.

Lâm nhắc máy, sau hồi chuông thứ ba.

— A lô, tôi đang nghe!

Đầu dây bên kia vắng lên âm thanh loạt xoạt của vải lụa hay giấy mỏng chạm vào nhau. Hơi thở nhẹ, như thể người gọi đang lơ đãng dõi theo cảnh

tượng xa vời nào đó. Âm hưởng mơ hồ của một nụ cười. Rõ ràng, bộ phận khuếch âm vốn hay trục trặc của chiếc điện thoại cổ lúc này lại hoạt động tốt hơn cần thiết.

Với trực giác sáng rõ, Lâm biết, không phải cuộc gọi thông thường. Cậu nhắc lại:

— Tôi, Lâm, đang nghe máy!

— Cậu đã nhìn thấy gì chưa - Giọng nữ điều phối viên đột ngột vang lên.

— Nhìn thấy?

— Cậu nên nhìn thấy điều chúng tôi muốn cậu nhìn thấy!

Nhắc ổng nghe khỏi tai trong vài giây, Lâm nhú mày. Đột nhiên, cậu quyết định chơi bài ngửa:

— Chị đang đề cập tới một người bị giết trong hồ cá nhà tôi, đúng chứ?

Việc thừa nhận chóng vánh cùng cách nói thẳng thừng của Lâm hẳn đã không nằm trong dự định của C/E. Giọng nói tức khắc chuyển sang nghiêm lạnh:

— Nhận ra đó là ai không?

— Thành viên Wild Animals. Người đã nói chuyện với tôi hôm qua!

— Cậu hiểu điều gì đang diễn ra chứ? Cậu biết sắp phải...

Lâm cắt ngang:

— Mr. Q yêu cầu chị gọi cho tôi?

— Đừng bận tâm tôi đến từ đâu, làm việc cho ai. Chỉ nên nhớ, tôi đang giúp cậu tránh khỏi rất nhiều rắc rối sắp đến. Cậu thừa hiểu sẽ phiền phức thế nào khi người ta tìm thấy một cái xác trong khuôn viên nhà cậu. Cậu sẽ nói rằng cậu vô can. Cậu không biết gì hết, vì những việc xảy ra chỉ là một chuỗi tình cờ. Có đúng vậy không?

— Đúng! - Lâm gắng giữ vẻ bình thản.

Đầu máy bên kia bỗng cười khẩy:

— Nhân viên điều tra sẽ tin cậu ư? Chỉ cần giải thưởng lớn vài trăm triệu được nhắc tới. Chỉ cần nghĩ đến một cuộc chia chác kém minh bạch. Chỉ cần ai đó đã động rằng các xung đột vẫn luôn được chi phối bởi lòng tham. Từ đó người ta sẽ nghĩ tiếp về màn ấu đả trong đêm tối, về cơn nóng

giận cùng các hành vi mất tự chủ của các chàng trai... Đó là một trong khá nhiều phương án sẽ được nhà chức trách tính đến!

— Nếu tôi không làm điều tồi tệ, thì điều tồi tệ không thể khống chế tôi!

— Những bộ phim hoạt hình Pixar ảnh hưởng đến cậu sâu sắc vậy sao?

— Chị muốn gì ở tôi? - Lâm hỏi thẳng. Sự tự tin suy giảm khi mừng tượng thái độ của người thân trước những dòng tin tức tồi tệ mà chính cậu là tâm điểm.

Im lìm. Biết chắc kẻ đối thoại thực sự mất tinh thần và tình hình đã được kiểm soát, giọng nói bên kia mới tiếp tục vang lên. Từng câu tách rời. Từng từ nhấn mạnh:

— Hãy ở yên trong nhà. Chúng tôi sắp sửa đến tìm cậu, trong sáng nay. Sẽ có một văn bản. Khi cậu đồng ý vài thỏa thuận mà chúng tôi đưa ra, cái xác trong hồ cá sẽ được mang đi. Nhanh thôi. Không ai nghi ngờ về cậu. Mọi thứ sẽ trở lại như ngày hôm trước!

— Khi nào chị cùng người của chị đến nhà tôi? - Lâm hỏi nhanh. Hình ảnh sắc lạnh đầy vẻ tự chủ của nữ điều phối viên đang ngồi sau vô-lăng hiện lên trước mắt cậu.

— Chúng tôi đang trên đường. Mười lăm phút nữa sẽ có mặt và giúp cậu. Yên tâm rồi chứ?

Lâm gác máy. Thật kỳ dị và trở trêu khi từ yên tâm lại có thể nhắc đến vào thời khắc này. Cậu nhìn lên đồng hồ lớn. Trong mười lăm phút, cậu biết mình có thể làm gì. Một khi rơi vào tình huống nguy cấp, giải pháp tốt nhất là hành động. Ngồi im chờ đợi chỉ khiến người ta chìm sâu vào sự ngu ngốc, khiếp sợ và những xúc cảm tồi tệ hơn.

Khóa cổng lớn và cửa chính từ sân dẫn vào phòng khách được mở sẵn. Cánh cửa sổ mặt trước ngôi nhà cũng mở tung. Đèn bật sáng. Cái máy hát cũ xưa của ông ngoại được cắm phích điện. Đĩa chậm chậm xoay tròn. Những hợp âm đầu tiên trong Sonata cho piano của Hindemith. Lâm lao lên phòng mình. Trong ánh sáng lờ mờ lọc qua rèm vải dày, cậu làm cho chăn nệm tung lên, đĩa hát và những quyển tạp chí vừa dọn dẹp lại vút khắp nơi. Cuối cùng, cậu thay trang phục. Quần jeans cũ quen thuộc. Áo pull mềm thùng thình. Cậu quỳ xuống, quờ quạng tìm dưới gầm giường đôi sneakers

quà tặng sinh nhật. Không thấy đâu. Mang dép xỏ ngón cũng xong, cậu tự nhủ. Hấp tấp đi ngang qua bàn học, cậu quơ tay tóm lấy chiếc di động gần cận pin tối qua về muộn quên charge. Tất cả mất mười ba phút. Cậu chạy như điên xuống cầu thang, từng ba bậc một. Khi cậu lao ra cửa nhà bếp, nhảy ra ngoài khoảnh vườn hẹp phía sau, tiếng chuông cổng êm nhẹ thả ra từng âm đing đong.

Bức tường sân sau khá cao, cắm đầy những mảnh chai vỡ san sát. Không có điểm bám nào để cả người bên trong lẫn bên ngoài có thể đu lên bờ tường. Cách duy nhất là nhảy lên chạc ba cây mận, rướn người đu sang. Lâm thoăn thoắt trèo lên. Mọi việc dễ dàng hơn dự tính. Để dép xỏ ngón đủ cứng so với độ sắc nhọn các mảnh thủy tinh. Chỉ cần một cú nhảy nhẹ là cậu đã ở bên ngoài con hẻm. Tuy nhiên, vạt áo sau dài rộng của cậu vướng vào mảnh thủy tinh nhọn, giật ngược lên. Bị treo lơ lửng mặt ngoài bức tường, Lâm quờ quạng xoay đầu lại, tìm cách tháo gỡ, cố gắng không gây ra âm thanh khả nghi. Nhưng, một mảnh chai bén ngọt đã cứa vào mé dưới ngón út bàn tay trái. Cậu hoảng sợ giật mạnh. Gấu áo đứt bục. Cậu rơi xuống, chân đáp thẳng lên mặt hẻm trải bê tông.

Chờ sẵn, một bàn tay cứng lạnh đặt lên vai cậu.

— Theo tôi dự tính, lẽ ra cậu phải chờ chúng tôi trong phòng khách, chứ không phải vị trí khó chịu này! - Nữ điều phối viên nhận xét, thay lời chào.

Lâm nắm chặt lòng bàn tay. Máu ri rí, nhòem nhám. Nhưng cậu chẳng buồn để ý. Chỉ còn cảm giác phẫn uất về sự giam cầm khốn kiếp bên trong bộ da của chính mình. Bàn tay trên vai đẩy cậu về phía trước. Chẳng cách nào khác, cậu bước cùng người phụ nữ trẻ tay xách chiếc cặp da, vòng ra mặt trước ngôi nhà.

C/E đẩy nhẹ cánh cổng không khóa. Cậu lê bước qua, với cảm giác quay trở vào cơn ác mộng. Hình ảnh thảm hại của cậu in trên cửa kính phòng khách. Trên lớp kính trong suốt, còn phản chiếu chiếc xe hôm qua đưa cậu về, trên vỉa hè. Cậu ngoảnh đầu lại. Trong ánh sáng ngày, ở cổ động cơ ấy, sức mạnh vô cảm được thả nhiên phô bày.

Tập hồ sơ đặt trên bàn phòng khách. Đèn điện bật thêm dù cửa sổ vẫn mở. Thanh gấn đầu đọc đã được nhắc lên khỏi mặt đĩa LP. Theo yêu cầu của nữ điều phối viên, Lâm đọc văn bản thoả thuận. Chậm rãi và kỹ lưỡng. Tất cả nội dung vẫn liên quan đến Fatal Blow: Mở tài khoản mang tên cậu. Nhận một phần ba tổng giá trị giải thưởng. Tham gia các hoạt động hợp báo, ra mắt sản phẩm của nhà tài trợ khi có yêu cầu. Xuất hiện hình ảnh trên một số phương tiện truyền thông, trong các bài phỏng vấn về show truyền hình thực tế. Và cuối cùng, cậu dừng mắt lâu nhất, là điều khoản trở thành một người tập sự, làm việc với công ty mẹ, nơi mua bản quyền Fatal Blow, trong vòng ít nhất nửa năm.

Bám theo mạch đọc của Lâm, người phụ nữ trẻ giải thích thêm:

— Cậu sẽ nhận được chương trình đào tạo đặc biệt, khi trở thành người tập sự.

— Tập sự trong lĩnh vực gì?

— Cậu sẽ biết chính xác, khi cậu bắt đầu.

— Tôi không có thời gian cho chương trình đào tạo, như chị nói.

— Cậu đang có một gap year!

Cảm giác chiếc ghế Lâm ngồi trở nên cứng và lạnh, như khoét từ một khối băng:

— Nếu tôi từ chối việc nhận thưởng? Nếu tôi từ chối làm việc cho công ty cũng như không tham gia chương trình học gì đây?

Thoáng nhưn mày, nhưng nữ điều phối viên vẫn điềm đạm:

— Tất cả những phương án vừa nêu, cậu đều không thể!

Lâm gõ cán bút lên góc trang giấy, nhấn mạnh:

— Một khi gọi là thoả thuận, đương nhiên tôi được phép chọn lựa, thêm vào hoặc loại bỏ những điều khoản tôi muốn. Có phải vậy không?

— Tranh cãi về từ ngữ không cần thiết ở đây!

Lâm nhìn xoáy người đối diện. Trong luồng sáng lạnh chiếu xuống từ tube đèn gắn trên trần nhà, khuôn đầu chị ta hiện rõ nét thô cứng. Nhưng nó lại ăn nhập hoàn hảo với đôi vai chiến binh, được giấu sau chiếc áo cắt may tuyệt hảo vốn dành nhân viên văn phòng cao cấp. Gương mặt phẳng lặng, bình thản. Nhưng cậu đã hiểu, phía sau đó là bộ não đáng gờm. Một cỗ máy

được lập trình hoàn hảo. Một viên gạch bất khả xâm hại thuộc về một thành trì.

Trong động tác đột ngột, cậu bỗng chồm người tới, vợ lấy cả ba bản in, ký điên cuồng vào trang cuối cùng. Đầu bút nhọn cào rách mặt giấy xốp. Vẫn giận dữ và bất cần như thế, cậu ném giấy bút về nữ điều phối viên, cười gằn:

— Đã xong. Giờ thì chị và người của chị có thể làm đúng thỏa thuận, cho tôi được thoát ra khỏi tất cả những rắc rối này được chưa?

Thái độ thù địch không mấy may có ý nghĩa với C/E. Điềm đạm kiểm tra lại các văn bản, chị ta đặt chúng vào một phong bì nâu nhạt. Sức nhớ, chị ta rút thêm từ chiếc cặp mang theo một tờ giấy khác, có logo của một ngân hàng quốc tế, với màu xanh turquoise đặc trưng, yêu cầu Lâm ký tên ở phần người mở tài khoản. Tương tự bộ hồ sơ trước, các dữ liệu cá nhân về cậu đều đã được ghi sẵn, đầy đủ và chính xác. Lúc này, cậu mới nhận ra điểm bất thường:

— Bằng cách nào chị có các thông tin cá nhân của tôi?

— Chúng tôi luôn biết những gì chúng tôi cần biết! - Nụ cười thân thiện nhưng sẵn sàng biến thành cái trừng mắt lạnh lẽo - Chẳng hạn như chúng tôi đã đoán biết chính xác cậu tìm cách bỏ trốn khi chúng tôi sắp đến. Cậu tạo bối cảnh như thể cậu vẫn đang ở trong nhà, để chúng tôi tìm kiếm. Trong khi ấy, cậu gọi điện, báo cho cảnh sát đến, bắt quả tang chúng tôi cùng với cái xác trong hồ...

Lâm thất thần, nhìn trừng trừng kẻ có khả năng bóc vỏ kế hoạch cam lạng của người khác. Người phụ nữ trẻ hít hàm về tờ giấy xanh, nhắc nhở. Cậu cúi xuống, ký vào khoảng trống, bên dưới cũng ghi sẵn tên cậu. Ý định kháng cự bị rút kiệt. Nữ điều phối viên tuân tự xếp tất cả giấy tờ vào cái cặp da, lúc này mở ra như một chiếc hộp gấp nằm giữa bàn. Nhìn vào bên trong cái hộp được mở ra rất nhanh ấy, cậu hoàn toàn tê dại.

Người phụ nữ trẻ rời khỏi ghế, toát lên vẻ hài lòng. Đến cửa, chị ta bỗng quay lại:

— Hãy chăm sóc bản thân. Trước tiên là tự băng bó vết thương. Từ lúc này, cậu đã là người của chúng tôi. Sự an toàn của cậu cũng là của chúng

tôi.

— Khi nào chị mang anh bạn Nhện Nước ra khỏi hồ cá nhà tôi? - Lâm lâm bẫm.

— Hãy tập thói quen tự kiểm tra những gì mình muốn biết, chàng trai. Đừng đặt câu hỏi quá nhiều! - C/E lại nhếch môi cười, bước xuống bậc tam cấp.

Cửa khép, không một tiếng động. Chiếc xe đậu ngoài vỉa hè lăn bánh rồi đi.

Hơi thở vẫn nặng trĩu trong lồng ngực, Lâm chậm chạp lê bước sang khu vực bể. Âm thanh của máy bơm oxygen cho hồ cá phát ra đều đều. Cậu đứng trên tấm kính cường lực, hai tay buông thõng, trong luồng sáng chói gắt hắt xuống từ nóc giếng trời. Một cách chậm rãi, cậu nhìn xuống chân. Những bọt khí phun lên từ đáy hồ, tản ra theo các vân nước li ti, bám lên mặt dưới kính vài giây rồi vỡ tan. Những con cá chép lượn lờ nhàn tản, tạo thành các vệt trắng và đỏ lúc đậm lúc nhạt. Cậu nhìn mãi vùng nước, cho đến khi thực sự tin rằng, thành viên xấu số của Wild Animals không còn nằm trong hồ cá.

Vết đứt trong bàn tay trái được rửa sạch, bôi cồn sát trùng và dán kín. Khi đóng tủ thuốc phòng tắm, Lâm bỗng nhìn thấy mặt mình phản chiếu trong tấm gương nhỏ. Vẫn khuôn mặt nửa người lớn nửa trẻ con bị che khuất một phần bởi mái tóc bù rối. Vẫn đôi mắt lơ đãng trong sắc xám nhạt, vẫn đường nét gầy guộc chạy từ xương hàm xuống cổ và vai. Nhưng, tất cả các chi tiết ấy không còn như cũ. Một bàn tay vô hình đã tháo chúng ra rồi lắp lại, đặt vào giữa các khớp nối một nối khiếp sợ, một trạng thái thất lạc thăm sâu. Hồ như cậu đã đi rất xa, rất lâu, băng qua hàng chục năm trong thời gian sống của mình, chỉ với một đêm.

Không thể đối diện hình ảnh kỳ dị trong gương, Lâm ngồi xuống thành bồn tắm, nhắm mắt. Sự sống và cái chết. An toàn và bị tấn công. Nguy hiểm rình rập. Những ý niệm cậu chưa từng nghĩ tới trước đây đã cùng lúc

ập đến. Trong không gian nhỏ đóng kín, riêng tư, vệt hơi lạnh bí mật vẫn trườn dọc tấm lưng trần trụi, tựa hơi thở từ một bóng ma không thể nắm bắt. Bỗng, cậu nhận ra, làn da mình từ lúc nào đó đã trở nên khô khốc, sần nhám, hết lớp vỏ ngoài của loài bò sát. Không chỉ phủ quanh cơ thể, hấp thụ hơi lạnh thấm thẳng vào mao mạch, nó còn siết lại, khiến mọi cử động của cậu vô cùng khó khăn. Chỉ khi đưa tay lên sang bên vặn chặt robinet đang chảy ri ri, cậu cảm giác như có một sức mạnh giật bung các mối chỉ vô hình khâu chặt sau lưng. Rồi sức mạnh ấy sắp lột tuột lớp da cậu, bỏ lại một cơ thể dính đầy máu, thoi thóp ngắc ngoải. Giờ thì cậu không lảng tránh sự là thật mình đã trở nên nhát nhúa, bị ghì chặt bởi nỗi kinh hoàng. Cậu những muốn gào lên, khóc thật to, tự đập vỡ chính mình, như đứa trẻ hoảng loạn và bất lực trước một thành trì câm lặng. Tuy nhiên, vẫn còn chút lý trí ngăn cậu lại. Lâm rùng mình, bất giác gặp đôi người. Nỗi khiếp sợ bị dồn nén bỗng chuyển thành cơn buồn nôn khủng khiếp. Khụy xuống bên toilet, cậu mở nắp, rửa nước mắt và bắt đầu nôn thốc tháo, như lộn trái một chiếc găng.

Lâm ra khỏi phòng tắm nửa giờ sau đó. Sạch sẽ, tỉnh táo, cân bằng. Cơn hoảng loạn và nỗi khiếp sợ đã được trút bỏ. Giờ thì cậu biết mình sẽ phải làm gì, bắt đầu từ đâu. Trước mắt cậu, hiện ra chữ ký không thể nhầm lẫn của Thái. Chữ ký cũng nằm trên tờ giấy in logo xanh đặc trưng của ngân hàng quốc tế, cùng ở vị trí cậu đã ký vào. Cậu nhìn thấy nó, khi nữ điều phối viên sơ suất mở rộng chiếc cặp da.

Chương 7: Mất Tích

Theo yêu cầu văng ra từ một cái loa bí mật, Lâm lùi về sau ba bước, rồi từ tốn tiến đến sát khối hộp trắng nhờ gắn chìm trong trụ cổng, nhìn thẳng vào một khoảng kính chừng nửa bàn tay. Một camera kiểm soát, cậu đoán. Không yêu cầu nào đưa ra thêm nhưng cậu vẫn phải đứng chờ khá lâu trước cánh cổng bằng thép dày, phủ lớp sơn đen tĩnh điện. Lúc cậu không còn kiên nhẫn, một bên cánh cổng mở ra, nhẹ và êm. Ba cửa Thái đích thân ra mở. Dù thỉnh thoảng vẫn nhìn thấy ông trên mặt báo và truyền hình, thế nhưng giáp mặt ông lúc này, Lâm vẫn giữ cảm giác e ngại. Có thể bởi đôi kính trắng, ánh nhìn tập trung, các chuyển động dứt khoát với sự thôi thúc từ bên trong. Rõ nét hơn nữa, ở con người này toát ra một mùi gì đấy rất khác biệt, chỉ có thể gặp ở những văn phòng lưu trữ vật phẩm nghiên cứu hơn là mùi đặc trưng của các cuộc thù tiếp.

Thay cho lời chào thông thường, vị chủ nhà đưa tay cho vị khách trẻ tuổi. Lâm thoáng bối rối. Nhưng cậu cũng nắm bàn tay ấy, siết nhẹ. Trái ngược ấn tượng mềm mỏng mà vẻ ngoài chủ nhân tạo nên, bàn tay tựa một kẻ lạ trà trộn, với các vết chai và xước, và quá rắn chắc. Trong sự tiếp xúc mạnh mẽ ngắn gọn, Lâm lơ mơ nhận ra có một điều gì đó thân thuộc, cậu từng gặp ở một ai đó...

Họ bước trên các phiến gạch sỏi đặt giữa thảm cỏ. Lâm nhìn quanh khung cảnh sân vườn. Mới vài ngày trước, cậu đã ở đây, cùng bạn bè trong bữa tiệc potluck. Độ chênh thời điểm trong ngày. Sự hiện diện của đám đông và sự trống rỗng. Nhưng, thế là đủ tạo nên hai không gian hoàn toàn khác biệt, thậm chí tương phản, thuộc về hai thế giới xa cách. Và, như một biểu tượng buồn thảm, giữa hai thế giới ấy, là quãng đường với vợ mà cậu và cả Thái, có lẽ, đã bước qua, để không thể trở lại con người cũ.

Tiếng đế giày mềm cọ sượt trên bề mặt lớp không khí yên tĩnh. Theo những gợn cỏ xanh mượt đổ dốc về phía hồ bơi uốn cong hình kỷ hà, ánh nắng lan chảy khắp mặt nước. Như một mảnh gương chói chang, làn nước

thảm xanh hắt những quầng cầu vồng chập chờn lên mảng tường khối nhà lớn. Điều này gây nên một hiệu ứng kỳ lạ, khiến khối nhà giống hệt con tàu khổng lồ, nhô lên giữa các sóng cỏ, tròng trành. Cậu đưa mắt tìm cây cổ thụ cuối góc vườn. Nó vẫn đứng đấy, như một người quen xa lạ, với thân gỗ trắng xám nâng đỡ tán lá rậm đổ bóng xuống cỏ. Vùng bóng râm biến thành hõm tối bất thường, khoét sâu vào không gian chói chang ngỡ như chẳng gì có thể che giấu. Cậu vẫn bước tới, với cảm giác rõ rệt khoảng lờm cam lạng ấy đang dõi theo mình từ xa.

Ba của Thái hỏi Lâm sử dụng phương tiện gì đến đây, liệu có ai đi cùng đang chờ ngoài kia. Ông có vẻ dễ chịu khi biết cậu đến một mình, bằng xe buýt, sau đó đi bộ vào khu dân cư cao cấp. "Dạo gần đây, khá nhiều chuyện không ổn xảy ra. Bác không muốn những vấn đề riêng tư lan rộng bởi đồn đại từ những người lạ không hiểu việc", ông giải thích. Lâm dạ khẽ, không nói gì thêm. Trong thâm tâm, cậu chỉ tự hỏi, phải chăng việc đưa con trai duy nhất biến mất gần ba ngày qua, với một người cha, lại được xem là một trong vài chuyện không ổn?

Xuyên qua phòng khách sang trọng nhưng vắng lặng, họ tiến về phía phòng làm việc của chủ nhân ngôi nhà. Ông mở khóa điện tử. Cũng như phòng ngoài vừa đi qua, trong này khá tối. Mùi nền khô lạnh của một hợp chất tẩy trùng được sử dụng thường xuyên. Điều này gợi ấn tượng về một nơi làm việc hơn là không gian sống và sinh hoạt của một gia đình. Cũng hợp lý, ngôi nhà thiếu vắng bàn tay chăm sóc của phụ nữ vì Thái mồ côi mẹ từ nhỏ. Ba cậu ấy là kỹ sư cao cấp trước khi được xem như một doanh nhân. Ông đang điều hành một tập đoàn sở hữu nguồn vốn khổng lồ, liên hệ mật thiết với các quỹ đầu tư, tham gia đa dạng vào các lĩnh vực. "Ba có bàn tay của Midas. Bất cứ thứ gì ông ấy chọn để chạm vào đều có khả năng biến thành vàng ròng", một cách tự hào nhưng không phải không đượm chút châm biếm, Thái miêu tả cha mình bằng nét phác thảo ngắn gọn. Ngoài ra, theo những gì cậu ấy từng chia sẻ, thì với vị doanh nhân thành đạt, một đứa con trai như Thái là đủ. Nếu phải chia cuộc sống thành các phần tách biệt, đương nhiên, sự nghiệp chiếm phần ưu tiên trong các

bận tâm của ông. Ông thương yêu đứa con duy nhất. Ông hài lòng về sự độc lập của nó. Chắc chắn.

Nhưng trên bàn cờ công việc, ông vẫn xem con trai như một quân cờ, cần sắp đặt và tập sự cho những nước đi lâu dài. Thái biết rõ điều ấy. Cậu tuân thủ ý muốn của cha, với thái độ nghiêm túc vượt hẳn độ tuổi. Là Mạnh Thường Quân lớn nhất với trường trung học của con trai, cha Thái hào phóng tài trợ một khoản lớn xây dựng phòng thí nghiệm mới. Tuy nhiên, cậu ấy luôn lảng tránh đề cập đến chi tiết này cũng như chưa bao giờ đòi hỏi thầy cô bất kỳ đặc quyền nào. Đi ngược lại một vài thành kiến về những đứa trẻ được hậu thuẫn bởi điều kiện sống dư dả, Thái không bận tâm các trò thời thượng phù phiếm. Không tự tách biệt, nhưng cậu ấy cũng không tỏ ra khiêm tốn hay thân thiện. Hơn ai hết, Thái ý thức rõ giá trị chính mình: Học giỏi, sở hữu chỉ số IQ đáng nể. Thế lực vượt trội. Có những đam mê không nhất thiết phải chia sẻ với chung quanh. Năm cuối trung học, bạn bè cho rằng trước sau Thái cũng sẽ ra nước ngoài du học, đâu cần tham dự cuộc đua đay áp lực vào các trường trong nước, cậu ấy vẫn thể hiện tinh thần cạnh tranh cao độ khi nộp hồ sơ thi vào hai đại học hàng đầu. Mọi hành động của Thái như ngầm tuyên bố rằng, nếu chung quanh cho rằng cậu thật may mắn khi có người cha đáng để kiêu hãnh thì ở chiều ngược lại, vị doanh nhân nổi tiếng cũng có thể tự hào về đứa con trai hoàn hảo của mình. "Tớ có người cha đặc biệt, ở cạnh ông, tớ không thể hành xử và lựa chọn giống như bọn cậu, những người cùng tuổi bình thường!" Một lần, khi hai thắng năm trên thảm cỏ ngắm mấy chiếc máy bay quân sự diễn tập, với các dải khói cắt nhau chia bầu trời thành các ô vuông đều tắp như một bàn cờ, tên bạn thân bỗng nói, như một ý nghĩ vô tình buột ra, không cần ai ghi nhớ. Không tự ái khi bị ngụ ý thuộc nhóm thấp hơn, nhưng thảng hoặc, Lâm vẫn nhớ đến chia sẻ kỳ quặc ấy. Có lẽ đó cũng là mấu chốt giúp cậu dễ chấp nhận các phản ứng đôi khi tầm tối, lóe lên từ góc tính cách rất khó nắm bắt của tên bạn thân. Tuân thủ quy ước nhiều việc chỉ cần tự hiểu với nhau, không cần đặt câu hỏi và bắt nhau biện giải, Lâm vẫn lơ mờ nhận ra, mối quan hệ giữa Thái và ba cậu ấy khiếm khuyết một điều gì đấy. Chính xác hơn, nó được thiết lập trên nền tảng khá bất

thường, một sự thiếu hụt nào đó mà cậu chưa biết gọi tên chính xác. Dù không quen đưa ra nhận định hồ đồ, Lâm vẫn thầm nhìn nhận sự tuân phục của Thái dành cho cha chỉ là lớp vỏ ngoài, cất giấu các suy nghĩ riêng biệt mà cậu ấy không muốn ai nhìn thấy. Lâm tin, tên bạn thân vốn dĩ sinh ra để điều khiển người khác. Cách cậu ấy cài đặt đoạn ghi hình, buộc cậu chú ý tấmvé, làm theo các mệnh lệnh không lời khi đến chương trình Fatal Blow, là minh chứng gần nhất. Chính vì thế, về căn bản, không bao giờ Thái chấp nhận đặt mình dưới sự chi phối của bất kỳ ai, ngay cả khi đó là cha mình.

Vị doanh nhân đi trước Lâm vài bước chân. Cách đây khoảng một giờ khi Lâm gọi số điện thoại bàn, ông nhắc máy. Hết như đang chờ, ông yêu cầu vặn tắt cậu đến gặp ông càng sớm càng tốt. Có vài thứ thuộc về Thái ông muốn để cậu nhìn thấy.

Ông tiến về cửa sổ phòng làm việc, kéo sợi dây mảnh điều khiển rèm vải dày. Ông chưa nói gì nên Lâm cũng chưa thể kéo ghế ngồi dù cậu khá mỏi chân. Chống tay trên khung cửa, ba của Thái vẫn đôi mắt ra bên ngoài, theo đuổi một mục tiêu mơ hồ nào đó. Còn Lâm chú mục vào bàn gỗ trước mặt. Một số món đồ vật thuộc sở hữu con trai chủ nhà xếp gần kín mặt bàn. Những thứ cậu từng nhìn thấy bạn thân sử dụng, và cũng là những thứ họ từng chia sẻ với nhau: Chiếc laptop có thể sử dụng như một notebook lẫn máy tính bảng. Một vật thể giống khối thép liền lạc, nhưng khi xoay vặn theo hai chiều ngược nhau sẽ hiện thành cái hộp hai ngăn, Thái vẫn dùng đựng bút, thước và thẻ nhớ. Tấm bản đồ đi rừng, với mặt dưới phủ da không thấm nước, cuộn tròn, thoát nhìn có thể lầm tưởng với một ống nhòm cổ điển. Thiết bị định vị toàn cầu. Một số hộp đựng tiêu bản những con côn trùng đã qua xử lý, dành cho người sưu tập chuyên nghiệp. Chiếc camera xám bạc, nhiều vết trầy xước, là chiếc máy Thái đã sử dụng, để quay đoạn clip ngắn gửi cho cậu. Tuy nhiên, vật khiến Lâm dừng mắt lâu nhất, gọi nên cảm giác ớn lạnh rõ nét nhất, chính là chiếc ba-lô vải dù, với phần đáy lấm vải đốm bunn đỏ, tươi mới, nhìn tựa các đốm máu. Những món đồ rời rạc vô nghĩa. Nhưng, khi đặt cạnh nhau, tự chúng đã nói lên một sự thật: Chúng là bạn đồng hành thân thiết của Thái. Và bây giờ chúng đã trở về nhà. Còn chủ nhân của chúng thì không.

— Bằng cách nào bác có lại được những thứ này? - Lâm lên tiếng và tức khắc rùng mình. Giọng nói cậu như thuộc về một kẻ xa lạ.

— Thám tử bác thuê để tìm kiếm Thái. Dân truy lùng chuyên nghiệp. Chỗ anh ta tìm thấy những vật dụng này cách vị trí cuối cùng mọi người nhìn thấy con trai bác khoảng năm trăm mét, về phía Đông.

— Vị trí cuối cùng?

— Là nơi tất cả thành viên sẽ tập trung theo quy ước. Những người đi cùng Thái cũng xác nhận như vậy.

— Lúc nào thì bạn đồng hành mới nhận ra cậu ấy biến mất?

— Khoảng năm giờ chiều. Theo lời các thành viên nhóm du khảo kể lại, sau khi vào được bên trong khu bảo tồn rừng nguyên sinh và dựng trại, họ chia nhau đi theo các hướng khác nhau, vì mỗi người có một mục tiêu riêng biệt. Họ chỉ hẹn sẽ tập hợp lại sau ba tiếng. Đến giờ đó, duy nhất Thái vắng mặt. Và cũng đến lúc đó, họ mới nhận ra, người vắng mặt mang tất cả mọi thứ theo cùng, không có gì để lại trong lều chung.

— Họ đi tìm Thái ngay lúc ấy?

— Bác không chắc. Trong báo cáo của thám tử không có chi tiết này.

— Còn dấu vết nào khác của cậu ấy, ngoài chiếc ba-lô mà thám tử tìm thấy?

— Không.

— Thật vô lý! - Lâm lắc đầu, kêu lên.

— Không vô lý, nếu cháu đặt câu hỏi, rằng chiếc ba-lô của Thái được tìm thấy chính xác ở vị trí nào.

— Ở vị trí nào? - Giọng Lâm run nhẹ, tựa một tiếng vọng mỏng tờ.

— Sát bên một vực núi.

— Vực núi... - Môi cậu khô khốc, như đứng ngược chiều gió sa mạc.

— Một trận động đất vài trăm năm trước để lại một vết nứt gãy.

— Thám tử tìm kiếm đã lần xuống vực núi ấy chưa, hả bác?

— Chỗ ấy đủ sâu và hiểm trở để không một ai đề xuất ý định tương tự.

— Thái đã... Ý bác là... - Giờ thì Lâm run bắn lên, như trong cơn sốt hung bạo. Đột nhiên, cậu nói như điên, ném ra phủ nhận gấp nút và quyết

đoán, với chính mình chứ không phải với ba của Thái - Không. Chắc chắn nhầm lẫn. Cháu không tin vào sự cố kiểu như vậy. Không đời nào!

Cậu bật cười. Không hiểu sao cậu lại bật cười. Nụ cười vang lên lạnh lẽo rồi tắt ngấm, bởi chỉ vài giây nữa, nó sẽ sụp xuống, biến thành một cơn nức nở không cách gì ghìm giữ.

Từ đầu cuộc trao đổi, ba của Thái vẫn quay lưng về phía Lâm. Giữa khung cửa đầy ngập ánh sáng, thân hình ông là một khối đen im lìm. Người cha chìm vào đau khổ? Nỗi tuyệt vọng biến người đàn ông quyền lực trở thành khối vô tri? Không thể phân định, bởi cậu chẳng nắm bắt được dấu hiệu cộng thêm nào khác từ cái bóng bất động, ngoài những lời nói được phát ra với một âm lượng đều đều kỳ dị. Đột nhiên, Lâm hiểu, việc đồng ý gặp cậu đã được ba Thái cân nhắc kỹ. Ông chuẩn bị thông tin cho cuộc nói chuyện. Dự đoán chính xác chuỗi phản ứng tất yếu của người đối thoại. Việc này đồng nghĩa ông ấy còn biết nhiều hơn những gì vừa nói ra.

Bám chặt những ngón tay vào cạnh bàn, Lâm tìm lại chút bình tĩnh. Cơn giận bột phát bị dẫn dắt bởi nỗi khiếp hãi được tầm soát. Cậu chùng giọng:

— Bác, hãy trả lời cháu một điều này!

Người đàn ông vẫn quay lưng bất động, cảm xúc của kẻ khác không phải là thứ có thể chạm đến ông. Với mục đích buộc ba Thái quay lại, mặt đối mặt, Lâm tiếp tục:

— Bác không muốn người ta tìm thấy Thái, chứ không phải không thể tìm ra Thái. Có phải thế không?

Cậu đã tính đúng khi liều lĩnh đưa ra phán đoán khiêu khích và thô bạo.

Bước ra khỏi trạng thái trầm mặc, bóng đen giữa ô sáng cửa nhẹ. Ba Thái chậm rãi ngoảnh lại.

Trong vùng sáng ngược, khuôn mặt người đàn ông chìm trong bóng tối. Nhưng đôi mắt nhìn Lâm thì vẫn rực lên, u ám và kiệt quệ. Một đôi mắt rạn vỡ. Nhu cầu được nói chuyện về con trai ông quá mạnh mẽ, quá sống động. Tuy nhiên vì một lý do mà kẻ lạ không được phép chạm đến, mong muốn ấy được người trung niên kiểm soát chặt chẽ, biến thành sự lạnh lùng gần như phế mặc. Ông đưa tay chỉ về phía mặt bàn:

— Cháu có thể cầm lấy những thứ này, tìm hiểu chúng. Nếu chúng hữu ích cho cháu trong việc tìm kiếm Thái, thì bác không mong gì hơn.

— Bác không còn manh mối nào khác về Thái, thực sự?

Người đàn ông lắc đầu. Vệt sáng tình cờ lướt qua khuôn mặt nhìn nghiêng, cho thấy cái mũi thẳng hơi co lại, tái xanh, và nét hằn sâu của khóe miệng chua chát:

— Điều duy nhất bác có thể hy vọng lúc này, là con trai mình chưa chết. Nó chỉ biến mất. Một cách cố ý. Hoặc ai đó sắp đặt để sự vắng mặt của nó giống vụ mất tích.

— Một ai đó, như bác nói, là người có mối liên hệ với bác, hay với Thái? – Lâm hỏi thẳng, dù biết như vậy thật vô lễ. Trong thâm tâm, cậu hiểu, chỉ khi ba Thái hé lộ điểm mấu chốt, cậu mới có thể nối kết vụ mất tích kỳ quặc với thông tin về chữ ký của Thái trong bản thỏa thuận mà những người áo đen hiện đang nắm giữ trong tay.

Nhưng lần này thái độ thẳng thừng của Lâm không còn hiệu quả. Khi quay lại không gian mờ xám, ba Thái cũng quay trở về với sự chủ động và khả năng kiểm soát tình hình. Ông nhún vai, trả người đối thoại về với vị trí vốn dành cho cậu:

— Nếu đặt ra câu hỏi như vậy, cháu có nên tiếp nhận các thứ này của Thái không?

Lâm im lặng. Thay cho câu trả lời, cậu với tay lấy chiếc ba lô, mở khóa kéo, tuần tự xếp các món bày trên bàn vào ngăn trong. Tất cả những đồ vật này, dù trong tình trạng mới tinh hay sờn cũ, đều cho thấy nó đã được sử dụng và bảo quản bởi một người cẩn trọng, luôn sửa soạn cho mọi tình huống. Hộp lưu trữ tiêu bản được giữ sạch sẽ. Pin trong camera còn đầy. Không phải một sớm một chiều, mà phẩm chất này được rèn rũa trong thời gian dài, một cách chủ động. Thái có dư thừa kỹ năng của dân hướng đạo sinh. Điều này càng khiến Lâm tin chắc, cậu ấy không thể ngã xuống vực đơn giản như vậy. Ba Thái đã hé lộ một phần sự thật khi thổ lộ hy vọng con trai không chết. Ông hiểu con trai ông là ai. Nếu buộc phải biến mất khỏi vùng quan sát của kẻ nào đó, Thái sẽ chọn cách khác. Và đó sẽ không theo cách mà người khác có thể nghĩ đến.

Mặt bàn lúc này đã gọn. Tuy nhiên, còn một đồ vật Lâm có ý tìm nhưng chưa thấy: Điện thoại di động. Có hai khả năng. Hoặc ba Thái giữ lại món đồ ấy của con trai. Hoặc Thái mang nó đi theo. Trường hợp sau có lẽ hiếm xảy ra. Bởi nếu lẩn trốn, một người thông minh như cậu ấy không dại dột gì cầm theo thiết bị có thể định vị nơi chốn của mình chóng vánh hơn một chiếc di động. Lâm cài khóa ba lô, xốc nó lên vai, nhìn thẳng vào người đối diện:

— Cháu không thấy điện thoại của Thái đâu cả!

Vẻ khó chịu thoáng qua mặt ba Thái khi chính ông cũng không nghĩ đến món vật dụng bất ly thân này. Ông nhún vai:

— Có thể con trai bác mang nó theo...

Ba Thái bỏ câu nói nửa chừng. Quyết định đột ngột, ông bước nhanh về phía cửa ra vào, khoát tay ra hiệu cho vị khách trẻ tuổi:

— Có một chỗ này bác muốn cháu nhìn thấy!

Lâm bước theo vị doanh nhân ra hành lang, hướng thẳng về phía cầu thang ngoài sảnh. Họ sẽ lên phòng riêng của Thái, cậu phán đoán. Trước kia, cậu đã lên phòng bạn thân chơi vài lần. Ấn tượng về nó vẫn in hằn trong đầu. Một không gian sống trong mơ với bất kỳ tên con trai nào: Hai căn phòng ăn thông với nhau. Bên rộng hơn bày chiếc piano và bàn học. Tủ sách lớn. Các thiết bị điện tử nghe nhìn trang bị khắp nơi. Trên tường, bao quanh bởi vài chục tấm skateboard rực rỡ tựa các mảng tranh pop art ghép nối, là tấm poster khổng lồ duy nhất, chân dung đen trắng của Shostakovich, tinh thần khắc kỷ hiện rõ trong ánh mắt xám của nhà soạn nhạc. Sự tương phản kỳ quặc, trở thành điểm nhấn hiệu quả cho không gian, bởi mắt nhìn không thể cưỡng chống. Cạnh khu vực giường ngủ, một ngăn kệ khổng lồ cất các bộ sưu tập từ hồi nhỏ đến nay của chủ nhân, phân cụm rõ ràng. Tuy nhiên, điều khiến Lâm ngưỡng mộ nhất lại là cách tên bạn duy trì tình trạng căn phòng. Tất cả đều sạch tinh, ngăn nắp đâu vào đó, không nhàu nát, không bám bụi. Nếu được lên đây lần nữa, lục tìm trong các đồ đạc giấy tờ của tên bạn thân, cậu có thể tóm lấy một vài manh mối cần thiết.

Nhưng, Lâm nhanh chóng nhận ra mình đã lầm. Không lên cầu thang, họ đi vòng qua nó. Có một cánh cửa hẹp, sơn tiếp màu tường, trở ngay bên dưới đoạn khúc quanh cầu thang. Chủ nhà bấm vài nút ngay trên tay nắm chữ nhật. Vang lên tiếng "beep" khê. Cánh cửa từ từ hé mở, không tiếng động. Hiện ra một cầu thang khác, cũng lót đá trắng giống hệt cầu thang bên ngoài sảnh chính, nhưng dẫn xuống tầng hầm.

Trước khi rời đi, để Lâm một mình xuống dưới, vị chủ nhà dặn cậu khi nào xong việc, cứ tự mở các cánh cửa, đi ra ngoài và về. Lọt vào trong nhà và từng phòng mới khó khăn vì phải biết các mã khóa, còn ra ngoài thì chỉ đơn giản là xoay tay nắm và đẩy cửa. Ông nói, thay cho lời tạm biệt:

— Một cuộc hẹn tại văn phòng công ty đang chờ. Bác phải đi. Cháu không cần tìm bác để chào!

— Cháu có thể giữ những đồ vật này của Thái cho đến khi nào? – Lâm vỗ nhẹ tay lên chiếc ba lô đang đeo trên vai.

— Một tuần.

Vị chủ nhà quay bước đi. Lâm đột ngột lên tiếng:

— Bác không khó chịu khi chỉ có mình cháu trong ngôi nhà của bác sao?

Người đàn ông quay lại tức khắc, lắc đầu:

— Đôi khi cũng phải biết tin người. Hay đúng hơn, phải dám tin vào phán đoán của chính mình.

Dãy đèn trắng chạy dọc gờ tường tiếp giáp với trần được ốp những tấm cách âm. Khoảng cách giữa trần và sàn đá hoa cương khá hẹp. Thêm một tình cờ ngẫu nhiên khi phiên bản tranh Time Transfixed của Magritte là món trang trí duy nhất cho bức tường. Người ở trong này khá bức bối với cảm giác bị nhốt trong hộp diêm. Căn phòng rộng gần như trống không, trừ một chiếc bàn và một chiếc ghế lúc này Lâm đang ngồi. Chính giữa bàn là màn hình máy tính lớn. Case, bàn phím, chuột quang đặt trong hộc kéo chìm. Mọi thứ gọn ghẽ, không bám bụi. cảm giác về một ai đó sử dụng

không gian này, mặt bàn này, chiếc máy tính này rất rõ nét, như thể chỉ vài phút trước, người ấy vừa rời khỏi đây.

Lâm ngồi im, chống khuỷu tay trên mặt bàn, ôm đầu. Cậu nhắm mắt, chờ đợi tiếng kẹt cửa vội vã, tiếng đế giày linh hoạt lướt trên bậc thang, một lời chào như chưa từng có gì bất thường xảy ra vang lên từ sau lưng.

Nhưng không ai cả.

Lâm ngồi dậy. Một cách chậm rãi, cậu bật nguồn, khởi động máy tính. Giờ thì cậu hiểu, vì sao ba của Thái muốn cậu xuống tầng hầm. Nơi đây mới là không gian thực sự của con trai ông, không phải hai căn phòng bày biện hoàn hảo trên kia.

Chương 8: Kiểm Soát

Ở trạm kiểm soát ra vào khu dân cư cao cấp, nhân viên an ninh ra hiệu để chàng trai trẻ dừng lại vài giây, tháo chiếc mũ lưỡi trai, trước khi barie nhắc lên cho phép đi qua. Gương mặt Lâm bình thản. Những bước chân linh hoạt. Các cử động dứt khoát. Bước qua rào cản, cậu chột hiểu chủ nhân ngôi nhà lớn đã dặn trước, để cậu không gặp rắc rối khi mang chiếc ba-lô trĩu nặng ra khỏi nơi đây. Bên trong vọng gác, kim đồng hồ chỉ đúng một giờ. Cậu đã ở dưới tầng hầm nhà Thái hơn chín mươi phút.

Lâm đi bộ ra ngoài đường lớn. Khu vực này không có xe ôm. Khá nhiều taxi chạy qua. Cậu đi bộ thêm ba trăm mét nữa. Dưới một mái vòm vạm xoắn mô phỏng cấu trúc DNA, có hai thanh sắt sơn của trạm chờ xe buýt.

Mặt Trời chiếu thẳng vào nơi Lâm ngồi. Khung cảnh chung quanh tan nhòa dưới sức nóng chói chang. Nhưng hết thảy những điều ấy không chạm vào cậu. Như một con bọ tê liệt, cậu bất động trong mạng lưới của những ý nghĩ chông chéo.

Thái đã biến mất. Không phải tai nạn như thoát đầu ba cậu ấy và chính Lâm lầm tưởng. Một cuộc chạy trốn được chuẩn bị thực sự kỹ lưỡng. Ở vị trí bạn thân, lẽ ra cậu không nên bất ngờ với các tình huống xảy ra. Cậu phải hiểu, phía sau những gì bạn thân thể hiện lâu nay, còn có các lớp nghĩa khác, bao phủ quanh một thực tế phức tạp. Phải, cả hai rất thường nói chuyện khá nhiều về các tình huống đặc biệt, sau khi xem quyển sách phiêu lưu mạo hiểm hay một bộ phim trinh thám. Thậm chí cậu và Thái còn tự nghĩ ra hàng loạt tình thế căng thẳng, hiểm hóc khi tán gẫu cùng nhau. Một cách thành thực, cậu thừa nhận Thái sắc bén hơn mình. Cậu ấy sở hữu một đầu óc vừa bao quát, vừa có thể đi vào các chi tiết mà kẻ khác dễ bỏ qua. Những cuộc trò chuyện tưởng chừng vô bổ dần dần mang đến một đúc kết lý thú với các anh chàng trẻ tuổi: Cuộc sống phía trước hấp dẫn đặc biệt, bởi nó được dẫn dắt và tạo nên từ các sự kiện không thể kiểm soát. Từ kết luận này, vẫn trong trò chơi của trí tưởng tượng, hai người bạn đưa yếu tố

bất ngờ vào trong tính toán của mình, thiết lập hệ thống tự bảo vệ, xây dựng một vài phương án dự phòng trước tình huống nguy hiểm, bị tấn công, bị truy đuổi nếu họ là các nhân vật được hư cấu trên sách và phim. Nhưng, chưa bao giờ cậu nghĩ được, hay Thái đề cập đến, sẽ đến lúc là chính họ gặp chuyện. Rằng một trong hai người có thể chết, theo một cách hoàn toàn phi lý và không thể dự đoán.

Thái đang lẩn trốn. Nhưng cũng không loại trừ khả năng tồi tệ hơn, cậu ấy đã chết. Trong vài ngày ngắn ngủi vừa qua, với những diễn biến kỳ dị ngay trước mắt, tình huống này phải tính đến. Viễn ảnh u ám khiến Lâm nhói lên. Nhưng, đồng thời bên trong cậu, cũng thức dậy một phản ứng lạnh lẽo, một kiểu chấp nhận đờm thách thức và khinh bạc: Nếu đang ở trong một cuộc chơi, ta sẵn sàng đối diện các nguy hiểm từ trò chơi đó. Ta đang bị điều khiển, nhưng vẫn có các thời khắc là của riêng ta. Đến lúc nào đó, ta sẽ giành lấy vị trí cần thiết, như ta từng giành chiến thắng trong cuộc đối đầu khắc nghiệt Fatal Blow. Bởi suy cho cùng, cuộc đời này không hoàn toàn được sắp đặt theo những quyết định hữu ý hay các kế hoạch khôn ngoan, vẫn có chỗ cho vận may, sự tình cờ, và những khoảnh khắc lóe sáng mà đối thủ không thể cưỡng chống.

Trên đại lộ, chiếc xe buýt xanh lao đến với tốc độ khó tin, dừng khựng trước trạm, tiếng phanh gấp như hơi thở hực ra từ lồng ngực con thú khổng lồ. Tách khỏi vùng sáng chói gắt, Lâm bước lên xe. Mát lạnh. Trừ một hành khách thiêu ngủ trên dãy ghế trước, các băng ghế sau hoàn toàn trống trải. Cậu chọn một chỗ gần cửa lên xuống phía sau. Người bán vé bước đến thu tiền, rồi quay lên cạnh bên tài xế, không nói một lời, cũng không xé vé. Nhưng Lâm không để ý chi tiết vụn vặt ấy. Đây là tuyến xe vòng qua hai đại lộ, đưa đón khách từ đô thị mới về trung tâm thành phố. Ít nhất ba mươi lăm phút nữa mới đến trạm gần nhà Lâm. Cậu tháo ba-lô đặt cạnh bên, dựa hẳn vào lưng ghế, nhắm mắt.

Nhưng Lâm không ngủ. Trước mắt cậu, khung cảnh tầng hầm lại hiện ra, rõ mồn một, còn hơn cả lúc cậu hiện diện bên trong nó.

Như một cánh cổng bí mật, màn hình cảm ứng của máy tính đã dẫn cậu vào một thế giới chưa từng biết đến của tên bạn thân. Thoạt đầu, cũng có

vài trục trặc khi cậu chưa quen lắm với loại máy không dùng bàn phím và chuột. Phải mất mười phút, cậu mới thành thạo với bảng điều khiển cảm ứng, là một ô kính trong suốt ngay trên mặt bàn. Máy chạy với tốc độ cực nhanh.

Cài sẵn trên màn hình, bên cạnh các phần mềm đồ họa, xử lý hình ảnh và dựng phim, có một số bộ hồ sơ lưu giữ bài vở hồi năm học trước, tài liệu các môn luyện thi đại học, các bài báo về du lịch và thể giới côn trùng. Thậm chí trong một folder cuối cùng, còn có cả những bản chụp hàng trăm tư liệu đánh máy cũ, có cả hình ảnh mờ nhòe. Lâm chỉ nhìn lướt qua vài trang rồi đóng lại. Có lẽ đây là tài liệu của ba Thái. Ông sử dụng máy tính của con trai nên đặt tạm trên desktop mà thôi.

Bỏ qua các bộ hồ sơ bày sẵn trên màn hình, Lâm vào thẳng ổ cứng D.

Bị chặn.

Sau khi thử vài password ngày sinh nhật, tên riêng và nick của Thái, tất cả đều bị từ chối, ở lần cuối cùng, khi hiện ra dòng chữ thông báo máy sẽ ngừng hoạt động chống kẻ lạ xâm nhập, cậu chậm rãi gõ các ký tự f.a.t.a.l.b.l.o.w.

Chấp nhận.

Dung lượng rất lớn của ổ cứng này chỉ mới sử dụng một phần. Folder duy nhất được Thái tạo lập có tên đơn giản Process. Bên trong, ít nhất ba chục clip ghi hình, đánh số, xếp theo thứ tự thời gian. Chúng được quay trong nửa năm trở lại. Một vài clip cắt làm hai phần. Những tên file tiếng Anh ngắn gọn. Một số trong chúng rõ ràng được Thái đặt theo các tựa sách và bộ phim cả hai từng xem. Birdsong. The Bug. Second Lives. The Mask... Một vài tên có lẽ đặt theo ngẫu hứng Lyke. Paranoid. An Honest Exit. The Body. The Warm Fuzzies... Hoặc đơn giản hơn, tên clip cũng là những thứ được ghi hình, như Blank Notebook hay Old Tree. Lâm rà soát một lượt. Các thông số dung lượng, chiều dài các clip cho thấy, tất cả đều được Thái thu lại bằng chiếc camera, chứ không phải điện thoại, dù món gadget ấy cậu bạn thay đổi thường xuyên, loại đắt tiền, chức năng quay phim không tệ. Trong việc này, tính cách cẩn thận và kỹ lưỡng của Thái

một lần nữa hiện ra. Cậu ấy không muốn các clip hình bị người khác xem thấy, trong trường hợp sơ suất để điện thoại lọt vào tay kẻ lạ.

Nằm trong dự đoán của Lâm, Blank Notebook miêu tả quyển sổ ghi chép khổ nhỏ, bìa bọc da màu cam đất, hồi trong năm học Thái vẫn mang theo nhưng chẳng ghi chép gì, ngoài vài hình vẽ vô nghĩa nguệch ngoạc. Clip quay cách nay hai tháng, thể hiện đúng những gì Lâm nhớ về quyển sổ. Mọi thứ đơn giản đến mức ngạc nhiên. Quyển sổ đặt trên bàn. Vài trang lật mở rải rác. Rồi gấp lại trở về tình trạng cũ. Ngoài ra không có gì hơn. Còn Old Tree chính là clip mà Thái đã gửi qua e-mail, thay cho lời nhắn về việc hãy đến tham dự đêm chung kết chương trình truyền hình thực tế. Trong không gian khô khốc và cô đặc của tầng hầm, cậu đã xem kỹ cái clip này một lần nữa. Những hình ảnh nhập nhoạng từ quang cảnh buổi tiệc, ánh mắt nhìn thẳng vào ống kính của tên bạn thân đã hiện ra với ý nghĩa khác. Như lúc này, nhắm nghiền mắt trên chiếc xe buýt lao nhanh, Lâm càng hiểu sâu thêm, bạn của mình đã trải qua tiến trình riêng biệt. Cậu ấy đã tham gia một vài hoạt động mà bạn bè không hay biết. Cậu ấy có nhiều thứ thực sự quan trọng cần lưu giữ, chứ không đơn thuần là sở thích ghi lại các hình ảnh hay sự kiện vụn vặt bằng camera. Nhưng, thực sự bí mật Thái đang cất giấu là gì? Cậu ấy có muốn cho kẻ khác thâm nhập vào thế giới của riêng mình hay không?

Trong cơn tò mò cùng nỗi sợ hãi phảng phất, Lâm chuyển xuống một đoạn phim khác, chọn ngẫu nhiên The Mask. Khung cảnh căn phòng rộng rãi, đầy đủ tiện nghi của tên bạn. Âm thanh loạt xoạt. Tiếng nước chảy. Những bộ quần áo ủi phẳng, xếp hàng cạnh nhau trên mặt giường như những cơ thể câm lặng. Cánh cửa buồng tắm bên phải khung hình bật mở. Thái bước ra. Góc máy quay từ phía sau, từ nửa đầu xuống dưới eo lưng. Cậu ta đứng bên cạnh giường, chống cằm trầm ngâm. Lọc qua màn cửa sổ, ánh sáng nâu nhạt bọc Thái trong lớp màu mềm xốp, hơi vẫn đục. Nếu lúc khác, hẳn Lâm đã cười phá lên với hình ảnh riêng tư của tên bạn. Nhưng khi ấy, cậu lại nín thở, mở căng mắt. Sự trần trụi hiện ra với ý nghĩa khác. Là thái độ坦然 nhiên, bất cần với chung quanh và với chính mình, và có gì đấy vô cùng lạnh lẽo. Thái không quá gầy gò như ấn tượng lâu nay cậu ấy

vẫn tạo ra. Bên dưới làn da ngả sắc vàng hung, một cơ thể cân đối và săn chắc. Cánh tay dài, mềm mại thả lỏng dọc cơ thể. Các múi cơ mảnh linh hoạt, lan từ cổ xuống xô vai và bắp tay. Một ý nghĩ lóe lên trong đầu Lâm: Thể chất Thái thuộc về một người thường xuyên tập luyện. Cậu ấy muốn cho ai đó, nếu có, xem clip này cảm nhận được hé lộ ngấm ngấm...

Sau vài phút đứng im nghĩ ngợi gì đấy, tên bạn chọn bộ trang phục trên giường, gằn mình nhất, mặc nhanh. Hình ảnh hoàn hảo quen thuộc hiện ra. Thái chậm rãi xoay hẳn người lại.

Lâm tê điếng. Cậu đặt lệnh dừng hình, đặt tay lên màn ảnh, phóng to khung hình bất động.

Không phải gương mặt Lâm đang chờ đợi. vẫn là Thái, nhưng nửa trên mặt cậu ta bị xóa nhòa bởi lớp plastic trong suốt. Chính là chiếc mặt nạ hơn một tuần trước, cậu cũng đeo, khi bước ra sân khấu chung kết Fatal Blow.

Nỗi ngờ vực gặm nhấm mấy ngày qua đã được xác thực. Thái bí mật tham gia Fatal Blow ngay từ những vòng đầu. Vì một lý do nào đó, cậu ấy không thể để lộ gương mặt thật. Hoặc cũng như Lâm, cậu ấy được yêu cầu phải mang mặt nạ này. Nhưng, quan trọng hơn, trò chơi truyền hình thực tế chỉ là một lớp vỏ, một môi câu dẫn dụ. Bỏ rõ ràng là Thái, là chính cậu, và có thể còn nhiều người nữa, như anh bạn Nhện Nước tội nghiệp, như cậu bạn Gấu Trắng lạnh lùng, tất cả đều đã ký tên vào bản hợp đồng, tham gia một cuộc chơi khác, lớn hơn. Dù được hay bị dẫn dắt bởi các lý do khác biệt, thì họ vẫn có một điểm chung: Khi đặt bút ký, tất cả đều không thể ngờ, cuộc chơi rồi sẽ vượt ngoài kiểm soát của chính mình.

Gương mặt bị xóa nhòa bởi chiếc mặt nạ plastic hướng thẳng vào Lâm. Trùng trùng. Mặt đối mặt. Màn hình tinh thể lỏng giúp chất lượng hình ảnh sắc sảo, khác hẳn khi cậu xem clip Thái gửi trên cái máy tính cùi bắp của mình. Nhưng, cũng chính sự sắc nét ấy đem lại một cái nhìn khác, tách bạch và thẳng thừng: Khuôn miệng hơi hé mở, với khóe mép nhếch lên kia là biểu hiện của một nụ cười hài lòng hay trạng thái hoảng loạn? Thái là con mồi bị lôi kéo, hay cậu ấy chủ động tham gia cuộc chơi này? Thái đang trốn chạy, hay cậu ấy chỉ biến đi, thực hiện một nhiệm vụ nào khác mà tổ chức những người áo đen giao cho? Lâm lướt ngón tay trên bàn phím cảm

ứng. Đoạn clip tiếp tục chạy. Từ đầu đến cuối, nhân vật chính trong clip không một lời nói nào. Hành động sau chót của Thái là chụp lên đầu chiếc mũ lưỡi trai màu đỏ, trước khi bước đến, bấm nút stop trên máy ghi hình. Trong vài giây cuối cùng ấy, hình ảnh chiếc mũ cat choán kín màn ảnh. Lâm bỗng nhận ra, đó là chiếc mũ đỏ của dân chơi hip hop mà anh bạn Gấu Trắng đã đội, trong đêm chung kết. Như vậy, không chỉ tham gia cuộc chơi truyền hình thực tế, Thái còn là thành viên của đội Wild Animal. Vì một lý do nào đó, cậu ấy rời bỏ giữa chừng. Và tên bạn thân ngờ nghệch, hoàn toàn không biết gì hết của cậu ấy đã được chọn làm kẻ thế chỗ.

Lúc ấy, nhiệt độ tăng hầm giữ nguyên như khi cậu đặt chân xuống, nhưng Lâm thấy lạnh run. Còn quá sớm để cậu có một diễn giải trọn vẹn, chính xác. Cậu phải tiếp tục tìm kiếm, đưa các dữ liệu của Thái cũng như những điều tai nghe mắt thấy của chính mình vào hệ thống cần thiết. Kết nối các sự kiện, thâm nhập được vào bên dưới bề mặt của chúng là một thử thách mà cậu phải làm cho được...

Xe buýt vẫn chạy với tốc độ cao. Từ lúc cậu lên, xe không dừng lại bên nào. Hẳn không có khách, Lâm vẫn nhắm mắt, tự nhủ, vào trung tâm thành phố, sẽ có nhiều người lên hơn. Đúng khi cậu suy đoán về chi tiết hơi khác thường này, một bóng xám chắn ngang luồng sáng vẫn chiếu thẳng vào mặt cậu. Lâm mở choàng mắt.

Vị hành khách ngồi ở băng ghế trước đã bước tới sát bên Lâm. Vùng mặt chìm trong bóng tối của chiếc mũ lưỡi trai. Anh ta đang cúi xuống, một tay nhắc lên chiếc ba-lô ban nãy cậu đã cẩn thận đặt cạnh bên mình. Nhanh như chớp, cậu nắm lấy quai ba-lô, kéo lại. Trước khi Lâm kịp hiểu chuyện gì xảy ra, một cái tát quật xuống, với sức mạnh không sao tin nổi. Đầu cậu ngật sang một bên, nhưng các ngón tay vẫn ghì chặt, không rời dải quai vải dù.

— Buông tay khỏi ba-lô của tôi! - Cậu hét to, chồm đến.

Tức khắc máu từ khoang mũi ộc xuống miệng. Choáng váng bởi tiếng hét của chính mình, cậu ngã bật về sau. Cảm giác đau kinh khiếp lúc này mới hiện hình, bám chặt vùng mặt Lâm. Lớp khối mỡ xám bao phủ quanh mắt, khiến cậu không thể phân biệt hình khối chung quanh được nữa.

— Nó không phải của mày! - Tay cướp cười khẩy.

Hoàn toàn làm chủ tình thế, một tay gã đặt lên ngực Lâm, đè mạnh, dán chặt lưng cậu vào thành ghế. Tay kia nhẹ nhàng nhắc chiếc túi lên, giăng ra khỏi ban tay lấy bấy của nạn nhân đau đớn. Hắn xoay người, thản nhiên bước đi, mang theo chiếc ba-lô.

Cơ cuồng nộ xốc Lâm đứng dậy, loạng choạng. Cậu nhào người lao theo bóng đen lờ mờ. Bằng cả sức mạnh còn lại, cậu bật người nhảy tới, sẽ ôm vai kẻ trấn lột, sẽ siết hẳn ngạt thở, sẽ giành lại những đồ vật mà mình được giao phó giữ gìn. Nhưng, mọi phản ứng của cậu đều nằm trong dự tính của đối thủ, chậm hơn một giây. Gã lách người qua bên, xoay lại, bật lên, tung một cú đá mạnh vào bụng và đầu gối nạn nhân. Nếu không có cú đánh tay lái bất chợt của tài xế xe buýt, Lâm đã bay thẳng về dãy ghế cứng phía đuôi xe, đập nát cột sống. Dù vậy, cậu vẫn bị hất mạnh vào thanh vịn lên xuống, một cột inox trắng lạnh. Âm thanh va đập vang lên ghê rợn, đến mức ông tài xế ngoảnh hẳn về sau, đập thẳng gấp. Tuy nhiên, Lâm không thể nhận biết gì nữa. Cậu đổ vật xuống như một cái xác, bất tỉnh. Chiếc xe dừng khựng. Một đợt gió lạnh quét vào khoảng hở giữa vớ ngăn với gấu quần jeans co lên. Cửa mở và đóng lại rất nhanh. Rồi xe lại chạy và không khí lại im lìm như cũ.

Cậu nằm sấp trên sàn. Xe chạy qua đoạn đường đang thi công lổn nhổn đá dăm. Sự rung lắc và chuyển động của động cơ truyền thẳng vào vùng mặt ê ẩm, vào khoảng bụng đau thắt, vào đôi chân lúc này vắn xoáy trong một tư thế kỳ dị. Nhưng, đầu óc cậu vẫn hoạt động, vô cùng sáng rõ.

.....Hình ảnh nhà Thái lại hiện ra, nổi vào mạch hồi ức đứt đoạn. Không có moderm ở tầng hầm nhưng máy tính nối mạng. Lúc ấy, cậu có thể lục tìm vài chiếc đĩa trắng, chép hết các clip trong Process. Thế nhưng cậu đã quyết định mất thêm chút thời gian, dán tất cả chúng vào phần lưu trữ trong hộp thư điện tử của mình. Như vậy, ở bất kỳ đâu, bất kỳ lúc nào, cậu cũng có thể xem lại các clip này. Thời khắc ấy, cậu không ngờ mình đã có một quyết định khôn ngoan. Tên trấn lột có thể mang đi những thứ trong ba-lô của Thái. Nhưng hắn không thể cướp được các clip hình ảnh. Bí mật quan trọng nhất vẫn được bảo toàn. Năm dán bụng trên sàn kim loại rung

lắc dử dội, bị khống chế bởi cảm giác đau đớn từng lúc nhói lên như đợt sóng, nhưng bất giác cậu mỉm cười.

— Cậu bị thương nặng lắm không? – Người bán vé xe buýt áp bàn tay lên trán Lâm - Tôi hy vọng là vừa thấy cậu mỉm cười...

Lâm gượng mở mắt.

— Tên đó xuống xe rồi! - Nữ nhân viên công ty xe buýt cho biết và hỏi cậu có muốn ngồi lên không. Cậu chớp mắt, ra hiệu đồng ý. Chị ta đỡ cậu dậy, cho ngồi lại lên ghế. Dùng khăn giấy thấm khô dòng máu vẫn rỉ rả từ mũi vị khách, chị ta vẫn nói liên tục, khe khẽ, trấn an lẫn phân bua:

— Chúng tôi đang chạy đến bệnh viện. Khoảng mười phút nữa, cậu sẽ được kiểm tra và băng bó vết thương. Chúng tôi thực lòng xin lỗi đã không bảo vệ được hành khách, cả tôi và tài xế đều bị khống chế vì gã ấy có vũ khí. Chưa bao giờ chúng tôi gặp giang hồ kiểu này. Gã lên xe ngay ở trạm đầu tiên, buộc chúng tôi không được đón khách. Nhưng khi thấy cậu đứng chờ xe, thì chúng tôi yêu cầu cho xe ghé vào. Có lẽ chúng thấy cậu có hành lý. Bên trong cái ba-lô đó có gì quan trọng không? Sau khi đến bệnh viện, cậu muốn tôi đưa cậu ra công an khai báo chứ? Chúng tôi có thể nộp bằng ghi hình trên xe...

Những lời nói chập chờn bên tai Lâm. Đi ngược với mục đích xoa dịu, các tường thuật của chị nhân viên bán vé chỉ làm cho cậu thấy nặng nề và tê liệt hơn, đến mức cậu muốn hét lên, muốn vung nắm đấm đập vỡ lớp kính trong suốt trên những ô cửa chói gắt. Nhưng rốt cuộc, cậu chỉ nói khe khẽ từng câu rời rạc:

— Chiếc ba-lô ấy không có gì quan trọng nên không cần đến công an. Em cũng không bị thương gì nặng, chỉ va đập chảy máu. Chị khỏi mất công. Đến trạm số mười bảy, cho em xuống là được rồi.

Nữ nhân viên xe buýt gật đầu ngay. Những nếp nhăn lo âu giãn ra, nhẹ nhõm. Còn một mình, Lâm lại nhắm mắt. Máu vẫn rỉ chảy, nóng và mặn trong khoang miệng. Lúc này, nỗi khiếp hãi không phải là cảm giác. Nó là một vật thể nở phồng, choán đầy vùng ngực cậu, với sức nặng càng lúc càng gia tăng, làm cậu gần như không thở được.

Kẻ vừa hành hung cậu và cướp đi cái ba-lô không phải giang hồ cướp giật thông thường.

Cậu cũng không phải là con mồi tình cờ lọt vào tầm mắt bọn chúng.

Cậu đã bị theo dõi. Từ đầu. Liên tục. Mọi hành động của cậu đều được ghi nhận.

Những người áo đen đã sắp xếp mọi thứ, chiếm lấy những thứ họ muốn, ngay cả khi cậu, và Thái, hoàn toàn không có ý định giao cho họ những món đồ ấy.

Lâm kéo sụp chiếc mũ lưỡi trai, che mặt càng nhiều càng tốt. Khá ổn, nếu như có thể gọi tình trạng cậu đang mắc vào là ổn, khi từ trạm xuống đi bộ về nhà, đoạn đường vắng vẻ. Trừ cái bóng đổ dài dưới chân, cậu không buồn nhìn ngó chung quanh. Vừa bước đi, cậu vừa chậm rãi đếm nhịp thở. Một thủ thuật học được đâu đó trong những trang sách. Hơi thở và sự kiểm soát liên quan chặt chẽ với nhau. Kiểm soát cơn đau. Kiểm soát sự giận dữ.

Kiểm soát vẻ ngoài và chuyển động của chính mình. Đây cũng là cách trấn áp nỗi sợ. Ngay từ khi nhìn thấy gương mặt anh bạn Nhện Nước hiện ra dưới lớp kính hồ cá, cậu đã linh cảm mình đang ở trong mạng lưới của những sự kiện chưa hiểu rõ và không thể lường trước. Nhưng chính việc cậu bị tấn công mới là một đòn then chốt, buộc cậu nhìn nhận rõ sự khốc liệt của thực tế diễn ra. Cậu mừng tượng đến việc đang hiện diện một người ở đâu đó, trong bóng tối, điều khiển tất cả. Nhưng, dù yếu ớt nông nổi, dù thiếu trải nghiệm, cậu không phải loại người đứng im, chấp nhận điều kẻ khác sắp đặt. Sẽ đến một ngày, cậu đối diện kẻ ấy. Ngay cả khi ông ta không muốn, cậu cũng sẽ truy tìm bằng được, buộc ông ta trả lời tất cả những việc này.

Băng qua ngã tư nữa sẽ đến ngã rẽ vào con đường nhỏ trước cổng nhà. Dù đường vắng xe, cậu vẫn chờ đèn xanh. Bất chợt, cậu nhận ra ngã rẽ bên trái có một bóng đổ trên mặt đường, của một chiếc ô tô mà khối nhà che khuất. Trực giác lóe lên. Chiếc xe ấy đang chờ cậu.

Bước tiếp về phía ấy hay quay lưng bỏ đi?

Theo phản xạ thông thường, cậu muốn chọn phương án thứ hai. Nhưng liệu ích gì khi mọi hành động của cậu nằm trong tầm ngắm của kẻ khác?

Nếu không thể không đương đầu với thực tế tàn bạo, thì đừng trì hoãn việc đương đầu ấy.

Đèn xanh.

Cậu bước nhanh hơn trên các vạch sơn trắng.

Một đám mây tích mưa bay qua, che khuất Mặt Trời. Bóng đổ trên mặt đường biến mất. Mọi hình ảnh điểm mốc quen thuộc cũng tan nhòa, biến mất. Như chỉ còn mình cậu trong thế giới trống rỗng, bị kiểm soát.

Không phải bạo lực. Không phải bị tấn công và cướp đoạt. Mà mất tự do. Tình trạng tồi tệ nhất, gây nên mối thù hận lớn nhất.

Một mình cậu bước đi trong không gian xám trắng, mờ mịt, không có gì định hướng, không có ai nương tựa, với chiếc xe của những người tổ chức cuộc chơi đang chờ phía trước.

Cậu tháo mũ, rẽ trái.

Chiếc xe đồ sộ đen bóng của Mr. Q.

Cậu nhìn thấy hình ảnh của chính mình trong kính chiếu hậu, càng lúc càng tiến đến gần hơn.

Cánh cửa phía sau, chỗ ngồi của VIP, bật mở.

Mũi giày mềm màu đen. Gấu quần jeans đen ôm sát đôi chân gầy guộc. Cô gái nhỏ bước xuống. Đứng trên vỉa hè, đôi mắt rộng hướng thẳng về phía Lâm, cô chờ cậu bước đến.

Chương 9: Giới Hạn

Cổng gỗ sơn đỏ trổ giữa bức tường bám kín những sợi dây leo mảnh, chỉ đủ cho một người bước qua. Nếu không có người phục vụ mở then cài từ bên trong, bước ra chào đón hai vị khách trẻ vừa đến, dễ chừng Lâm đã lướt qua cánh cổng ấy, như cậu vẫn thường đứng trên tấm ván trượt, lướt dọc theo những dãy tường rào vắng lặng trên con phố gần nhà. Người phục vụ cúi nhẹ, các cơ mặt chuyển động gần giống với một nụ cười, để lộ những chiếc răng mờ đều đặn, quá đều đặn khi đặt trong một gương mặt phẳng lì không điểm nhấn. Hình ảnh này gợi lên một liên tưởng bất an, nhưng chính xác nó là gì, lúc này, cậu chưa thể nhớ rõ.

Mọi diễn biến vẫn đang nằm trong một hệ thống được sắp đặt hoàn hảo, Lâm chậm rãi đi theo cô gái, thầm nghĩ. Trước đó nửa giờ, khi bước lên chiếc xe đồ sộ màu đen của Mr. Q, cậu đã lường đến tình huống mình bị bắt cóc. Cuộc bắt cóc êm thấm, không bạo lực, nhưng cũng không thể cưỡng chống. Nếu như tên bạn thân bị săn lùng đến độ phải lẩn trốn, thì cậu đang bị kiểm soát trực diện và toàn bộ. Tuy nhiên, trái với dự đoán sẽ bị đưa đến một không gian lạ lẫm cách xa trung tâm, chiếc xe chở cậu và Lim thông thả đi qua những con đường quen thuộc, như một cuộc ngắm cảnh thành phố. Phải lúc khác, lọt vào bên trong một chiếc xe thượng hạng thế này, hẳn cậu sững diên, dán mắt lên các chi tiết máy móc tinh xảo, dõi theo quy trình điều khiển bằng màn hình cảm ứng, hoặc chí ít cũng chạm tay vào những thiết bị bậc nhất. Nhưng giờ tất cả những điều ấy đều vô nghĩa. Bởi cạnh bên cậu, cô gái dựa sâu vào lòng ghế, hai bàn tay thả nhẹ trên lớp vải áo khoác sẫm màu, dáng vẻ ngưng đọng kỳ dị. Từ lúc chạm mặt ở ngã tư, ngoài lời đề nghị nhẹ nhàng hướng về Lâm: "Anh có thể lên xe cùng tôi, được không?", cô hoàn toàn im lặng, chỉ khẽ gật khi người tài xế quay lại, hỏi vài câu về việc điều chỉnh nhiệt độ trong xe. Ông ta luôn gọi cô là Miss Lim, một cách nể trọng và trù mến.

Thắng hoặc, người cầm lái liếc gương chiếu hậu, quan sát vị khách, cảm giác bút rút cồn lên. Nhưng ở lần thứ chạm mắt thứ hai, Lâm chột hiểu, ông ta không dò xét phản ứng của cậu. Với ông ta, cậu chỉ là một vị khách trong rất nhiều vị khách mà ông ta đã từng đưa đi. Điều ông ưu tiên là kiểm tra xem có ai bám theo xe hay không, đồng thời, vẫn khéo léo luồn lách trong những đoạn đường xe cộ đông đúc. Từng tin chắc nữ điều phối viên Fatal Blow là một tay lái cừ khôi, giờ thì Lâm thay đổi suy nghĩ. Một người giỏi, vẫn sẽ có người giỏi hơn. Điềm đạm trên suốt hành trình, và vẫn điềm đạm khi thực hiện một cú đánh tay lái không thể đoán trước, ông ta cho xe rẽ ngoặt vào dải đường hẹp không bóng người. Khu vực của những ngôi biệt thự cách biệt. Người tài xế nhếch môi. Màn hình cạnh tay lái cho thấy rõ hình ảnh một chiếc mô tô xám đổ nghiêng về một bên, bởi cú đập phanh đột ngột. Người điều khiển đội mũ bảo hiểm trùm kín đầu, rùn người, để không bay nhao về phía trước. Chiếc mô-tô đã vượt qua lối rẽ, không thể lùi lại để tiếp tục theo đuổi mục tiêu. Cho đến khi kẻ đeo bám rời tay ga, lao vút đi, người tài xế mới tắt động cơ. Với kỹ năng của một vệ sĩ cao cấp, ông ta thông thả bước xuống, đi vòng sau đuôi xe kiểm tra một lần nữa, nhẹ nhàng mở cửa cho cô chủ và người đồng hành của cô.

Khó phân định ngôi biệt thự khuất sau bức tường và những cây liễu gai là tiệm cà phê hay một nhà hàng. Bên ngoài, không có bảng hiệu, cũng không có dấu hiệu nào để người bình thường biết được những hoạt động diễn ra bên kia bức tường. Bên trong, mọi thứ càng khác biệt. Khu vực ngoài trời, lối đi trải cỏ mịn hút hết mọi tiếng động. Không có nhạc hay các màn hình chiếu những đoạn phim thay đổi thường xuyên. Cũng không có những chậu hoa hay các bụi cây cảnh. Các mảng màu tụt trung chỉ là đen, xám và xanh vert. Rải rác trong khuôn viên, vài cây cổ thụ đổ bóng xuống cỏ. Những chiếc bàn đặt xa nhau. Hai vị khách tầm trung niên hoặc trẻ hơn đôi chút đang trao đổi công việc, hoặc chú mục vào những thiết bị kết nối luôn mở sẵn. Không ai để mắt đến hai người mới đến, dù đó là cô gái có vẻ ngoài chín chu không chê vào đâu được hay anh chàng lôi thôi lếch thếch vừa bước ra từ một trận chiến. Khung cảnh như trong bộ phim câm, với sắc màu tiết chế và những chuyển động đứt rời. Người ta đến đây để gặp gỡ,

bàn thảo những kế hoạch quan trọng thì đúng hơn là ăn uống hay thư giãn nghỉ ngơi.

Dù vốn sống ít ỏi, Lâm vẫn biết chắc nơi đây chỉ dành cho nhóm khách được giới hạn. Không chỉ nổi tiếng, quan trọng, hay giàu có, họ còn phải nắm giữ một đặc quyền nào đó. Nhưng rõ ràng, cô gái đang ở phía trước Lâm rất quen thuộc với nơi chốn này. Nhịp chân đều đặn một cách khó tin, gương mặt hơi chếch lên kiêu hãnh, Lim bước chính xác trên những ô gạch sỏi đặt trên các ống trụ thép, nối nhau bắc qua dòng suối nhân tạo, không lần nào suýt lọt chân như anh chàng đi sau. Vào bên trong ngôi nhà, cô tiếp tục bước lên cầu thang có thanh vịn bằng sứ. Lúc này, bàn tay mảnh dẻ của cô mới đặt lên những nhánh hoa hồng xám mờ được vẽ chìm trong lớp men tuyệt hảo. Lối đi dẫn vào một căn phòng rộng. Bình hoa trắng muốt đặt trên cửa sổ lớn. Bộ bàn ghế duy nhất đã chuẩn bị sẵn sàng, chờ hai vị khách trẻ.

Một người trung niên, đeo cravat, có lẽ là quản lý. Ông ta kéo ghế cho cô gái, rồi mời Lâm vào vị trí đối diện. Cậu ngồi xuống, sững sờ khi lọt thỏm trong chiếc ghế da thuộc mềm mại như ôm lấy cơ thể. Nhưng nếu ngồi trên một khúc gỗ thô ráp mà sát cạnh cô bạn đẹp lạ lùng kia thì vẫn hơn là đối diện nhau qua một mặt bàn quá rộng thế này, cậu thầm nghĩ. Bên kia bàn, không nhìn người quản lý chu đáo, Lim nói vắn tắt:

— Như mọi khi!

— Vâng, thưa cô! - Ông ta nhìn sang Lâm, nghiêm trang chờ đợi.

Lâm bối rối:

— Không có thực đơn ở đây!

Cô bạn đồng hành chột mỉm cười, vẫn giọng nói nhẹ êm như hơi thở lạnh:

— Tôi quên không nói trước với anh. Tất cả các phần phục vụ ở đây đều giống nhau. Chỉ khác ở độ lớn nhỏ mà anh yêu cầu!

Lại còn vậy nữa. Quy tắc thật kỳ quặc. Tốn công sức lọt vào nơi chốn thế này rồi cuộc chỉ để ăn các khẩu phần giống hệt nhau. Mà những thứ giống hệt nhau bao giờ cũng chán ngấy. Dù vậy, thực tế vẫn mạnh hơn các phê phán cáu kỉnh. Từ sáng đến giờ, cậu gần như chẳng có gì vào bụng, vậy nên cậu hít một hơi dài, cho biết muốn suất ăn lớn nhất. Vị quản lý

khựng lại. Qua đuôi mắt, ông ta kín đáo ném một cái nhìn lên vị khách gầy gò, gương mặt nửa chừng chạc, nửa ngây thơ bên dưới mái tóc bù rối. Nhưng rồi phản ứng của một người thạo nghề tức khắc trở lại:

— Sẽ có trong mười phút nữa, thưa cậu.

Mười phút ấy là quãng thời gian vừa ngắn nhất, vừa dài nhất trong cuộc đời đã qua của chàng trai trẻ. Lần đầu tiên cậu ngồi với Lim, trong không gian chỉ có hai người. Lần đầu tiên cậu nhìn một người khác phái, với tất cả sự chăm chú, đến mức quên hết ngại ngùng xấu hổ. Và cũng lần đầu tiên, một cô gái hoàn toàn bình thản, ngồi im trong lòng ghế, cái mũi thanh tú xanh tái hơi hếch lên, hướng ra ô cửa sổ mở rộng, khoan khoái hít thở bầu không khí mát lạnh như một chú ngựa non, để mặc cho cậu nhìn ngắm, không tỏ bất kỳ thái độ nào khiến cậu phải đỏ mặt quay đi. Thu hút, tao nhã, xinh đẹp là những khái niệm tạm ổn, nhưng vẫn có gì đấy sai lệch khi đặt vào người đối diện. Không phải vô cớ khi lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy qua màn ảnh truyền hình, cậu đã im sững như bị kèm tóa bởi dòng điện mạnh. Và lúc này, thực chứ không mơ, ở khoảng cách thật gần, gương mặt ấy còn gây ấn tượng lạ lùng hơn nữa. Rõ ràng, thần thái của những đường nét hoàn hảo được khắc bởi mũi dao lạnh bén ngọt và thông tuệ từ chính bên trong cô, khiến người ta không thể không dè chừng. Nhưng cùng lúc, làn da ngả xanh hay màu đỏ thắm khác thường của đôi môi mềm mại lại khơi lên cho kẻ khác mong muốn được ở cạnh bên, lắng nghe, thực hiện hết thảy các yêu cầu của cô ấy - các yêu cầu luôn được cất lên bằng giọng nói êm nhẹ, như vọng đến từ một nơi nào đó xa xôi.

Lim bỗng xoay nhẹ khuôn đầu thanh tú. Ánh mắt vẫn đặt vào một điểm mơ hồ nào đó phía sau vai Lâm:

— Anh có bất ngờ khi gặp lại tôi không?

Cậu bối rối, gật nhẹ. Nhưng cử chỉ thừa nhận này chừng như không phù hợp với quy tắc nơi đây, bởi cô gái đã nhắc khẽ:

— Tại sao anh không nói thành lời?

Tính cách quen thuộc, luôn thành thật khi gặp tình huống khó xử, trong giây phút đã thức lại trong Lâm. Cậu trở nên linh hoạt hơn, cả cử chỉ lẫn giọng nói:

— Tôi biết không sớm thì muộn, sẽ gặp lại những người của Fatal Blow. Nhưng tôi không nghĩ một trong những người đầu tiên lại là Lim.

— Anh vẫn nhớ tôi?

— Tôi không thể quên - Cậu thừa nhận, với một chút bối rối.

— Tại sao?

— Vì Lim đặc biệt.

— Đặc biệt? Ý anh nói về màu da và màu tóc thiếu hụt sắc tố của tôi? về hội chứng sợ ánh sáng của tôi?

— Tôi không hiểu Lim nói gì - Lâm thoáng sợ hãi.

Cô gái im lặng. Không có biểu hiện nào trên gương mặt hoàn hảo của cô. Nhưng sự lặng thinh làm không khí bao quanh cô thấm buồn. Bất chợt, cô gái nhỏ ngước lên, lấy lại vẻ tự chủ:

— Anh thoải mái với nơi này chứ?

— Nếu ở một nơi khác thì dễ chịu hơn. Tôi không thích chỗ này. Không thích một chút nào. Quá sang trọng. Quá gò bó! - Cậu nói nhanh - Nhưng tôi không thể nói dối rằng tôi không vui khi gặp lại Lim.

Trong một chuyển động rất nhẹ, gần như không thể nhận biết, người đối diện hướng thẳng về Lâm. Không chú tâm lời bày tỏ sau cuối, cô chỉ xoáy sâu vào khía cạnh không gian mà cậu vừa đề cập:

— Anh sẽ học cách quen với các nơi chốn tương tự nơi này. Bởi đến lúc, sớm thôi, anh sẽ nhận thấy ngoại cảnh không có giá trị gì nhiều. Chỉ là thú chơi, trò giải trí, thậm chí là một mê cung mà kẻ khác bày ra. Điều cần thiết là phải vượt qua các ấn tượng đánh bẫy, tập trung vào một vài dấu hiệu then chốt sẽ dẫn anh đến với mục tiêu.

Mất vài giây để Lâm nhận ra, cô gái không bận tâm các hàm ý cảm xúc. Cô vừa đề cập đến một kỹ năng mà sau này, cậu sẽ không được phép quên. Cậu đáp ngắn, cảm giác rõ khoang miệng đang khô đi:

— Tôi hiểu!

Lim thoáng nhú mày. Đó cũng là lúc Lâm nhận ra, có gì bất thường trong cách cô nhìn cậu. Phải, Lim không rời mắt khỏi cậu, nhưng không thể chỉ ra chính xác điểm nhìn. Không bận tâm đến vẻ thảng thốt bắt đầu hằn rõ trên mặt người đối thoại, cô ấy tiếp tục:

— Thời gian sắp tới của anh sẽ rất khó khăn. Tôi không chia sẻ gì nhiều, vì kinh nghiệm của người này vô ích với người khác. Nhưng tôi muốn nói một điều, trong nguy khó đến đâu, anh nên duy trì mối liên hệ với hệ thống kiến thức mà anh sở hữu. Và quan trọng hơn hết, đừng đánh mất mối liên hệ với những gì làm nên con người thực của anh, cho dù nhân danh lý do nào.

Những lời nói biến thành các dải âm rành mạch xuyên qua Lâm. Cậu hiểu từng từ. Tuy nhiên, khi kết nối, các từ đơn giản ấy lại hiện thành một bản mật ngữ quá khó để hiểu các hàm nghĩa. Dù vậy, về căn bản, Lâm biết rõ điều gì đang diễn ra. Không nghi ngờ gì nữa, điều cậu e ngại và tìm cách lảng tránh trong những ngày vừa qua rốt cuộc đã đến: Bản hợp đồng bắt đầu lan tỏa hiệu lực. Tất cả mọi việc đều nằm trong tiến trình được chuẩn bị sẵn bởi các thuộc cấp của Mr. Q. Cuộc gặp với cô gái đang ngồi trước mặt cũng là một phần của tiến trình. Cô ấy tìm gặp cậu là theo kế hoạch có sẵn. Không có cảm xúc nào hay trực giác kỳ diệu nào như cậu hy vọng. Bất giác, khối cơ trong lồng ngực cậu nhói lên, theo cách mà các ý nghĩ rạch ròi vẫn làm cho những mơ mộng viễn vông nhói lên, rồi tắt ngấm, để từ đây bắt đầu một hành trình lạnh lẽo, một cuộc chiến đấu căng thẳng trên từng phút giây.

Cánh cửa chạm những dây hồng leo mở ra, không một tiếng động. Mười phút chờ đợi đã qua, chính xác đến từng giây. Người quản lý bước vào. Theo sau ông ta, anh phục vụ ban này mở cổng đẩy vào một chiếc xe hai tầng phủ kín những đĩa, thố, khay nhỏ nhắn, tinh xảo. Ba mươi đĩa thức ăn đầy kín bằng nắp bạc được chuyển sang mặt bàn rộng. Tất cả đều đặt gần phía Lâm, tuần tự những chiếc đĩa giống hệt nhau, thành năm hàng. Chiếc cốc chân cao trong vắt và món ăn cuối cùng được đặt lên, gay sát tầm tay cậu. Vị quảng lý nghiêng người:

— Cậu dùng champagne khai vị?

— Tôi không uống rượu... Vì tôi chưa đủ tuổi uống rượu...-Lâm bối rối nhìn người bên kia bàn. Cô ấy chỉ hơi nheo mắt, để mặc cậu tự xoay sở. – Nếu có nước ngọt thì tốt. Coke....Hoặc soda.

Hắn hai người phục vụ đều cười thầm. Dù vậy, thức uống cậu đề nghị đã đặt lên bàn, cả hai. Ông quản lý tiến đến gần hơn, tấm khăn gấp vắt trên cánh tay, sẵn sàng giúp vị khách trẻ trải khăn ăn. Nhưng Lim ngăn lại:

— Chúng tôi có thể tự lo liệu. Cảm ơn ông!

Sau lời chúc ngon miệng, hai bộ đồng phục rời đi cùng chiếc xe đẩy. Chỉ còn Lâm và cô gái lạ lùng. Cả hai ngồi im, mặt đối mặt, không thể nối lại câu chuyện dang dở. Ngăn cách giữa họ, cũng im lìm, những chiếc đĩa sứ bên trên đậy nắp bạc che kín phần thức ăn, và bộ thìa nĩa thàng hoặc lóe sáng, bởi một vệt nắng tình cờ hắt vào. Trong ô cửa sổ buổi chiều mát lạnh, một đóa huệ tây bung nở vài cánh cuối cùng, mấy cánh lụa mờ ảm nổi rõ giữa những phiến lá xanh thẫm. Rốt cuộc thì cảm giác đói ngấu buộc Lâm phải lên tiếng trước:

— Có quy tắc nào cần phải thực hiện để có thể bắt đầu bữa ăn không?

Nụ cười khiến gương mặt Lim bỗng trở nên gần gũi, thoáng chút gì đó tinh nghịch lém lỉnh, hết như mọi cô gái ở tuổi mười bảy:

— Chỉ cần anh ăn hết phần đã đặt!

Nhận thấy trước mặt cô gái chỉ là cốc nước trắng, Lâm hoạt bát hẳn lên:

— Lim uống gì chứ, Coke hay soda?

— Đây là khẩu phần của tôi! - Cô gái nhắc chiếc ly của mình, đưa qua bàn, chạm cốc với Lâm - Chúc anh sẽ nhìn và hành động chính xác trong thời gian sắp tới!

Chàng trai trẻ gật đầu. Bên trong cậu, sự chấp nhận đã thay thế cho trạng thái kháng cự. Cậu sẽ thực hiện bản hợp đồng đã ký. Ở lẽ nào đó, cậu thấy mình giống như một chiếc thuyền gỗ vừa đóng, còn đầy khiếm khuyết. Nhưng một khi đã xuống nước, thì nó sẽ phải ra khơi.

Cậu nhắc Lim chuyển đĩa để cậu lấy thức ăn. Cô lắc đầu, giải thích đơn giản:

— Tất cả những gì trên bàn đều của anh. Ban này, anh yêu cầu suất lớn nhất.

— Dành cho tôi? Và tôi phải dùng hết chúng?

Lim gật, xác nhận.

— Tại sao Lim không khuyến cáo tôi trước? - Lâm choáng váng - Tôi tưởng một suất ăn ở đây tương tự một phần Mc Donald hay một suất fast food nào đó. Suất lớn nhất thì cũng chỉ nhiều hơn chút đỉnh mà thôi...

Gương mặt bên kia bàn nghiêm hẳn:

— Anh nên làm quen ngay từ bây giờ, rằng sẽ không có ai khuyến cáo bất kỳ điều gì cho mình. Anh lựa chọn. Anh chấp nhận lựa chọn. Anh tự tìm cách tháo gỡ nếu lựa chọn ấy dẫn đến những vấn đề rắc rối.

— Không cần quá nhiều ám chỉ như thế! - Lâm phẩy tay, tóm lấy mảnh khăn ăn buộc lên cổ, theo cách một đứa trẻ buộc yếm - Tôi sẽ ăn hết tất cả chỗ này!

— Anh sẽ theo đúng trình tự chứ?

— Tức là mở màn bằng món khai vị, rồi súp, rồi món chính, rồi tráng miệng?

Lâm ngao ngán, nhủ thầm sẽ bất chấp quy tắc, ăn bất cứ thứ gì mình muốn, mỗi đĩa một miếng. Chẳng phải tất cả rồi sẽ vào bụng đây sao. Và quan trọng hơn, cần gì ngon miệng nữa, khi cậu phải giải quyết gọn ghẽ số lượng quá lớn này.

Lim im lặng. Cô uống nước, đôi mắt vẫn hướng thẳng vào Lâm qua lớp thủy tinh.

Chiếc nắp bạc đầu tiên, gần Lâm nhất, được mở ra. Không gì cả, ngoài lòng đĩa vẽ dây hoa hồng chìm dưới lớp men sứ đen thẫm.

Đĩa thứ hai, chọn hú họa. Một miếng thịt bò vuông vức, chưa qua chế biến, vẫn còn rướm máu, tươi nguyên.

Lâm chồm dậy, chộp cái đĩa giữa bàn, mở nắp. Một con cá vàng. Trên chiếc đĩa không một giọt nước, nó vẫn còn sống, ngáp miệng như phát ra các âm thanh kêu cứu đứt quãng, và những chiếc vây tinh nhạy xòe rộng, dính vào mặt đĩa, đang khô dần đi.

Cậu ngồi phịch xuống ghế, miệng khô khốc. Những muốn lao thật nhanh, bằng mọi giá thoát ra khỏi nơi chốn kỳ dị này, thế nhưng chân cậu tê cứng. Lớp nệm trì nứu, ôm ghì cậu trong sự mềm mại lún sâu. Những gì đang diễn ra chung quanh hoàn toàn là thực. Nhưng cảm giác kinh hoàng còn sâu đậm hơn cả một cơn ác mộng phi lý nhất. Dường như chỉ chờ đến

giây phút này, Lim mới lên tiếng, bình thản, như thể cô đã nói điều này không chỉ một lần:

— Bỏ qua hàng đầu tiên, gần anh nhất, vì bên trong sẽ không có gì cả. Hàng thứ hai, chọn đĩa số một từ phải qua. Hàng thứ ba, chỉ lấy đĩa số hai và số sáu. Hàng thứ tư, chọn số một, số ba và số năm. Hàng cuối cùng, thì tự anh phải quyết định.

Như một cái máy, Lâm chậm chạp làm theo, tuần tự. Thức ăn tuyệt ngon. Ấm nóng hoặc mát dịu. Ngọt dịu hoặc chua nhẹ. Nguyên liệu mềm mại, hương vị tán ra trên lưỡi, ngấm vào các gai vị giác, khoan khoái và ngạc nhiên. Chưa bao giờ cậu nghĩ việc ăn uống đơn giản lại có thể mang đến ấn tượng lạ lùng đến vậy. Cơn đói dần dịu xuống, nhưng cảm giác thèm ăn vẫn nguyên vẹn. Mỗi đĩa vừa vặn một miếng, không quá nhiều. Và hết đĩa này, vị giác được khơi gợi lại khuyến khích cậu mở ra đĩa tiếp theo. Cho đến dãy đĩa cuối cùng, cậu mới ngược lên, thắc mắc với cô gái bên kia bàn:

— Sao Lim không ăn gì cả?

— Thỉnh thoảng tôi vẫn đến đây. Ngôi nhà này thuộc tài sản của Mr. Q.

— Lim là con gái ông ấy?

— Gần như vậy! - Nụ cười mơ hồ một lần nữa lướt qua.

Lâm dựa hẳn vào lòng ghế. Giờ thì cậu no đến mức cần dừng lại đôi chút:

— Ngay cả khi hằng ngày vẫn chơi mấy trò thót tim để tìm ra những món ngon thế này, thì vẫn không nên bỏ bữa.

— Anh đừng nghĩ tôi không muốn ăn. Ngược lại, tôi rất thích được ăn một suất giống như anh. Thích đến mức có thể cảm nhận rõ những gì bên dưới chiếc nắp bạc. Nhưng anh biết đấy, tên tôi là Lim, nghĩa là giới hạn. Vậy nên có những giới hạn tôi không thể hoặc không được phép vượt qua.

— Chẳng hạn?

— Tôi không thể nhìn thấy anh. Vì tôi là một người mù.

Cô gái vẫn nhìn Lâm bằng đôi mắt rộng hút hết ánh sáng. Nhưng không có tia sáng nào toả ra từ đôi mắt ấy.

Lâm không nói gì nữa. Cậu không thể nói "tôi rất tiếc cho Lim" hay "xin lỗi vì từ đầu tôi đã không nhận ra". Cậu cứ ngồi im như thế.

Từng giây trôi qua...

Trên mảng tường phủ vải gai dày cách âm chếch sau chiếc ghế Lim ngồi, một bức tranh nhỏ, có thể tranh phiên bản, vẽ người đàn ông mặc trang phục đen đang ngắm biển. Khuôn đầu to lớn, đôi vai ngang choán gần một nửa khung hình. Nhưng phía sau đầu ông ta, giữa đám tóc đen chải mượt, hiện lên một khuôn mặt với đôi mắt chăm chú. Một lần nữa, cảm giác khi chạm mắt vào bức tranh đem lại chiến thắng tại Fatal Blow quay trở lại với Lâm. Hệt như đêm hôm đó, cậu từng biết bức tranh này. Cũng là một họa phẩm của René Magritte. Cũng là một bức tranh in trên bức ảnh, được bố mẹ gửi về cho cậu cách đây hơn một năm. Nhưng khác với bức Time transfixed, thể hiện vừa tinh quái, vừa kỳ dị trên tấm bưu ảnh Nhà gương gây nên một chấn động nhỏ. Vậy nên cậu đã lục tìm thêm trên net thông tin về họa sĩ siêu thực người Bỉ và bức tranh này. Bỏ qua các phân tích về nghệ thuật siêu thực hay bình luận về bút pháp dành cho giới họa sĩ, cậu chỉ chú ý vào phần giải thích nội dung bức tranh liên quan đến một lý thuyết về ánh sáng. Một nhà vật lý đã giải thích bức tranh một cách đơn giản: ở vận tốc ánh sáng, không gian trở nên phẳng đến vô tận. Phía sau quay lại thành phía trước. Khi không gian bị co nén đến mức như thế, người du hành thời gian khi nhìn về phía trước ắt gặp ngay phải sự thật rằng, phần đầu phía gáy ông ta sẽ là hình ảnh duy nhất có thể nhìn thấy.

Time – Thời gian.

Lâm lẩm bẩm. Đột nhiên, từ này biến thành một từ khóa, nối kết một vài hình ảnh và sự kiện rời rạc vào nhau.

Có vô cơ không khi bố mẹ lần lượt gửi cho cậu các bưu ảnh in tranh Magritte?

Có là trùng hợp ngẫu nhiên khi mà mỗi lúc rơi vào cảnh huống khó khăn, cậu lại nhìn thấy những hình ảnh được vẽ bởi vị họa sĩ siêu thực?

Và tại sao trong không gian này, rõ ràng do một người không thể nhìn thấy gì lựa chọn, lại hiện diện bức tranh nói về cái nhìn xuyên qua không gian và thời gian?

Chương 10: Kính Ngắm

Trong khoảng thời gian ngắn, một thói quen mới thành hình: Năm giờ sáng, Lâm thức giấc, không cần đồng hồ báo thức. Gần như tức khắc, cậu trở dậy, ngồi bên mép giường, nhìn ra bóng tối vẫn còn dày đặc ngoài cửa sổ. Thoạt đầu, màn sương sánh đen mềm mại không chỉ bao trùm mà len lỏi vào từng khoảng hẹp giữa các chấn song tường rào, những viên ngói trên mái nhà cũ. Cho đến một lúc, mắt cậu nhìn xuyên qua bóng đêm ấy với độ tinh tường kỳ dị. Chẳng hạn như lúc này, cách bệ cửa sổ chừng vài tay, một con bướm bất động trên nhành cây non. Vệt gió mỏng thổi qua làm đôi cánh xếp im chập chới và những hạt phấn xanh nhạt rơi lả tả, phủ xuống mầm lá vừa tách mở.

Trên nóc ngôi biệt thự cổ bên kia đường, một con sóc đang chạy theo đường ống dẫn nước mưa. Đột nhiên, nó dừng lại, hai chân trước cầm lên một hạt cây, chăm chú quan sát bằng đôi mắt ánh đỏ. Rồi cũng đột ngột như lúc lọt vào tầm mắt người quan sát, con vật biến mất sang bên kia mái ngói. Xa hơn, khi Lâm nhắc tầm mắt lên cao, những ngôi sao càng lúc càng trở nên rực rỡ, với quầng tinh vân xanh óng hoặc đỏ rực giữa khoảng không sâu thẳm... Một thế giới như được nhìn qua kính viễn vọng. Mọi khoảng cách đều thu hẹp và mọi vật thể đều phóng to nhiều lần.

Mấy ngày đầu, nhận ra mình đang sở hữu năng lực bất thường, cậu thực sự sống giữa một cơn ác mộng. Biết mình đang mơ mà không sao thức dậy. Trong bóng đêm, những sinh vật, đồ đạc quen thuộc khoác lên hình ảnh của thế giới lạ lẫm. Cậu từng xem kênh Animal Planet, vô cùng thần nhiên trước một con chim ưng nhìn rõ con mồi di động cách nó hơn trăm thước. Cậu chẳng tò mò gì nhiều khi biết đồng tử mắt mèo luôn tinh nhạy hơn trong mọi bóng đêm. Một con bò câu xám xanh âm ỉ vẫn nhận biết sắc màu giỏi hơn bất kỳ loài động vật nào khác cũng chỉ làm cậu thú vị tí chút... Bản tính lãnh đạm đã khiến cậu thần nhiên chấp nhận thế giới như nó vốn dĩ. Thế nên giờ đây, khả năng nhìn xuyên đêm của cậu giống như

trò chơi khăm, một màn trừng phạt hơn là một ân huệ. Cậu không được phép ngạc nhiên về nó. Cũng không đặt câu hỏi nó đến từ đâu. Việc của cậu là thức dậy mỗi sáng đúng quãng giờ này, rèn tập năng lực đặc biệt vừa được khai phá, theo yêu cầu của những người của Fatal Blow.

Hãy tập trung! Hết sức tập trung để nhìn thấy và nhận biết những thứ không ai nhìn thấy!

Lời nhắc nhở của C/E vang lên đều đặn bên tai. Nhưng, vẫn có những thời khắc, tâm trí cậu vẫn buột ra khỏi các mệnh lệnh. Lúc cậu nghĩ về Lim. Trùng hợp tình cờ hay vẫn là trò sắp đặt tàn bạo, khi cậu có thể nhìn thấy thế giới quanh mình, sắc nét và chi tiết đến mức cậu những muốn từ chối năng lực ấy, còn cô bạn lạ lùng kia thì không thể nhìn thấy bất cứ một hình ảnh nào?

Vạch sáng đầu tiên của ngày hiện lên phía đường chân trời. Lâm rời khỏi giường, trở về thế giới cậu đang ở bên trong, với những công việc không thể bỏ qua. Theo thời gian biểu do C/E thiết lập, cậu sẽ xuống nhà, mở nắp sà n kính cho cá ăn, dọn sạch lá khô trên lối đi ra cổng, tắt vài bóng điện còn sáng trong trụ đèn vườn. Vừa làm, cậu vừa chậm chậm hít thở, phân biệt các lớp mùi mong manh của gỗ mục, mùi tường gạch hăng nồng, các phiến lá tỏa hương hắc dụ. Cậu thử tìm trong các vệt gió dù mờ nhạt nhất, có gì bất thường hay thay đổi so với hôm trước không, ghi chép lại. Bất cứ lúc nào, nếu muốn, nữ điều phối viên sẽ nhắc máy kiểm tra. Cậu trả lời đi kèm chi tiết chính xác mới được chấp nhận. Tạm xong công việc tay chân, cậu quay vào phòng khách, cắm phích điện, đun trong bình vừa đủ một cốc nước nóng.

Luôn là một cốc nước trắng cho buổi sáng, chứ không phải cà phê, trà hay một chế phẩm nào. Chỉ dẫn rành mạch này cậu cũng nhận từ C/E: Hãy đảm bảo một vị giác tinh nhạy. Sau này, sẽ có lúc cậu phải dựa vào nó! Vừa uống nước, cậu vừa lắng nghe bản nhạc trên máy quay đĩa. Phải, một trong các đĩa than bốn mươi lăm vòng được Fatal Blow chuyển đến tận nhà, trong phong bì giấy nâu. Thói quen nghe heavy metal bị xếp xó. Cậu tập nghe bộ LP của Bach ghi âm từ ba mươi năm trước, chơi bởi một nhóm tứ tấu đàn dây. Những phức điệu vừa mạch lạc theo dòng chảy thời gian, vừa

biến đổi với các khúc ngoặt không thể đoán trước dần dần trở nên quen thuộc với Lâm. Các dải âm thanh mở ra trước mắt cậu một không gian nhợt nhạt, nơi mọi hình khối, đường nét tình cờ ở bên trong nó đều được tô đi tô lại bằng ngòi bút sắc bén. Cho đến khi ngòi bút ấy hút vào khoảng không, nét mực đen vừa hằn in nhòe đi, các hình khối, đường nét mới biến mất...

Hợp âm cuối cùng đã tắt. Đầu óc và cơ thể trong suốt phẳng lặng. Cậu ngồi vào bàn, mở máy tính, sử dụng tài khoản do C/E cung cấp, tải xuống loạt bài tập thuật toán nữ điều phối viên gửi đêm qua. Thời trung học, cậu không nổi bật trong bất kỳ môn học nào. Chẳng có gì quá sức, nhưng chẳng có gì khiến cậu hứng thú. Trong khi các tên bạn chung quanh vui đùa vào đồng bài tập luyện thi, thảo luận các môn thi khối A, khối B hay khối D như bàn về những nấc thang thiêng liêng dẫn đến thánh đường đại học, cậu chỉ xem tất cả đều nhạt nhẽo. Sự thực dụng trong việc học gây chán ngấy. Tuy nhiên, giờ đây những bài toán có một hàm nghĩa khác. Hứng thú hay không, nhìn nhận chúng thế nào, trước mắt, cậu cũng phải hoàn tất hơn mười bài tập mỗi ngày.

Độ khó dần tăng. Một khi đặt chân lên bậc này, cậu sẽ đi lên các nấc kế tiếp.

Đó là chút hứng thú hiếm hoi khiến cậu kiên nhẫn với những mệnh lệnh cứng rắn.

Nữ điều phối viên ngồi trước máy tính nối mạng hầu như toàn thời gian, nhận và kiểm tra lời giải, rồi gửi lại cho Lâm bản nhận xét khắt khe. Không sơ suất nào bị bỏ sót. Những hướng giải tốt hơn sẽ được gợi ý và cậu buộc phải áp dụng chúng cho các bài tập sau. Thật trớ trêu khi cậu đã quyết định không thi đại học, để sống một gap year theo cách của mình, nhưng rồi những ngày qua, cậu lại gắn chặt vào các bài tập, nhiệm vụ, các thử thách dành cho trí óc.

Một lần, thử bỏ mặc đồng bài tập dày đặc, cậu nằm dài trong giường, vừa xem bộ phim Pixar vừa chập chờn ngủ thêm một giấc lười biếng. Nhưng cậu sớm hiểu ra, biểu hiện bất chấp hay thái độ thách thức chỉ dẫn đến hậu quả tồi tệ. Những bài tập vẫn tiếp tục gửi tới, độ khó tăng lên, cùng lời nhắc của người đang theo sát cậu: "Cậu sẽ phải hối tiếc!" Trong tâm

trạng dồn nén, cậu gửi đi một e-mail cộc lốc: "Tại sao tôi phải làm những trò vô bổ? Nếu không có gì thực sự cần thiết, tại sao không buông tha tôi?" Hồi đáp đến ngay: "Cậu đã ký vào bản hợp đồng. Vậy trước tiên, như hết thảy những ai làm việc cho chúng tôi, cậu cần được huấn luyện!" Lâm ngồi thừ, nhìn trừng trừng dòng chữ trên màn hình. Hành xử của C/E không giống bất kỳ điều gì cậu từng trải qua. Với chị ta, với nhóm người đang đứng sau lưng chị ta, cậu luôn phải đối mặt với những việc nằm ngoài tầm hiểu biết. Trong khi đó, mọi hành động cậu làm, mọi suy nghĩ diễn ra bên trong đầu cậu, họ đều nhìn thấy và có thể đọc rõ.

Nhưng vẫn có các thời khắc Lâm quên sạch rắc rối bủa vây. Là khi cậu chuẩn bị cho cuộc gặp với cô gái kỳ lạ. Là khi cậu phấn chấn bước rất nhanh trên vỉa hè, đứng chen chúc giữa những người xa lạ trên xe buýt, hồi hộp chờ trước cổng biệt thự. Dù biết Lim chẳng nhìn thấy, cậu vẫn muốn trông mình tươi tắn, sạch và thơm, thoát ra khỏi hình ảnh ủ rũ buồn tẻ. Cậu nghĩ về Lim nhiều đến mức không bao giờ có thể tính trước sẽ nói điều gì, bắt đầu câu chuyện ra sao để cuộc gặp trở nên ấn tượng. Tuy nhiên, khi gặp, chỉ cần ngồi xuống bên Lim, lắng nghe cô ấy nói, ngắm nhìn đôi mắt trống rỗng hơi nheo lại khi chạm phải một luồng sáng chiếu trực tiếp, thì tự cậu sẽ biết cần trả lời câu hỏi của Lim thế nào, đặt ra các thắc mắc để cô ấy chỉ dẫn ra sao. Cứ như thế, những kỹ năng cô ấy đang hướng dẫn cậu rèn tập, vốn nằm trong chương trình huấn luyện cá nhân dành cho người chiến thắng Fatal Blow, trở nên giống như các chia sẻ dễ chịu hơn là chuỗi thử thách ngặt nghèo. Suy cho cùng, Lim và nữ điều phối viên đều có cùng nhiệm vụ: Biến anh chàng liều lĩnh, thờ ơ và non kém kinh nghiệm trở thành một kẻ chuyên nghiệp. Nhưng nếu ác cảm với người giám sát qua Internet bao nhiêu thì cảm giác trù mến dành cho Lim lại nhiều lên bấy nhiêu. Một điều gì đó không giải thích nổi hút cậu về phía cô ấy, mỗi ngày. Vì vẻ đẹp khó tin? Vì sự điềm tĩnh và thông minh hiếm thấy? Vì ở bên cô ấy, cậu thấy mình được nhìn nhận theo cách khác biệt? Có thể là tất cả những điều ấy. Nhưng cũng có thể còn những điều gì khác nữa...

Các bài tập lượng giác của ngày hôm nay đã hoàn tất. Lâm dán tất cả các tập tin vào e-mail, gửi đi. Trái với lệ thường, phải chờ đợi phản hồi

cùng yêu cầu mới từ C/E, cậu nghĩ tốt hơn cả là tắt máy tính, rời khỏi nhà càng sớm càng tốt. Cuộc hẹn với Lim cố định lúc mười giờ sáng. Có một kế hoạch cậu không muốn trì hoãn. Mở ngăn kéo bàn học, Lâm gom tất cả số tiền để dành lẫn khoản tiền phòng hồ trường hợp khẩn cấp bà ngoại để sẵn. Dễ chừng đến hai triệu, cậu hài lòng. Chợt, chiếc phong bì nhỏ của ngân hàng quốc tế, với logo màu xanh turquoise đặc trưng lọt vào tầm mắt. Cậu sức nhớ tấm thẻ tín dụng bên trong. Nó được gửi đến cùng lúc với bộ đĩa than của Bach. Cũng trong hôm đó, nữ điều phối viên báo cho Lâm biết chị ta đã đổi pin cho cậu. Còn password khi sử dụng thẻ, rất dễ nhớ, chính là ngày sinh nhật cậu. "Đến cả thông tin cá nhân của mình cũng bị xâm phạm và kiểm soát!", cậu chán ghét. Lâm vứt chiếc phong bì vào đây, không bận tâm nữa. Nhưng giờ thì cậu nghĩ khác. Bóc phong bì, cậu rút thẻ, nhét vào túi mặt trong jacket chỏ khoang cùng với khoản tiền. Ra đến cầu thang, di động của cậu đổ chuông.

Hiện trên màn hình số máy C/E. Hẳn chị ta lại đưa ra các mệnh lệnh mới. Cậu mặc xác. Để cắt đứt với sự khống chế khó chịu, ít nhất trong ngày hôm nay, cậu sẽ không dùng đến điện thoại. Chiếc di động được ném vào học bàn. Nó tức khắc im bật. Nhưng ngay sau đó, các hồi chuông lại tiếp tục vang lên, đều đều, như các cánh tay vô hình vươn lên, kéo ghì cậu xuống, buộc cậu phải bấm nút chấp nhận cuộc gọi, lên tiếng. Chỉ khi Lâm đóng sập ngăn kéo, bước ra khỏi phòng, chuỗi âm thanh dai dẳng mới tắt ngấm.

Có một cửa hàng bán vật dụng thể thao cao cấp, cách nhà cậu năm trạm xe buýt. Lâm biết tới tòa nhà này bởi thiết kế mặt ngoài khá đặc biệt, mô phỏng một góc rừng mưa nhiệt đới. Nhưng cậu chưa từng đặt chân vào. Tuy nhiên, tối qua, khi google tìm một chiếc kính với các tiêu chuẩn cụ thể - làm bằng chất liệu trong suốt, nhẹ, ngăn cản các tia có hại từ ánh Mặt Trời, đường link dẫn đến địa chỉ cửa hàng này, nhóm hàng mắt kính thể thao dành cho cho giới vận động viên chơi các môn ngoài trời. Còn đang

hoa mắt với cơ man mẩu kính chuyên dụng, với vô vàn hiệu ứng, cậu bỗng nhìn thấy một chiếc kính gọng xanh nhạt, thanh tú và thật trang nhã nằm nơi góc trang. Chiếc kính này sẽ là quà tặng dành cho Lim, không chút đắn đo, cậu quyết định. Ý nghĩ mua một món gì đấy hữu ích, mà chính người nhận lẫn những người chung quanh cô ấy đều chưa bao giờ nghĩ đến khiến cậu hưng phấn khó tả. Tâm trạng này không hề giảm sút khi cậu bước qua cửa xoay tự động, được đón chào cùng ánh mắt kính ngạc hơn là vui vẻ của các nhân viên.

Không bận tâm thái độ chung quanh, Lâm vào thẳng mục tiêu, đề nghị người nhân viên có vẻ mặt của người bán hàng sành sỏi cho xem chiếc kính xanh nhạt. Anh ta lịch sự mời vị khách trẻ đi theo mình. Thang máy đi lên trong khối trụ kính, cho phép người sử dụng quan sát các tầng nhà đang đi qua. Trong lớp kính phản chiếu, Lâm nhận ra người nhân viên đang nhìn mình chằm chằm. Cậu ngoảnh lại:

— Tôi có biết anh không?

Anh ta lắc đầu ngay, nhưng vẫn dán mắt vào Lâm:

— Hình như...hừm... tôi đã nhìn thấy cậu... Trên TV. Phải không?

— Phải

— Cậu là người chiến thắng trong một game show?

Bước ra hành lang sáng sủa, Lâm đáp khẽ, lạnh lùng:

— Reality show thì đúng hơn!

— Lựa chọn sinh tử?

— Đúng vậy! - Cậu thừa nhận, cảm giác bực dọc hiện rõ. Cậu quên mất, hay chính xác hơn là chưa từng ngờ đến, khả năng bị nhận diện bởi những người xa lạ, chỉ vì cậu đã một lần có mặt trên truyền hình.

Nhưng anh nhân viên không đọc ra cảm xúc trong mắt Lâm. Tự hào vì sự tinh nhạy của mình, chỉ thiếu chút nữa, anh ta vòng tay ôm chầm vị khách trẻ tuổi:

— Biết ngay! Tôi đã nhận ra cậu ngay từ cái nhìn đầu tiên. Nhân vật mang mặt nạ của Wild Animals. Không thể nhầm được... - Và bằng một ngữ điệu trầm bổng mà chính Lâm cũng mong muốn sở hữu, anh ta liến

thoảng - Believe it or not, but I'm your big fan! I cant tell you how much the Fatal Blow would mean to me!

— Nó kết thúc gần một tháng rồi. Có nhiều chương trình khác phát sóng vào giờ đó. Mọi việc với tôi đã ở phía sau! - Lâm đáp nhanh, cố gắng giữ vẻ lịch sự, đồng thời tìm hướng thoát ra khỏi tình huống kỳ quặc, không dǎ động thêm đến Fatal Blow.

— Ô, cậu nói sao chứ. Chưa bao giờ tôi xem một chương trình hay như vậy. Tôi rất thích cậu, người đeo mặt nạ. Ngay từ đầu cuộc đua, cậu đã thể hiện rất ấn tượng. Vai trò các thành viên khác trong Wild Animals tôi đều có thể đoán trước. Người thì giỏi trò chơi vận động như anh chàng gầy kheo, người thì giỏi hoạt động ngoài trời như cậu gì hay đội mũ đỏ. Nhưng với cậu, người đeo mặt nạ, thì không thể biết điều gì sắp sửa diễn ra! - Đôi mắt anh nhân viên ánh lên vẻ ngưỡng mộ thành thực - Cậu biết không, mấy vòng thi đấu đầu tiên, tôi có phần ác cảm với cậu. Đừng buồn nhé, tôi đã nghĩ cậu là một kẻ thủ đoạn. Khi miệng cậu mỉm cười, có gì đó bên dưới lớp mặt nạ plastic và bên trong đôi mắt cậu làm tôi ớn lạnh. Rồi tôi hiểu ra mình đã nhầm, khi để cho cảm giác ban đầu dẫn dắt. Ở đêm chung kết, cậu đã cho thấy cậu có khả năng đặc biệt chứ không phải là kẻ tính toán. Mấy câu hỏi kiến thức quá khó. Xem TV mà tôi cảm nhận rõ cậu căng thẳng thế nào. Vẻ lúng túng của cậu đã làm tôi nghẹt tim nhưng cũng xúc động lắm đấy. Wild Animals giành chiến thắng thật thuyết phục. Cậu làm tôi nhớ mãi về cuộc đua. Rằng người ta đừng bao giờ vội vã phô trương. Việc để dành đầu óc và sức lực cho chặng cuối vô cùng quan trọng, ở điểm rơi chính xác, người ta mới để lộ khả năng thật của mình...

— Cảm ơn anh! - Lâm cắt ngang mạch ngôn từ phấn khích của người bán hàng - Thực sự tôi đã may mắn tối hôm ấy. Tôi không xuất sắc như anh nghĩ đâu!

— May mắn không đến với người không chuẩn bị kỹ trong cuộc cạnh tranh. Sự khiêm tốn của cậu càng làm tôi thấy những gì mình suy đoán thật chính xác!

Dành cho Lâm thiện cảm đặc biệt, anh nhân viên dẫn cậu vào khu vực bày những dụng cụ liên quan đến việc quan sát của giới thể thao: Từ các

món đơn giản như băng che mắt, kính bơi cho đến những thứ chuyên dụng và phức tạp như kính giảm va đập, kính chắn tuyết, kính bảo hộ có vành to ôm lấy vùng thái dương dành cho giới đua xe... Lâm sớm nhận ra nơi đây không dành cho mình. Cũng không dành cho khách hàng phổ thông. Bởi giá cả. Mọi thứ ở đây đắt, rất đắt. Cặp kính nhỏ của người chơi golf cũng gần giá vài triệu trở lên. Nhưng cậu sẽ không từ bỏ mục tiêu phải có bằng được chiếc kính cho Lim. Chỉ nghe Lâm miêu tả sơ qua, anh bán hàng đã chứng tỏ trí nhớ, kiến thức lẫn tài giới thiệu vượt trội: "Mã số E.5802, dành cho người chơi nhảy dù. Mẫu thiết kế unisex. Tròng kính trong suốt nhưng chắn tia uv một trăm phần trăm. Không phản quang. Bảo vệ đến từng tế bào dưới đáy võng mạc. Sợi thuỷ tinh cao cấp chống va đập tuyệt hảo. Ngay cả khi thế giới chung quanh sụp đổ, đôi mắt phía sau cặp kính này vẫn được bảo toàn nguyên vẹn!"

Chiếc kính nằm trên khay lót nhung. Thông thường các hình ảnh giới thiệu trên net vẫn đẹp hơn thực tế. Nhưng chiếc kính Lâm chọn ngoài đời thực sự là sản phẩm ngoại hạng, sự kết hợp giữa các thông số kỹ thuật hiện đại với tài thiết kế tinh xảo. Không nghi ngờ gì nữa, đôi kính này được làm ra để dành cho Lim.

— Tôi lấy nó! - Lâm nói ngắn gọn.

— Sáu triệu đồng – Người bán hàng đối chiếu mã số trong máy tính.

Giờ thì vị khách trẻ bối rối kiểu khác. Sáu triệu trong túi cậu tưởng là một khoản lớn hoá ra chẳng thấm vào đâu. Cậu so vai:

— Tôi không mang đủ tiền mặt!

— Cậu có thể thanh toán bằng thẻ. Còn nếu cậu dùng ATM, trạm rút tiền ngay cạnh tòa nhà. Tôi sẽ mang chiếc kính này xuống. Khi cậu rút tiền xong thì thanh toán ở quầy thu ngân.

— Tôi sẽ rút tiền! - Cậu nói khẽ.

Trên đường ra thang máy quay xuống quầy thu ngân tầng trệt, đi lướt qua dãy tủ kính bày các loại ống nhòm, Lâm khựng lại. Chiếc ống nhòm ngoài cùng, màu xanh olive nhỏ gọn, đặt trên một khối thép liền lạc. Cậu từng nhìn thấy chiếc hộp giống hệt thế này, trong số những đồ đạc còn lại của Thái. Khi xoay vặn theo hai hướng ngược nhau, khối thép sẽ hiện thành

chiếc hộp hai ngăn. Trước đây, khi còn đi học, cậu bạn thân đã dùng món đồ này như một hộp bút.

Cậu đưa tay về phía tủ kính, như muốn chạm vào chiếc ống nhòm. Đứng cạnh bên, anh nhân viên giải thích ngay:

— Món hàng này không bán cho khách thông thường. Chỉ có vận động viên chuyên nghiệp. Hoặc phải có hộ chiếu nước ngoài, ngay cả những người ấy cũng cần có giấy phép sử dụng súng thể thao.

— Sử dụng với súng? - Lâm sững sốt - Nó không phải là ống nhòm du lịch ư?

— Tất nhiên. Sử dụng cùng súng thì không thể là một ống nhòm du lịch!

— Vậy người ta gọi cái món này là gì? Có thể gọi nó là một ống ngắm từ xa?

— Không ai gọi như thế cả. Hãy gọi đó là kính ngắm. Đây là chiếc kính ngắm có độ phóng đại 5x8, với khung ngắm hình chữ nhật. Cái đang bày trong tủ là loại rất tốt, nhẹ và cơ động, có thể kết hợp với nhiều loại súng. Ít có món nào ở đây so sánh được với chiếc kính này ở độ nhỏ gọn. Cậu thấy đấy, chiều dài 14 centimetre và chỉ nặng hơn 200 gram một chút. Nhưng giá trị nhất nằm ở thước ngắm của nó được hiệu chỉnh rất chuẩn.

— Chính xác đến mức nào, anh biết không? - Khoang miệng Lâm khô lại.

Hài lòng vì lại có cơ hội thể hiện trí nhớ tuyệt vời, người bán hàng xoa hai bàn tay vào nhau:

— Theo catalogue đi kèm mà tôi đã đọc, thì dung sai của kính ngắm này được chuyên viên quang học nơi nhà máy sản xuất cố định sao cho hình chữ thập của kính nằm ở hồng tâm của bia cố định hay vật thể chuyển động. Dù cách xa hơn hai trăm mét, thậm chí ba trăm mét, dấu chữ thập này cũng không dịch chuyển khi người bắn nghiêng đầu qua trái hoặc phải. Và một điều nữa rất quan trọng, hẵn cậu từng nghe, khi xạ thủ ngắm bắn, lực giật của khẩu súng rất phải lưu tâm. Nhưng với thiết bị quang học này, việc thiết kế chính xác giúp cho khi súng giật, kính ngắm chỉ lùi chưa đầy hai milimet, không ảnh hưởng đến mắt xạ thủ.

— Có thể dùng kính ngắm này để bắn chính xác một ai đó? - Chính cậu cũng không hiểu vì sao mình lại thì thào.

— Tất nhiên. Vậy nên nó mới được bán hạn chế. Chỉ những người có giấy phép mà thôi! - Anh bán hàng nhún vai, gõ ngón tay lên đầu - Nhưng suy cho cùng, chiếc kính ngắm này không thể làm hại người khác. Súng cũng vậy. Các vật dụng chỉ trở nên nguy hiểm, khi thuộc về những kẻ nguy hiểm. Đúng chứ?

Chương 11: Huấn Luyện

Buổi học bắt đầu bằng việc khái quát một số lý thuyết về sự lan truyền của sóng âm. Không quá phức tạp để Lâm nhớ lại các định nghĩa về bước sóng cùng những cái tên cách đây chưa lâu cậu từng uể oải chép vào tập học, từ Heinrich Hertz đến Guglielmo Marconi, từ các bức tường cách âm đến môi trường chân không. Lim mang sách theo cho cậu. Những trang đánh dấu sẵn. Cậu đọc kỹ từng chương, sừng sốt trước các so sánh kỳ dị nhưng chính xác. Về cột ăng-ten thu phát sóng âm và các đỉnh chóp nhà thờ Gothic vươn đến thiên đường. Về khoảng cách không còn tồn tại, khi các bức xạ nhẹ lâng lâng chuyển đổi trở lại thành âm thanh, ở phần viết về Minkowski, khi nhà khoa học phát hiện không gian và thời gian hòa kết vào nhau thành một thể thống nhất qua cái trục kết nối bằng ánh sáng thuần khiết, Lâm bắt đầu hiểu vì sao cô bạn muốn cậu nắm vững lý thuyết về sóng âm. Cậu đã từng biết qua tất cả các kiến thức này, đã làm bài tập lấy điểm kiểm tra, đã gào thét hàng lô hàng lốc công thức để thi cử. Nhưng cậu lại lãng quên lý thuyết căn bản, rằng âm thanh là một dạng thức đặc biệt của ánh sáng. Với một người không thể nhìn thấy chung quanh như Lim, thế giới được cô cảm nhận và ước lượng thông qua âm thanh cùng năng lượng bức xạ. Khi nhìn nhận không gian theo một phương thức chính xác đến từng phân tử, cô ấy đã di chuyển, hành động hệt như mọi người chung quanh. Cô lẫn vào họ. Những kẻ lạ không nhận ra khiếm khuyết nơi cô. Ngay cả người ngồi cạnh bên, nếu cô không hé lộ, cũng không thể đoán biết có gì bất thường. Ở lẽ nào đó, Lâm thừa nhận, việc thiếu hụt một giác quan quan trọng bậc nhất không biến Lim thành kẻ yếu thế.

Ngược lại, cô tìm thấy sức mạnh ở các năng lực bù trừ, nhân chúng lên, chiếm lĩnh chúng, biến chúng thành một quầng sáng khiến cô đượm một vẻ mê hoặc riêng biệt. Và lúc này đây, ngồi bên mặt bàn rộng, trong sự yên tĩnh của căn phòng, cô ấy đang chỉ dẫn, chia sẻ cho cậu một phần năng lực mà cô sở hữu: Khả năng phân tích âm thanh. Từ âm thanh, cô dẫn dắt cậu

đi qua vùng đất của âm nhạc. Khi cô đề cập đến các chiều không gian trong các hợp âm, việc lắng nghe để xuyên qua các lớp không gian được cài đặt trong các giai điệu, cậu liên hệ đến các bản nhạc vẫn nghe mỗi sáng trên bộ đĩa than bốn mươi lăm vòng, cả những bản nhạc rock cậu vẫn yêu thích, và hiểu những gì Lim nói, trọn vẹn.

Họ gấp trang sách vừa đọc xong. Lim chống tay dưới cằm, hướng đôi mắt trong suốt về người đối diện, mỉm cười. Bằng giọng nói nhẹ nhàng, cô kể về các buổi đi nghe hòa nhạc cách đây nhiều năm. Đó là một khoang nhỏ ở tầng ba nhà hát, nơi chỗ ngồi được mua nguyên lô nhưng chỉ có mình cô. dàn nhạc chơi một overture của Bach. Âm nhạc truyền đi theo cách cổ xưa nhất, bằng con đường không khí. Các phân tử và nguyên tử bé xíu dao động trong sóng âm. Rồi những đợt sóng ấy tiêu tán đi rất nhanh sau các khoảng cách ngắn. "Chính xác là bước sóng, phải không?", Lâm xen ngang. Người kể chuyện gật đầu, tiếp tục mạch ký ức dang dở. Vì chọn ngồi ở tầng ba, nơi xa nhất và cao nhất của khán phòng, cô đã cảm nhận trọn vẹn làn không khí dần mệt mỏi đi, và âm nhạc mà nó mang theo cũng trở nên suy yếu, vĩnh viễn bị lấp chìm trong tiếng va đập của muôn vàn phân tử tạo nên bầu khí quyển. "Đó là khi tôi nhận ra thế giới mà tôi đang hiện diện không có gì bền vững cả. Ngay cả những thứ đẹp đẽ nhất như các thanh âm tạo nên các giai điệu mê hoặc. Nhưng tôi không từ bỏ. Bởi khi níu giữ vào những điều sáng suốt, chính xác và đẹp đẽ, thì tôi thấy thế giới này vẫn thật sáng suốt và đẹp đẽ..."

Khi cô nói, Lâm lắng nghe, chìm vào thế giới được cô phục dựng bằng thứ ngôn từ sáng rõ cùng một ngữ điệu êm ả trìu mến. Hiện trước mắt cậu những quầng sáng nhẹ mà trong đó, âm nhạc đã tan lẫn vào. Không gian co lại như chiếc phong cầm. Một màn lưới sóng âm vô hình, mênh mông đã lặng lẽ trùm lên các khoảng không nơi cậu đang ở bên trong. Bất cứ nơi nào mà cậu bước đến, bất cứ chỗ nào mà cậu có mặt, cậu sẽ đều ngập trong lớp màn mỏng manh không thể thấy, chạm, ngửi hay ném được. Các bước sóng thoải mái đi xuyên qua da xương, sọ óc cậu. Và chúng làm cậu sáng suốt hay u tối không phải bởi những gì chúng truyền tải, mà chỉ phụ thuộc vào cách cậu nhìn nhận và cảm nhận về thế giới do chúng tạo nên mà thôi.

Giá như lúc khác, phát hiện này đã làm Lâm vui vui, gia cố chút ít cho lòng tự tin vốn dĩ thiếu hụt. Nhưng thời điểm này, trong bối cảnh này, nó như một điềm báo, tiên liệu chạng tương lai nhiều lựa chọn khó khăn, nhiều thử thách chông gai và nhiều thời khắc đơn độc đang chờ đợi cậu.

Cô gái đã ngưng lại từ bao giờ. Từ lưng ghế êm ái, cậu vươn người về phía trước:

— Để rèn tập kỹ năng lắng nghe và phân tích âm thanh, từ khi nào Lim được Mr. Q luyện cho thói quen đến dự các buổi hòa nhạc?

— Ý anh muốn biết, chính xác từ khi nào, tôi không còn nhìn thấy?

Lâm gật nhẹ. Rồi chợt nhớ ra cô ấy không thể nhìn thấy cái cử chỉ của mình, cậu nói thành tiếng:

— Tôi không nghĩ Lim bị mù bẩm sinh.

Vẫn trong dáng vẻ thanh nhã của người chống cằm, cô gái gần như bất động. Duy nhất một vết co giật nhẹ nơi gò má, bên dưới làn da, thoáng qua nhanh. Nhưng đôi mắt Lâm đủ tinh nhạy để ghi nhận nó. Để cậu nhận biết có nỗi cay đắng bí mật mà người đối diện không muốn ai khác chạm vào. Khi cậu sắp đổi hướng để thoát ra khỏi đề tài nặng nề, người đối diện bỗng lên tiếng:

— Năm năm trước, tôi có thể nhìn thấy sự vật chung quanh như mọi người bình thường. Cho đến một ngày, tôi bỗng cảm thấy có gì đó bất ổn. Tôi bắt đầu nghe thấy những âm thanh cào xước trong thành ống tai. Dần dần, các thanh âm trở nên sắc nét. Mọi tiếng động đều khuếch đại lên hàng trăm lần. Một tiếng va chạm bình thường giữa các đồ vật cũng lớn đến mức làm tôi ngất đi. Những tiếng thì thầm từ xa thì vang rõ mồn một như ở sát cạnh bên. Khi biết rằng không thể trốn mãi trong căn phòng đóng kín, tôi cho Mr. Q biết tình trạng của mình. Một nhà trị liệu được đưa đến, kiểm tra và điều trị cho tôi. Một thời gian dài, tôi học cách điều chỉnh các sóng âm tiếp nhận, theo cường độ mà tôi có thể chịu được. Đồng thời, cha nuôi đề nghị tôi tập luyện để phân biệt, nghe được âm thanh cần thiết giữa hàng ngàn âm thanh khác nhau. Nhưng hẳn việc này là một sai lầm. Bởi đó cùng trong thời điểm ấy, thị lực của tôi dần dần suy yếu. Một vị bác sĩ nhãn khoa tuyên bố tình trạng của tôi không thể cứu chữa.

— Có lẽ Lim đã rất buồn... rất sợ nữa? - Lâm ghét chính mình lúc này, một kẻ vụng về trong việc bày tỏ xúc cảm. Cậu thấu hiểu những gì cô ấy cảm nhận. Bởi nó cũng chính là những gì cậu đã cảm nhận, trong mấy ngày vừa qua. Nhưng rốt cuộc, cậu chỉ có thể đặt ra một câu hỏi rụt rè, như một kẻ ngoài cuộc xa lạ.

Người đối diện chậm rãi xoay đầu từ trái sang phải, và từ phải sang trái:

— Không, không có thời gian cho tất cả các cảm xúc tương tự. Anh biết ý nghĩ những người đi trên sợi dây chằng qua vực núi? Nếu đắm chìm vào cảm giác mà chung quanh mang đến, liệu họ có thực hiện được việc cần làm không? Họ không có mục tiêu nào cả, ngoài việc phải giữ trong tay cây gậy thăng bằng, bước chuẩn xác, càng nhanh càng tốt, sang đến điểm bên kia. Tôi cũng vậy thôi. Tôi rất hài lòng vì mình đã sống sót. Sự tự tin đôi khi không phải là phẩm chất bẩm sinh. Nó được xây dựng trên các kỹ năng chúng ta có được. Cần phải rèn luyện từng ngày

— Lim đang ngụ ý rằng, những buổi gặp như sáng nay để gia tăng sự tự tin cho tôi? - Lâm hỏi, không phải không thất vọng. Giá như cậu có thể cho cô ấy hiểu, cậu đặt tình cảm và nhiều thiết tha với những giờ học như sáng nay hơn là một buổi rèn tập kỹ năng.

— Tất cả những cá nhân được chọn lựa như anh, như tôi đều phải tuân thủ tuyệt đối tiến trình tập luyện. Đó là một phần trong luật chơi. Trước khi ta biết ta mạnh và yếu ở các điểm nào, thì nguyên tắc thứ nhất là rèn luyện chăm chỉ. Nguyên tắc thứ hai là rèn luyện chăm chỉ hơn.! - Cô gái gần như mỉm cười.

Nhưng Lâm không cười. Thậm chí, cậu có phần bực bội:

— Còn nguyên tắc thứ ba, thứ tư và sau nữa?

— Nguyên tắc bất ngờ. Nguyên tắc tấn công. Và nguyên tắc biến mất.

Lâm sững sờ nhìn người đối diện. Mất một lúc, cậu mới sực nhớ có một điểm khiến cậu băn khoăn:

— Lúc này, khi nói về việc điều trị thính giác và sự suy giảm thị giác, Lim có nhắc đến từ sai lầm.

Đôi mắt người đối diện bỗng hướng thẳng, như nhìn xoáy vào cậu, như dẫn dắt các ý nghĩ đờ đẫn bên trong cậu đến một ngăn kéo bí mật mà lâu

nay chính cô cũng không muốn chạm vào. Lim hạ giọng, thì thào:

— Đừng nói một ai khả năng đặc biệt anh có. Hãy giữ kín nó. Dù anh tự hào hay muốn chối bỏ, thì đây vẫn là ân huệ, đồng thời cũng là gánh nặng mà anh phải mang theo. Còn với người ngoài, thứ anh có là thứ họ muốn chiếm hữu. Cách đơn giản: Biến anh thành người của họ. Từ đây, họ sử dụng năng lực đặc biệt trong anh, toàn quyền.

Lâm đặt cả hai tay lên bàn. Trò quay bút khi đọc sách sượt vệt bút bi qua mấy đốt ngón bàn tay trái, trông nhem nhuốc và có phần trẻ con. Nhưng chính nó lại giúp cậu hiểu mình đang ở trong thế giới thực. Những ngón tay duỗi dài bình thản. Ngược lại, sống lưng thì cóng lạnh. Lâm hiểu, nếu cậu tin cậu Lim, thì cậu cũng phải tin những lời đang nghe là một trải nghiệm đắt giá. Thị giác của cô đã bị phá huỷ. Cô là thành viên tham gia một kế hoạch. Và cô cũng là nạn nhân của kế hoạch ấy. Sự thật đơn giản, nhưng không thể tàn khốc hơn. Lâm chợt nghĩ đến khả năng nhìn xuyên bóng tối, khả năng nhìn thấy ở những khoảng cách không ngờ, khả năng phóng to kích cỡ các sự vật lọt vào tầm quan sát, và khả năng lưu giữ hình ảnh chính xác hơn cả công cụ ghi hình... Một thứ năng lực ở sẵn bên trong cậu, phát lộ vào lúc cậu không hề mong chờ.

Nhưng, bằng cách nào, những người đứng sau Fatal Blow biết về thứ năng lực này, trước cả khi chủ nhân phát hiện ra nó? Liệu họ đã biết chắc hay chưa, khi họ vẫn yêu cầu cậu tập luyện vài kỹ năng quan sát vụn vặt? Và nếu họ biết chắc, phải chăng sắp tới đây, cậu sẽ bị phá huỷ một giác quan nào đó, theo luật bù trừ? Các câu hỏi nhẩn Lâm chìm sâu vào làn nước ngọt ngọt. Cậu ngước lên, hỏi thẳng:

— Các năng lực nghe và nhìn của Lim và tôi sẽ được sử dụng vào mục đích gì?

Một quầng mây bay ngang qua Mặt Trời bên ngoài cửa sổ. Vậy nên đôi mắt người đối diện bỗng mờ đi. Lim điềm đạm:

— Giá như tôi có thể trả lời anh câu hỏi này.

Cô ấy không biết. Bởi nếu biết, cô ấy đã trốn đi, như anh bạn Nhện Nước.

Nhưng, cũng có thể chính vì biết rõ bị trừng phạt là thế nào, nên cô ấy sẽ không bao giờ hé lộ.

Khi Lâm giằng co giữa những suy đoán lẫn nổi hồ nghi, Lim bất giác ngã người về trước. Một cách nhẹ nhàng, chính xác, cô đặt hai tay lên hai bàn tay lạnh lẽo và bài hoải đang ở trên bàn. Một sự tiếp xúc kỳ lạ, dễ chịu, không lời, và cũng không thể tự nhiên hơn. Cho đến một lúc, Lâm bắt đầu cảm nhận những nhịp đập mỏng nhẹ bên dưới lớp da ấm áp. Sự rung động mơ hồ, vừa ngượng ngập, vừa khao khát. Sự tiếp xúc truyền dẫn sang cậu một sự cân bằng sâu thẳm chưa từng biết đến trước kia. Vẫn trong trạng thái bàng hoàng và rụt rè kì dị, nhưng chủ động hơn, cậu chậm chạp xoay nhẹ bàn tay của mình. Giờ thì bàn tay cậu áp vào lòng tay cô ấy. Những ngón tay cựa khẽ, chậm rãi đan vào nhau, theo cách các sinh vật phù du trôi dạt trong bầu sinh quyển rộng lớn bỗng tình cờ gắn kết vào nhau, nghi vấn, sợ sệt, rồi bất giác đã tìm thấy trong nhau một sự nương nhờ và tin cậy tuyệt đối. Mắt cậu mờ đi bởi màn hơi ẩm, trong nổi xúc động sâu xa...

Họ đã ngồi như thế, tay trong tay. Bao nhiêu thời gian trôi qua, Lâm không rõ. Có ai nhìn thấy cảnh tượng kỳ quặc này không, cậu chẳng quan tâm. Cậu chỉ biết, sau này, có thể cậu sẽ gặp nhiều người khác, tươi vui hơn, gần gũi hơn. Nhưng sẽ không bao giờ cậu quên bàn tay đang chạm vào tay cậu, khơi gợi lên trong trái tim ngượng ngập một thứ cảm xúc nhẹ êm, run rẩy, triu mến, giữ lấy một điều gì đó quan trọng gần như sinh mạng cậu. Lâu nay, ngoài bản thân mình, cậu muốn tin cậy vào một ai khác. Rồi người ấy đã đến. Một người bạn khiến cậu vững tâm giữa những sự kiện dữ dội dẫn hồi hải. Một người trong các thời khắc lặng lẽ mỗi khi nhớ về, trái tim cậu lại xuyên xao. Một người mà cậu thực lòng mong gắn bó, cho dù mọi sự sẽ còn bao nhiêu thay đổi. Một người. Chứ không phải hình bóng đẹp để thoáng qua trên màn hình.

Trên ô cửa sổ lớn, bó cúc trắng thay thế cho những đóa huệ tây của ngày hôm qua. Một mùi hương hắc diệu lan theo bức xạ nhiệt. Những ngón tay đang giữ tay Lâm bỗng siết lại, với sự mạnh mẽ và cương quyết chính cậu không thể ngờ đến. Dưới sức mạnh ấy, cậu vươn người về phía trước, gần như chạm vào đầu Lim, để nghe rõ từng lời khúc chiết, rành mạch của cô:

— Đây là giai đoạn khó khăn của anh. Nhưng chưa phải là khó khăn nhất. Có một câu hỏi anh sẽ không ngừng đặt ra cho chính mình: Làm thế nào để ta không bị lạc lối trong rừng rậm? Chỉ còn cách tuân thủ các nguyên tắc. Khi chưa có gì rõ ràng, một vài luật lệ người khác đặt ra có khả năng giữ ta trong vòng an toàn. Cho đến khi ta hiểu rõ hơn những việc ta làm, thành thạo hơn các kỹ năng nguy hiểm, thì ta sẽ nhận ra có những nguyên tắc mà ta có thể theo hoặc không theo, những ý hướng mà ta có thể đặt lòng tin hoặc thất vọng vì nhận ra chúng không thể tin cậy. Nhưng, có một điều tôi thực lòng mong anh ghi nhớ: Sâu xa anh là ai, thì cố gắng tin vào con người ấy. Trong vài hoàn cảnh, các ý niệm đúng - sai có thể hoán đổi, đội lốt lẫn nhau. Để có được lựa chọn cuối cùng, không bao giờ hối tiếc, hãy lắng nghe chính anh!

Lâm siết nhẹ các ngón tay, biểu lộ đã ghi nhớ những lời Lim nói.

Những điều này không nằm trong chương trình huấn luyện. Đó là trải nghiệm của riêng cô. Chia sẻ vô cùng quan trọng từ một người có thời gian tham gia cuộc chơi dài hơn cậu. Tuy nhiên, với cậu giờ đây, còn một điều còn quan trọng hơn: Gương mặt Lim trong khoảng cách gần. Ngay cả trong các tưởng tượng hoang đường nhất, cậu cũng chưa từng dám nghĩ đến cảnh tượng này. Giá như cậu có thể chạm khê môi mình lên vầng trán tựa phiến băng thuần khiết, hôn lên đôi mắt trong suốt như cánh cửa dẫn vào một giấc mơ. Hay can đảm hơn nữa, áp hẳn môi mình lên đôi môi mềm mại, cảm nhận hơi thở nhẹ phảng phất vị lạnh của gỗ thông. Tiếc rằng, trước khi cậu tìm đủ dũng khí để làm một trong những điều ấy, đôi môi Lim đã mấp máy, nhắc lại một ý quan trọng:

— Đừng tin ai cả, ngoài chính mình!

— Cả Lim?

Cô chậm rãi gật, duỗi các ngón tay:

— Tôi không thể biết chuyện gì sẽ đến ngày mai. Vậy nên tôi cố gắng từng thời khắc mình có. Khi gặp anh, tôi rất vui. Nhưng có lẽ mọi việc không nên đi quá xa.

Bàn tay Lâm ở lại trên bàn, thừ ra buồn bã.

Lim cất những quyển sách vào chiếc túi choàng vai. cử chỉ ngẫm thông báo buổi học sáng đã tới hồi chấm dứt. Dù hụt hẫng, nhưng Lâm vẫn nhớ món quà nhỏ từ lúc đầu giờ vẫn đặt nơi góc bàn. Cậu đặt nó vào tay người đối diện.

— Anh tặng quà cho tôi sao? - Cô gái thốt lên.

Người huấn luyện nghiêm trang biến mất. Giống như các cô gái khác, ngạc nhiên và vui sướng trước quà tặng bất ngờ, nụ cười rạng rỡ hiện trên gương mặt Lim. Cô giữ cái hộp lục giác bọc len tuyết, ôm ghì trước ngực. Niềm vui từ cô lan sang cả người tặng quà. Dù vậy, Lâm vẫn chỉ biết lúng túng:

— Lim mở ra đi, và dùng thử xem...

Lim xoay nhẹ khóa chốt, mở nắp hộp. Các ngón tay tinh nhạy chạm vào chiếc kính bên trong. Cô thoáng khựng lại:

— Một đôi kính? Cho mắt của tôi?

Gương mặt Lim tái nhợt. Như thể trong tích tắc, cô bị xâm chiếm bởi nỗi tức giận, hoặc cơn sợ hãi. Trước phản ứng bất ngờ, Lâm cũng choáng váng. Cậu cố gắng nói một điều gì đấy, làm dịu đi cho tình thế trở trêu:

— Kính dành cho người nhảy dù. Màu trắng. Có lẽ cần thiết. Nếu Lim nghĩ nó không cần thiết. Tôi xin lỗi, vì thực ra...

Lim đưa tay, ngăn lại những lời hỗn độn. Cô tiếp tục tháo gọng gập, đeo kính lên mắt. Dẫn cô đến đứng bên cửa sổ, cậu đánh bạo đặt tay lên đôi vai mảnh khảnh, xoay cô về hướng luồng sáng chói gắt của Mặt Trời ban trưa.

Lớp chắn sáng tuyệt hảo đã làm đúng phần việc của mình. Đôi mắt được bảo vệ sau lớp kính đang mở to trong cái nhìn dễ chịu, đồng tử không co lại đau đớn như bấy lâu nay. Và một điều nữa, ngoài trông đợi của Lâm, món phụ kiện thể thao có phần khô khan lại tương thích tuyệt đối với gương mặt cô gái nhỏ, ở trường hợp này, đeo kính là một từ sai. Trên gương mặt mình, cô ấy vừa lấp một chi tiết còn thiếu. Gọng kim loại lượn chính xác theo vầng trán phẳng và gò xương thái dương thanh tú. Dưới hiệu ứng ánh sáng trời, khác với loại kính thông thường làm bên dưới tối mờ đi, lớp sợi thủy tinh trong vắt ngả sắc xanh nhạt, khiến đôi mắt mà nó bảo vệ trở nên sắc nét, sống động. Với chiếc kính, con người trước mặt Lâm bước ra ngoài ý

niệm xinh đẹp thông thường. Cái cảm giác déjà vu mỗi khi cậu nhìn cô ấy đột nhiên được định rõ: Đây là phác thảo gần như hoàn chỉnh mà người ta sẽ hướng đến cho những bản thiết kế tương lai - hình ảnh con người kiêu hãnh với vẻ đẹp của sự chính xác và tinh xảo. Nhưng, trên tất cả, đó cũng là vẻ đẹp rất khó để duy trì vững bền.

Trong khi cậu chìm vào những cảm xúc vừa thán phục, vừa hoang mang, Lim chậm rãi lướt cả hai tay trên bề mặt chiếc kính, nắm bắt, ghi nhớ hình dáng món quà đặc biệt. Trong luồng nắng chói gắt, mọi chi tiết thuộc về cô đều bắt sáng, rực rỡ, đến độ ngỡ như cô sắp trở nên trong suốt, tan biến đi theo các phân tử ánh sáng. Nhưng cô đã xoay người lại. Nụ cười lan ra trên gương mặt cô, không thể hài lòng hơn:

— Ánh sáng lâu nay luôn làm mắt tôi đau buốt. Không ai quan tâm đến việc tôi cần có một đôi kính. Ngay cả tôi. Giá như tôi biết có một vật dụng tốt như thế này sớm!

Cảm giác nặng nề tan biến. Vô cùng vui sướng, Lâm giải thích thêm:

— Lúc thấy chiếc kính, tôi biết ngay đây là thứ Lim cần. Nó không chỉ chắn sáng, mà còn bảo vệ mắt Lim khỏi các va đập, chẳng hạn như khi Lim vấp ngã...

Cô gái bật cười:

— Tôi sẽ không ngã. Cố gắng để không ngã...

Như trong một giấc mơ nhẹ bồng, Lâm đưa tay, ôm lấy cô gái trước mặt:

— Ủ, chúng ta sẽ không bao giờ ngã!

Cô gái mảnh khảnh ngã hẳn vào cậu, gác cằm lên đôi vai vụng về. Trong hơi thở phảng phất mùi gỗ thông, trong giọng nói thì ào ào như gió lùa qua những đỉnh cây chìm trong màn sương lạnh, Lâm nhận ra thật sai lầm khi nghĩ cô ấy cười vẻ khờ khạo của cậu. Bởi sự thật là cô đang khóc:

— Anh không biết tôi đang vui như thế nào đâu. Tôi gần như có tất cả mọi thứ tôi muốn. Chỉ cần viết xuống, thêm vào danh sách những thứ mình cần. Nhưng chưa bao giờ tôi nhận được một món quà.

Lâm im lặng, giữ cô gái trong tay.

Giá như sớm hơn, cậu vượt thoát ra khỏi hàng rào tự dựng nên, khi nhìn nhận mình chỉ là một nạn nhân, một sinh thể vô nghĩa lạc vào không gian

của người khác.

Giá như cậu đoán được sự quan tâm của mình có thể làm cho một người khác vui như thế nào. Và giá như thời khắc này, được ở bên cô ấy, cứ kéo dài mãi mãi.

Một con bọ cánh cứng từ gờ xương bò lên, dừng trên khung cửa rộng, sắc xanh turquoise của nó lẫn vào bóng đổ của những phiến lá thẫm. Bao quanh bình hoa cúc trắng muốt, quang sáng xanh nhạt nở phồng lên, theo dòng chảy của ánh sáng bị bức xạ lan vào bên trong không gian căn phòng, toả khắp mặt sàn mờ tối, chậm chạp dâng lên cao dần, cho đến khi lớp khí thơm lạnh ấy bao trùm cả hai bóng người nhỏ bé im lìm bên cửa sổ.

Họ chia tay ngay ở cổng biệt thự. Chiếc xe đen đồ sộ trở đến đón ngay khi Lim bước ra vỉa hè. Mở cửa cho cô chủ nhỏ và chờ thêm cho đến khi chiếc xe hoàn toàn khuất bóng, người quản lý nhà hàng mới quay về phía chàng trai lúc này đang đứng thờ ơ, nhét cả hai tay sau túi quần jeans. Vừa nãy, ông ấy đã ra hiệu để Lâm dừng về vội. Vẫn giữ nguyên nụ cười chuyên nghiệp, vị quản lý lấy từ trong ngực áo suit đen một gói nhỏ:

— Quà của Fatal Blow gửi. Cũng thay mặt công ty, chúng tôi cảm ơn cậu đã làm được một thứ mà cô gái của chúng tôi thực sự cần phải có.

Lâm e dè xoay gói giấy nâu:

— Có nhất thiết tôi phải nhận thứ này không?

— Đừng khách sáo. Cậu sẽ thích nó, khi mở ra. Trong những cá nhân được tuyển chọn vào chương trình huấn luyện, không phải ai cũng được nhận quà. Và trong các món quà chúng tôi trao tặng, không phải ai cũng nhận được thứ cậu đang cầm trên tay.

Chương 12: Kẻ Chuyên Nghiệp

Một vài thời khắc, Lâm rơi vào tình trạng của một ổ cứng xóa sạch dữ liệu. Không cảm xúc. Không lưu dấu ký ức về ai, ngay chính cậu. Không bận tâm đến các sự kiện, dù việc đã xảy ra hay đang đợi phía trước. Nếu có diễn biến tốt hay xấu hay nguy hiểm, có lẽ cậu cũng để mặc mình xuôi theo, không chống cự. Chỉ duy nhất một thứ vẫn vận hành ổn thỏa. Các hoạt động thể chất. Phải tìm việc gì đó để thực hiện, bước ra ngoài trạng thái trì đọng là điều cần thiết lúc đó.

Đó cũng là cách trấn áp nỗi sợ hãi và nghi hoặc, với thế giới chung quanh và với chính mình. Người ta thường nói về niềm vui đầy khắp, tâm trạng rộng mở, sự kết nối dễ dàng của tuổi trẻ. Nhưng phải chăng đó chỉ là một cách nói có phần khoa trương, lảng tránh giai đoạn khó khăn nhất của một đời người.

Thực tế ngược lại. Những hy vọng đôi khi chẳng dẫn đến đâu. Các nỗ lực lọt thỏm, không được nghe thấy hay không được nhìn thấy. Những lời nói, những hành động mà ta sẽ phải học cách tiếp nhận, học cách đọc được các hàm ý cất giấu. Quá nhiều thứ khiến hơn một lần, ta nghĩ mình là kẻ nằm trên bờ vực, không rào chắn nếu ta không biết tự rào chắn, một sơ suất nhỏ cũng có thể làm ta rơi xuống... Khi bắt đầu đối diện thực tế trần trụi, những biến cố không thể dự báo. Ta sẽ phải kiếm tìm một thái độ, một người mà chính mình sẽ là, và duy trì nó cho tất cả quãng đời về sau, như sửa soạn hành trình cho một con tàu, đặt nó lên đường ray, nhất thiết phải lao đi. Không bao giờ dễ dàng khi phải lựa chọn. Càng khó khăn hơn khi không chỉ học cách hiểu biết và tương thích với thế giới chung quanh, mà còn phải xoay sở với sự yếu đuối, nỗi ngờ vực, và vật lộn với cái khuynh hướng tồi tệ phỏ mặc hay buông xuôi luôn ở sẵn bên trong chính mình.

Làm việc là một thủ thuật quan trọng. Lâm tự nhủ. Đừng ngồi im một chỗ. Đừng ném mình trở về con người cũ, liều lĩnh và trống rỗng, của trước kia.

Khi làm việc, cậu tinh táo hơn. Biết được khi nào nhất thiết phải chờ đợi. Giữ bình thản với những sự kiện sắp xảy đến. Suốt buổi chiều, Lâm kéo máy hút bụi qua các phòng trong nhà. Một cách máy móc, cậu làm sạch từng góc ngách nhỏ. Có hai lý do để cậu thực hiện công việc nhàm tẻ này một cách tỉ mỉ: Đêm qua, ông bà ngoại điện thoại cho biết sắp trở về từ chuyến du lịch. Và thứ nhì, cậu muốn tìm hiểu xem liệu có camera bí mật, do Fatal Blow cài đặt, theo dõi cậu hay không. Tuy nhiên, dù hết sức chăm chú, ngoài những lớp bụi dày đặc cùng vài món đồ linh tinh thất lạc lâu nay như chìa khóa hộp sưa tập, các chi tiết lắp ráp trong bộ đồ chơi mô hình, cậu không tìm ra dấu hiệu nào bất thường.

Lâm tháo chốt, đẩy mạnh cánh cửa sổ thứ hai trong phòng mình, vốn luôn cài chặt cả hai lớp suốt thời gian qua. Vang lên vệt âm thanh rùng mình, pha trộn giữa chuỗi vụn vỡ không thể dừng lại với tiếng kéo lê của một thứ chất lỏng nhầy nhụa bục ra khỏi màng bọc. Cánh cửa gỗ bật hẳn ra ngoài. Cậu cúi nhìn bệ cửa gỗ. Một lớp những con bọ cánh cứng bị nghiền nát phần bụng. Tuy nhiên, lớp vỏ cứng xanh biếc bên trên vẫn nguyên vẹn, ngập chìm trong chính cơ thể dập nát của chúng. Dễ chừng phải hơn hai mươi con, Lâm choáng váng. Có gì đó ghê rợn và khó tin khi loại côn trùng này tụ tập nhiều đến vậy, chỉ nơi đây, bên ngoài phòng cậu. Không dành nhiều thời gian cho cảm giác khó chịu, cậu lấy nước từ phòng trong, dội rửa đám tàn tích ghê rợn. Những cái vỏ cứng ánh lên sắc xanh turquoise vẫn dính lại trên thành gỗ, như những con mắt trống rỗng bám cứng vào một lớp mạng vô hình. Chỉ khi cậu mang ra thêm bàn chải lớn chà mạnh, những con mắt lạnh lẽo ấy mới buột ra, dập dềnh trôi theo làn nước, chảy xuống ô đất bên dưới. Tuy nhiên, có một cái vỏ còn mắc kẹt giữa đám sợi cước của bàn chải. Một đoạn mảnh như sợi tóc, hơi vụn xoắn, có lẽ râu của con bọ cánh cứng, thò ra từ lớp vỏ ấy, xuyên qua lớp chất lỏng nhớp nháp, rung rinh nhẹ nhẹ, như thể báo rằng con vật vẫn chưa chết hẳn.

Cảnh tượng nhỏ nhất, hơi ghê rợn nhưng chẳng có gì đe dọa, lại làm ruột gan Lâm co thắt dữ dội. Cậu lão đảo bước về phòng vệ sinh, mở nắp bồn cầu, đổ ập xuống, bắt đầu nôn thộc tháo, khoang bụng cồn lên từng cơn. Với tay sang bên kia bồn tắm, cậu vặn khóa cho nước chảy tràn. Để

nguyên quần áo, cậu chuồi người vào bồn nước. Trong trạng thái bông bênh không trọng lực, cảm giác căng thẳng dịu đi. Chìm sâu dưới lớp nước ấm dịu, đám tóc sóng sánh toả ra như một thuỷ thần, chỉ nhô lên khoảng nhỏ vùng mặt, cậu nằm im. Sự thăng bằng đang chầm chậm quay trở lại. Cùng với nó, là những xúc cảm êm nhẹ, sáng sủa, làm cậu ấm áp lên, từ sâu thẳm bên trong. Cậu nghĩ về Lim. Gương mặt cô. Giọng nói cô. Các cử chỉ vừa mơ hồ, vừa chính xác chừng như không thể tìm thấy ở ai khác. Những kiến thức Lim truyền đạt, những ý tưởng cô chia sẻ trong các buổi học lần lượt dội lại, trong một tầng nghĩa mới. Ừ, cho dù mai này có thế nào, chuyện gì có xảy ra, thì cậu sẽ luôn nhớ đến trải nghiệm của quãng ngày này, khi một cái tên bỗng trở nên tiếng gọi khê của niềm vui, khi ý nghĩ về một người khác biến thành nguồn sức mạnh hồi phục.

Bằng chuỗi sự kiện ngỡ như ngẫu nhiên kỳ thực được sắp đặt chặt chẽ, những người của Fatal Blow đưa cậu vào đường chạy khắc nghiệt, đòi hỏi kẻ được lựa chọn tham gia phải dốc trọn tinh thần và sức lực. Đã có lúc, cậu căm ghét bọn họ và tức giận chính mình. Nhưng, giờ đây, góc nhìn của cậu đột ngột thay đổi: Thay vì chìm vào chuỗi cảm xúc tồi tệ khi tự đánh giá bản thân ở vị trí bị động, tại sao cậu không nghĩ chính cậu đã quyết định đặt chân lên đường băng? Và việc gặp gỡ Lim chính là phần thưởng mà số phận đem đến, cho quyết định độc lập ấy?

Chàng trai trẻ chồm dậy. Hai bàn tay thờ ơ trên thành bồn tắm co lại, hiện rõ vẻ rần rỏi. Trạng thái hờ hững và mất phương hướng bong ra khỏi cậu. Lâm đứng lên, bước đến tấm gương soi trên bồn rửa mặt, cởi bỏ lớp vải ướt sũng. Vuốt những dòng nước chảy rờn rờn qua mắt, cậu nhìn trừng trừng phản chiếu của chính mình, vầng trán xanh tái căng thẳng. Bên dưới vệt lông mày sẫm lại tựa vết mực óng ánh, đôi mắt sâu rục lên những tia u ám. Đường lượn xương hàm sắc lém, được nhấn đậm bởi khuôn miệng nhợt nhạt giờ đây chỉ là một vệt hung mờ gần như tiếp liền với màu da. Và dưới cùng, trong phạm vi đóng lại bởi khung kính, chiếc cổ gày guộc cùng một phần đôi vai đọng các đốm nước, với lớp da gần như trong suốt, cho thấy hệ thống tế vi của mạch máu và các động mạch chủ đang phập phồng thở. Một hình ảnh lạ lẫm, kỳ dị, nhưng hoàn toàn tương thích

với một thế giới mới đang thành hình trong Lâm. Phải, nếu lúc này là lúc phải lựa chọn, thì cậu biết mình muốn trở thành ai, cần thể hiện các phẩm chất nào. Cậu sẽ hành động theo đúng hình ảnh tạo lập, chính xác và trọn vẹn, để bước đi trong thế giới tốt cuộc cậu đã nhìn thấy.

Với lấy tấm khăn xếp trên giá, Lâm lau khô tóc và cơ thể. Mắt cậu lướt qua chiếc bàn chải đánh vò của con bọ vút lăn lóc dưới sàn phòng tắm. Cậu khựng lại. Mặc nhanh quần áo, không rời mắt khỏi cái khối xanh turquoise óng ánh, Lâm biết chắc mình không ảo giác. Sợi râu mảnh vẫn đang chuyển động, bèn bĩ, đều đặn, ngay cả khi cậu cúi xuống, nhặt nó ra giữa đám sợi cước.

Một cỗ máy nhỏ trong hình hài một sinh vật.

Không phải máy móc hoàn toàn. Lớp vỏ cứng này, đôi cánh xe ra gấp vào trong một cơ chế hoàn thiện này, những đốt chân của loài giáp xác này, các khoang xộp đứt quãng này, thứ dịch nhầy tỏa mùi hăng hắc của nhựa cây đang trong quá trình phân hủy này... Tất cả chắc chắn không thể là sản phẩm nhân tạo.

Nhưng, chiếc râu mảnh ngắn chưa đầy năm milimet, dính vào cái đầu nhỏ đen cứng, trơn nhẵn, lúc này vẫn rung từng chập, thì khó thể xem là thứ gì khác ngoài chiếc ăng-ten được điều khiển bởi một bộ vi mạch.

Beetle... Bug...

Lâm lẩm bẩm các từ tiếng Anh đột nhiên hiện ra trước mắt. Những từ được viết bằng chữ in hoa, tô đậm trên một trang sổ tay của Thái. Cậu từng nhầm lẫn ngỡ ngẩn nên được nghe các giải thích chi tiết về chúng. Beetle - cách gọi chung phổ biến nhất cho những loại bọ trong họ côn trùng. Bug - cũng là bọ, nhưng phải được hiểu đây chỉ là những sinh vật ký sinh luôn lách trong đám lông của lũ thú cưng hoặc chui rúc trong lớp quần áo lâu ngày không giặt... Ai khác có thể nhầm lẫn, nhưng một người hiểu biết thì không bao giờ được phép nhầm lẫn trong sự phân biệt căn bản như vậy,

Thái nhận xét, cười phá lên, bởi Lâm đã ngáo đến độ lẫn lộn giữa một con rệp, một con bọ nhảy với một con bọ hút nhựa cây.

Beetle... Bug...

Là tên các đề mục được dán trên từng bộ sưu tập của người sưu tập côn trùng.

Bug...

Trong các trò chiến thuật cậu từng chơi, bug/bọ là cách gọi khác của thiết bị nghe lén và ghi hình bí mật.

Trò chơi chữ đơn giản. Tuy nhiên, nêu không rành rẽ các thuật ngữ, hiểu biết thế giới sinh vật cũng như nắm bắt rành rẽ thiết bị công nghệ, sẽ không thể tìm thấy mối liên kết, để từ đấy đưa ra một kết hợp ngữ chừng kỳ quặc, nhưng lại không thể hợp lý hơn.

Một kẻ chuyên nghiệp.

Người ấy chỉ có thể là ai, nếu không phải cậu bạn thân nhất hiện đã mất tích?

Cậu bị những người của Fatal Blow theo dõi, đương nhiên. Nhưng cậu không thể lường tượng, mình bị theo dõi theo cách này. Bất giác, máu dưới da Lâm đông lại trong tích tắc. Cậu nhớ chính xác thời điểm lần đầu tiên lưu ý con bọ xanh biếc. Cách đây chưa lâu. Là buổi sáng dậy muộn, của ngày sinh nhật.

Loài côn trùng mang công nghệ bí mật này đã ở đây, bên ngoài phòng Lâm. Rồi nó bay vào, ở lại trong không gian phòng cậu. Nhưng quan trọng hơn nữa, nó đã được dùng để theo dõi cậu, trước khi cậu bật TV. Trước khi cậu nhận ra thôi thúc mãnh liệt rời khỏi nhà, một mình tìm đến đài truyền hình, tìm cách lọt vào trường quay.

Tất cả những việc này, liệu Thái biết không? Nếu có, cậu ấy can dự ở mức nào?

Lâm ngồi im, điềm tĩnh và tỉnh táo. Cậu không giận dữ hay hăng hực. Cũng không có nỗi sợ hãi ở đây. Chỉ là gợn lên cảm giác khó chịu khi có sai lầm trong xác định mốc thời gian cũng như sự kiện. Những người đang kiểm soát và huấn luyện cậu đã biết đến cậu, ngay từ lúc cậu chẳng hề có ý niệm nào về sự hiện diện của họ trên đời.

Thật kỳ dị và khó tin. Nhưng nếu không kỳ dị và khó tin, thì cuộc chơi có còn hấp dẫn với chính những kẻ trong cuộc hay không?

Phần còn lại của con bọ cánh cứng, kẹp bằng chiếc nhíp mảnh nhất, được thả nhẹ xuống khay. Lâm xoay chiếc kính lúp cầm tay. Những món tinh xảo này đều lấy từ bộ vật dụng dành cho nhà sưu tập tem, quà tặng sinh nhật của ba mẹ. Hẳn khi chọn bộ vật dụng này, họ không hề nghĩ đến việc, sẽ có lúc, nó giúp ích cho đứa con buồn tẻ của họ, một cách hữu hiệu, trong một tình huống không ngờ.

Bằng một động tác gọn ghẽ và dứt khoát, Lâm gấp lớp vỏ cứng dính liền chiếc ăng-ten tí hon cho vào bao nhựa trong suốt, cài kín miệng bao lưu trữ. Nhưng sự thận trọng và kỹ lưỡng ấy hoàn toàn vô ích. Khi cậu chuẩn bị xếp món lưu giữ vào chiếc hộp hai tầng Peine Forte et Dure, cái bao đang căng phồng bỗng dưng hõm xuống. Những gì còn lại của con bọ trong chóp mắt đã tan vụn. Trên tay Lâm, chiếc túi lúc này chỉ lấm tẩm một lớp bụi xanh mờ. Choáng váng, cậu chạy nhanh xuống nhà, lao ra dải đất hẹp bên dưới cửa sổ phòng mình. Không kịp. Lớp vỏ và chip vi mạch của những con bọ khác cũng đã tự hủy bỏ lại trên mặt đất lớp bụi mỏng xanh nhạt lấp lánh ánh lân tinh. Chàng trai trẻ tê điếng. Dấu vết đã bị xóa. Cậu đã chậm vài bước. Nhưng, cũng ngay trong cảm giác sững sờ ấy, một tia sáng vụt qua: Hết thảy những điều vừa diễn ra, không gì khác, chính là một kết quả hữu hình của công nghệ mô phỏng sinh học.

Lâm chộp điện thoại, bấm số C/E. Chị ta nhắc máy gần như ngay tức khắc. Trong cơn nóng giận vượt mọi kiểm soát, Lâm hét lên, về những con bọ cậu vừa phát hiện, về chuỗi hành động tội tộ của Fatal Blow mà cậu đang bắt đầu hiểu ra. Càng nói, cậu càng chìm vào đồng ngôn từ hỗn loạn. Càng vang to, những từ ngữ hỗn loạn càng cuộn xoáy, kéo cậu xuống vực thẳm của sự thô bạo và mất lý trí.

— Câm đi! - Nữ điều phối viên đột ngột quát lên - Nghe tôi nói đây, cậu đã ký vào bản hợp đồng, thì cậu phải tuân thủ nó. Bởi nó không chỉ liên quan đến cậu, mà cả những người ở gần bên cậu. Hiểu chứ?

Lâm buông điện thoại. Bàn tay cậu nhâm nhấp mồ hôi lạnh. Lớp bụi mờ trong chiếc bao nhựa trong suốt mơ hồ lấp lánh.

Công nghệ mô phỏng sinh học... Mô phỏng sinh học...

Lâm lẩm bẩm, sững sốt. Đó cũng là lĩnh vực ba mẹ cậu đang nghiên cứu chuyên sâu, ở một nơi cách xa chốn nay nửa vòng Trái Đất.

Mọi thứ trong ngôi nhà đều ở tình trạng tốt nhất, sạch tinh và ngăn nắp, sẵn sàng chờ đón hai vị chủ nhân lớn tuổi trở về sau chuyến du lịch kéo dài hơn một tháng. Nếu có gì đó có thể khiến bà ngoại không hài lòng, thì đó là cái tủ lạnh trống trơn. Khi thực phẩm dự trữ vơi cạn, Lâm bỏ qua lời dặn hàng đầu là phải ăn uống tử tế. Sau các buổi huấn luyện buổi sáng cùng Lim, trên đường về, cậu ghé vào cửa hiệu fast food góc phố, mua một combo loại lớn nhất đựng trong bao giấy. Khoai chiên và đùi gà dành cho bữa trưa, còn chiếc hamburger cùng lon nước ngọt là quá đủ cho bữa tối. Mấy người bán hàng quen mặt Lâm đến mức cậu chưa cần lên tiếng, họ cũng tự gói phần combo thật gọn nhẹ. Kể ra ăn mãi một thứ mỗi ngày cũng chán ngán. Nhưng ẩm thực chỉ là một khâu phiền toái chẳng nên dành nhiều bận tâm. Đổi lại, cuộc sống trở nên gọn nhẹ. Có nhiều thời gian hơn để làm các bài tập nâng cao năng lực phán đoán, rèn rũa phản xạ nhạy bén cũng như tích hợp thêm các kỹ năng tương tác với một số máy móc động cơ. Cậu say sưa ngồi trước màn hình máy tính hàng giờ, một cách tự nguyện, chứ không vì mệnh lệnh từ C/E. Một cuộc sống tối giản. Không siêu thị. Không nấu nướng. Không rửa bát. Không rau xanh. Không trái cây. Cậu sẵn sàng theo đuổi kiểu sống này, không chút than vãn, miễn đừng có phiền toái nào xen ngang.

Nhưng trưa nay, xảy ra một phiền toái nhỏ. Suất combo Lâm thường mua hết sớm hơn thường lệ. Trước vẻ ngạc nhiên của vị khách, nhân viên bán hàng mới khá bức dọc. Lâm cố gắng giải thích cậu chỉ con đủ tiền mua một suất lớn để có thể chia làm hai, chứ không phải hai suất riêng cho hai bữa. Cô ta lắc đầu: "Đó là vấn đề của anh, không phải của chúng tôi!" Vị quản lý nhanh chóng xuất hiện, đề nghị một giải pháp cho khách hàng thân thiết: Nếu cậu chọn suất ăn mới ra mắt - bánh mì cá hồi, thì cậu sẽ được tặng thêm một phần khuyến mãi giống hệt. Lâm gật. Người quản lý tốt bụng còn nhắc cậu đừng vội mang phần ăn được tặng về nhà bây giờ. Buổi

chiều chịu khó ra đây, cầm theo phiếu biên nhận, cậu sẽ lấy suất bánh mới làm thực sự tươi ngon.

Dòng người xếp hàng dài ra đến vỉa hè. Lâm hơi sừng sốt khi tiệm fast food ban ngày thừa thớt lại đông đến thế lúc chiều tối. Dù vậy, cậu cũng đứng vào hàng, tay giấu trong túi áo khoác, cầm mẫu giấy biên nhận cho phần ăn khuyến mãi, chậm rãi nhích từng bước theo dòng người.

Bước vào đến bên trong, chỉ còn cách vài người nữa sẽ đến lượt Lâm tiến sát quầy, một bàn tay vỗ nhẹ lên lưng cậu. Cũng bàn tay ấy khoác vai Lâm, kéo ra khỏi hàng.

Tay cầm khay thức ăn đầy ắp, cậu bạn lớp 12 cũ rủ Lâm ngồi cùng bàn. Chương đến đây một mình, sau buổi tập gym ở một trung tâm không xa nơi đây. Hồi còn đi học, nhân vật này Lâm hiếm khi bắt chuyện. Cậu ấy thuộc hệ khác, luôn hợp thời, dễ dàng kết nối với chung quanh, chưa bao giờ che giấu chí hướng trở thành nhà kinh doanh tiếng tăm như cha mẹ cậu ta. Nhưng giờ thì chẳng có rào cản nào nữa. Bàn họ ngồi cạnh tường kính, nhìn ra vỉa hè. Lúc này Lâm mới biết, tối duy nhất trong tuần tiệm fast food áp dụng chương trình mua một tặng một, kéo dài ba giờ, nên khách đến rất đông.

— Mỗi đứa một phần nhé. Tứ mời. Coi như cả hai chúng ta đều may mắn. Cậu không phải trả tiền. Còn tứ sẽ không bị no chết mất vì phải cố ních cho hết cả hai suất! - Cậu bạn bắt đầu tấn công phần ăn của mình.

Tâm trạng phấn chấn dễ lây lan, nhất là khi tình cờ gặp lại bạn cũ và có thể ngồi xuống cùng nhau. Lâm mở gói giấy bọc chiếc bánh tròn nóng hôi, tò mò:

— Sao cậu không gói một suất đem về nhà?

Cậu bạn xiên một nửa đầy ngập salad, cho vào miệng gọn ghẽ:

— Ba mẹ tứ thuộc hội phản đối thức ăn nhanh. Họ gọi chúng là gì nhỉ, à, nguồn gốc của bệnh tật thời đại! Còn bà chị tứ là kiểu người quan tâm thành phần món ăn còn hơn đọc đơn thuốc, chỉ nhằm tránh xa tất cả những gì có khả năng phá hoại vóc dáng gầy gò. Nhưng tứ thì lại nghiện đồ ăn kiểu này. Tất nhiên, nghiện trong giới hạn an toàn!

— Tớ hơi tò mò một chút: Nếu cậu biết ních hết cả hai phần là nguy hiểm, tại sao vẫn mất công xếp hàng, chỉ để lấy thêm một phần không cần đến?

Cậu bạn dừng nhai, nhướn một bên mày, nhìn người đặt câu hỏi:

— Ngày hôm, cậu có biết hồi còn ở lớp, mọi người gọi sau lưng cậu là gì không?

— Là gì?

— Nerd. Cậu biết từ ấy chứ? N... E... R... D... Một gã học giỏi, nhưng ngờ ngẩn lạc lõng trong cuộc sống thực! - Hai tay Chương đưa lên, mô phỏng đôi tai thỏ ve vẩy - Chỉ có một tên nerd mới tò mò về cách thức thế giới vận hành.

— Cậu đang đề cập đến lòng tham? - Lâm thốt lên, chẳng mấy phiền lòng với tiết lộ không mấy hay ho lẫn thái độ chế giễu của cậu bạn.

Chương hất hàm về phía hàng người bên ngoài bức tường kính, nheo mắt:

— Hmm. Lòng tham. Cậu hiểu nhanh đấy. Nếu không vì lòng tham, liệu người ta có kiên nhẫn xếp hàng như vậy không? Mà điều đó thì có gì xấu chứ? Ba mẹ tớ làm ăn thành công nhờ tham tiền bạc. Mọi người đều mong muốn sở hữu thêm, nhiều hơn những gì mình đã có. Còn các doanh nghiệp thì khai thác tính cách ấy, qua động tác khuyến mãi, để khuếch trương thương hiệu của mình...

Lâm nhún vai, tiếp lời:

— Còn dễ thấy nhất, ngay trước mắt, là nhờ lòng tham thôi thúc, cậu và tớ cùng tới đây, và gặp nhau!

Cả hai cười phá lên, chạm lon nước ngọt, khoái trá với nhận xét thô bạo nhưng chính xác. Chương đột ngột đổi sang đề tài khác:

— Đạo này cậu biến đi đâu vậy? Lớp mình đã có kết quả thi đại học rồi đấy. Gần như tất cả đều vào được trường mong muốn. Tớ cũng vào Kinh tế rồi. Chỉ có ba bạn rớt, nhưng cũng thu xếp vô cao đẳng. Mọi người gửi mail thông báo cho nhau, cập nhật chi tiết trên trang của lớp nữa. Chỉ không có thông tin của cậu...

Lâm bối rối. Quả thật thời gian vừa qua, bị cuốn đi theo dòng sự kiện dồn dập cũng như phải tập trung vào chương trình huấn luyện, cậu quên hẳn bạn bè. Việc dùng tài khoản mới lập để giao tiếp với người của Fatal Blow cũng làm cậu quên luôn địa chỉ trước kia cũng như bỏ qua thói quen dạo mạng xã hội. Có gì đó khá nghịch lý trong chuyện này. Mấy năm học gần gũi và mới vừa quyến luyến ngày chia tay, thế mà chỉ chưa đầy hai tháng, lớp 12 đã như thuộc về một miền đất khác, nơi cậu sẽ chẳng bao giờ còn quay trở lại, nơi những tiếng cười giọng nói biến thành âm thanh xa thẳm và các gương mặt cứ lùi xa dần, tan nhòe vào nhau...

Trước cái nhìn dò hỏi của người bạn tình cờ gặp lại, Lâm bỗng thấy có lỗi. Cậu thành thật:

— Tớ xin lỗi. Có vài việc tớ phải theo, nên thiếu thời gian liên lạc với mọi người.

— Mấy nhỏ bạn hỏi thăm về gap year của cậu đấy. Ai cũng nói cậu có lựa chọn khác thường. Vì cậu im lặng, nên Thái trả lời thay rằng cậu đang tham gia một dự án quan trọng. Nhưng khi mọi người hỏi dự án gì, thì cậu ấy chưa đáp.

— Thái vẫn liên lạc với mọi người, trên Facebook? - Lâm thốt lên.

Vẻ mặt như nhìn thấy một bóng ma của cậu hẳn kỳ khôi đến mức Chương cũng lặng đi. Hồi lâu, cậu ấy mới dễ dặt:

— Có gì lạ sao? Ai mà không biết, chỉ cần lên đây, sẽ gặp tất cả và biết rõ thông tin tất cả. Dù vậy, tớ cũng mới gặp Thái, cách đây vài ngày, tại một hiệu sách. Cậu ấy đã vào trường Kiến trúc, chỉ thấp nửa điểm so với thủ khoa. Có thể sẽ giành được học bổng gì đấy. Tuy nhiên, hình như cậu ấy đang lo lắng một điều gì hơn là vui vẻ vì đậu đại học. Thái và tớ không nói được nhiều với nhau vì gặp quá vội. Cậu ấy bận rộn và còn đi với một người khác.

— Một người khác?

Chương lại hào hứng khi bàn đến đề tài rõ ràng là cậu ấy thành thạo:

— Một cô gái rất đặc biệt. Ngay cả khi đeo loại kính của dân nhảy dù, thì cô ấy vẫn xinh không thể tin nổi. Ồ, tớ biết Thái nghĩ gì. Với bạn gái ấn tượng như thế, không dễ đem khoe cho xung quanh biết đâu.

— Tớ hiểu! - Lâm mỉm cười. Các đốm sáng trong mắt cậu tắt đi. Đôi mắt xám gần như ngả sang màu tro lạnh.

Cho đến khi Chương vỗ mạnh vai cậu thay cho lời chia tay ngoài vỉa hè tiệm fast food, Lâm vẫn giữ nguyên nụ cười điềm tĩnh ấy. Chiếc xe tay ga của Chương lao vút đi, hòa lẫn vào dòng người đông đúc. Cậu chậm chạp đi bộ theo hướng ngược lại, lên dốc. Phải qua hai ngã tư rồi đi thêm vài trăm mét nữa mới về đến nhà.

Hơn tám giờ. Trời đã rất tối. Và như những ngày qua, dù muốn hay không, những hình ảnh, sự vật, chuyển động chung quanh lại hiện ra trước mắt Lâm với sự rõ nét và chính xác sắc nhọn, gần như không thể chịu nổi. Phía trên kia, một màn mưa bụi đang phủ lên một dãy phố. Không khí ẩm ướt trở nên lạnh lẽo. Vẫn bước thong thả, cậu kéo cái hoodie sau lưng áo chó khoang trùm lên đầu.

Chương 13: Gào Thét

Lần gọi thứ ba, số của Thái, đầu máy bên kia vẫn vọng lại câu nói quen thuộc, thông báo cuộc gọi không thể kết nối. Lâm cất điện thoại. Ý nghĩ cậu bạn thân sẽ thành linh trả lời rốt cuộc vẫn chỉ là một hy vọng vô căn cứ.

Đoạn lên dốc kéo dài. Nếu không để ý, khó nhận ra dải đường đang chệch lên cao, dẫn về phía mảng xanh cách đây hơn một cây số, trông như một cánh rừng im lìm hơn là một công viên trong thành phố. Xa hơn, phía sau những đỉnh cây hình nấm liền lạc, các toà cao ốc bên khu trung tâm lộ xô, tựa những khối bê-tông dát sáng cam lạng đứng cạnh nhau, in bóng lên nền trời xám đục. Cắt vào những quãng hơi ẩm nặng trĩu, các vệt đèn xe vô số lướt qua, rất nhanh, như một bầy thú lớn nhỏ rùng rùng chạy ra khỏi vùng mưa bão. Cơn mưa phía trên dốc mạnh lên. Những dải bụi nước, theo gió, thổi bạt xuống, quăn vào mấy bóng người đi bộ đang rảo nhanh trên vỉa hè. Chỉ có Lâm vẫn giữ tốc độ di chuyển cũ, theo nhịp buồn bã, hằng hệt bên trong chính mình.

Chuyện gì đang thực sự xảy ra với Thái? Có thể xem là mất tích hay không khi cậu ấy biến mất khỏi tầm mắt gia đình và bạn thân, cắt đứt mọi liên hệ qua điện thoại và thư điện tử, nhưng lại vẫn hiện ra trước mắt người khác, cách hiện diện không mấy may gây ngờ vực?

Thái từng tham gia Fatal Blow, Lâm không nghi ngờ điều này. Nhưng giờ đây, cậu ấy có còn trong tổ chức? Những động thái Thái thực hiện như trò mất tích, kết nối với cô gái khiếm thị có nằm trong kế hoạch, hoặc trong phạm vi được ê-kíp của Mr. Q điều khiển hay không?

Và câu hỏi cuối cùng, ít quan trọng nhất, nhưng lại bám chặt vào tâm trí, như giác bám sắc nhọn của loài côn trùng độc địa và giận dữ nhất, là vì sao cậu không hề biết một chút gì về mối quan hệ giữa Lim và cậu bạn thân.

Các đám mây vẫn vũ trôi dạt về chân trời. Những nhánh cây vẫy mình rảnh rỗi. Gió lượn lách trong các khoảng không sâu hút giữa các toà nhà cao tầng, từng chập hú lên, biến thành chuỗi gào thét ghê rợn văng xuống

các khu vực chung quanh. Lâm tấp vào một mái hiên, đứng im, giữ cho cái hoodie trên đầu đừng bị gió thổi lật ra sau, tiếp tục chìm ngập trong suy nghĩ miên man.

Mình thật ngốc khi lo âu, sợ hãi, lòng kiếm cậu ấy khắp mọi nơi. Trong khi đó, Thái đầu hề đoái hoài đến mình lẫn ba cậu ấy. Và Lim nữa. Từng giờ từng phút trong ngày, mình khắc khoải mong ngóng phút giây được gặp cô. Mình đã ngỡ rằng các buổi huấn luyện là những cuộc gặp mà cũng như mình, cô ấy thực lòng trông đợi. Mình còn liều mạng rút tiền trong cái tài khoản chết tiệt đã từng tự hứa sẽ không đời nào đụng vào. Để làm gì chứ? Chỉ để mua một món quà và tin rằng, khi nhận món quà ấy, họ sẽ hiểu những gì mình không dám nói... Lâm lầm bầm với chính mình, điếm vào từng câu hỏi ngắt quãng nụ cười chua chát. Vài giọt mưa bay lạc đến, đọng trên trán, trên má cậu, thành những đốm lạnh buốt. Thế rồi theo nhịp bước, cảm giác nhói đau và tê tái dụi đi. Thay vào đó là nỗi buồn mênh mang. Trong khía cạnh này, cậu không thể trách cứ bên ngoài. Không ai có trách nhiệm phải nói với cậu về chọn lựa hay xúc cảm của họ. Nếu cậu tin vào mối dây gắn kết nào đó giữa mình và Lim, thì đó là ảo giác do chính cậu dựng nên. Và nếu cậu đã quá lo sợ cho tên bạn thân, thì đó là vì cậu chẳng hiểu gì về người cạnh bên mình cả.

Tiếng gào thét từ lúc nào đó đã lặng đi. Trước khi kịp cuốn xuống khu vực đông người, màn nước trắng xóa phía trên công viên mỏng dần rồi vãn hẳn. Lâm lại bước đi trên vỉa hè loang loáng. Cậu bước xích vào bên trong, tránh các giọt nước rơi xuống từ những khối lá nặng trĩu. Từ dãy cửa hiệu, những bóng người vừa nãy trú mưa cũng lác đác bước ra. Ai đó mở nhanh một cánh cửa. Mùi lá cây lành lạnh trộn lẫn với hương thơm ủa ra từ không gian nồng ấm trong kia, gọi nên cảm giác vừa thực tế, vừa hư ảo. Một cách đều đặn, xen giữa mảng tối của những ngôi nhà đã ngủ là các dải sáng nối tiếp, hắt ra từ các ô kính to nhỏ của một tiệm cà phê hi-end, một tiệm sách lâu đời, một cửa hàng thực phẩm mở cửa suốt đêm hay một cửa hiệu bán những món đồ trang trí cổ xưa. Dưới hiệu ứng của những ngọn đèn đường và các luồng sáng ấy, dưới chân mỗi người bỗng có hai bóng đổ, một đậm và một nhạt. Sự chuyển động bỗng trở nên kỳ lạ. Gần như người ta không

đi theo cách thông thường, mà tự nhắc mình lên khỏi mặt vỉa hè một khoảng hẹp, lơ lửng trôi qua làn không khí mềm mại. Lâm nhìn chăm chú hiện tượng trước mắt. Áo giắc về hình khối đôi khi thuần túy do động năng tạo nên. Sự vững chãi đôi khi chỉ là cảm giác bề ngoài. Toàn bộ vật chất đều gồm các nguyên tử dao động cách xa nhau, mỗi nguyên tử lại dao động trong một khoảng rộng của không gian trống rỗng, vậy nên các ghi nhận thị giác đôi khi là một trò đánh lừa ngoạn mục. Bài học về ánh sáng, khối lượng và năng lượng mà Lâm từng trao đổi với cậu ở các buổi học sáng bỗng quay trở lại, trong một hình ảnh cụ thể. Bỏ tay ra khỏi túi áo khoác, Lâm thấy nhẹ nhõm hẳn. Sẽ có lúc cậu gặp lại tên bạn thân, sẽ hỏi rõ tất cả những khúc mắc khó chịu này. Không có bí mật nào là mãi mãi.

Cột đèn giao thông ở ngã tư trước đoạn rẽ dẫn về nhà Lâm có thời gian chờ đèn đỏ khá dài. Cạnh cột đèn, một nhóm người đứng chờ sang đường. Phía bên này không thể đi tiếp vì hệ thống cáp ngầm đang được lắp đặt. Đoạn vỉa hè biến thành công trường đào bới, đọng các vũng mưa lầy lội. Lâm nhập vào đám đông trước các vạch sơn trắng, chờ tín hiệu dành cho người đi bộ. Máy người nhân viên văn phòng kết thúc ngày làm việc muộn, vẫn chưa ngưng các cuộc điện thoại, những chiếc cặp da trĩu xuống bên vai. Ngay trước mắt cậu, tươi tắn hơn, một đôi nam nữ trẻ đang nắm tay nhau. Túi giấy căng phồng chàng trai ôm trước ngực đựng mấy chiếc bánh mì, đồ hộp, và ít trái cây có lẽ dành cho bữa tối. Cô gái dựa hẳn vào chàng trai đầy tin cậy. Sau lưng họ, đứng bên phải Lâm, cao lớn và giữ thái độ lạnh nhạt với xung quanh, người đàn ông trung niên mặc áo thể thao sáng màu rất đẹp, cầm khư khư chiếc túi nhựa bằng cả hai tay. Lâm chợt nhớ ban nãy người này bước ra từ cửa hiệu ngập ánh đèn vàng, với ô kính bày kín những món trang trí nội thất cổ. Có lẽ ông ta vừa mua được món gì đấy rất hài lòng, muốn được về ngay căn phòng của mình, chẳng muốn có bất kỳ va chạm nào với chung quanh phá hỏng niềm vui sắp tới. Tuy nhiên, chung quanh chẳng ai để ý đến vẻ trịnh trọng của ông. Vẫn vang lên cuộc nói chuyện điện thoại nhát gừng của người đeo cặp văn phòng. Rồi tiếng cười nói ồn ào của mấy chú nhóc vừa đi học thêm về. Trong khối âm thanh rì rào như một bày ong, Lâm lơ đãng nhìn lên dãy số điện tử đang nhảy lùi của

đèn giao thông. Như một phản xạ tự nhiên, khả năng nhìn xuyên bóng tối bắt đầu khai triển.

12 giây, 9 giây..1 5 giây...

Đèn chưa chuyển xanh. Nhóm người trên vỉa hè rục rịch bước xuống mặt đường.

Mới chớm vạch sơn trắng thứ hai, mấy người phía trước khựng lại. Một chiếc xe buýt đang đà lên dốc, phóng khá nhanh, hẳn muốn tranh thủ mấy giây cuối cùng trước khi tín hiệu đèn vàng bật sáng. Không thể cưỡng lại chuyển động hoảng sợ của đám đông, Lâm cũng lùi vội về sau, cho dù từ xa, bất chấp luồng sáng chói lóa pha thẳng vào mắt, cậu vẫn nhìn rõ phản ứng hiện trên gương mặt người điều khiển xe buýt, biết chắc ông ta sẽ làm chủ tình hình, không để tai nạn xảy ra.

Nhưng, có một điều Lâm không thể nhận ra. Đúng khi mọi người hét lên thảng thốt vì vệt đèn pha quét quá gần và đôi nam nữ phía trước giật lùi quá mạnh, khiến cậu ngã hẳn ra sau, vút qua ngay bên trên mặt Lâm một luồng khí nóng rát, đến mức cậu ngỡ lông mi trên mí mắt mình cháy xém.

Một tiếng "pục" khê, khô và đục, vang lên.

Trước khi Lâm nhận biết điều gì, người trung niên đứng cạnh bên cậu chậm rãi quỳ xuống. Như thế ông ấy có việc cần phải cúi sát mặt đường. Hay như thế ông ấy hơi mất kiểm soát bởi cơn chóng mặt.

Chỉ có điều, cái túi giấy đã bị thả khỏi tay, rơi xuống chân người trung niên, cùng âm thanh khô khốc của sự vụn vỡ.

Trong chớp mắt, theo đúng bài huấn luyện được C/E thường xuyên nhấn mạnh, trong trường hợp bị tấn công thành công, Lâm hất cái hoodie trùm đầu ra sau, lột nhanh chiếc áo khoác chó khoang, cúi thấp xuống, lẩn vào giữa đám đông chung quanh. Hình ảnh sau chót cậu kịp liếc nhìn ở người ngã khụy ấy là đôi tay ông ta. Cả hai cánh tay chống thẳng trên mặt đường nhựa. Bàn tay xò rộng nhưng các ngón co rút, với sự đau đớn mau chóng đông lại. Và cũng lạnh lẽo như thế, một dòng máu gần như đen thẫm chảy dọc theo cánh tay, lan xuống mặt đường, thoáng chốc đọng thành vũng nhỏ quanh bàn tay trắng bệch. Không hề biết đến điều vừa xảy ra, mấy người phía trước tiếp tục bước đi trên những vạch trắng. Chỉ có bọn trẻ đứng sau

nhoài đến, nhận ra điều bất thường. Một tiếng thét kinh hoàng. Đôi tình nhân ngoái lại, rồi túi thực phẩm, bánh mì, đồ hộp, những quả táo văng tung toé, lăn lông lốc trước các bánh xe. Sự hoảng loạn truyền lan như một dòng điện. Mấy chiếc xe máy trờ sát tới vạch sơn. Trong khi mọi người xúm quanh người đàn ông xấu số, Lâm lẳng lặng bước giật lùi, biến vào bóng tối giữa các tấm che dựng dọc theo công trường.

Không băng qua đường, cậu cứ thẳng bước, điên cuồng, cố ý nhấn đôi sneakers lún sâu vào đám đất bùn lầy lội, để những sọc phản quang của đôi giày không còn phát sáng nữa. Rồi cậu chuyển sang chạy thực mạng. Cuối đoạn đường đào xới, lờ mờ nổi lên nóc trạm xe buýt. Lâm tới đấy, vừa đúng lúc chiếc xe buýt ban này pha đèn lách qua được khoảng hẹp, tấp vào trạm. Không chần chừ, không suy nghĩ, ngay khi hành khách cuối cùng bước xuống, cậu lách qua, đặt chân lên bậc thang kim loại. Cánh cửa gấp đóng lại nhẹ ru. Tất cả chưa đầy mười giây. Khối hộp sáng trắng rùng rùng lăn bánh.

Chuyến cuối cùng của ngày. Trong xe chỉ còn mình Lâm. Trả xong tiền vé, cậu đi nhanh xuống băng ghế cuối xe, nằm dài. Cậu không mới đến mức cần phải ngả lưng trên phương tiện công cộng. Nhưng nêu ngồi, rất có thể đầu cậu, hiện rõ qua các ô kính xe, tiếp tục là mục tiêu cho xạ thủ thiện nghệ.

Mắt Lâm mở trừng trừng. Hiện lại trước mắt cậu, như đoạn phim ngắn chiếu đi chiếu lại, hình ảnh viên đạn bay sượt qua. Không có tiếng nổ như cách hiểu thông thường về vũ khí. Chỉ là âm thanh rõ rệt, duy nhất, khi đầu đạn xuyên qua da thịt. Trên ngực áo thể thao sáng màu đột nhiên hiện lên một lỗ đen nhỏ, sâu hoắm, gọn ghẽ, và từ đây dòng chất lỏng chậm chạp chảy ra. Nếu cơ thể mỗi người là một cỗ máy thiết kế hoàn hảo, vận hành theo một lập trình cố định, thì vẫn có những tác nhân bên ngoài, bất cứ lúc nào cũng có thể phá vỡ chuỗi vận hành và khoảng thời gian được định sẵn

ấy, dễ dàng, chóng vánh. Người trúng đạn chết ngay, trước khi kịp biết chuyện gì vừa đến với mình.

Một cái chết ngay cạnh bên.

Một bóng người nhanh chóng rút lui khỏi ô cửa, tầng trên cùng, thuộc toà cao ốc bọc kính xanh, ở tận cách ngã tư hơn trăm mét.

Không phải ảo giác. Lâm chắc chắn về kẻ ngắm bắn ấy. Chỉ tiếc rằng, mọi thứ lướt qua quá nhanh. Cậu không kịp sử dụng khả năng nhìn đặc biệt, để nhìn rõ hẳn.

Trong chuyển động lắc lư uể oải của chiếc xe buýt đang về bến cuối, Lâm mới thấm thía hàm nghĩa tàn khốc mà cái chết mang theo. Người ta thường nói về ranh giới mong manh giữa sự sống và cái chết. Nhưng người ta gần như bỏ qua khía cạnh sai lầm mà cái chết và sự cầu thả giễu cợt của nó đôi khi phạm phải. Hậu quả của nhầm lẫn có thể đến với bất kỳ ai. Một kết cục vượt ra ngoài mọi trù tính. Cậu may mắn thoát được viên đạn. Nhưng may mắn của cậu lại là bất hạnh cho người khác. Chắc chắn, với kẻ ngắm bắn, người trung niên kia không phải mục tiêu. Ông ấy chỉ là một người qua đường tình cờ, đang quay về nơi chốn riêng tư, với người thân đang chờ đợi, với ai đó sẵn lòng chia sẻ niềm vui về món đồ vật ông ấy vừa mua. Sai lầm của ông ấy, nếu có, là đã hiện diện ở vị trí lẽ ra ông đừng nên hiện diện...

Thực quản Lâm co thắt dữ dội. Nỗi sợ hãi luôn có triệu chứng gần giống cơn buồn nôn. Cậu không dám nghĩ gì thêm. Một lần nữa, nhận thức về cái chết đâm thẳng vào trí não. Không có gì hoàn toàn ngẫu nhiên - nữ điều phối viên của Fatal Blow từng nhấn mạnh - Tuy nhiên, những diễn biến nguy hiểm nhất thường chọn lớp vỏ ngẫu nhiên để đội lốt. Sau cái chết của Nhện Nước, sau những gì cậu đã được huấn luyện bởi C/E và Lim, Lâm hiểu, viên đạn bay ra từ họng súng giám thanh kia được nhắm vào chính mình.

Ở trạm áp cuối, Lâm rời khỏi xe. Cậu băng qua con đường tối om trong khu phố Tây, ban ngày được dùng như bãi đậu ô tô quanh các cao ốc. Cuối đường có một bưu điện nhỏ kiêm dịch vụ cho thuê máy tính kết nối Internet. Cậu rẽ vào, nói với anh nhân viên rằng di động bị hỏng, cậu cần

gọi một cuộc từ máy bàn. Dán mắt vào chiếc TV nhỏ, anh ta chỉ tay về phòng kính, nơi treo chiếc điện thoại quay số.

Đúng như Lâm dự đoán, nữ điều phối viên trả lời ngay. Nhận ra cậu, chị ta không mấy dễ chịu:

— Giờ này cậu vẫn chưa về nhà? Tôi đang chờ e-mail trả lời từ cậu...

Lâm cắt ngang, lạnh lùng:

— Tại sao người của chị dám làm thế?

— Nói rõ hơn đi! - Đầu máy bên kia không kém lạnh lùng.

— Chị không nghĩ tôi sẽ gọi, hả? - Lâm rít lên, với tất cả sự căm ghét dồn nén - Một người đã chết thì không thể điện thoại cho kẻ ra lệnh bắn gục cậu ta, đúng chứ?

— Một ai đó muốn bắn chết cậu?

— Tôi không có thời gian chơi trò đố chữ với chị! - Lâm thành linh gào lên -Tôi không tham gia Fatal Blow. Tôi không tuân thủ điều khoản hợp đồng nữa! Mặc kệ tất cả. Tôi không cần gì hết. Chết tiệt! Cứ việc lấy lại tài khoản và tiền thưởng! Tôi sẽ trả lại các người món tiền mà tôi đã dùng. Hãy tránh xa khỏi tôi và ngôi nhà của tôi!

— Cậu đang mất bình tĩnh! - C/E nhận xét điềm đạm - Hãy về nhà. Khi nào tỉnh táo và không hoảng loạn nữa, gọi cho tôi. Hãy gọi bằng di động của cậu, hoặc máy bàn ở nhà. Không nên dùng số bưu điện công cộng trong khu phố Tây hay bất kỳ đâu.

Lâm im sững. Năm đấm vừa vung lên, sắp sửa giáng mạnh tấm kính trước mặt bỗng treo lơ lửng. Cậu thả tay xuống. Đứng trong booth cách âm kín bưng, đã mặc lại jacket, cậu vẫn như bị nhiễm lạnh. Ngay lúc này, họ vẫn biết rõ vị trí của cậu, đọc rõ các ý nghĩ bên trong cậu, dễ dàng như trở bàn tay.

Xuyên qua lớp kính, Lâm nhìn ra dải đường tối om ngoài kia, lục tìm một đôi mắt, hay một họng súng rình rập.

Nhưng không ai cả.

— Đừng bám theo tôi nữa, làm ơn! - Lâm nói khó nhọc.

— Nghe đây, nếu có vụ nổ súng nhắm vào cậu, như cậu nói, có phải do chúng tôi thực hiện hay không thì tùy cậu nghĩ. Không quan trọng với

chúng tôi và chúng tôi sẽ không giải thích. Nhưng ở khía cạnh cá nhân, tôi biết cảm giác bên trong cậu lúc này. Cậu giận dữ. Cậu sợ hãi. Cậu căm ghét. Tuy nhiên, có một điều cậu quên không nhận ra: Cậu vẫn còn sống. Mạng sống. Đó là thứ giá trị nhất.

— Nhưng những người không may tiếp xúc với tôi, ở cạnh bên tôi thì mất đi mạng sống của họ, dù họ không làm điều gì dính líu đến mấy người! - Những muốn hét lên, nhưng âm thanh phát ra từ cuống họng Lâm chỉ là các tiếng thì thào.

— Rất tốt vì cậu đã rút ra kết luận cho các trải nghiệm. Cậu đủ tỉnh táo để giữ cho người thân, như ông bà ngoại của cậu lúc này đang trên máy bay, không gặp phải một tai nạn tình cờ nào đó?

— Đừng đụng đến người thân của tôi! - Lâm uất nghẹn, gần như van nài.

— Sẽ là như thế, một khi cậu tuân thủ các yêu cầu từ chúng tôi. Không có thêm bất kỳ tranh cãi. Không có hành động kháng cự nữa!

Lâm gác máy. Cậu giấu tay trong túi áo, để đừng ai thấy cậu đang run bần lên. Sau khi trả tiền cuộc gọi, cậu bước ra khỏi bưu điện. Số tiền mặt còn lại trong túi quá ít ỏi. Không thể gọi taxi. Cậu đi bộ về nhà.

Những tòa cao ốc lúc này ở sau lưng cậu, bên phải và bên trái cậu. Cậu đi xuyên qua công viên, cánh rừng tối om giữa lòng thành phố. Phía sau bất cứ thân cây cổ thụ nào, cũng có thể hiện ra một mũi súng. Nhưng Lâm chẳng đoái hoài gì nữa. Với việc bị kiểm soát, bị theo dõi và liên tục bị không chế, chàng trai trẻ hờ hững và vô tư lự của ngày tháng cũ đã chết. Một đồ vật, hay một con thú điên cuồng nhưng yếu ớt, là cậu. Phải, mình không còn là một con người nữa. Ý nghĩ này làm Lâm rỗng hẫng đi.

Giá như cầu cứu được một ai đó.

Nhưng ai?

Cậu bạn thân đã biến mất.

Cô gái mà cậu ngỡ có thể tin cậy và chia sẻ thì cho thấy, cô ấy chỉ đang làm phần việc của mình. Một cá nhân riêng biệt, với các liên hệ riêng biệt mà cậu chẳng được phép xen ngang.

Còn những người thân trong gia đình? Ở khía cạnh này Lâm càng kém tự tin. Có lẽ khi cậu hé răng, các vấn đề chỉ rắc rối và nghiêm trọng lên thêm...

Lâm lầm lũi bước đi. Các sọc phản quang sau đế giày lại hiện ra sau lớp bùn khô, thảng hoặc ánh lên tựa một chi tiết máy vô cảm, không ngừng hoạt động. Gió vẫn thổi từng cơn, len lỏi qua những hốc cây. Các ô cỏ xám mờ rờn lên dưới gầm ghế đá rải rác. Lũ côn trùng, với bộ cánh ướt đẫm sau cơn mưa, cũng đã ngưng tiếng từ lâu. Một thế giới vắng lặng, câm nín và không thể bày tỏ. Chưa bao giờ cậu thấy mình cô độc và dễ bị tấn công đến thế. Cũng chưa bao giờ cậu nhận ra mình ngập tràn thù hận và sẵn sàng trở nên tàn độc đến thế. Vài giọt nước rơi xuống từ tán lá xa vời. Với các vệt lạnh chảy dọc gương mặt, hai mắt mở căng cắt thẳng vào bóng tối mù mịt hơi nước, Lâm bước đều đều về phía trước, như một cỗ máy nạp nguồn nhiên liệu bất tận.

Chuông đồng hồ điểm mười tiếng khi Lâm về đến nhà. Theo lịch bay, mười hai giờ đêm ông bà ngoại sẽ hạ cánh. Cộng thêm một giờ lấy hành lý và di chuyển, khoảng ba tiếng nữa ông bà sẽ có mặt ở nhà. Cậu mở mấy ngọn đèn vườn, tắt cả đèn phòng khách và trong bếp, đèn cầu thang và phòng mình. Ánh sáng khắp nơi. Mọi thứ đều nguyên vẹn như khi cậu ra ngoài ăn tối. Tuy nhiên, điều đó chẳng đem lại dễ chịu. Ngược lại, cậu hiểu rõ, ba tiếng đồng hồ sắp tới là quãng thời gian chết đầy nguy hiểm. Chỉ khi người thân bước qua cổng, an toàn, cậu mới có thể thoát ra khỏi trạng thái căng thẳng.

Ngồi co ro trong góc sofa, Lâm nhìn tủ sách và chiếc đồng hồ của ông, cái hộp gỗ đựng kính lão và giấy bút của bà ngoại. Những đồ vật cũ kỹ bình thường, cậu vẫn lướt qua hàng ngàn lần, lúc này bỗng đờm về triu mến dịu nhẹ. Ông bà vắng nhà hơn một tháng. Cậu từng nghĩ chẳng có vấn đề gì. Cậu có thể sống một mình. Không bị kiểm soát lại càng hay. Nhưng giờ thì cậu đã hiểu, đôi khi duy trì được các mối gắn kết giản dị, những chi

tiết sống thường nhật cũng quý giá đến mức nào. Kim đồng hồ nhích từng giây chậm chạp. Mắt Lâm dừng lại ở gói giấy nâu, quà của Fatal Blow được người quản lý nhà hàng không tên chuyển cho cậu. Nó nằm ở góc bàn từ ngày hôm ấy đến giờ. Cậu không mở nó, lảng tránh nó, bởi cậu đã sợ, mấy món như thẻ tín dụng hay gói quà này sẽ chỉ ràng buộc mình chặt hơn với nhóm người áo đen. Nhưng giờ thì mọi thứ đã vượt qua mọi giới hạn. Chẳng còn gì để dè chừng nữa. Lâm bình thản bóc gói giấy.

Hộp kim loại bóng mờ tạo ảo giác về một khối thép liền lạc. Khớp nổi mảnh hơn sợi tóc, gần như không thể nhận ra. Lâm thở nhẹ, xoay hai nửa hộp theo hai chiều ngược nhau. "Tách" mấy cái bật lên êm khẽ.

Trên lớp ni đen, chiếc kính ngăm màu olive mới tinh. Ngăn dưới hộp, cũng lót ni, ba thấu kính dự phòng xếp ngay ngắn.

Sau khi cầm ngăm, quan sát kỹ từng chi tiết nhỏ của chúng, Lâm đặt tất cả lên bàn, lướt tay trên những món đồ đắt giá mà chỉ vài tháng trước, có năm mơ cậu cũng không thể mơ về. Đột nhiên, cậu cười phá lên, sảng sặc, không sao ngừng lại được. Không đượm chút niềm vui, chuỗi cười khô khốc hút sạch không khí buồng phổi, như phát ra từ dàn âm thanh méo mó, khuếch đại. Một phiên bản khác, kín đáo và ghê rợn, của tiếng gào thét vọng lên từ đáy sâu tuyệt vọng. Việc bị người của Fatal Blow dõi theo từng hành vi không còn ý nghĩa nặng nề như khi phát hiện lúc ban đầu. Mặt tối tối tộ là thứ mà người chơi phải chấp thuận, khi tham gia cuộc chơi lớn. Một cuộc chơi vừa mê hoặc vì được dẫn dắt bằng phần thưởng lớn lao, vừa điên rồ khi phải đánh cược bằng mạng sống.

Chấp nhận cơ chế vận hành trò chơi mình đang tham gia, Lâm bắt đầu nắm bắt, hiểu rõ hơn về nó. Như lúc này đây, nhìn món quà tặng, cậu đọc được thông điệp sâu xa truyền gửi. Các cá nhân tuyển chọn từ Fatal Blow đều được trang bị những thứ tương tự. Họ được học cách sử dụng chúng, để đến thời điểm nhất định, họ phải sử dụng chúng, một cách thực thụ.

Cậu cũng vậy. Hạn kỳ đã được nhắc. Bằng phát đạn sượt qua, chỉ cách vài li

Chuỗi cười ngưng bật.

Một cách hoàn toàn lý thuyết, người giới thiệu hàng ở cửa hiệu bán vật dụng thể thao từng nói về sự nguy hiểm của những vật dụng khi nằm trong tay loại người nguy hiểm. Nhưng, khác Lâm, có một điều anh ta chưa từng trải nghiệm: Để thoát khỏi tầm ngắm của những kẻ tàn bạo, cách duy nhất là người ta phải trở nên tàn bạo hơn.

Chương 14: Dấu Hiệu

Buổi sáng đã thức, nhưng còn nhắm mắt, Lâm lơ mơ lần theo phần cuối đĩa nhạc Mendelssohn ông ngoại đang mở trên máy hát cũ. Tỏa lên mùi thơm của bữa điểm tâm bà ngoại vừa nấu xong trong bếp. Cũng theo vào từ cửa sổ, có tiếng "soạt" khê khi một con sẻ nâu ngờ nghếch bay vụt qua tán lá dày. Rồi chợt vắng đến câu chuyện giữa ông bà ngoại, về một kế hoạch nào đấy cần thực hiện nay mai, loáng thoáng nhắc đến tên Lâm, rồi lan qua một chuyến đi xa. Bà sẽ dừng lại trước khi câu chuyện biến thành một cuộc tranh luận đơm nổi phiền trách, điều vẫn thường xảy ra khi cả hai bày tỏ các ý tưởng riêng tốt lành, dành cho thằng cháu duy nhất. Khi ông bà trở về không gian của riêng mình, thì chỉ còn tiếng của chiếc xe ô tô hạng nặng nào đó đang dừng ngoài đường. Động cơ vẫn hoạt động, phát ra âm thanh trầm đục, đều đều, len lỏi qua các ô gạch gió giữa tường rào, làm bầu không khí rung lên từng chập êm dịu...

Cuộc sống chừng như đang trở về nhịp điệu bình dị trước kia, trải dài theo những tháng ngày, từ khi Lâm còn rất nhỏ, gắn bó với ông bà nhiều hơn với ba mẹ. Trong dòng thời gian trong suốt uốn cong, cậu thấy lại mình trong hình dáng một chú nhóc, với chiếc kính siêu nhân gọng nhựa tuột xuống chóp mũi, ngồi trên chiếc ghế cao, gác cằm lên bậu cửa, quan sát không biết chán lũ côn trùng vo ve bên ngoài. Rồi buổi học đầu tiên, cũng trong phòng bếp, giữa những quả cây lăn lóc trên bàn, các mặt chữ cái được nhận biết. Cậu học ghép vần, đọc những bưu thiếp in hình các vùng đất xa xôi. Các con tem sưu tập đầu tiên bóc ra từ góc những chiếc phong bì nhiều màu sắc đã làm cậu quên đi câu hỏi, tại sao ba mẹ cứ vài năm lại di chuyển từ phòng thí nghiệm này sang viện nghiên cứu khác, thỉnh thoảng mới có chuyến về thăm nhà gần gũi, không bao giờ ngờ ý mang cậu theo. Nhưng ở lẽ nào đó, cậu cũng hài lòng với các trò vui trẻ thơ của riêng mình, với hai người lớn nghiêm trang sống cạnh bên. Cậu quá nhỏ và ông bà quá lớn. Khoảng cách tuổi tác khiến họ như những con người sống trong các quả

cầu trong suốt, lẫn cạnh bên nhau, luôn trông thấy nhau, nhưng ít khi cảm biết chính xác bên kia nghĩ gì, trông đợi điều gì. Tuy nhiên, mong muốn được che chở, các lo lắng cho các bước đi tương lai mà ông bà dành cho Lâm là điều cậu chẳng bao giờ nghi ngại. Cậu lại nhớ cái ngày ông ngoại dẫn cậu đến gặp vị nha sĩ. Cậu đã sợ thế nào mà không thể nói ra. Đúng lúc ấy, bàn tay khô khan nhưng ấm áp của ông nắm chặt tay cậu, nghiêm khắc, để cậu không gào toáng lên như một tên nhóc hèn nhát. Rồi tất cả được bao phủ bằng vị ngọt của cây kem khổng lồ, ông mua để đánh lừa cảm giác khủng khiếp mà chiếc răng vừa nhổ để lại...

Vẫn nhắm mắt, Lâm bật cười một mình, như đứa trẻ thức dậy sau giấc mơ mà nó chưa muốn từ giã. Trong ban mai nhẹ bồng, Lâm thấy gần bó làm sao với ngôi nhà này, với những điều cậu ngỡ mình đã lãng quên, với các chi tiết vụn vặt trước kia cậu chẳng buồn để ý. Cảm giác đẹp đẽ, bình yên luôn đến từ những điều tưởng chừng chẳng có gì quan trọng. Để rồi đến một lúc, bỗng dưng ta lại ước ao thời khắc này cứ kéo dài mãi, cái thế giới yên ổn này cứ được duy trì mãi. Rồi ta còn sẵn lòng làm nhiều thứ mà ta không ngờ để được ở lại trong đó, với người thân của mình.

Tiếng gõ cửa vang lên cùng tiếng gọi khẽ của ông ngoại: "Dậy chưa, Lâm?"

Cậu rời khỏi giường, thò đầu qua cánh cửa mở hé. Ông ngoại gõ nhẹ mặt đồng hồ đeo tay, thay lời nhắc đã muộn một tiếng so với quy ước hằng ngày. Lâm vỗ tay lên trán. Đêm qua, cậu đã ngồi máy tính, miệt mài làm bài tập của C/E giao cho đến hai giờ sáng. Rồi cậu ngả lưng ngủ một giấc thật sâu, quên cả thời gian.

Lâm bước ra ngoài, vươn vai, sẵn sàng nhào ra cầu thang: "Cháu xuống ăn sáng luôn đây!" Nhưng ông ngoại ngăn cậu lại, nói khẽ hơn bình thường: "Ông không lên đây chỉ để nhắc cháu bữa điểm tâm. Hãy vào phòng, đánh răng rửa mặt, rồi mặc quần áo tử tế. Có người đến tìm!" vẻ nghiêm trang trên gương mặt ông làm cậu trở mắt. Ông ngoại búng nhẹ ngón tay trước mũi Lâm, một động tác chia sẻ và thông hiểu giữa cánh đàn ông với nhau: "Nhanh lên. Nhớ, đừng có mang ra bộ dạng bê bối. Trong khi cháu chuẩn bị, ông sẽ tiếp khách!"

Nhúng cả đầu dưới vòi nước lạnh chảy mạnh, Lâm tức khắc tỉnh như sáo. Cậu lao ra cửa sổ, vừa mặc quần áo vừa nhìn xuống đoạn đường thấp thoáng bên kia hàng rào. Qua các chùm lá rập rờn, hiện ra nóc chiếc xe đen đồ sộ. Người của Fatal Blow. Chắc chắn lại có việc gì nguy hiểm và khẩn cấp nên họ mới đến tận đây. Cậu lau mạnh mái tóc. Cơ tức giận ập đến. Theo thỏa thuận bất thành văn, sau lần xuất hiện kinh hoàng của Nhện Nước, cậu không muốn có bất kỳ ai từ Fatal Blow lai vãng đến nhà. Khi người thân của cậu trở về, thì lại càng không. Ý nghĩ C/E đang ngồi ở tầng dưới, trao đổi với ông bà ngoại, hé lộ vài việc họ đang tiến hành khiến cậu thấy lạnh sống lưng.

Gian bếp vắng lặng. Cũng không có ai trong phòng khách. Âm thanh rừ rừ trầm đục của cỗ động cơ bên ngoài tường rào cũng đã im bật. Khớp gối Lâm cứng lại. Tuy nhiên, qua cửa sổ, mái tóc bạc của ông bà ngoại đã hiện rõ. Mọi người ngồi ngoài vườn, góc uống trà. Khi Lâm bước ra, ông bà cùng đứng lên, đưa mắt ra hiệu cho thằng cháu mau tới bàn với khách. Nhưng Lâm không nhúc nhích. Khuôn đầu thanh tú chậm rãi quay lại. Phía sau lớp kính xanh nhạt, đôi mắt trong suốt dừng lại đúng nơi Lâm đứng. Và nụ cười hiện lên, như một quầng nước lung linh lan toả trên mặt hồ buổi sáng:

— Tôi không nghĩ anh dậy muộn như thế!

— Còn tôi không nghĩ Lim đến đây! - Cậu ngồi xuống ghế, thấy nhẹ nhõm hơn.

— Anh đã vắng ba buổi học sáng. Tôi đến, và chờ, và không nhận được giải thích nào cả. Tôi không có ý trách móc gì. Nhưng tôi nghĩ mình nên biết điều gì xảy ra... - Vị khách trẻ giải thích dè dặt. Có lẽ cô muốn nói vài điều khác nữa, nhưng rồi buông lửng.

Lâm nhìn người trước mặt. Vô cùng ân hận.

Quả thực cậu đã vắng mặt khỏi các buổi huấn luyện vài ngày qua. Cậu cần thời gian đưa bà ngoại đi siêu thị, điều hiếm khi cậu làm thời đang học phổ thông. Rồi cậu phụ giúp ông ngoại cắt tỉa, sắp xếp lại cây cối trong khu vườn quanh nhà. Và sâu xa hơn, ý nghĩ phải tranh đấu với các cảm xúc trái chiều là lý do mạnh nhất để cậu quyết định vắng mặt. Dù biết chỉ có những

kẻ kém cỏi mới để cho bản thân bị chi phối bởi quá nhiều cảm xúc, nhưng rốt cuộc, cậu vẫn không thể gạt xóa nỗi buồn, các ý nghĩ u ám và thất vọng khi tin rằng với Lim, cậu chỉ là một cá nhân cô ấy lãnh nhiệm vụ huấn luyện, truyền đạt kiến thức, một người trong bao nhiêu người cô ấy vẫn phải tiếp xúc lâu nay, trong hệ thống công việc mà Fatal Blow giao phó, không hơn. Tuy nhiên, Lâm không hành động như một kẻ vô kỷ luật. Ngay hôm đầu nghỉ học, cậu đã viết vài dòng cho Lim, thông báo rõ về việc vắng mặt và sẽ không tiếp tục học nữa. Cậu đến ngôi biệt thự, đưa lá thư cho vị quản lý, nhờ chuyển. Nhưng, giờ thì cậu hiểu, chắc chắn ông ta đã không chuyển. Người cần trọng và chu đáo như ông ta không đời nào gây tổn thương cho nữ chủ nhân, ở việc này, phần này chỉ thuộc về cậu mà thôi. Trớ trêu hay ngu xuẩn khi gửi thư cho một người không thể nhìn thấy và đọc thấy?

— Tôi xin lỗi - Lâm lên tiếng khó nhọc - Tôi muốn báo tin vắng mặt cho Lim, nhưng chẳng cách nào. Không điện thoại. Không e-mail. Địa chỉ nhà riêng cũng không...

Đôi mắt trong suốt ngược lên, cắt ngang dòng biện hộ:

— Anh không muốn gặp tôi. Vì nếu muốn gặp, muốn nói chuyện, muốn thông tin, anh luôn biết rõ có thể tìm tôi ở đâu!

Có một điều Lâm quên mất: nơi cô gái này, không có giới hạn trong việc thấu suốt ý nghĩ kẻ khác. Các ngón tay cậu nắm chặt tay vịn ghế. Thình lạng. Không phải vì cậu kiêu hãnh đến mức bất cần. Đơn giản là cậu biết, nếu nói một điều gì đấy trong dòng suy nghĩ chất chứa, thì sự yếu đuối sẽ theo đó bật ra. Làm sao cậu có thể thổ lộ cho cô ấy rằng, thà không là gì cả, chứ cậu không muốn thấy mình như một tên nhóc. Thà cậu biến đi, chứ không phải dần vặt thêm. Và sâu xa hơn, nhưng cũng mạnh mẽ hơn, là lo sợ khi càng tìm cách lảng tránh, nỗi nhớ cô gái kỳ lạ này trong cậu càng trở nên sâu đậm.

Một đốm nắng xuyên qua tán lá, đọng trong cốc nước trước mặt Lim. Rồi một dải sáng bao quanh khuôn đầu như một đường viền tình cờ, lan nhẹ xuống gương mặt bất động. Kim đọc đĩa quay trở về bản nhạc đầu tiên album Mendelssohn. Tiếng cello khe khẽ như câu hỏi thăm thì từ lâu cất

giấu, như tiếng thở dài vươn ra từ lồng ngực gầy guộc. Nếu ngồi im thêm vài giây, hẳn Lâm đã không ngăn được ước muốn chạm vào bàn tay trên mặt bàn. Nhưng, một khi đã trưng ra vẻ ngoài can đảm và cứng rắn, thì vẻ ngoài can đảm và cứng rắn ấy sẽ được duy trì đến phút cuối cùng. Lấy lại vẻ thân nhiên, cậu hỏi:

— Lim đến đây, ngoài nhắc nhở tôi vắng mặt các buổi học, còn có việc gì không?

Sắc thái tinh nhạy và diêm dạm cũng hiện lại trên gương mặt vi khách:

— Anh cần quay trở lại các giờ học sáng, từ ngày mai. Chương trình đã thay đổi. Anh sẽ học vài kỹ năng về di chuyển cùng với nhóm.

— Nhóm? - Lâm thốt lên, nhưng không quá to để ông bà bên trong nghe thấy – Sẽ có nhiều hơn hai người?

Lim gật đầu:

— Chính xác là ba.

— Thành viên nhóm được lựa chọn từ các vòng chơi Fatal Blow?

— Không hoàn toàn. Các thành viên có xuất phát điểm khác nhau. Nhưng đúng như anh nói, người giỏi nhất là người được tìm thấy từ chương trình truyền hình này. Hệ thống tìm kiếm tập hợp được những cá nhân tiềm năng. Theo cách này hay cách khác do công ty tiến hành, phạm vi lựa chọn thu hẹp dần. Tôi đến đây cũng là để chúc mừng anh có tên trong danh sách chính thức cuối cùng!

Có gì đó khá bất thường trong lời chúc của người báo tin. Rõ ràng, Lim không phấn chấn hay vui vẻ. Cậu nhìn qua vai cô:

— Những người khác không có tên, không phải họ không được chọn, mà vì họ không còn sống để có tên trong danh sách, đúng chứ?

Lim lặng thinh. Trong khoảng không giữa cô ấy và bức tường dài hút phía sau, chợt hiện ra những gương mặt đã từng ở bên Lâm, đã từng đi lướt qua cậu trong các va chạm tình cờ. Thái... Nhện Nước... Người trung niên trên đường... Tất cả đều sắc nét. Thế rồi cũng nhanh như lúc hiện ra, thoáng chốc các hình ảnh ấy rung nhẹ, từng phần mờ đi, tan vào lớp không khí đang nóng dần lên của sáng mùa hè.

Cô gái cựa khẽ trên chiếc ghế gỗ:

— Anh vẫn nhớ bài học về chọn lọc tự nhiên? Những sinh thể tồn tại là những sinh thể mạnh nhất, được phép tiếp tục tiến trình tồn tại và phát triển. Dù bất kỳ lý do nào, khi nằm trong nguy cơ bị tiêu diệt và để cho mình bị tiêu diệt, thì những người chết đi thuộc về nhóm bại trận. Họ không thực sự cần thiết cho guồng máy nào cả.

— Nhưng những người bị tiêu diệt đâu chỉ liên quan đến Fatal Blow. Công ty và cuộc chơi chỉ là một phần, chứ đâu phải tất cả mà những người ấy phải đánh đổi cả mạng sống. Họ còn gia đình, những người cần đến họ...

— Chúng ta đang bàn đến các yếu tố căn bản và thiết yếu để tồn tại.

— Nếu không liên quan đến gia đình, nếu không có những người thân thiết, thì liệu sự tồn tại ấy có ích gì? - Lâm gằn giọng - Nếu tôi không làm, không ít người khi ký vào hợp đồng với Fatal Blow hẳn cũng bị khống chế bằng tính mạng của những người thân?

— Có lẽ ta sẽ trao đổi việc này vào lúc khác! - Lim nhè nhẹ lắc đầu.

Một hố sâu hiện lên giữa họ. Cô gái nói tiếp, không thể lạnh lẽo hơn:

— Khi đến đây, tôi không nghĩ anh sẽ nóng giận với tôi vì những vấn đề mà thực sự tôi không kiểm soát. Có lẽ cũng vì thế, anh đã quên đặt một câu hỏi quan trọng!

— Tại sao tôi được chọn vào danh sách sau chót? - Lâm hỏi, bằng giọng thản nhiên và bất cần.

Đặt chân lên phiến gạch sỏi giữa thảm cỏ, Lim khẽ xoay lại, nhấn mạnh từng từ.

— Vì anh đã chứng minh được anh là cá nhân giỏi nhất.

Lâm vẫn ngồi im trong ghế. Mảng tường rỗng lúc này không còn ai che chắn. Ý nghĩ trong đầu cậu in lên bức tường ấy, thành các dòng chữ rành mạch.

Một khi được xem là giỏi nhất, ta phải hành động theo cách của kẻ giỏi nhất.

Ta sẽ đi đến điểm tận cùng của cuộc chơi này, kiểm nghiệm tất cả các luật chơi kẻ khác bày ra, và ta nhất định phải sống sót.

Không những sống sót, ta sẽ giành chiến thắng cuối cùng.

Không còn là các ký tự, những dòng chữ ấy biến thành một thứ năng lượng đặc biệt, trườn đến, bám trên bề mặt da, thâm nhập và tan lẫn vào máu Lâm. Tựa một dược chất mang theo hiệu ứng bí hiểm, các thông điệp tỏa ra sức mê hoặc, khơi nên một tham vọng mãnh liệt cùng sự vững tin cháy bỏng. Cậu khoan khoái đắm mình trong ánh chói chang của cảm giác lạ lẫm tràn đầy sức mạnh ấy. Giọng nói Lim vọng về phía cậu, xuyên qua lớp màn dày đặc, trở nên một âm thanh kém quan trọng, xa vời:

— Tại sao anh nói về các mối liên hệ thân thiết, khi mà anh bỏ mặc tôi trong những ngày qua, sau những gì anh đã nói và đã làm?

Lâm ngồi im, không chú ý nữa. Cậu chìm vào viễn ảnh vừa tìm thấy, đang trở nên sắc nét hơn, sống động hơn. Cho đến khi cậu quay lại, cô gái nhỏ đã ở bên ngoài vỉa hè. Người tài xế chờ sẵn, mở cửa và giúp cô bước lên xe.

Trong bếp, ông ngoại đọc báo cạnh cửa sổ còn bà đang gọt những dây vỏ dài để làm món mứt cam. Lâm ngồi vào bàn với bữa điểm tâm muộn. Cậu nhai như một cái máy, gắng kết thúc càng nhanh càng tốt. Tuy nhiên, cậu vẫn cảm thấy rõ ánh nhìn dò hỏi của bà và ông sau lưng. Rốt cuộc ông ngoại kéo ghế ngồi cạnh Lâm, lên tiếng trước:

— Cô bạn vừa nãy có cho biết, cháu và cô ấy quen nhau trong một lớp học kỹ năng. Cô ấy cũng cho biết mấy ngày vừa qua cháu vắng mặt nên đến thăm hỏi.

Lâm tìm cách đưa ra thông tin gần với sự thật nhất, nhưng không thể là sự thật chính xác như nó đang diễn ra:

— Khi ông bà đi du lịch, cháu đăng ký tham dự một khoá huấn luyện các hoạt động ngoài trời. Tuy nhiên cháu quyết định nghỉ, vì không thích nữa.

— Không thích học, hay vì không thích gặp lại cô bạn ấy? - Trên gương mặt nhiều nếp nhăn của tuổi bảy mươi, đôi mắt vẫn ánh lên sự tò mò trẻ trung.

— Cả hai, cháu nghĩ thế! - Lâm với tay lấy cốc nước cam.

— Ông sẽ không xen vào các lựa chọn của cháu. Nhưng sau một tháng vắng nhà, ông khá ngạc nhiên trước nhiều biến chuyển ở cháu. Nhanh hơn, dứt khoát hơn, gọn gàng hơn. Và quan trọng, ông cảm nhận cháu đang có mục tiêu nào đó để theo đuổi, không thờ ơ như trước. Nếu chỉ nhờ khóa học, ông không tin mọi việc thay đổi nhanh như thế.

— Lim giúp cháu nhiều! - Lâm thừa nhận - Nhưng cháu nghĩ nên dừng ở đây.

— Cháu biết sai lầm đáng tiếc mà tuổi trẻ phạm phải? Đó là việc họ dễ dàng đánh mất các mối quan hệ. Họ tin rằng, sẽ còn nhiều cơ hội để gặp gỡ những người thú vị, kết bạn, thực hiện các kế hoạch hấp dẫn. Tuy nhiên, lúc già đi, điều nuối tiếc lớn nhất chính là những tình bạn mai một, những gương mặt từng thân quen thất lạc trong trí nhớ, chỉ vì một vài thời khắc ta tự biến mình thành kẻ vị kỷ. Trong tình bạn, cũng như trong bất kỳ mối quan hệ nào, khi không toan tính, ta sẽ nhận được sự nâng đỡ rất lớn từ mối quan hệ ấy, vào những lúc ta không hề nghĩ đến, Lâm ạ!

— Cháu sẽ suy nghĩ điều ông vừa nói! - Lâm nói nhanh, không nhìn ông ngoại.

— Thôi được rồi! - Ông đổi hướng câu chuyện, để vui vẻ hơn - Dù sao, cháu cũng gây ấn tượng mạnh đấy. Ông bà không hề nghĩ một anh chàng như cháu lại có một cô bạn đặc biệt đến như thế!

Bà ngoại dừng tay gọt cam, xen vào:

—Ồ, phải nói rằng, cô bé rất ngoan và hưởng sự giáo dục tốt. Bà biết điều đó khi quan sát cô bé có thái độ đúng mực với người lớn tuổi. Tuy nhiên, đôi mắt cô bé rất kỳ lạ. Gợi nên cảm giác đang nhìn nhưng lại theo đuổi một điều gì đó không có mặt ở đây.

Lâm uống hết cốc nước cam và đứng lên:

— Mắt Lim bị hỏng. Cô ấy không nhìn được gì!

Hai người lớn tuổi nhìn nhau. Ông ngoại ngoảnh về Lâm, chăm chú:

— Ông không nghĩ đây là lý do cháu lảng tránh cô bạn ấy.

Chàng trai trẻ tỏ ra thản nhiên hết mức có thể:

— Ngược lại thì đúng hơn, ông ạ. Cô ấy không thực sự cần cháu đâu...

— Ý cháu nói rằng, cô ấy quá đầy đủ, quá giàu có, nên không cần tới tình bạn?

Lâm lắc đầu. Câu chuyện đang xoay chuyển theo hướng kỳ quặc, đến độ mắt cậu nóng lên và tưởng chừng như nước mắt có thể chảy ra:

— Mọi thứ khác hẳn những gì ông bà đang nghĩ!

— Không có một cô gái nào tìm đến một người bạn học vào sáng sớm, nếu cô ấy không dành tình cảm đặc biệt cho cậu ấy. – Bà ngoại nói, trút đường vào cái khay kín vỏ cam – Nên nghĩ ở khía cạnh đó, nếu cháu nhìn nhận cô ấy như một người bình thường.

Có gì đó lạ lùng trong lời của bà. Một cựu giảng viên như bà ngoại không bao giờ đưa ra nhận xét vô cớ. Lâm chậm rãi ngược lên:

— Như một người bình thường. Tức là bà nhận thấy gì đó bất thường ở Lim?

Ngưng hẳn công việc đang làm, chống hai tay lên bàn, bà nhắm mắt, thói quen khi tập trung kiểm tìm từ ngữ để diễn đạt chính xác và súc tích. Rồi bà nhìn thẳng vào Lâm:

— Ngay khi cô bạn gái của cháu bước qua cổng, bà đã nghĩ, từ đâu có mái tóc đẹp đến thế? Làm sao có được một khuôn mặt tuyệt hảo đến thế? Bằng cách nào tạo nên khung xương để có một vóc dáng hoàn chỉnh đến thế? Và trên tất cả, ngay cả khi không phải là một người khiếm khuyết về thị giác, thì cũng rất khó để có thể di chuyển và hành động gần như không phạm phải sai sót nào, như cô gái ấy. Trả lời cho tất cả các nghi vấn, chỉ có một phương án, phi lý nhưng phải tính đến: vị khách của cháu là một sản phẩm không hoàn toàn tự nhiên!

Chiếc cốc thủy tinh suýt tuột khỏi tay Lâm. Nhưng các khớp ngón đã co lại:

— Ý bà nói rằng, qua các dấu hiệu trên, cô ấy là kẻ nguy hiểm cần phải đề phòng?

— Cháu có thể chứng minh ngược lại? – Vẻ mặt bà ngoại đờm vẻ gì đấy rất lạ

Cậu nhú mày:

— Lim đã rất buồn khi cháu vắng mặt. Cô ấy nghĩ rằng cháu đã rời bỏ....

Lâm ngưng lại, và im bật. Vẻ kỳ lạ trên nét mặt bà ngoại, giờ thì cậu đã nhận ra, là biểu hiện trước của một nụ cười ấm áp và hài lòng:

— Một khi đã thừa nhận như vậy, thì hãy trân trọng xúc cảm của cô bạn!

Buổi chiều, Lâm ngồi trong phòng, tai đeo headphones không dây nghe album mới của fun., đồng thời vào một số đường link được gửi đến từ nữ điều phối viên, đọc loạt bài hướng dẫn về việc đi lại, cách sử dụng thiết bị tiện ích mới ở các ga hàng không trên khắp thế giới. Có lẽ người thiết kế chương trình huấn luyện cho Fatal Blow xem sân bay lớn là những ma trận nên mới nghĩ ra học phần này, Lâm lẩm bẩm, cười một mình.

Xem lướt qua các cách di chuyển giữa các nhà ga, Lâm dừng lại lâu hơn ở phần lâu nay cậu rất say mê: Thiết kế xanh. Khuynh hướng này được nhiều kiến trúc sư theo đuổi thực hiện những năm vừa qua. Đưa thiên nhiên và năng lượng sạch vào các công trình lớn, biến kỹ thuật xanh thành một phần quan trọng trong xây dựng hiện đại không chỉ đem lại lợi ích về môi trường, mà còn tạo nên một chuẩn mực mới về vẻ đẹp kiến trúc. Càng về sau này, ở các thiết kế công trình xây dựng, hệ thống ánh sáng, thông gió hay các mái trần thực vật đóng mở tự động càng trở nên tinh xảo. Tính công năng được đẩy cao cho phép hình thành nhiều khoảng không choáng ngợp, đồng thời tạo nên các đoạn chuyển tiếp không gian đầy bất ngờ cho thị giác. Lâm thích thú phóng to các ảnh chụp. Dù cậu quan sát rất kỹ, vẫn khó đoán chính xác các vách ngăn, tấm lấy sáng, hay những cánh cửa có màu xám mờ kia được làm nên từ chất liệu gì...

Chìm trong niềm say mê kiến trúc và những giai điệu hóm hỉnh của fun. Lâm không nhận ra cửa phòng lại vang lên tiếng ông gõ nhẹ. Hồi lâu, có lẽ không muốn chờ thêm, một phong bì được luồn qua khe cửa. Cậu ra nhặt lá thư trên sàn, vội mở cửa, cảm ơn với theo ông ngoại lúc này đã bước xuống quá nửa cầu thang.

Thư của ba mẹ. Dãy tem tuyệt đẹp in hình các chuỗi gene trong không gian ba chiều. Cần thận rọc mép phong bì để không làm hỏng dãy tem bổ sung cho bộ sưu tập, Lâm rút ra tấm bưu thiếp nhỏ bên trong, in cảnh thành phố nơi ba mẹ cậu đang cư trú làm việc. Mặt sau, vài lời văn tắt thông báo Lâm cần chuẩn bị để lên đường đến thành phố ấy, đầu tháng sau.

Chương 15: Cùng Bay

Gửi xong chiếc vali lớn và nhận ba tấm thẻ lên máy bay, Lâm quay lại, nhìn về khu vực người tiễn. Ông bà ngoại vẫn đứng ở chỗ cũ, dõi theo thẳng cháu, lần đầu tiên lên đường đi xa, một mình.

Mấy tuần qua, cậu khá bận rộn. Xin visa. Chuẩn bị hành lý. Nhưng hơn hết là tâm trạng trĩu nặng. Càng đến gần thời khắc rời xa ngôi nhà góc phố, rời xa hai con người lớn tuổi lâu nay vẫn ở cạnh bên, không ngừng nhắc nhở, rầy la và buộc cậu vào những nguyên tắc kỷ luật, Lâm bỗng thấy vây quanh mình rất nhiều câu hỏi giằng co: nếu cậu đi rồi, ai sẽ chăm sóc hồ cá, gieo hạt cho các khay rau mầm và thu dọn cành lá khô trong vườn cho ông? Ai sẽ đẩy xe giúp bà ở siêu thị? Ai sẽ ở giữa kết nối mỗi khi ông bà câu giện không nói chuyện với nhau? Người già thường dễ cô đơn và cảm thấy khó khăn trong vài công việc thực tế cần đến sức khỏe hay sự nhanh nhạy, thế nên ông và bà sẽ xoay sở ra sao khi ngôi nhà vắng đi thẳng cháu duy nhất? Lần đầu tiên, Lâm cảm nhận rõ, mối gắn kết giữa những thành viên trong gia đình quan trọng đến chừng nào.

"Tất cả chúng ta đều phải thay đổi. Đến một lúc nào đó, ai rồi cũng phải rời khỏi nơi chốn cũ. Cho dù đó là nơi ấm êm, bình yên đến mấy, thì chỉ có bước ra ngoài kia, theo đuổi mục đích của chính mình, người ta mới trở thành con người mà họ muốn là. Vắng cháu, ông bà rất buồn và nhớ. Nhưng cũng như cháu, chúng ta cần tập quên. Sẽ ổn thôi. Nào, hãy tươi tỉnh lên, anh bạn trẻ!" Nói với Lâm những điều ấy, ông ngoại đã mỉm cười. Và giờ đây, ở bên kia bức tường kính, ông vẫn giữ nguyên nụ cười như thế. Đôi mắt tinh anh sau gọng kính và mái tóc trắng gật nhẹ, như một cam kết lạnh lẽo rằng, dù cậu có đi đến chân trời nào, ông vẫn dõi theo và ủng hộ luôn luôn. Đứng cạnh bên, trái với thói quen nghiêm khắc lâu nay, bà ngoại vịn một tay vào cánh tay ông, Lâm vẫy chào lần cuối, bà nhẹ nhàng vẫy lại. Chàng trai trẻ bước lên thang cuốn. Hai con người gầy gò vẫn mãi đứng yên, giữa đám đông dày đặc không ngừng di chuyển. Cậu không dám

ngoảnh nhìn nữa. Bởi nếu thấy bà khóc, cậu sẽ vứt bỏ hết mấy tấm boarding pass trên tay, quay trở lại với hai mái tóc bạc lúc này vẫn dỗi theo bóng đứa cháu duy nhất lên cao và khuất hẳn.

Bước qua khu vực làm thủ tục xuất cảnh, Lâm mới lấy lại sự bình thản. Thái độ mạnh mẽ được huấn luyện cũng trở lại, xốc chiếc ba-lô lên vai, cậu xem kỹ tấm thẻ lên máy bay thứ nhất, cổng số 23. Ghế 5A. Gần một tiếng nữa mới đến giờ ra cổng. Nhưng cậu vẫn bước nhanh. Lối đi thẳng tắp lót đá hoa cương in rõ mồn một những bóng người đang lướt qua. Thẳng hoặc, một đoạn băng chuyền dành cho những người muốn tạm ngưng bước. Nhưng Lâm vẫn giữ nhịp bước ngay cả trên các đoạn này. Ánh đèn trắng rực chan hòa khắp nơi, tô đậm ấn tượng về sự dịch chuyển, về các khoảng nối để bước sang một vùng đất khác. Một thế giới mới lạ, rộng mở. Nơi mà cậu sẽ khởi sự các kế hoạch cho tương lai. Chọn một ngành học thực tâm muốn theo đuổi. Tìm kiếm và củng cố những phẩm chất sẽ trở thành cốt lõi của con người mình. Và quan trọng hơn nữa, đáng giá hơn nữa, với riêng Lâm, vào thời điểm này, là cậu đang đi đến một vùng đất khác, an toàn. Nơi cậu sẽ thoát ra khỏi sự kiểm soát của những người áo đen. Dấu vết của cậu sẽ không còn ai có thể lần tới. Ở điểm cuối cùng, Lâm vững tin mình thu xếp hoàn hảo. Cậu đã dặn ông bà ngoại, nếu bất kỳ cuộc điện thoại nào gọi đến hỏi về cậu, đều nói rằng cậu chỉ vắng mặt vài ngày và đừng nói gì thêm: "Vào trường học, cháu mới thông báo cho các bạn để gây bất ngờ. Còn bây giờ, cháu sẽ không đưa thông tin nào cả", Lâm giải thích và ông bà gật đầu đồng ý. Ngay với Lim, cậu cũng không đá động việc rời bỏ chương trình huấn luyện. Fatal Blow sẽ chọn lại một người khác, đặt vào chỗ trống, như cách họ đã đặt cậu vào vị trí của những thành viên trước đó bỏ cuộc. Cô ấy sẽ lại có những mối bận tâm khác. Rồi cô ấy sẽ lãng quên cậu. "Mình sẽ nhớ cô gái lạ lùng ấy thêm một thời gian, nhưng rồi mình sẽ vượt qua. Bởi mình đang mạnh mẽ và thực tế lên...", Lâm tự nhủ. Bất giác, cậu nhìn sang mảng tường kính không lồ với mục đích mở rộng không gian. Trong sự phản chiếu chính xác và sáng rõ, cậu không chỉ trông thấy chính mình, mà còn một gương mặt quen thuộc đang chăm chú tiến về phía trước.

Đôi mắt được bảo vệ sau lớp kính trong suốt, ngả sắc xanh. Loại kính chuyên dụng đặc biệt của người nhảy dù.

Đó là cuộc gặp không mong đợi nhất.

"Cô ấy đến đây, vì cô ấy biết mình đang ở đây!" Ý nghĩ lướt qua, tê dại. Lâm rơi vào cảm giác chóng mặt dữ dội. Phản xạ đầu tiên thôi thúc là tìm đường thoát, chạy khỏi tầm bao quát của kẻ theo dõi. Nhưng cũng nhanh như thế, Lâm bỗng nhận ra Lim không có biểu hiện nào nhận ra cậu, người đang bước gần như song song. Cậu quay hẳn qua nhìn Lim trực tiếp. Cô ấy không dùng dụng cụ dò đường. Vẫn là cách định hướng và tránh chướng ngại vật bằng các kỹ năng lắng nghe và cảm nhận không gian, như cô đã từng chia sẻ với Lâm. Chiếc túi tote khoác vai. Áo khoác dày vắt trên cánh tay. Trong tay cô, kẹp giữa quyển hộ chiếu, các tấm thẻ boarding pass cho thấy cô cũng là một hành khách chuẩn bị đáp chuyến bay.

Màu giấy trắng kem và đường viền sọc xanh - tím - đỏ của các thẻ giống hệt với các thẻ của Lâm.

Hôm nay, hãng máy bay này chỉ có một chuyến khởi hành từ Việt Nam. Không nghi ngờ gì nữa, cô ấy sẽ lên cùng máy bay với cậu.

Theo bảng chỉ dẫn, cổng số 23 tận cuối sảnh lớn. Cả hai đi lướt qua dãy cửa hàng miễn thuế. Các quầy cà phê. Những cửa hàng bán đồ lưu niệm. Trên lối chính dành cho người đi bộ, cả hai bước đều đều, cùng một tốc độ. Có một lúc, trong phản chiếu tình cờ của một ô kính phía trước, Lâm thốt tim nhận ra một chiếc xe chở nhóm hành khách lớn tuổi đang lừ lừ tiến đến sau lưng. Cậu toan lao đến, nắm tay cô gái nhỏ, kéo vội qua bên. Nhưng, thật kỳ lạ, cô ấy đã tự động lánh qua, tránh chiếc xe chậm rãi, như thể không những cô ấy nhìn rõ phía trước, mà có cả đôi mắt đằng sau.

Ô đèn xanh trên cổng 23 bật sáng. Lâm phân vân nhìn người cạnh bên. Cô gái không thay đổi tốc độ. Các cuộc gọi cuối cho những chuyến bay khác không ngừng phát trên loa, tạo nên một mạng lưới âm thanh chằng chịt, nhiễu loạn, không có ích gì cho một người định hướng bằng thính

giác. Có lẽ cô không thể nhận biết cổng dừng, Lâm nghĩ, ngờ vực lẫn một chút gì gần như xót thương. Tuy nhiên, một lần nữa cậu lằm. Khi tiến đến gần sát cổng ra máy bay, Lim đột ngột rẽ ngoặt, đặt chiếc túi nhỏ dưới sàn và ngồi xuống hàng ghế đầu tiên, cạnh bên quầy soát vé. Năm phút trôi qua, cô vẫn ngồi im như thế, hướng nhìn thẳng, điềm tĩnh. Không nghe ngóng hay bồn chồn. Không có dấu hiệu chờ đợi bất kỳ ai.

Lâm cho phép mình thở ra nhẹ nhõm đôi chút.

Cậu chọn chỗ ngồi cách ba hàng ghế sau Lim. Có lẽ cậu đã để cho sự hoang mang và nỗi sợ hãi khống chế các giây phút vừa qua. Tại sao không nghĩ rằng đây chỉ là một trùng hợp ngẫu nhiên, điều vẫn có thể xảy ra trong các phương tiện di chuyển hay không gian công cộng. Rất có thể, Lim và cậu chỉ đến cùng sân bay kế tiếp. Sau khi transit, mỗi người sẽ chuyển tiếp sang một lộ trình khác. Thế giới này quá rộng lớn. Quá nhiều điểm đến. Nếu cậu không muốn Lim nhận ra sự hiện diện của mình, chắc chắn cô ấy sẽ không nhận ra.

Lâm mở iPad, kết nối wi-fi sân bay, kiểm tra e-mail. Không có yêu cầu nào từ C/E như mọi ngày. Chưa bao giờ nữ điều phối viên sao lãng công việc. Giá chị ta giữ nguyên nếp như các ngày trước đây, cậu đã thấy dễ chịu. Có gì nguy hiểm ở thay đổi này? Sự chậm muộn, hay chị ta đã đoán biết việc cậu rời đi? Dù sao, chỉ cần máy bay cất cánh, các lo âu kiểu này sẽ không quan trọng gì nữa. Lâm dựa hẳn vào lưng ghế.

Chung quanh, các hành khách đáp cùng chuyến bay đều chìm trong thế giới riêng của họ. Đối diện cậu, anh chàng có dáng vẻ của một sinh viên nghệ thuật chân xỏ đôi giày da lộn màu cam tươi, ôm trong tay con sư tử bông lớn, cũng là ba lô đựng đồ đạc, gục mặt thiu ngủ. Hai vị thương nhân đọc tin tức trên smartphone, thỉnh thoảng quay sang trao đổi với nhau về sự trời sạt giá cả. Ngay cạnh bên, một đôi vợ chồng trẻ tay trong tay, không nói gì, nhưng nụ cười hạnh phúc mơ hồ làm gương mặt họ thật giống nhau. Cách vài chiếc ghế, một cô gái mặc đồ đi biển, gương mặt nhợt nhạt như quên trang điểm, không hề bận tâm sự tò mò của kẻ khác, chốc chốc lại rút khăn giấy chậm lên đôi mắt đỏ mọng...

Cuộc sống thật kỳ lạ. Hàng triệu triệu cá nhân đang sống và di chuyển từ nơi này sang nơi khác. Trong cùng thời khắc, diễn ra hàng triệu xúc cảm, hàng triệu trạng thái khác biệt. Nhưng, tất cả vẫn phải thu xếp để tồn tại cạnh bên nhau, vừa giao tiếp kết nối, vừa duy trì thế giới riêng biệt của mỗi người. Cậu cũng là một trong số đó. Nếu có khác chẳng, là cậu đang bắt đầu. Cậu phải quan sát, suy nghĩ, phán đoán, chọn lựa để thấu hiểu và tương thích với thế giới ấy, đồng thời cũng phải tìm được con người mà cậu muốn là. Một thử thách bí hiểm, nhưng không phải không thể làm được.

Hộp thư khá đầy. Trong gần hai tháng qua, ngày nào nó cũng nhận một đến hai mail từ người của Fatal Blow. Lâm xoá một loạt thư đã mở. Chợt, một cú trượt tay vô tình khiến mục lưu trữ mở ra. Một mail được dán vào khá lâu. Cậu đã tạo nên nó, từ tầng hầm nhà Thái, với hàng chục đoạn clip đính kèm. Cậu đã bị cướp mất ba lô trên xe buýt, nhưng các clip hình bỏ lại vẫn nguyên vẹn. Quá bận rộn, quá nhiều sự kiện cuốn đi, cậu bỗng quên kế hoạch cần phải xem chúng, Nhưng, giờ thì đã đến lúc.

Lâm lần lượt tải xuống từng clip. Có ba clip cậu đã xem qua là The Mask, Blank Notebook và Old Tree. Vậy nên cậu lúc này, cậu sẽ bắt đầu với The Bug.

Khung hình rung nhòe sắc nét ngay sau mười giây đầu tiên. Máy quay đặt góc chỉ từ ngực Thái trở xuống, trung tâm là mặt bàn và đôi tay cậu ấy. Tất cả những gì Lâm từng chứng nghiệm với những con bọ xanh trên của sổ đang được tái hiện trên màn ảnh. Khác chẳng, thái độ của cậu bạn thân là hoàn toàn chủ động. Cậu ấy đặt một con côn trùng trên tấm bìa trắng, đối chiếu với một tiêu bản được bắt trong chuyến đi rừng. Hai con vật giống hệt nhau, ít nhất là vẻ ngoài và sắc xanh turquoise. Sử dụng bộ dụng cụ tinh xảo của người sưu tập côn trùng, Thái ghim ngửa con vật "còn sống" lên mảnh bìa bằng những chiếc đinh nhỏ. Con dao mảnh bắt đầu cắt lớp màng cứng nổi giữa cổ và phần thân, xoay dọc, rách xuống. Thứ chất lỏng trắng đục được thấm hút bằng loại giấy vụn dùng để thấm dầu ăn thừa trong bếp. Máy sấy tóc bật lên. Đúng như những gì Lâm từng thấy, trong chớp mắt, phần giáp xác của con bọ cánh cứng biến thành lớp bụi xanh mờ. Cậu chợt hiểu, thứ chất lỏng bên trong cổ máy mang hình con bọ chính là một loại

nhiên liệu sinh học, duy trì hoạt động cho cỗ máy. Các chi tiết, bộ phận còn lại cũng làm bằng nguyên liệu tự hủy.

Vậy là Thái đã phát hiện ra cỗ máy sinh học này từ khá lâu. Điều đó đồng nghĩa cậu ấy còn biết các bí mật khác. Khi tham gia Fatal Blow, Thái hiểu rõ góc ngách, thủ đoạn của những kẻ thiết kế trò chơi. Vì rất thông minh, cậu ấy đã phá vỡ luật lệ mà nhóm áo đen đặt ra, từ vị trí của người bị điều khiển trở thành đối tượng bị tiêu diệt của những kẻ điều khiển. Vậy nên cậu ấy đã phải trốn khỏi tầm mắt của những kẻ săn lùng. Có vài lúc, khi cần, cậu ấy mới đánh liều xuất hiện trước mắt người quen biết. Chẳng hạn như cuộc chạm mặt với Chương.

Các suy đoán cuồn xoáy trong đầu Lâm. Bỗng, gương mặt bạn thân chầm chậm hạ xuống, ngang với máy quay, chiếm gần trọn màn hình. Cậu ấy không hé môi nói một câu nào. Tuy nhiên, đôi mắt sắc lạnh của cậu ấy nhìn xoáy người đang xem dip, như hét lên rằng: Hãy chạy đi!

Lâm tiếp tục kiểm tra các file đã tải xuống. Theo thông số thời gian, có ba clip được quay trong hai ngày liên tiếp, The Warm Fuzzies, Paranoid và The Lyke. Khá ngắn, chỉ khoảng hơn năm phút mỗi clip. Cậu mở chúng, lần lượt.

Âm thanh lục đục, rõ mồn một trong The Warm Fuzzies. Tầng hầm nhà Thái. Cậu bạn ghi hình quá trình thực hiện, tạo nên một món gì đó. Các nhóm vật liệu được tháo dỡ từ thùng carton. Mấy bó sợi óng chuốt đen và nâu, có vẻ như mấy món tóc giả. Các hộp nhựa đựng thứ chất dẻo nâu hồng. Một tá các ống tube giống như thuốc đánh răng. Thứ sau cùng lấy ra từ hộp có hình đầu người, giống như mannequin, với các chi tiết gương mặt bị xóa mờ. Thái làm gì với những món đồ kỳ quặc này?

Suốt đoạn clip thứ hai, Paranoid, nhân vật trong clip quay lưng với camera. Thái tập trung làm một thứ gì đấy. Khi cậu ấy quay lại, trên đầu của mannequin hiện lên đám tóc bù xù, đang được cắt tỉa dang dở. Tay cậu ấy cầm chiếc kéo, bật tanh tách, như một người thợ tóc lành nghề. Đoạn clip dừng lại đột ngột ở đây.

Nhưng The Lyke - clip cuối cùng trong bộ ba đã giải thích các câu hỏi của Lâm. Thùng giấy và các vật dụng bề bộn biến mất. Thái cũng biến khỏi

khung hình. Thay vào đó, ba của cậu ấy đang ở trong tầng hầm, ngồi trước máy tính, đang thao tác rất nhanh trên bàn phím. Lâm khựng lại. Có gì đó kỳ dị với hình ảnh đang diễn ra. Cậu phóng to khung hình. Bàn tay đang gõ liên tục bàn phím rất quen thuộc. Lâm choáng váng. Tay của Thái. Chính xác là như vậy. Các ngón dài trẻ trung, trắng trẻo, mảnh khảnh nhưng ngầm chứa sức mạnh và độ tinh nhạy.

Người trong khung hình chậm rãi quay đầu từ trái sang phải, rồi từ phải sang trái. Khuôn mặt đăm chiêu và nghiêm lạnh của ông ta hoàn toàn tương phản với đôi bàn tay lộ ra dưới lớp vải áo chemise ca-rô dành cho giới trẻ.

Đã có thể lý giải, cảm giác ngờ ngợ đến từ đâu.

Cậu đang nhìn Thái, trong lớp hóa trang. Cậu bạn thân đã tạo nên một chiếc mặt nạ, tự biến mình thành người cha, giống hệt. Những thứ trong thùng carton khi này không gì khác ngoài Silicon, keo dán, các tube màu. Những nguyên liệu đặc dụng, chỉ phổ biến trong kỹ thuật hoá trang điện ảnh.

Paranoid... Thái đã cho rằng việc chế tác nên một chiếc mặt nạ sao chép diện mạo người khác là sự hoang tưởng.

The Lyke... Rõ ràng, cách đặt tên này không liên quan đến trò chơi chữ gắn với từ Like. Khi hóa thân vào người khác, cậu ấy không hề thấy thích thú. Ngược lại, cậu ấy đã nghĩ rằng mình giống như một thi hài.

Lâm dựa hẳn vào lưng ghế cứng lạnh. Nhắm mắt. Thật ngây thơ khi nghĩ rằng Thái trốn đến một nơi xa xôi mù mịt. Cậu ấy vẫn ở trong ngôi nhà lớn, vẫn di chuyển đến các không gian quen thuộc, dễ dàng gặp gỡ, trò chuyện với bạn bè. Chỉ cần khoác lên lớp áo khoác, trùm vào bộ mặt khác. Lâm nhớ lại thói quen vẽ những gương mặt trên bất kỳ khoảng giấy trống nào của tên bạn, trò chơi nặn những đầu tượng nhỏ bằng đất sét, thú vui tìm đọc các bài viết về môn giải phẫu cơ thể, mặc dù tên bạn chưa bao giờ có ý định theo học y khoa hay mỹ thuật. Tất cả đều liên quan đến biệt tài hóa trang này. Đột ngột, một ý nghĩ bay vụt qua: Nếu có thể tạo nên một lớp mặt nạ chuẩn xác đến vậy với hình mẫu chính là cha mình, chắc chắn Thái còn có thể hóa thân thành các nhân vật khác, bất kỳ ai mà cậu ấy muốn.

Nhưng, đó là ai?

Tiếng gọi trên loa thông báo chuyến bay của Lâm vọng đến. Những hành khách ngồi gần cậu từ nhiều phút trước đã xếp hàng chuẩn bị ra đường dẫn. Cậu tắt máy, thu dọn ba-lô, đứng vào vị trí cuối cùng của hàng người. Cô gái khiếm thị hẳn đã vào máy bay từ mấy phút trước. Cậu nhích từng bước chậm chậm. Khi nữ nhân viên thu thẻ lên máy bay và trả lại cậu cuốn vé, cô ta bỗng nói nhẹ nhàng: Bạn là người cuối cùng. Chúc bạn lên đường may mắn!" Cậu gật nhẹ, cảm ơn. Bước dọc theo đoạn đường ống đầy hơi lạnh, trong đầu cậu vẫn vang lên hai từ may mắn. Điều gì là thực sự cần thiết cho một kẻ hoang mang, trống rỗng và nhiều ngờ vực? Sự tình tảo, nỗ lực hết sức từng phút từng giây, hay chỉ đơn thuần là chút may mắn?

Dãy ghế số 5 nằm ở đoạn đầu máy bay. Lâm không ngừng đưa mắt nhìn quanh xem có Lim đâu đây hay không. Nếu cô ấy đi vé hạng nhất, thì đã không ngồi ở phòng chờ như hạng khách phổ thông, cậu nghĩ. Ngay hàng ghế số 5, anh tiếp viên da đen cao lớn có lẽ chỉ chờ Lâm để chuyển giúp món hành lý lên khoang sau cùng còn để mở. Cậu đưa ba-lô cho anh ta, cảm ơn và nhận lại nụ cười sáng lóa chuyên nghiệp. Ghế của cậu ở trong cùng, cạnh cửa sổ. Ngồi cạnh cậu, ghế 5B, một người mặc áo khoác đen, đội mũ bóng chày như đang ngủ. Khi cậu ngồi vào ghế của mình và cài dây an toàn, chiếc mũ đen ấy mới ngẩng lên, nói khẽ: "Tôi hy vọng anh vui khi có bạn đồng hành!"

Lâm sững sờ. Cậu đang ngồi cạnh Lim. Nhưng điều làm cậu choáng váng hơn hết, là cô ấy biết rõ, cậu cũng đi chuyến máy bay này. Dù cậu lảng tránh, thì rốt cuộc, họ vẫn đang ngồi cạnh bên nhau.

Không có sự tình cờ ở đây.

Tất cả đều đã được định sẵn. Một cuộc sắp đặt, chính xác ở từng chi tiết nhỏ.

Vì cậu vẫn im lặng, nên người đồng hành tiếp tục nói, với nỗ lực làm mềm cảm giác căng thẳng giữa họ:

— - Anh không thoải mái vì lần đầu tiên đi xa?

— - Tôi thích đi xa. Nhưng tôi không thích ý nghĩ ông bà tôi từ đây thiếu vắng sự trợ giúp của tôi! - Việc thừa nhận khiến cậu thấy dễ chịu đôi chút - Còn Lim thì sao?

— -Từ nhỏ, cùng với Mr. Q, tôi thường xuyên di chuyển từ nơi này đến nơi khác. Sống một vài năm rồi đi. Có lẽ, tôi không có cảm giác gắn bó với một nơi chốn cố định. Ngoài ra, khi không thể nhìn thế giới chung quanh, tôi cũng ít bị chi phối hơn bởi hình ảnh gắn bó.

— -Không gắn bó với nơi chốn, và cũng không gắn bó với người khác?

Cô gái nhỏ tháo chiếc mũ lưỡi trai khỏi mái tóc tuyệt đẹp, hơi nghiêng đầu về ô sáng cửa sổ, không trả lời câu hỏi của Lâm.

— - Tôi nghĩ Lim rất thành thạo các sân bay - Cậu nói tiếp - Lim đi qua mọi nơi, không vấp vấp gì cả.

— - Anh đã thấy tôi lúc này, khi ở sân bay? - Cô quay hẳn sang cậu - Sao anh không đến và nói chuyện?

— - Tôi không nghĩ Lim cần sự giúp đỡ của tôi. Tôi cũng không nghĩ Lim sẽ bay một mình...

— - Thiết bị cảm ứng giúp định vị và nhắc nhở chướng ngại khá hữu hiệu trong việc di chuyển. Nhưng tôi vẫn vững tin hơn khi có ai đi cùng. Thực sự, khi Fatal Blow thông báo chuyển bay và cho biết tôi sẽ đi cùng anh, tôi đã rất vui. Vài phút trước, tôi đã lo lắng nghĩ rằng anh sẽ không đến, hoặc vì lý do nào đó đến muộn, bị lỡ chuyển bay.

Không nghi ngờ gì nữa, cô gái này sẽ đi cùng Lâm, đến ga hàng không cuối cùng.

Chiếc túi tote đồ nghiêng. Quyển hộ chiếu của Lim rơi xuống. Chàng trai trò cúi nhặt. Trong cái nhìn lướt qua, cậu nhận ra ngày sinh của người đồng hành giống hệt ngày sinh của mình. Trùng hợp kỳ lạ. Dù vậy, cậu không đưa ra nhận xét gì.

Máy bay bắt đầu chạy ra đường băng. Màn hình trước mặt, hướng dẫn các thao tác thoát hiểm đang diễn ra. Minh họa từng hành động là một hình người 3D, Lựa chọn này giúp từng chỉ dẫn hiện ra chính xác, đồng thời khiến cảm giác sợ hãi khi hiện diện bên trong cỗ động cơ cách xa mặt đất

hàng ngàn mét được xoa dịu. Nhưng, với riêng Lâm, hình ảnh mannequin lại nhắc nhớ về Thái, về các hiện diện mơ hồ khác, lai tạo giữa con người thuần túy và những sản phẩm mô phỏng được tạo nên bởi chính con người.

Máy bay cát cánh. Độ cao tăng dần. Anh tiếp viên vui tính đến phát cho hành khách khăn ấm, túi giấy đựng vài món nhắm nháp và tai nghe. Mọi người bấm màn hình, sử dụng chương trình giải trí cá nhân trên chuyến bay.

Lim mở gói nhựa lấy ra bộ earphones, nhưng không gắn vào chỗ cắm. Lâm chột hiệu. Cậu đề nghị giúp, tìm cho cô một album dễ chịu của Sehiunann. Cậu nghe thử, điều chỉnh mức âm lượng vừa đủ. Khi gắn tai nghe cho Lim những ngón tay vụng về chạm vào gương mặt như đầu tượng sứ. Làn da trơn nhẵn trên má cô ửng lên. Lâm bối rối rút tay lại. Cô gái nhỏ ngả đầu vào thành ghế. Cậu cũng chọn nghe album giống như Lim. Bên ngoài cửa sổ, ánh nắng rực rỡ. Các cụm mây trắng nhẹ xấp trôi lướt qua. Bất chợt, Lâm nhận ra, đây là thời khắc mà ngay cả trong mơ cậu cũng không thể nghĩ đến. Tại sao cứ mãi vướng bận trong sự nghi ngờ và tìm cách lảng tránh cảm xúc thật sự. Họ cùng bỗng bênh trong cảm giác thư thái, nhẹ nhõm, thoát ra khỏi nỗi lo sợ đeo bám.

Nhiệt độ trong máy bay khá lạnh. Vài lần chàng trai trẻ rùng mình. Cho đến một lúc, cảm giác ấm áp lan tỏa, bắt đầu từ bàn tay. Lâm mở hé mắt. Lim vẫn chăm chú nghe nhạc. Nhưng bàn tay cô đã đặt lên tay cậu. Những ngón tay chậm rãi đan vào nhau. Trong một kết nối không lời.

Chương 16: Hành Khách Cuối Cùng

Ba tiếng hai mươi lăm phút là thời gian transit chờ chuyển bay kế tiếp. Lim nhắc bạn đồng hành chỉnh đồng hồ lần thứ nhất. Chênh hai tiếng so với thời gian ở nhà. Sau khi trình hộ chiếu và kiểm tra hành lý xách tay tại cổng vào sân bay sở tại, các hành khách tản đi mua sắm ở các cửa hàng miễn thuế, hoặc tìm chỗ ngồi riêng.

Hai người bạn rẽ phải, khu vực sảnh chờ. Lâm chọn một góc yên tĩnh, mặt sau quầy cà phê take away và bức tường kính nhìn ra đường băng. Ghé vào quầy cà phê, cậu mua chai nước tinh khiết cho cô gái nhỏ và một cốc cà phê cho mình. Khi quay ra, cô bạn nằm thẳng trên băng ghế, vẫn đeo kính, vẫn mặc áo khoác dày, gói đầu trên ba-lô của cậu, gương mặt nhợt nhạt. Lâm khựng lại. Từ trước đến giờ, cậu quen nhìn nhận Lim trong hình ảnh nghiêm lạnh, dè dặt, luôn làm chủ tình thế. Nhưng lúc này đây, cô ấy bỗng hé lộ cho cậu thấy một góc khác, nằm ngoài kiểm soát, yếu mệt và cần che chở. Nghe tiếng Lâm, cô ngồi bật dậy, lẩm bẩm xin lỗi. Nhận chai nước, nhưng cô không uống. Cũng như suốt mấy tiếng ngồi trên máy bay vừa qua, cô từ chối đụng vào bất kỳ món ăn nào. "Nếu dùng mấy thứ này, tôi sẽ mệt thêm!", cô giải thích. Lim cho biết không say tàu xe. Chỉ là cơ thể cảm thấy không cần thiết gì cả. Lâm lo lắng, nhưng không biết cần làm gì. Vậy nên cậu đề nghị cô cứ tiếp tục nằm nghỉ. Cậu sẽ đánh thức khi đến giờ của chuyến bay kế tiếp. Cô gái nhỏ gật đầu, mỉm cười, nhắm mắt, và có lẽ chìm ngay vào giấc ngủ sâu.

Lâm liếc nhìn chiếc túi tote và cái ba-lô chặn giữa cậu và khuôn đầu nhỏ nhắn. Nếu cô ấy gói đầu lên chân cậu, như vài cặp đôi cũng đang chờ chuyến bay đằng kia, thì sẽ thế nào nhỉ? Cậu lắc đầu, vội xóa ngay ý nghĩ hơi kém đàng hoàng. Cậu mở iPad. Sân bay ở đây không cho kết nối wi-fi. Phần lớn tự dùng điện thoại cá nhân. Trường hợp hãn hữu, nếu không đăng ký dịch vụ điện thoại viễn liên, có sẵn các máy tính công cộng đặt rải rác đây đó. Định chơi vài trò game cài sẵn trong máy cho qua thời gian, nhưng

cậu chợt nhận ra, còn sót lại một clip chép từ tầng hầm nhà Thái, vẫn chưa mở xem. Dung lượng file lớn hơn tất cả các clip cậu lấy được. Thời điểm quay trước sinh nhật cậu một ngày. Cũng là ngày cậu bạn thân tham gia chuyến du khảo rừng nguyên sinh. Tên clip khá buồn cười, The Body.

Ống kính đang di chuyển nhanh.

Tốc độ của người chạy.

Những chiếc lá sẫm xanh loang loáng choán kín màn hình. Người cầm máy chắc chắn đang đánh vật với đám bụi rậm chằng chịt. Đột nhiên, con đường mòn quang đãng hiện ra. Hai bên đường, những thân cổ thụ thẳng tắp, cao vút. Trong luồng nắng chói chang chiếu xuyên qua các khoảng lá vốn dĩ nhiều tầng dày đặc của rừng nguyên sinh, loáng thoáng hiện ra một bóng người đang chạy rất nhanh. Những vụn lá mục bay tung. Hai cánh tay đánh điên cuồng. Cơ thể đổ về phía trước, gần như trần trụi, chỉ mặc chiếc quần bơi màu xanh biển. Mái tóc ấy. Dáng vóc linh hoạt dẻo dai ấy. Sự chuyển động ngay cả trong tình huống nguy cấp cuồng loạn vẫn toát lên vẻ giễu cợt và kiêu hãnh ấy...

Rõ ràng, người cầm camera có tốc độ rất khá, ngang ngửa một vận động viên chuyên nghiệp. Thoáng chốc, người này đã gần đuổi kịp, chỉ còn cách người chạy phía trước mười bước chân. Khoảng cách thu hẹp dần. Đột nhiên, các thân cây hai bên dải đường mòn biến mất. Dải đường cũng biến mất. Bởi cắt ngang nó, là một vực thẳm.

Hình ảnh bỗng xoay tròn, chao đảo. Camera đã rơi xuống.

Tiếng thở mạnh, hỗn hển.

Các âm thanh của sự giằng co, xô đẩy dữ dội.

Trong ba mươi giây tiếp đó, hiện trên màn hình nền trời xanh lơ, trong suốt, như khung nền của một thế giới khác.

Chỉ vọng đến chuỗi tiếng động dồn dập của một trận giao đấu. Rõ mồn mồn một bởi ở quá gần. Vài tiếng hộc lên đau đớn. Xen vào mấy tiếng cười mỉa mai và những lời lầm bầm không thể phân định rõ.

Đột nhiên, tất cả im bật.

Chiếc máy quay được nhặt lên.

Trên bờ vực lờm chờm, hai cánh tay tái mét đang bám chặt vào mấy túm cỏ dại thừa thốt, gắng sức nhích tới dần dần.

Lâm chợt hiểu, cuộc rượt đuổi chỉ là một mưu mẹo, do người mặc quần bơi xanh bày ra, để dẫn kẻ say mồi đến bờ vực này.

Kẻ treo mình trên miệng vực căm lạng, thở dốc lên, không rên rỉ, không van xin.

Giờ thì đến lượt người mặc quần bơi xanh cầm camera. Cậu ấy tiến đến rất gần miệng vực. Chắc chắn chỉ cần cúi xuống, nắm lấy một trong hai cánh tay ấy, kéo lên, tình thế nghẹt thở sẽ chấm dứt. Nhưng rõ ràng, chuyện đó không có trong ý nghĩ của quần bơi xanh. Việc quay clip quan trọng hơn nhiều. Góc máy vẫn giữ nguyên, ghi lại từng tích tắc bầu vú tranh đoạt lại sự sống.

Ngay sau túm cỏ, một đoạn rễ cây trồi lên tình cờ. Những ngón tay của bàn tay trái đã tóm được đoạn rễ sần nhám, bầu chặt lấy. Đỉnh đầu cắt tóc dính hiện ngang bờ vực. Cơ thể lơ lửng bên dưới sắp nhào lên được, cảm giác nghẹt thở nguôi dịu.

Đúng lúc ấy, người cầm camera bước tới.

Trước khi người xem kịp kịp hiểu, bàn chân của anh ta đã đạp mạnh xuống. Những ngón tay đang bám chắc đoạn rễ cây tức khắc bung ra. Bên kia, các nhánh cỏ khô cũng đứt phụt.

Vọng lên tiếng thét kinh hoàng.

Người cầm máy tiến đến sát bờ vực. Ông kính lụng sục, tìm kiếm rồi dừng lại tại mỏm đá nhẵn, ở khoảng cách xa vời nhìn xuống từ trên cao, gương mặt lẫn thân hình của kẻ bất hạnh lúc này úp sấp.

Một con bọ cánh cứng bay vụt qua ống kính, trước khi đoạn clip hết hẳn.

Body. Cơ thể. Nhưng cũng là xác người.

Lâm ngồi im, ôm đầu bằng cả hai tay, choáng váng.

Vẫn đọng lại trong mắt cậu, đây ám ảnh, là hình ảnh đôi chân của kẻ nằm dưới vực, bẻ về hai hướng kỳ dị, trong đôi giày chạy màu đỏ với những chiếc đinh cao su đặc biệt. Cậu đã từng thấy chúng, trong đêm tham

gia chung kết Fatal Blow. Người mang đôi giày chường mắt đó từng ở trong đội Wild Animals, anh bạn Gấu Trắng.

Tình tiết các sự kiện tái hiện, chông chéo. Lâm lùì lại thời điểm đêm tiệc chia tay của lớp. Thái đã sắp xếp để mọi người, trong đó có ba cậu ấy và Lâm, nghĩ rằng ngay sáng hôm sau Thái sẽ đi rừng cho chuyến du khảo. Nhưng thực tế việc ấy diễn ra sau đó một ngày. Người mặc quần bơi xanh có phải là Thái hay không? Tại sao lại có cuộc rượt đuổi kinh hoàng này? Nếu người mặc quần bơi xanh đúng là Thái, vì lẽ gì cậu ấy thực hiện hành động tàn bạo đến thế với một người không còn khả năng chống cự?

Cốc cà phê uống cạn không giúp ích gì nhiều. Đầu óc vẫn mù mịt, không thể tìm ra điểm mấu chốt. Lâm đóng iPad. Mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt dù nhiệt độ sân bay khá thấp. Cậu đứng dậy, tìm một W.C gần đây.

Nhà vệ sinh này hơi khuất nên ít người sử dụng. Một người lau chùi sàn nước vội vã quay lưng bỏ đi ngay khi Lâm mở cửa bước ra. Vòi cảm ứng tuôn luồng nước rất mạnh trong lavabo rửa tay. Vốc nước lên mặt cho tỉnh táo, cậu nhìn qua hình ảnh của mình trong gương. Ngực áo chemise bắn vài đốm ướt khó chịu. Có lẽ nên cởi chemise. Trong khi chờ nó khô, chỉ cần mặc áo pull và cái jacket chó khoang cũng ổn. Cậu thay áo khá nhanh. Chợt, cậu cảm thấy trong kính, ai đó đang nhìn mình. Tắm kính đối diện, một người đứng xoay lưng. Đôi mắt kỳ lạ với tròng đen khá to, gần như không có đường viền bởi lông mi rậm rạp đang dõi theo các cử động của cậu phản chiếu trong gương, chăm chú. Bắt gặp đôi mắt Lâm, anh ta cúi xuống, như đang rửa tay. Trông khá quen. Mất vài giây, cậu mới nhận ra, đây chính là người cùng chuyến bay. Anh sinh viên nghệ thuật ban nãy ôm con sư tử bông. Lúc này chiếc ba-lô ấy đặt bên dưới dãy bàn đá cẩm thạch trắng. Nét mặt, phong thái con người đó có gì rất kỳ lạ. Các nét đều hài hoà thuận mắt, nhưng khi xếp cạnh nhau, chúng tạo nên một tổng thể cứng nhắc, lạnh lẽo.

Hãy tập trung! Hết sức tập trung để nhìn thấy và nhận biết những thứ không ai nhìn thấy! Lời nhắc nhở của C/E như thì thào đầu đầu.

Lâm bước đến sử dụng máy sấy khô tay. Cậu còn muốn sấy khô chiếc chemise. Tuy nhiên, trực giác mách bảo, có gì đó rờn rợn ở kẻ vừa lén quan sát mình. Lâm gấp chiếc chemise, quay lưng, hấp tấp bước ra khỏi nhà vệ sinh.

Bức tường chắn giữa cửa vào và bên trong WC vừa ngăn cách hai khu vực nam - nữ, vừa tạo nên lối đi khá dài, gấp khúc. Lâm còn chưa rẽ ngoặt, người mang giày da cam đã ngay phía sau.

Cậu quay ngoắt lại. Điều này không nằm trong dự liệu của kẻ bám đuôi. Bàn tay đang cho tay vào phía dưới cái bơm xù lên của con sư tử vội bỏ ra, như không có gì. Nhưng Lâm đã kịp nhìn thấy một phần vật thể kim loại bên trong cái ba-lô. Khẩu súng. Nhanh như chớp, Lâm co giò chạy vội. Người mang giày cam đuổi theo. Một nhóm khách nữ người Nhật đang kéo vào WC vô tình tạo thành một rào cản giữa cậu và kẻ đeo bám. Cậu lao ra tới cửa. Bên ngoài bỗng trở nên đông đúc bởi một đoàn khách vừa tiến vào từ cổng kiểm tra. Thêm một vài nhân viên an ninh sân bay mặc đồng phục cũng đang hiện diện đây đó. Lâm len vào nhóm người trẻ sần sần cậu, vừa đi vừa cởi chiếc áo khoác ngoài. Quầy cà phê ngay phía trước. Cậu rẽ ngoặt vào. Có lẽ trực giác mách bảo, Lâm đã thức dậy, vai đeo túi và tay cầm quai ba-lô của Lâm, trong tư thế sẵn sàng rời đi.

Không thể chạy bởi sẽ gây chú ý cho chung quanh, họ rảo bước rất nhanh. Lâm cất tạm cái áo khoác chớ khoang vào túi tote của Lim, nắm chặt tay cô. Dù chuyện gì xảy ra chẳng nữa, không đời nào cậu bỏ lại cô giữa sân bay rộng lớn này. Lim không hỏi gì. Cô hiểu rõ nguy hiểm đang kề cận. Cũng như Lâm, cô nắm rõ nguyên tắc phải trà trộn vào các đám đông để cắt đứt kẻ đeo bám. Vì vậy, với khả năng thính giác và phân tích không gian tuyệt vời, chính cô, chứ không phải Lâm, mới là người dẫn dắt cả hai theo các lộ trình zic-zac, xuyên qua các cụm cửa hàng thời trang, bánh kẹo, mỹ phẩm, đồ chơi miễn thuế lúc này đây ngập hành khách vào ra.

Lim đột ngột dừng lại. Lâm nhận ra mình đang đứng bên trong quầy hàng thời trang của một thương hiệu nổi tiếng dành cho giới trẻ. Vài nhóm

khách đang lựa chọn áo khoác nhẹ và mũ trượt tuyết, tranh luận với nhau vui vẻ. Cô gái nhỏ ghé tai Lâm: "Hãy làm giống họ, tìm một chiếc áo màu sắc trung tính, sau đó anh mang vào phòng thử!" Cậu quơ vội chiếc áo mà ai đó vừa để lại ngoài rìa bàn. Đứng lọt thỏm vào giữa hai dãy trang phục nữ, Lâm trồm lên đầu chiếc mũ rộng bằng loại vải co giãn, che kín mái tóc, nghiêng đầu như đang ngắm nghía một món đồ cần mua. Cánh cửa phòng thử vừa đóng lại, Lâm tức khắc cúi xuống, tầm mắt gần sát mặt sàn. Ở hướng kim đồng hồ chỉ hai giờ, cậu nhìn thấy đôi giày da cam. Sát thủ đang bước đều đều, đầu mũi giày nhích sang phải hoặc sang trái đôi chút, khi xoay người lưng kiếm trong đám đông. Hẳn bước hẳn vào trong quây hàng, nhìn ngó vài giây. Không thấy con mồi, hẳn thông thả bước ngang qua cửa phòng thử, ra ngoài, tiếp tục cuộc lùng kiếm, tin chắc mục tiêu lảng vảng quanh đây, không thể biến đi xa hơn và lâu hơn. Cái ba-lô sư tử lướt ngang qua khe hở dưới sàn của phòng thử, cách đôi mắt bên trong gang tấc.

Món đồ vật bên trong ba-lô vẫn in hẳn qua lớp vải dày. Bằng cách nào vị hành khách này có thể mang vũ khí đi qua các trạm kiểm soát ngặt nghèo ở hai sân bay? Không cơ hội nào cả, ngoại trừ anh ta đã nhận nó ngay tại trạm trung chuyển.

Hình ảnh người lau sàn trong WC lướt qua.

Một nhóm người tổ chức chặt chẽ. Họ nắm rõ đường đi nước bước của cậu. Chắc chắn những con người này không ngại tái diễn vụ ám sát, như đã từng thực hiện trong đêm mưa.

Sống lưng Lâm lạnh cóng. Cậu đứng dậy, tựa vào vách gỗ.

Dù cậu nghĩ gì chẳng nữa, dù mong muốn phủ nhận mạnh mẽ đến mức độ nào đi nữa, thì Lâm vẫn là trạm thu phát sóng, dẫn đến vị trí của cậu.

Lý trí sáng rõ nhắc nhở, cậu nên lên ra khỏi nơi đây, tìm nơi ẩn trốn cho đến khi những kẻ săn đuổi biến khỏi sân bay này. Cậu sẽ bỏ chuyến bay kế tiếp, mua vé quay về nhà, hoặc vẫn tiếp tục bay đến với ba mẹ nhưng đổi vé lấy chuyến bay khác. Như vậy, cậu sẽ cắt đứt với Lâm hoàn toàn.

Trong khi các phương án hiện lên rành mạch, qua khe hẹp, Lâm vẫn không rời mắt khỏi cô gái nhỏ.

Phải chăng, có nhằm lần khi cậu xếp Lim vào nhóm những kẻ thực hiện hành vi sát nhân?

Luôn có điều gì rất khác trong cách cô ở cạnh bên. Không phải cô giám sát cậu, mà như thể cô rất cần đến cậu. Cảm giác ấy bao bọc quanh Lâm như một lực từ, khiến các ý nghĩ sao lãng phải quay lại, kéo cả hai đến gần bên nhau. Nó làm cho các đầu nút thần kinh căng thẳng tột cùng của cậu dịu xuống, giúp cậu sáng suốt trong các tình huống nguy cấp nhất. Bỏ cô ấy lại giữa sân bay rộng lớn này để một mình thoát thân? Lâm biết, cậu sẽ căm ghét chính mình cho đến chết nếu hành động hèn hạ như thế.

Mở cánh cửa phòng thử, cậu bước về phía Lim, nắm khuỷu tay cô: "Chúng ta sẽ thanh toán cái áo và chiếc mũ, rồi đi tiếp!" Cô gái nhỏ thoáng giật mình, mỉm cười nhẹ nhõm: "VẬY mà tôi nghĩ anh đã rời khỏi đây, bỏ tôi lại!"

Không mang theo nhiều tiền mặt, Lâm quyết định thanh toán bằng thẻ. Cậu và cô bạn đồng hành mặc vào ngay mấy món đồ vừa mua. Nhưng một sai lầm đã bị bỏ qua: Khi cậu dùng thẻ tín dụng, kẻ truy sát tức khắc biết cậu đang ở đâu. Vừa bước ra khỏi quầy hàng thời trang, chưa kịp rẽ phải trở về khu vực gần cổng ra sân bay, cậu đã nhìn thấy gương mặt kỳ quặc của tay sinh viên xách ba-lô sừ tử, chỉ cách vài chục bước chân. Anh ta chưa nhìn thấy mục tiêu, nhưng vẻ mặt thần nhiên giờ chuyển sang lòng sục, chăm chú. Bàn tay đỡ dẫn của Lâm khiến người đi cùng hiểu ngay chuyện gì. Cô nói khẽ: "Chạy đi, một mình anh thôi! Qua hết các cổng chờ, rẽ trái. Anh sẽ nhìn thấy một thang cuốn!" "Còn Lim thì sao?", cậu vẫn nắm tay cô. Lim rút vội tay ra khỏi tay cậu, gấp gáp: "Làm vậy nhé. Đừng quay đầu lại. Chúng ta sẽ gặp lại nhau trên máy bay. Hai lượt bay kế tiếp, chúng ta vẫn ngồi cạnh nhau..." Cậu giật lùi, đi qua cửa phụ bên kia, rảo chân bước thật nhanh ở lối đi kẹp giữa mặt sau các quầy hàng và bức tường kính nhìn ra phi lộ. Trong đầu, vang lên ý nghĩ hoàn tất câu nói của Lim còn dang dở: Chúng ta vẫn ngồi cạnh nhau, nếu cậu vượt thoát khỏi kẻ săn đuổi, để có thể quay trở lại.

Nổi ngay bên kia khu vực các cổng dẫn ra máy bay, bên trái, một không gian mới đột nhiên hiện ra. Rộng lớn. Xanh dịu. Mái trần lấp lánh xanh cao

vút. Giống hệt một bảo tàng sinh thái. Cũng có người, nhưng vô cùng thưa thớt. Các âm thanh cũng ít hơn hẳn. Theo đúng chỉ dẫn của người đồng hành, Lâm tìm vị trí thang cuốn. Đó có lẽ là lối đi duy nhất dẫn lên hành lang tầng trên của khu sinh thái, vốn được thiết kế mô phỏng những tầng xanh của một cánh rừng mưa nhiệt đới.

Khi thang cuốn đưa lên bậc trên cùng, Lâm quay đầu lại. Tay sinh viên đã vào tới khu vực này, đứng im, đang xác định vị trí mục tiêu. Ánh nhìn của Lâm chạm vào, khiến gã giật mình, ngược nhìn lên. Trong tích tắc, mắt họ gặp nhau. Nụ cười hiện ra tức khắc trên gương mặt bên dưới. Không chút chậm trễ, gã lao vút về phía các bậc thang kim loại, tay luồn vào bên dưới đám bờm rậm rạp của con sư tử.

Mấy bóng người đang đi xem khu rừng nhân tạo trên cao ở tận bên kia hành lang kính. Giờ thì Lâm chạy. Từ lối đi lót đá cẩm thạch trắng cho người đi bộ, bất chấp bảng báo không được bước vào khoảng xanh, cậu vẫn nhảy vào một lối đi hẹp. Trước mắt cậu, khu rừng thực sự, với các lạch nước ngoằn ngoèo, các mỏm đá rải rác, những thân gỗ san sát bám rêu và vô số sợi dây dại rủ xuống, đung đưa. Tiếng chân bước vọng đến. Cậu nép vội vào sau một thân gỗ lớn bám kín các bụi dương xỉ. Kẻ săn đuổi đang bước dọc theo lan can, đôi mắt sắc bén xuyên vào từng khoảng không giữa các thân cây. Ở ngay lối dẫn vào nơi Lâm đang lẩn náu, gã ta dừng lại. Con sư tử bông thả rơi xuống chân. Gã cúi đầu, chỉnh lại các chi tiết nào đó của khẩu súng, thông thả như đang làm một việc ưa thích trong một khung cảnh ưa thích. Rồi gã cất giọng rè rè, bằng thứ tiếng Việt chuẩn xác:

— Bước ra khỏi hàng nào, anh bạn của tôi!

Lâm nín lặng, nép chặt hơn vào gốc cây. Kẻ săn đuổi đã ngược lên. Thả xuống cái ba-lô kỳ quặc, gã đặt chân lên lớp cỏ, bước vài bước rồi dừng lại:

— Thích trò chơi trốn tìm này sao, anh bạn?

Qua các kẽ lá, Lâm nhìn thấy rất rõ kẻ săn mồi. Một tay gã gạt qua các sợi dây đung đưa, tay giữ vũ khí ép sát đùi, sẵn sàng giương lên khẩu súng đã nạp sẵn đạn. Gã đoán biết cậu vẫn hiện diện quanh đây, chỉ chưa xác định chính xác vị trí.

— Cậu đang run sợ, phải không?

Khi nghe câu hỏi, Lâm mới nhận ra cảm giác trái ngược đang chiếm lĩnh cậu: Bình thản tuyệt đối, và sẵn sàng đương đầu. Nếu không trả lời, không lộ tung tích, kẻ săn đuổi sẽ bỏ cuộc. Mình chỉ việc ngồi im, cho đến khi gã rời khỏi đây, chuyển sang không gian khác. Lúc đó mình sẽ quay trở lại và bước vào cổng ra máy bay cũng chưa muộn... Các ý nghĩ vang lên tỉnh táo. Tuy nhiên, đúng khi kẻ săn mồi sắp sửa quay bước rời đi, chiếc ba-lô nặng trĩu sau lưng Lâm quẹt vào một túm dương xỉ.

Nhánh lá ngoài cùng gãy xuống, tạo nên tiếng "xoạt" vang rõ mồn một.

Bật lên tiếng cười khô khốc khoái trá, kẻ bám đuổi tiến thẳng bước đến nơi âm thanh phát ra. Gã đã nhìn thấy con mồi. Lâm lao bản sang bên, nhảy qua các cây bụi nhỏ và đám dây bò chằng chịt trên mặt đất mùn, chạy thực mạng.

Một vệt gió bóng rát, ngắn ngủi, sượt qua thái dương. Trước khi cậu hiểu điều gì vừa xảy ra, thêm một vệt nóng khác xé rách không khí, xé rách luôn phần tay khá rộng của chiếc áo khoác vừa mua. Thật may mắn, viên đạn sượt qua tay không làm Lâm bị thương, mà găm thẳng vào một đường ống, trong hệ thống tưới nước ngầm. Luồng nước mạnh phun ra ào ạt. Lớp đất dưới chân kẻ bắn tia biến thành vũng bùn, khiến gã trượt chân lao đảo. Tận dụng cơ hội, con mồi lách vào giữa các móm đá, ngồi thụp xuống, tức khắc bị che khuất bởi đám dây leo rậm rạp.

Thật trùng hợp, màu cái áo khoác hoàn toàn trùng khít với các móm đá này.

Nước vẫn xối xả tuôn làm mờ đi các tiếng động khác. Các cánh thông khí trên mái trần thủy tinh tự động nghiêng mở, điều chỉnh độ ẩm. Tiếng gió rõ dần lên, tựa âm thanh tiếng người hú. Có lẽ chỉ ít phút nữa, những người quản lý khu vực này sẽ hiện ra, tìm kiếm lý do hệ thống tưới và làm ẩm bị phá hỏng. Nhưng dù gì đi nữa, Lâm thừa hiểu, kẻ săn đuổi không đời nào bỏ cuộc. Cậu tập trung, sử dụng kỹ năng phân tích âm thanh. Một lần nữa kẻ thù ở rất gần. Đã nghe thấy hơi thở kìm nén của gã đội vào các phiến lá.

Nguyên tắc thứ nhất, rèn luyện chăm chỉ, mang đến sự tinh nhạy, đã giúp cậu thoát ra khỏi các đường đạn trong vài milimet.

Giờ thì nguyên tắc bất ngờ và tấn công cần được sử dụng. Nếu lẫn trốn, thì sẽ cứ phải lẫn trốn, và khả năng bị bắn hạ là quá lớn.

Thật nhẹ nhàng, Lâm luồn tay ra khỏi quai đeo ba-lô. Chống hai tay trên mặt sàn ẩm lạnh mà đất mùn không rải tới, cơ thể cậu rùn lại, trong tư thế của con thú sẵn sàng cho một cú nhảy vọt.

Đôi vai kẻ săn đuổi hiện ra qua khe hở mỏm đá. Gã biết cậu đang ở chỗ này. Cây súng màu thép xám gần nòng giảm thanh lúc này nâng trước ngực, sẵn sàng nhả đạn. Gã đứng ngay trước cái hõm đá bị cây che chắn. Bằng tất cả sức lực dồn nén, Lâm lao bật ra.

Cánh tay cậu kẹp chặt cổ kẻ bám đuổi, siết mạnh. Loạng choạng, bất ngờ, đôi mắt dã nhân chỉ có thể ngoái nhìn về sau, tối sầm lại. Gã vẫn nắm chặt súng. Lâm siết mạnh hơn. Khẩu súng bắn tia nhả đạn. Tiếng "bục" đánh khê, găm thẳng vào thân cây, gần giống âm thanh của viên đạn đã hạ gục người trung niên trên đường đêm nào. Âm thanh ấy cũng đánh thức cảm giác kinh hoàng, và khiến máu trong đầu người tấn công sôi lên. Bẻ ngoặt cổ đối thủ, Lâm dồn thêm cú đạp vào thân hình đổ ập. Khẩu súng rơi xuống. Cậu lia mạnh chân, đá nó văng qua một bên. Nhưng, chỉ chút sênh mắt đối thủ đã tìm thấy kẻ hở tích tặc. Gã tung chân, đạp thốc lên bụng Lâm. Cậu sụm xuống, ngay trên người gã. Đau đến mức mắt nhòa đi, cậu chỉ nhìn thấy một khối đen lờ mờ đang chồm dậy. Những bàn tay túm chặt cổ nhau, giăng co, cố hết sức để làm đối thủ nghệt thở.

Giọng nói của nhiều người vọng đến, xì xào. Rồi tiếng chân chạy rầm rập. Hệ thống báo động đã báo về sự hư hại.

— Mà muốn cả hai cùng bị tóm gọn? - Đối thủ khó nhọc rít lên.

Lâm đột ngột buông tay, nhóm lên. Mắt chưa nhìn rõ, nhưng cậu vẫn quay ngược lại chỗ mỏm đá, tóm lấy quai chiếc ba-lô của mình. Trong khi đối thủ vẫn còn lờ mờ trên sàn đất, cậu lao thẳng về phía trước.

Phía trước, chỉ cách vài bước chân, lại là bức tường nhìn ra phi lộ. Lối đi rất hẹp, hơi đổ dốc. Lâm chợt nhớ mấy bản vẽ các khu vực trưng bày ở sân bay hiện đại. Không có cầu thang. Chỉ có lối đi xoắn ốc. Vừa bước, cậu vừa cời bỏ áo khoác ngoài lúc này lấm lem, ướt sũng. Thảm xơ dừa hút sạch các vệt nước nhem nhuốc để giày cậu. Mấy hành khách đang xem khu rừng

nhân tạo bước thong thả ngoài lối đi lát đá, không hề biết chỉ cách họ chưa đầy năm chục bước chân, một cuộc vật lộn sống chết vừa xảy ra. Với dáng vẻ thản nhiên giống hết chung quanh, Lâm bước ngang qua các nhân viên an ninh sân bay lúc này đã kéo đến, vẻ mặt nghiêm trọng rà soát dấu hiệu khả nghi.

Còn hai mươi phút. Bên ngoài khu vực chờ vào cổng, không còn ai. Cuộc gọi hành khách cuối cùng cho chuyến bay đang vang trên loa. Lâm mở ngăn phụ ba-lô, lấy tấm thẻ lên máy bay thứ nhì. Nguy hiểm đã qua. Chỉ cần bước vào đường dẫn, mọi rắc rối sẽ ở lại sau lưng, cậu tự nhủ.

Máy bay lần này lớn hơn máy bay chuyến đầu tiên, với hai lối đi rộng. Hành khách gần như kín. Các tiếp viên đang đi đóng lại những ngăn hành lý. Lim đã ngồi cạnh cửa sổ, đắp trên ngực chiếc áo chớ khoang. Sau khi cất ba-lô, cậu ngồi xuống cạnh cô, ghế giữa. Chiếc ghế ngoài cùng vẫn trống. Nhưng dù đó là ai thì cậu cũng chẳng buồn bận tâm gì nữa. Quan trọng, cậu đã giữ đúng lời hứa, để về ngồi bên Lim, bay cùng Lim. Cậu nhắm mắt, nắm chặt bàn tay cô chưa hết lạnh toát và run rẩy. Cậu đã hiểu, ý nghĩa đích thực lời chúc may mắn mà người soát thẻ từng nói với cậu. Ừ, may mắn không phải là ta có thể làm được gì, đạt được gì hay chiến thắng được gì. May mắn đôi khi đơn giản hơn nhiều. Đó đó là khi, bên cạnh ta còn có một ai.

Cơ trưởng cất lời chào trên loa và bắt đầu đọc các thông tin về chuyến bay. Hành khách cuối cùng lên máy bay đang bước trên lối đi, tiến về chiếc ghế còn lại, cạnh Lâm. Sau khi cài dây an toàn, vị khách ấy cất tiếng, giọng nói ấm áp quen thuộc: "Xin chào!" Lâm mở choàng mắt. Ghế ngoài cùng, Thái xoay người qua nhìn cậu, mỉm cười. Nụ cười sáng bừng, thân thiện và đầy vững tin.

Chương 17: Một Đội

Chiếc xe xanh đậm, dọc bên cửa xe có dòng chữ in tên tắt của một trường đại học. Ba vị khách trẻ tuổi tự kéo hành lý, xếp lên thùng xe phía sau. Lái xe mặc áo đen, kiểu áo quen thuộc của những người có liên quan đến Fatal Blow. Khi chị ta ngoảnh lại, Lâm không thể không rùng mình. Với phong thái thuần tuý công việc, C/E cho biết giờ đây chị ta sẽ là chân đưa đón và lo liệu nơi chốn ăn ở cho các vị khách trẻ: "Trong ba ngày sắp tới, cần bất cứ việc gì, cứ liên lạc với tôi!", chị ta lúc này nói bằng thứ tiếng Anh kệt trong cuống họng, vẫn lái xe, một tay đưa về sau cho họ mảnh giấy ghi số điện thoại. Thái cất nó vào túi áo, điềm đậm: "Bọn này luôn đi cùng nhau, sẽ không làm phiền chị vì việc riêng của từng thành viên!" Câu nói của bạn thân kiêm trưởng nhóm chặn ngang ý định của Lâm, sẽ nhờ người lái xe đưa đến nhà ba mẹ, ghé qua vài phút báo tin, vì họ cũng ở trong cùng một thành phố. "Không sao, mình sẽ gọi điện báo tin sau, ngay khi đến chỗ ở", cậu thầm nghĩ theo chiều hướng lạc quan nhất, để tự nâng tinh thần lên.

Cậu bạn thân và cô gái khiếm thị ngồi ở băng ghế trước. Không trao đổi với nhau bất kỳ điều gì, nhưng cách hai người ấy giao tiếp, cách Lim phục tùng các mệnh lệnh của Thái cho thấy, cô đã quen với cậu ấy từ lâu. Có một lúc, Thái đưa tay quàng qua vai cô ấy, như để giữ ấm cho cô, nhưng cũng có thể ngầm bảo, ai mới là người cô gái này thực sự thuộc về.

Để khỏi bị phân tâm vì cảnh tượng trên, Lâm tựa trán vào kính, nhìn ra khung cảnh bên ngoài. Màu vàng hung duy nhất của những ngày Thu. Mặt Trời bất động trên nền trời trắng nhạt. Hai bên đường, các cánh đồng lúa mì và ngô bạt ngàn nối tiếp. Phải rất lâu mới thấy bóng một đàn bò trên các ngọn đồi thoai thoải. Rồi những chiếc xe chở hàng khổng lồ, dài thượt, thẳng hoặc lao vụt qua, để lại phía sau một hơi thở mạnh, như trong một cuộc đua mà tất cả đều chưa rõ đích đến là đâu. Hết thấy những hình ảnh ấy, âm thanh ấy gợi nên trong chàng trai trẻ lần đầu đi xa một ấn tượng không thể gọi tên, một cảm giác hoang mang mơ hồ, một nỗi hãi sợ ngập

nghe khi đứng trên bờ vực của trạng thái cô độc. Lâm bỗng sực nhớ, những ngày huấn luyện, Lim từng nói một điều khiến cậu ngạc nhiên, về việc không nên đặt lòng tin vào ai cả, ngoại trừ chính bản thân mình, không nên đặt quá nhiều hy vọng vào mối quan hệ nào hết, nếu muốn không muốn lãnh nhận tổn thương. Giờ thì cậu hiểu, cô ấy hoàn toàn có lý. Trong hành trình này, với những thử thách khắc nghiệt chắc chắn sẽ đến, vương bận xúc cảm là cản trở lớn cần gạt bỏ.

Tốt hơn cả và dễ dàng hơn cả, là đặt hai người đồng hành và cả chính cậu vào đúng vị trí: Những cá nhân đã vượt qua vòng tuyển chọn sau cùng, được Fatal Blow giao phó thực hiện một nhiệm vụ.

Họ là một đội. Một biệt đội.

Họ đang trên đường thực hiện kế hoạch then chốt. Hoàn tất nó, cuộc sống của cả ba sẽ ngoặt sang một hướng mới, đặc biệt, vô cùng giá trị và đáng để cho cả thế giới còn lại phải khát khao.

Đó là những điều Thái nói với cậu trên máy bay. Cũng như Lâm, cậu ấy rất hài lòng khi nhận ra bạn thân đã trở thành đồng đội. Hai tiếng đầu tiên trong tám tiếng bay liên tục, hai người bạn đã nói chuyện rất nhiều. Thái cho biết cậu ấy đã rời khỏi thành phố của họ từ ba ngày trước. Nhưng thay vì chỉ có vài giờ transit, cậu được Fatal Blow sắp xếp cho ở lại khu tự trị sâu uất vài ngày, chờ chuyển bay của các đồng đội đến sau.

— Tớ không hiểu vì sao họ lại mất công như thế. Tớ đã chuẩn bị cho chuyển đi theo một kế hoạch khác hẳn. Tớ hoàn toàn không hề biết Lim và cậu sẽ bay cùng! - Lâm bần khoản - Cậu có biết chúng ta sẽ gặp nhau ở chuyên bay thứ nhì không?

— Không thể biết được. Cả ba cá nhân được lựa chọn đều phải tách rời nhau, theo một quy tắc an toàn. Không ai được biết về lịch trình sắp tới của ai, cho đến khi gặp nhau ở đây! - Cậu bạn thân ngả đầu vào lưng ghế, nhắm mắt, giải thích ngắn gọn.

— Tại sao phải bí mật như vậy?

— Để bảo vệ từng thành viên, tớ nghĩ thế. Việc người này nắm giữ vài thông tin về bạn đồng hành của mình có thể gây nguy hiểm cho nhau.

Thêm nữa, theo tớ suy đoán, các thành viên của biệt đội có thể thay đổi vào phút chót. Không có gì là chắc chắn cả...

— Không chắc chắn, vì thành viên đã được chọn vẫn có thể bị ám sát vào phút cuối, phải không?

— Chính xác. Đó là điểm mấu chốt.

— Ai là người thực hiện các vụ ám sát ấy, cậu biết chứ? - Lâm xoay hẳn sang bên bạn thân, căng thẳng chờ đợi đáp.

— Công ty mà chúng ta ký hợp đồng làm việc là một tổ chức đặc biệt. Họ rất mạnh. Trong một tổ chức mạnh, luôn có các nhân tố cạnh tranh, cả bên ngoài và ngay bên trong tổ chức. Một trong các biện pháp mà kẻ cạnh tranh thực hiện là tiêu diệt từ đầu những cá nhân có nguy cơ trở thành mối đe dọa về sau của họ. Đừng quên, chúng ta là những người cuối cùng được chọn, cũng là những mối đe dọa lớn nhất.

— Tớ không hiểu lắm. Cậu có thể giải thích rõ hơn?

— Cậu biết team chúng ta được lập ra nhằm mục đích gì không? - Thay cho trả lời, Thái đặt câu hỏi khác.

— Tớ không biết gì cả! - Lâm bối rối - Tớ nói rồi đấy, tớ có một kế hoạch khác. Ngay cả khi ra sân bay, thì tớ vẫn nghĩ mình sẽ đến với ba mẹ. Sau đó là lựa chọn ngành học và một trường đại học nào đó...

— Tớ cũng vậy thôi. Tớ đã lên kế hoạch chuyển ra nước ngoài du lịch bụi trong một tháng, phần thưởng ba tớ hứa tặng nếu tớ đậu đại học. Chỉ khi ra đến sân bay, tớ mới biết mọi thứ thay đổi. Và tớ không thể bẻ hướng theo chú ý của mình nữa! - Cậu bạn thân xoa nhẹ mí mắt ửng đỏ - Nhưng giờ thì tớ hài lòng với sự thay đổi. Một thực tế chúng ta không thể lảng tránh, đó là khi đã ký bản hợp đồng với Fatal Blow, trước sau gì cũng phải hoàn tất nó. Vậy thì hành động để hoàn tất thôi. Xong việc, tớ và cậu đều có tiền bạc, tự do, sự an toàn. Nhất là một kế hoạch đặc biệt đáng giá mà họ hứa hẹn dành cho từng người chúng ta. Ngoài ra, điều làm tớ vui nhất, là cuối cùng tớ và cậu đã ở cạnh nhau. Dễ hơn nhiều khi chúng ta không phải là các thành viên xa lạ hay tình cờ nào đó.

— Đúng, tớ yên tâm hơn khi có cậu. Tuy nhiên, tớ cũng không thể không lo sợ cho team của chúng ta! - Lâm nói khẽ, hơi nghiêng đầu về ghế

bên trái, nơi Lim ngả lưng ghế, kéo tấm chăn mỏng che nửa mặt, nhắm mắt say ngủ từ lúc nhận ra Thái - Có lẽ chỉ cô ấy an toàn, vì có những đặc quyền riêng. Còn tớ và cậu ngược lại. Các diễn biến thật kinh khủng, không thể tin nổi. Cậu biết chứ, ở sân bay vừa lúc này, thời gian chờ chuyển tiếp, tớ vẫn bị một kẻ bắn tỉa bám đuôi sát nút.

— Tớ cũng vậy thôi... Những ngày vừa rồi và thời gian trước nữa, tớ phải di chuyển liên tục, không thể cố định một nơi. Ngay trong ngôi nhà được bảo vệ kỹ càng của ba tớ, tớ cũng không được an toàn. Tớ đã từng rất tuyệt vọng. Vậy nên tớ thử ngụy tạo vụ mất tích, để được tạm yên ổn trong một thời gian. Ngay cả cậu, vào lúc đó, tớ cũng không dám chia sẻ bí mật. Cậu không giận tớ vì việc lừa dối ấy chứ?

— Tớ biết vì sao cậu phải làm thế! - Lâm siết nhẹ cánh tay bạn thân, thông cảm và thấu hiểu - Tận mắt tớ đã thấy một thành viên tham gia cuộc chơi trên TV bị sát hại ngay trong đêm chung kết như thế nào.

Bạn thân đưa tay vỗ nhẹ lên phần đầu phía sau:

— Ngay tối khuya hôm qua, tớ đã thoát khỏi một kẻ tấn công, trên đường từ hiệu sách về khách sạn. Hẳn toan hạ gục bằng cách nện vào đầu tớ, từ phía sau. Khá may mắn, nhờ ánh đèn đường, bóng đổ của hắt đã đến trước. Tớ tránh được một phần sức nặng của cây gậy bóng chày, và vùng chạy. Tớ chỉ choáng nhẹ, hơi ê ẩm. Nếu không, lúc này, cậu đã có một đồng đội khác...

— Kinh khủng! - Lâm lẩm bẩm, rùng mình điếm lại vài khoảnh khắc với kẻ bắn tỉa có bộ mặt thân nhiên ma quái vẫn còn sống động trong trí nhớ.

— Tớ hy vọng mọi thứ sẽ dễ dàng hơn, khi chúng ta cùng hành động. Cậu đã tham dự đủ các chương trình huấn luyện của Fatal Blow? Cậu nắm vững nguyên tắc hoạt động nhóm, về trưởng nhóm và các thành viên?

— Cậu là trưởng nhóm. Lim và tớ sẽ làm theo những gì cậu yêu cầu.

— Cậu muốn vậy chứ? - Nụ cười mệt mỏi thoáng qua.

— Tất nhiên. Cậu nắm giữ nhiều thông tin và trải nghiệm nhiều hơn. Cậu biết rõ chúng ta làm gì là ổn nhất... - Lâm bỗng trở nên căng thẳng - Nhưng cụ thể, team chúng ta sẽ làm gì, cậu biết chứ?

Thay vì trả lời, Thái mở iPad, gõ nhanh lên màn hình: Đột nhập phòng thí nghiệm bí mật, tìm và lấy một biệt dược. Lâm đọc xong, cậu ấy xóa ngay.

— Biệt dược? - Lâm thốt lên, bàng hoàng.

Thái im lìm, khẽ cau mày.

— Ở đâu, khi nào và như thế nào? - Cậu tiếp tục hỏi, khẽ hơn.

— Đến lúc này, tớ vẫn chưa biết thông tin chính xác. Cả ba chúng ta sẽ bàn bạc và phối hợp hành động. Tớ dự tính, nếu không có gì thay đổi, tất cả chỉ trong vòng một tuần thôi! - Thái nhấn mạnh - Nhưng, cho đến điểm kết thúc ấy, để bảo đảm thành công cho kế hoạch, tớ mong cậu tuân thủ một vài quy tắc mà tớ đặt ra. Thứ nhất là không kết nối với bất kỳ ai, ngoại trừ giữa ba thành viên với nhau, để tránh bị theo dõi hay truy đuổi. Thứ nhì, tuân thủ các mệnh lệnh tớ đưa ra, không thắc mắc. Một vài tình huống khẩn cấp, phải hành động ngay, vương mắc tớ sẽ giải thích sau. Và cuối cùng, giữa chúng ta, không có gì được phép giấu diếm. Cậu đồng ý chứ?

Lâm gật. Tất cả những điều Thái đề cập đều hợp lý. Cậu muốn hỏi thêm vài câu, về những đoạn clip cắt trong máy tính, về kẻ gây ra cái chết cho Gấu Trắng, về các thiết bị mô phỏng sinh học, về sự trùng hợp bất thường giữa việc ba mẹ cậu gọi cậu sang học với kế hoạch Fatal Blow triển khai với các thành viên cuối cùng... Tuy nhiên, gương mặt Thái lúc này hiện rõ vẻ mệt mỏi. Các đốm đỏ như bị dị ứng tương phản với khoảng da nhăn nhui và nhợt nhạt. Các chi tiết sắc nét mơ hồ bị bóp méo bởi một áp lực vô hình. Cậu ấy cần nghỉ ngơi, trong vài giờ bay ngắn ngủi, trước khi bắt vào thử thách cuối cùng.

Một phần ba thời gian của chuyến bay tám tiếng trôi qua. Các tiếp viên đẩy chiếc xe nhỏ dọc theo lối đi, mời hành khách nước giải khát, vài món nhắm nháp lặt vặt, đồng thời cung cấp thêm các thiết bị cần thiết cho chuyến bay dài, theo yêu cầu của từng cá nhân. Thái lấy chai nước khoáng. Lâm mượn thêm một tấm chăn, cho Lim. Sau khi uống hết chai nước, Thái kéo dây khóa cài kín cổ áo, nhắm mắt ngủ. Lâm mở tấm chăn, phủ thêm cho cô bạn đồng hành lúc này vẫn nằm im trong tư thế cũ, ngủ say. Bỗng, cậu cảm thấy một chuyển động mơ hồ bên dưới lớp chăn. Bàn tay Lim. Cô

ấy chạm vào tay cậu, nắm lấy, giữ yên như thế, bất động, ra hiệu cậu hãy lặng im. Hàm ý của cái nắm tay siết chặt ấy là gì, Lâm chưa rõ. Nhưng cậu chột hiều, ngay từ đầu, Lâm không ngủ. Tất cả cuộc trao đổi giữa Lâm và cậu bạn thân, cô ấy đã nghe hết.

Mấy ngày kế tiếp trôi qua trong yên tĩnh. Không bất thường nào xảy ra. Nhóm ba người ở cùng một tầng, trong tòa nhà gạch đỏ tọa lạc trong khu phố cổ kính. Dòng chữ Hy Lạp khắc trên bậc cấp dẫn vào sảnh lớn cho biết tòa nhà xây gần sáu mươi năm trước. Ở sảnh, khi chờ nhận chìa khóa điện tử, Lâm lấy một tấm bản đồ thành phố. Tòa nhà này được sử dụng như nhà khách thuộc một trường đại học. Chỉ những ai có giới thiệu mới được vào đây.

Ba phòng của các thành viên thoạt nhìn qua tưởng như riêng biệt. Kỳ thực chúng nối với nhau trong kết cấu tổ ong. Phòng của trưởng nhóm có hai cánh cửa thông qua phòng hai đồng đội. Cách duy nhất để Lâm gặp cô gái nhỏ là cửa chính ngoài hành lang. Lâm nghĩ sẽ nói chuyện riêng với cô lúc có thể. Nhưng cậu sớm nhận ra, trước mặt trưởng nhóm, cô thể hiện thái độ khác lạ. Gần như cô không nói gì cả với Lâm. Lạnh lẽo. Xa cách. Khi cậu gợi chuyện, cô chỉ gật hoặc lắc. Nếu không có cái nắm tay bí mật giữa họ trên máy bay, hẳn cậu đã nghĩ về mối quan hệ đan xen của cả ba theo một hướng khác, tầm thường và tồi tệ hơn.

Thức trắng suốt ba chuyến bay và bị lệch múi giờ, Lâm ngủ li bì. Tỉnh thoảng cậu mở mắt vì tiếng gõ cửa của người phục vụ phòng. Họ đưa cho cậu một túi giấy đựng thức ăn, bên trong có vài quả táo, bánh mì thịt và sữa. Cậu gặm một quả táo hoặc uống ít sữa, rồi ngủ tiếp.

Ngày thứ ba ở tòa nhà gạch đỏ, Lâm thức dậy lúc tám giờ sáng, đầu óc tỉnh táo và sáng rõ. Cậu mở máy tính. Mạng nội bộ tòa nhà yêu cầu password riêng của từng tầng. Cậu gõ cửa bên trong thông qua phòng bạn thân. Cánh cửa mở ngay vì bên kia không cài chốt. Thái ngời trước máy tính, đang lần lượt mở xem một hệ thống sơ đồ nào đó, vừa xem vừa đổi

chiếu với các bản chụp giấy tờ đánh máy ngả vàng. Đóng tạm màn hình khi Lâm đến gần, cậu ấy quay lại, giải thích bằng giọng hoạt bát:

— Lúc ở nhà, tớ tìm được trong ngăn tủ của ba tớ một vài tư liệu lưu trữ về các thiết kế sinh học. Cậu muốn đọc không?

Lâm lắc đầu, đề nghị thẳng thắn:

— Cậu có thể cho tớ password? Tớ muốn gửi mail cho ông bà ngoại, thông báo đã đến nơi an toàn. Tớ cũng phải gửi vài dòng cho ba mẹ. Tớ sẽ tìm cách giải thích về việc chưa có mặt, không nói gì để có thể lộ bí mật về nơi ở của nhóm chúng ta.

Thái cân nhắc vài giây, đưa cho Lâm tờ giấy in dòng password kết nối wi-fi dài hơn ba mươi ký tự mà cậu ấy đã xin từ người quản lý mạng ở quầy tiếp tân dưới sảnh:

— Không đưa ra bất kỳ thông tin nào khác, với ai khác, nhớ nhé!

Lâm gật, hỏi thêm:

— Đã có yêu cầu hay mệnh lệnh gì từ Fatal Blow chưa?

— Chưa. Cậu muốn sử dụng thời gian trong ngày hôm nay thế nào?

— Có lẽ tớ sẽ ra ngoài, làm một vòng khám phá thành phố.

— Được. Cứ làm vậy. Miễn cậu không liên lạc với người quen để những kẻ theo dõi phát hiện cậu đang ở đâu là ổn.

Lâm nhìn sang cánh cửa thứ hai, dẫn sang phòng Lim. Đọc rõ ý nghĩ trong đầu cậu, bạn thân nói nhanh:

— Trong tình huống bất ổn, một mình cậu sẽ dễ xoay sở hơn là đi cùng người khiếm thị. Ngoài ra, cậu nhớ nhé, phải về đây trước buổi trưa.

Cách cậu bạn thân nhắc đến điểm bất lợi của Lim làm gợn lên trong Lâm sự khó chịu. Nhưng cảm giác ấy lướt qua nhanh. Không thể buộc người khác có chung thái độ ứng xử trước một cá nhân nào đó. Dù sao, Thái cũng chỉ nói lên sự thật.

Lâm cuộn tờ giấy trong tay, vẫn nhìn về phía cửa phòng Lim:

Cô ấy ổn chứ? Cô ấy có dùng được các món ăn ở đây không?

— Đừng bận tâm! - Bạn thân nhún vai - Thứ Lim cần hoàn toàn khác, không như người ta quen nghĩ đâu!

Khi cậu khép cửa, Thái mở lại màn hình, tức khắc chìm đắm vào bản sơ đồ và ảnh chụp những hồ sơ cũ kỹ.

Cậu ngồi trước máy tính, cạnh cửa sổ phòng nhìn ra mặt sông xanh lạnh. Mạng nội bộ chấp nhận kết nối. Tốc độ đường truyền rất nhanh. Không có thư của ba mẹ trong hộp thư cậu. Lâm khựng lại. Lẽ nào họ không ngạc nhiên khi chưa thấy cậu đến nơi? Lâm viết vài dòng gửi ông bà ngoại. Trong lúc đó, có một mail mới. Cậu dừng lại. Vài dòng chữ in không dấu. Cuối mail ký tên Người giới hạn. Sau khi đọc, cần xóa mail ngay, Lim nhắc ở phần tái bút. Cậu làm đúng như cô yêu cầu.

Không chờ trả lời từ ông bà như ban đầu dự định, Lâm tắt máy. Thay trang phục trong vài giây, mặc thêm áo khoác vì ngoài trời khá lạnh, cậu nhét tấm bản đồ thành phố vào túi áo. Đứng trong thang máy với những chấn song như một lồng chim, cậu như thấy rõ dòng chữ không dấu hiện lên trước mắt “Gap nhau tai Bao tang Nghe thuật sang nay. Phong tranh cua Magritte. Can than, nhu nhung ngay qua.”

Theo chỉ dẫn bản đồ, Lâm đổi ba tuyến subway, đi bộ thêm một chặng đến Bảo tàng Nghệ thuật. Còn ba mươi phút nữa mới đến giờ mở cửa. Dòng người dài dặc trước tòa nhà vuông vức, mặt tường phía trước là bức tranh liên hoàn bằng kính tuyệt đẹp, thể hiện bầy người chim bay trên cánh đồng hoa. Lâm mua vé trong ngày, trả tiền mặt. Kinh nghiệm thanh toán qua tài khoản quá đủ để cậu không đại dột lần nữa. Cậu đứng vào dòng người im lặng. Gió nhẹ, khô và lạnh. Bước qua rào chắn của người soát vé, cậu được yêu cầu gửi áo khoác cùng ba-lô đem theo. Một nhân viên khác của bảo tàng phát cho cậu tai nghe để nghe chú thích các phòng tranh, cũng như một sơ đồ hướng dẫn tham quan bên trong bảo tàng.

Theo sơ đồ, phòng tranh Magritte nằm ở tầng ba, khu vực các họa sĩ trường phái siêu thực nửa đầu thế kỷ hai mươi. Khách tham quan còn chưa lên đến nơi đây nên gần như chỉ có mình Lâm và vài nhân viên bảo vệ đứng bất động ở những góc phòng liên thông với nhau bởi các ô cửa vòng

cung. Ngay tức khắc, cậu nhận ra phòng tranh của Magritte. Bức tranh quen thuộc Thời gian bị chặn đứng đóng khung gỗ giản dị, treo trên bức tường chính mà nếu nhìn từ bên ngoài, người ta sẽ trông thấy đầu tiên.

Khi Lâm tiến đến gần bức tranh, từ ô cửa phòng tranh bên kia, Lim cũng hiện ra. Cô mặc chiếc áo chó khoang của cậu. Điều này khiến cậu ngỡ như đang nhìn thấy chính mình. Cô bước đến, dừng lại khi còn cách cậu nửa bước chân. Họ đứng im cạnh nhau. Lâm hướng mắt lên bức tranh nhỏ trên tường. Thay vì đeo earphones để nghe chú thích, cậu chăm chú lắng nghe giọng nói nhẹ nhàng của bạn đồng hành. Như thể nhìn rõ từng chi tiết, cô giải thích cho Lâm ý nghĩa của bức tranh, sâu xa hơn những điều mà cậu đã từng biết thông qua tấm bưu thiếp đã giúp cậu giành chiến thắng vào phút chót của cuộc thi Lựa chọn sinh tử. Trên bệ lò sưởi, chiếc đồng hồ là một biểu tượng quen thuộc của thời gian. Lò sưởi ngụ ý cho sự chuyển hóa của vật chất cùng với sự giải phóng ra năng lượng. Lim nói chậm rãi:

— Anh nhìn thấy vệt sáng bạc từ bên trong lò sưởi chiếu vào căn phòng buồn tẻ chứ? Đến cùng nó là chiếc đầu tàu xe lửa nhìn như món đồ chơi - một ám chỉ cho việc vượt qua các rào cản. Tên bức tranh là Time transfixed, cần chú ý từ transfix - dừng lại. Vượt qua ý nghĩa vật lý đơn thuần của lý thuyết tương đối hẹp, về thời gian và sự chuyển động chỉ dừng lại tại cùng một điều kiện là vận tốc ánh sáng, bức tranh này còn đề cập đến một triết lý khác được một số nhà khoa học hiện đại quan tâm. Sức mạnh của bức tranh nằm ở chỗ nó đã gợi nên sự bí hiểm đồng thời cũng phơi bày sự bí hiểm hiện diện nơi các tạo vật mà người ta vẫn quen nghĩ rằng, mọi thứ ở chúng quá nhàm chán, chẳng có gì cần phải khám phá...

Dán chặt mắt vào các khoảng màu biến chuyển tế vi của bức tranh, đột nhiên sống lưng Lâm lạnh toát:

— Các nhà khoa học mà Lim vừa đề cập, trong đó có ba mẹ tôi, phải không?

Cô gái nhỏ gật đầu, thì thào:

— Có một thông điệp rất rõ, ở bức tranh này: Tất cả các sự kiện bí hiểm lẫn những hoạt động ngỡ như bình thường đang diễn ra quanh anh đều có mối liên hệ mật thiết. Hãy chú ý đến chúng. Hết sức chú ý đến chúng. Bức

tranh này là đầu mối quan trọng nhất, bắt đầu và cũng có thể dẫn đến điểm kết thúc.

— Lim đã biết được điều gì sau những chuyện đã và đang xảy ra, hãy nói cho tôi biết, được không? - Lâm hỏi khó nhọc.

Cô gái nhỏ ngửa cổ, trừng trừng nhìn vào mặt tranh kỳ dị trên tường, như thể cô đang thấy rõ chúng, từng chi tiết trên bề mặt, từng hàm ý sâu thẳm dưới các lớp sơn. Rồi cô lăm bằm chỉ vừa đủ để người canh bên nghe thấy:

— Anh có bao giờ tự hỏi vì sao tôi luôn thuộc lòng tất cả những gì mà tôi không hề nhìn thấy không? Tôi buộc phải như thế. Vì đó là cách duy nhất để tôi trở nên hữu ích, với những người mà tôi không ngừng mong mỏi họ sẽ nói cho tôi biết điều gì đó đang thực sự xảy ra. Tôi đã gặp những người như vậy. Hy vọng. Rồi thất vọng... Cho đến khi tôi gặp được anh. Anh là người duy nhất vượt qua các chặng thử thách, không bị bên ngoài hủy hoại, cũng không bị sự hèn nhát bên trong làm cho bỏ cuộc. Vậy nên, hãy gắng hết sức, trong cuộc chơi nguy hiểm mà không chỉ các thành viên chúng ta, mà cả những người đứng sau chúng ta đang theo dõi từng phút từng giây.

Tia chớp của sự sáng suốt lóe lên trong đầu Lâm. Cậu đột ngột quay sang, đặt hai tay lên vai Lim, siết mạnh:

— Ba mẹ tôi có mối liên hệ như thế nào với cha của Lim, Mr. Q?

Đôi mắt sau chiếc kính xanh ánh lên một tia sáng mờ nhạt. Giọng nói đều đều, như ghi âm sẵn, về một thông tin được cài đặt từ lâu:

— Mr. Q người bảo trợ tôi, Dr. O cha anh và kỹ sư P. ba của Thái, dù ra mặt hay giấu mình, đều là các nhà khoa học cùng tham gia vào một tổ chức. Nói cách khác, họ là một đội.

Chương 18: Ghi Chép

Lối đi dẫn ra khu vườn tượng mặt sau Bảo tàng Nghệ thuật. Đoạn hành lang vắng lặng. Chiều qua bức tranh kính khổng lồ của Chagall, ánh sáng trời hắt xuống lối đi rộng các khoảng màu đậm nhạt, loang loáng, rục rỡ, hiện hữu đầy nhưng cũng dễ dàng biến mất đấy. Đứng trong vùng bóng đổ của những bông hoa, dường như Lim đang trở thành một phần của tập hợp những dải sáng và các đường viền, thậm chí cái bóng mờ nhạt của cô cũng tan lẫn vào các đốm xanh mềm dịu. Đối diện với cô gái nhỏ, nhưng lại lọt vào khoảng màu đỏ rục của đôi cánh người chim, Lâm đã đeo lại ba-lô. Chàng trai trẻ lộ rõ sự căng thẳng:

— Mọi thứ với Lim sẽ ổn? Không có gì nguy hiểm khi Lim quay về một mình?

Cô gái nhỏ gật nhanh, vẫn theo đuổi ý nghĩ mà theo cô là quan trọng hơn cả:

— Tôi hẹn anh ra đây, là để anh xem lại bức tranh cất giấu thông điệp quan trọng. Và còn một điều này nữa: Khi đến nơi ở của ba mẹ anh, việc đầu tiên cần làm là hỏi họ về một chiếc hộp chứa thứ biệt dược mà họ đang cất giữ.

Nếu chắc chắn nó vẫn còn, anh nhất định đề nghị họ nên rời khỏi ngôi nhà, đi càng xa càng tốt. Ba mẹ anh sẽ hiểu tại sao phải làm như vậy. Anh cũng đừng liên lạc với ai. Khi mọi việc trở lại an toàn, sẽ có người báo tin cho anh.

— Chiếc hộp chứa biệt dược mà Lim vừa nói cũng chính là mục tiêu hành động của nhóm chúng ta?

Cô gái nhỏ gật nhẹ:

— Tôi từng nghe Mr. Q và người trong Fatal Blow thảo luận về một cái hộp đặc biệt được niêm phong. Họ nói rằng, người chiến thắng chung cuộc Lựa chọn sinh tử sẽ là người tìm thấy một thứ biệt dược do chính một kẻ trong số họ cất giấu, và sử dụng nó. Nói cách khác, diễn biến của Fatal

Blow trên TV chỉ là phần mở màn của một cuộc chơi dài. Những phần quan trọng nhất của cuộc chơi, là những gì diễn ra sau đó. Có lẽ đó cũng là lý do những gì anh đã ném trái trong mấy tháng vừa qua khốc liệt đến thế.

— Thái biết gì về thứ biệt dược ấy?

Lim giải thích khô khốc:

— Anh ta có cách tiếp cận thông tin khác với những gì tôi hay anh có thể nắm bắt. Ngoài ra, theo luật chơi mà những người xếp đặt đã bày ra, mỗi cá nhân không cần nắm giữ các thông tin không thuộc phạm sự. Vậy nên ngay chính anh cũng không thể hiểu hết những gì Thái đang thực sự tiến hành.

— Tại sao Lim, chứ không phải là Thái, nói với tôi về những điều này?

— Tôi hy vọng anh sẽ tin tôi! - Lim so vai, như rùng mình. Và cô nói thêm, nói với chính cô thì đúng hơn - Giá như anh tin tôi. Vì ngay cả chính tôi nhiều khi cũng không dám tin vào bản thân mình nữa...

— Kết quả cuối cùng của tất cả những điều này là gì?

Các ý nghĩ cam nín như một tấm lưới nặng nề phủ xuống hai người bạn. Hồi lâu, cô gái nhỏ ngược lên:

— Thời gian ở cạnh bên Mr. Q, tôi lờ mờ nghe được các thông tin rời rạc về nhóm các nhà khoa học thực hiện một dự án dài hạn. Nếu tôi hiểu đúng, thì mỗi người trong nhóm khoa học gia tiến hành dự án theo từng phần độc lập, ở các địa điểm khác nhau. Có người ở cố định một nơi như Kỹ sư P. ba của Thái. Có người thường xuyên di chuyển nơi này nơi khác như Mr. Q người nuôi dưỡng tôi. Còn Dr. O ba anh, theo tính chất công việc nghiên cứu, từng giai đoạn sẽ phải cư trú ở các địa điểm thích hợp. Dự án được khởi sự trước cả thời gian chúng ta ra đời. Gần hai mươi năm đã đi qua. Đây là thời điểm dự án dài hạn đi đến các bước cuối. Từng phần của công trình nghiên cứu bắt đầu được tổng hợp lại. Sự liên kết sau cùng đem tới một kết quả mang tính đột phá. Một thành tựu bước ngoặt, sẽ thay đổi toàn bộ thế giới mà ta đang sống.

Lẳng nghe từng lời từ người đối diện, gương mặt Lâm lãnh đạm như nghe câu chuyện của một ai khác. Một sự thật khác, một mạng lưới kết nối khác ở ngay cạnh bên, tiến hành song song với cuộc sống thực tế mà bao

nhiều năm qua, cậu vẫn tin rằng nó thật nhạt nhẽo và buồn tẻ. Ba cậu. Cha của Thái. Người bảo trợ và nuôi dưỡng cô gái này. Họ đều có những bí danh. Họ thuộc về một nhóm. Và lúc này, những đứa con của họ cũng được xếp vào một nhóm. Những gì cậu vẫn ngỡ chỉ là các sự kiện đưa đẩy ngẫu nhiên, thực tế là chuỗi vận hành theo một chủ ý có sẵn. Những diễn biến khiến cậu sợ hãi, dồn đẩy cậu vào các trạng thái ác mộng, rốt cuộc là từng phần được thiết kế sẵn, trong một trò chơi với luật chơi khắc nghiệt, luôn kéo lê theo hình thù của cái chết...

Bất giác, Lâm buông thõng tay. Đôi vai rũ xuống. Cậu bật cười. Tiếng cười khô lạnh, lẩn lộn lốc. Và cũng thành linh như thế, com giận bùng lên:

— Nhưng bọn trẻ như chúng ta thì liên quan gì đến kết quả công trình nghiên cứu đó? Tại sao Thái, Lim và tôi buộc phải tham gia vào một tiến trình mà chúng ta không tường tận? Từng người chúng ta có vai trò gì mà lại bị săn đuổi rất ráo đến như những ngày vừa qua? Nếu là trò chơi, thì tại sao nó không đem đến niềm vui, mà lại là cái chết? Để làm gì khi chúng ta phải lấy được thứ mà ngay cả chúng ta cũng không hề rõ nó sẽ dùng vào mục đích gì?

— Tôi không biết... Tôi không biết... - Đột ngột, cô gái tóm chặt lấy khuỷu tay Lâm, vừa sợ hãi vừa khẩn thiết - Nhưng nghe tôi nói đây: Đừng suy tư quá nhiều. Đừng đứng im một chỗ dẫn vệt khi mà tất cả đều hành động. Trước tiên, hãy nghĩ đến tính mạng của chính anh và sự an nguy của ba mẹ anh. Không có nhiều thời gian nữa đâu. Những gì anh cần làm bây giờ, ngay lúc này, là đến gặp họ, tìm cho được cái hộp chứa biệt dược. Hãy đến đó trước khi có ai khác đến đó. Tiếp sau, tôi nói rồi đấy, hãy tạm thời lánh mặt cho đến khi anh nhận được tin nhắn mọi việc đã yên ổn.

— Lim lo lắng cho tôi? - Câu hỏi buột ra, trước khi Lâm nhận biết mình vừa nói gì.

Cô gái nhỏ tư lự ngoảnh ra khu vườn bên ngoài bức tường. Đôi vai rũ xuống như tất cả sinh lực đột nhiên bị rút mất, cô khẽ nói:

— Tôi chỉ muốn anh được an toàn.

— Còn Lim? - Cơn giận dữ như con sóng nóng rực bị mặt cát phẳng lặng thấm khô. Chỉ còn lại trong cậu một dự cảm không thể gọi rõ tên,

buồn bã, mênh mang.

— Tôi sẽ quay về ở cạnh bên Thái - Một sắc thái kỳ lạ lướt qua gương mặt xanh dịu - Khi đi cùng anh ta, tôi sẽ biết cách tự bảo vệ mình. Mặt khác, vì công việc của mình, anh ta chắc chắn sẽ phải bảo vệ tôi.

Giọng Lim điềm đạm, như cách cô vẫn đề cập đến các đầu việc cần phải hoàn tất mỗi ngày. Không thể nói gì nữa, Lâm nhắc chiếc ba-lô, quàng lên vai, lẳng lẳng bước về phía cửa trượt. Cậu sẽ ra khỏi bảo tàng. Cậu sẽ rẽ phải. Qua một ngã tư, ở block nhà đầu tiên, sẽ có lối dẫn xuống ga điện ngầm. Cậu sẽ lên tàu, tuyến số 26. Cậu sẽ lắng nghe cho đến khi có thông báo trên loa về ga kế tiếp là trường đại học để bước xuống. Rồi cậu sẽ đi bộ tìm đến hai khối nhà hình trụ bọc những tấm kim loại trắng, nơi ở và cũng là nơi đặt phòng thí nghiệm nghiên cứu của ba mẹ.

Các bước hành động sắp tới hiện lên tuần tự, sắc nét. Vậy mà sao lúc này đây, cậu lại cảm thấy như bước xuyên màn sương dày đặc, khiến hai cánh phổi như bị chèn ép và khối cơ trong lồng ngực cậu trĩu xuống tựa một khối băng.

— Hẳn sẽ còn khá lâu chúng ta mới có thể gặp lại. Anh không chào tạm biệt tôi sao? – Người bạn đồng hành vẫn đứng im. Mái đầu nhỏ nhắn nghiêng nhẹ một bên. Như lắng nghe. Như chờ đợi.

Chàng trai trẻ đã đặt chân lên bậc cửa. Câu nói cuối cùng nhẹ bằng của Lim. Hình ảnh như sắp tan lẫn vào vào cánh đồng hoa hư ảo của Lim. Tất cả biến thành một cú đấm, dội mạnh vào mắt, vào tai, vào khoảng ngực cậu. Vứt bỏ tất cả nỗi tự ái hờn ghen cắn rứt, vứt bỏ tất cả các điều kiêu hãnh vụn vặt, cậu xoay người lại, lao vọt đến, ôm chặt cô trong vòng tay. Vùi gương mặt khô rát lên mái đầu thương yêu, cậu nhắm nghiền mắt, thì thào, như một kẻ hoảng loạn với niềm ám ảnh duy nhất: "Tôi sẽ quay lại với Lim, bất kể điều gì xảy ra... Ngay khi lấy được cái hộp và thuyết phục ba mẹ tôi tìm một nơi chốn an toàn, tôi sẽ quay trở lại. Nhất định sẽ quay trở lại..

Hai cánh tay gầy guộc đưa lên, lơ lửng trong không khí vài giây, rồi ôm chặt lưng Lâm: "Em biết, anh sẽ quay lại. Như anh đã luôn quay lại. Không bao giờ để em phải một mình..." "Ừ... Đã từng như vậy. Và sẽ luôn là như

vậy..." Đôi môi lập bập của cậu đặt trên vầng trán tái nhợt, trượt xuống gò má lạnh toát tựa một phiến lá đóng băng, rồi lướt lên, áp chặt vào đôi mí mắt mềm mại. Bên dưới chúng, các nhân cầu mù lòa vẫn chấp chới chuyển động như những con cá bơi trong hồ nước tối. Rồi đôi môi họ lần tìm đến nhau, vụng về, sợ hãi, điên loạn, và cũng xót thương nhau đến tột cùng.

Đột ngột, cô gái nhỏ ngưng lại, ngật cổ ra sau, đặt lên Lâm cái nhìn trong suốt:

— Em có phải là kẻ đáng sợ không?

— Có. Anh đã từng rất sợ em... - Lâm thừa nhận, khẽ khàng - Nhưng, có một điều này. Ngay lần đầu tiên, vừa thấy em trên TV, anh đã thích em, ngay tức khắc. Thích đến nỗi không sao chịu được. Chính em, chứ không phải yêu cầu hay mệnh lệnh của ai khác, khiến anh rời khỏi nhà, để đi tới đêm chung kết Lựa chọn sinh tử.

— Thật ư? - Nụ cười gượng nhẹ dâng lên, khiến gương mặt nhỏ nhắn như ngọn đèn thủy tinh thấp sáng từ bên trong.

— Ừ. Về sau này, anh hiểu, anh luôn muốn ở cạnh bên em. Vì em chính là anh. Là phần mà anh còn thiếu. Kiên định. Trầm lặng. Và chân thành... Và vì em đẹp không thể tin nổi nữa...

Nhận xét của chàng trai khiến Lim chột nhớ ra một điều gì đó. Trong tích tắc, như tất cả những cô gái cùng tuổi, cô bỗng lo âu với vẻ ngoài của mình:

— Em bây giờ có dễ coi không? Em đang mặc jacket của anh, trông nó thế nào?

— Nó là một cái áo cũ, trắng đốm đen. Anh vẫn gọi nó là áo chó hoang.

— Buồn cười thật - Cô gái nhận xét, cười rì rầm.

Những sợi tóc mềm mại chạm vào mắt Lâm, khiến chàng trai trẻ muốn khóc. Cô gái nhỏ khẽ đẩy Lâm ra, thì thầm:

— Anh sẽ bảo vệ chính mình. Sẽ sống sót. Hãy hứa với em như vậy đi!

Chàng trai trẻ đỡ đỡ, vẫn giữ chặt bạn đồng hành trong vòng tay. Lim nói hồi hả:

— Đôi lúc anh phải làm điều tốt nhất cho mình, để sống sót. Chỉ như thế, anh mới có thể thực hiện những điều tốt hơn cho người khác.

— Anh hiểu! - Lâm cố gắng lưu giữ tất cả những gì thuộc về cô gái nhỏ vào thời khắc này. Cảm giác về mái tóc, lớp da trên gương mặt cô. Mùi hương thơm lạnh từ hơi thở và những ngón tay cô. Và quầng sáng xanh dịu từ chính cô tỏa ra chứ không phải từ bức tranh tuyệt mỹ kia đổ xuống. Và cậu hiểu, đã đến lúc phải buông tay.

Lâm bước như chạy ra khỏi khu vườn tượng, tự nhủ sẽ không ngoảnh nhìn lại. Nhưng cậu vẫn ngoảnh nhìn lại. Khu vườn mùa thu. Không cây cối. Chỉ có những pho tượng lặng thinh trong không gian lạnh khô, với các tư thế trầm tư lạ lùng, với các chuyển động mãnh liệt trong một khoảnh khắc duy nhất đã bị phép màu tàn nhẫn nào đó làm cho cô lại. Ở trên cao hơn, mặt trời đang ửng lên. Cô gái nhỏ với làn da trắng bệch và đôi mắt trong suốt vẫn còn đứng nguyên chỗ cũ, giữa khung cửa kính đã đóng lại. Cho đến một lúc, sắc đỏ của đôi cánh người chim cùng cánh đồng hoa rực rỡ nuốt chửng cái hình bóng bất động nhỏ nhoi ấy vào những mảng màu chói chang của chúng.

Người đàn ông lớn tuổi trực tòa nhà đặt ly cà phê đang uống xuống bàn ngay khi nhìn thấy Lâm. Không cần cậu tự giới thiệu, ông gật đầu nói luôn: "Con trai Dr. O!" Có thể ba mẹ cậu từng nói chuyện, cho ông ta xem ảnh cậu. Hoặc cũng có thể, họ biết hôm nay cậu sẽ đến nên dọn dò trước. Một cách thân tình, người bảo vệ xoay màn hình máy tính, chỉ dẫn cho Lâm cách sử dụng thang máy lên tầng trên cùng:

— Từ thang máy đi ra, có một cầu nối ngoài trời dành cho những người cư trú và làm việc trong hai tòa nhà. Sử dụng lối đi đó, cuối hành lang bên phải, sẽ thấy một cánh cửa không khóa. Phòng thí nghiệm đó chính là nơi làm việc của Dr. O!

— Ba mẹ tôi chắc chắn có mặt ở trên đây chứ? - Lâm chợt nhớ ba mẹ từng kể ông luôn dành buổi sáng ở ngoài trời hoặc đến thư viện. Chỉ buổi

chiều, ông mới sang phòng thí nghiệm và ở lại đây cho đến tận khuya. Trong vai trò cộng sự, mẹ cậu cũng duy trì thời gian biểu tương tự.

— Chắc chắn. Màn hình theo dõi sử dụng điện các tầng nhà cho thấy phòng thí nghiệm của họ đang hoạt động. Ngoài ra, cách đây nửa giờ, có một cậu sinh viên lạ mặt người châu Á đến đây tìm Dr. O. Tôi đã gọi điện kiểm tra. Chính mẹ cậu là người trả lời máy, đồng ý cho cậu sinh viên ấy lên gặp.

Giữa hai khối nhà óng ánh sắc bạc, cầu nổi được thiết kế như cái ống trong suốt. Các khớp nối kim loại có thể tự điều chỉnh độ giãn nở tùy theo nhiệt độ. Nhìn từ ngoài hay trong, cầu nổi trên cao này đều tạo nên ấn tượng về một đoạn thực quản khổng lồ.

Bước ra khỏi thang máy, Lâm nhìn đồng hồ. Mười giờ ba mươi sáng.

Cuối hành lang tầng trên cùng, cậu tìm thấy một cánh cửa duy nhất. Mặt ngoài tường được kết nối bởi các ô quả trám đúc bằng thép không rỉ đóng những tấm lưới lượn sóng làm từ sợi thủy tinh đen và xanh, như một mô phỏng mạng lưới bào tử nấm. Không có bảng đồng khắc tên tuổi hay chức danh, nhưng chính vì thế, ngay tại vị trí này, Lâm đã có thể cảm nhận phong thái và tinh thần của ba mẹ mình. Cậu đẩy cửa.

Đúng như chỉ dẫn của người trực ban bảo vệ toà nhà, cánh cửa không khóa. Không gian rộng lớn với các máy móc tinh xảo. Mái trần rất cao. Hệ thống chiếu sáng ngấm với những ngọn đèn toả ánh sáng lạnh xuống các dây trang thiết bị. Sắc xám bạc của kim loại vừa tương phản, vừa tương thích tuyệt đối với độ trong suốt của chất liệu thủy tinh. Và nổi bật nhất, thu hút cái nhìn nhất, là một khối cầu rất lớn, đường kính bằng đúng sải tay dang rộng của một người bình thường. Bởi bên trong khối cầu, một mô hình người cũng bằng sợi thủy tinh đang dang rộng cánh tay. Lâm chợt hiểu, đây chính là bức vẽ nghiên cứu tỉ lệ cơ thể người nổi tiếng của Da Vinci, nhưng được mô hình hóa, thành không gian ba chiều. Mọi thứ đều ở đúng chỗ của chúng. Điều khó tin duy nhất, ngoài sự mường tượng của Lâm, là khoảng không rộng lớn này không một bóng người.

— Hello!

Lâm cất tiếng đánh động, dỏng tai nghe ngóng.

Im lặng.

Cậu dè dặt tiến vào sâu hơn, đứng cạnh một dãy bàn dài, nơi đặt những tấm kính mỏng xếp chồng lên nhau, dùng trong kỹ thuật sinh thiết, có vài mảnh kính vỡ chưa dọn, nằm sát rìa bàn.

Có một tích tắc, cậu tin rằng mình nghe thấy một hơi thở nhẹ, phả đến từ phía sau, nhưng cũng có thể từ khoảng không trống rỗng bên trên.

Nỗi sợ tóm lấy cậu.

Thật kinh khủng khi mọi thứ đều hiện rõ trước mắt, nhưng ta lại ý thức ta không nhìn thấy gì cả. Thật khó thở khi ta biết chắc chắn láng vảng một bóng người đâu đây, nhưng ta không thể biết đó là ai.

Trong một quyết định đột ngột, cậu đập bàn tay lên nút bấm đỏ trên cùng, cạnh khung cửa. Hệ thống chiếu sáng trong chớp mắt tắt ngấm.

Trừ một khoảng xanh lục mờ đục hắt vào từ tấm cửa sau lưng Lâm, tất cả chìm trong bóng tối phảng phất mùi dung dịch sát trùng và tẩy rửa. Nhưng còn láng vảng các phân tử tạo nên thứ mùi khác nữa. Một thứ mùi mà Lâm đã bắt đầu quen, đã bắt đầu có thể nhận ra giữa hàng ngàn hương thơm thân thuộc hay lạ lẫm. Thứ mùi rỗng, vừa thân thiện một cách thần nhiên, vừa khắc nghiệt đến mức người ta không bao giờ lưu giữ nó trong ký ức nếu muốn sống tiếp. Thứ mùi luôn chiếm lấy vị trí sắc nhọn ở bất kỳ nơi đâu mà nó đặt chân đến. Mùi của cái chết rình rập.

Trong bóng tối, cùng với thính giác được đánh thức, năng lực tập trung quan sát không gian cũng trở lại với Lâm.

Mọi thứ quanh cậu hiện ra rõ rệt. Các đường nét chính xác. Các chi tiết phóng to gấp nhiều lần, như nhìn qua một thấu kính phóng đại. Trong sự tĩnh lặng này, mọi chuyển động, mỏng manh như cái đập cánh cửa một cơn gió hay thoáng qua như một cái chớp mắt cũng đều được ghi nhận. Và chuyển động ấy lúc này hiện diện cuối gian phòng lớn, ở khoảng không gian tạo nên giữa bức tường với tủ đựng hồ sơ cao hơn đầu người, vốn được kê đặt như một tấm vách. Cái bóng lướt qua rất nhanh. Cúi thấp xuống, để những dãy bàn và dụng cụ thí nghiệm che khuất, nó tìm một chỗ lẩn trốn khác, hoặc một lối đi khác dẫn ra khỏi phòng thí nghiệm.

Trên lối đi hẹp giữa hai dãy bàn kim loại dài hút, không va chạm vào bất kỳ một món đồ nào, Lâm bước thẳng đến gần tủ kệ. Phía sau nó chỉ có chiếc bàn khối hộp. Màn hình máy tính lớn đang ở chế độ chờ. Vài đốm đèn đỏ ở góc phải mặt bàn thẳng hoặc nhấp nháy. Cậu đưa tay chạm vào đốm sáng dưới cùng. Chất dịch lỏng nhờn nhám bám theo ngón tay khiến cậu rụt tay lại. Màn hình sáng lên. Tựa một luồng điện, hình ảnh trước mắt gây tê liệt. Mất vài giây, Lâm mới hiểu đang nhìn vào cái gì và trên tay cậu đang dính thứ gì

Máu. Không nhiều lắm. Từ một vết thương không quá nghiêm trọng, của kẻ lạ lần đầu vào phòng thí nghiệm, làm bể tấm kính và bị đứt tay bởi mảnh vỡ.

Không có tiếng động nào của những người lẽ ra phải có mặt trong phòng thí nghiệm. Ba mẹ cậu đã rời khỏi đây, gấp rút, lánh mặt một kẻ truy sát. Hẳn lúc này họ đã ở một nơi chốn an toàn. Thứ cuối cùng họ ở cạnh trong phòng này, là cỗ máy tính.

Choán kín màn hình máy tính, bức ảnh cá nhân chính là Dr. O. Ông đứng trong Bảo tàng Nghệ thuật, phòng tranh René Magritte, nơi cậu vừa hiện diện chưa đầy một giờ trước. Có lẽ người bấm máy ghi hình là mẹ cậu, bởi nhân vật trong ảnh hoàn toàn tự nhiên bày tỏ con người thật của ông, vào khoảnh khắc ấy, trước ống kính. Dáng vẻ hoạt bát so với tuổi năm mươi, ông đang bước đi, hơi xoay mặt về người chụp, vầng trán cau lại, đôi mắt dõng vào một điểm cao hơn tầm ngắm. Trên gương mặt ông hiện rõ cả sự tự tin lẫn vẻ bồn chồn. Biến thành phong nền phía sau, cách một khoảng tầm vài sải tay, không rõ ông đang tiến gần đến hay từ đó rời đi từ đó, là bức tranh quen thuộc Time transfixed.

Lâm đứng sững. Kẻ rình rập giấu mặt bị quên bẵng. Lúc khác, hẳn cậu đã bỏ qua bức ảnh. Nhưng giờ thì các trùng hợp nhiều lần xoay quanh tác phẩm siêu thực khiến cậu không thể hiểu khác. Một thông điệp kín. Người cài bức ảnh này lên máy tính hẳn muốn cậu nắm bắt cho được thông điệp ấy.

Nhưng, kẻ mở lên bức ảnh này không chắc là người đã cài nó vào máy.

Bức ảnh nói về điều gì?

Không cần phóng to, chỉ mở căng mắt, Lâm rà soát từng chi tiết của bức ảnh.

Bắt đầu từ chi tiết bức tranh và khoảng tường sau lưng nhân vật. Ba cậu và bóng đổ của ông trên sân đá hoa cương trắng. Chợt, Lâm dừng lại ở món đồ vật mà nhà khoa học trung niên cầm trên tay. Khác với hầu hết khách thường ngoạn, khi đến phòng tranh này, ai cũng cầm vững tập giới thiệu, ông lại cầm một tờ thời báo. Không khó khăn gì, cậu nhìn rõ một phần tranh vẽ minh họa ngay trên trang nhất, mô tả một phiên tòa. Dòng chữ severe and hard punishment nằm ở bên dưới bức tranh như một chú thích, nhưng cũng được sử dụng như tựa đề của bài viết bên trong.

Tờ thời báo. Bức vẽ minh họa phiên tòa. Ba cậu. Người mẹ không hiện diện trong ảnh. Tác phẩm làm nền phía sau của danh họa siêu thực.

Tất cả những dữ kiện rời rạc này chắc chắn phải nằm trong một kết nối đặc biệt.

Ý nghĩ trong đầu tập trung tuyệt đối.

Hình ảnh của Time transfixed trong từng tình huống riêng biệt tái hiện trong trí nhớ; Bức tranh được Mr. Q sử dụng trong chung kết Fatal Blow. Phiên bản của nó có mặt trong tầng hầm nhà Thái. Trước đó nữa, ba mẹ cậu đã gửi tấm bưu thiếp chụp bức tranh này cho cậu. Lim đã hé lộ một phần sự thật về tổ chức của các nhà khoa học ngay tại nơi hiện diện bản chính của tác phẩm... Như vậy, không thể hiểu khác, hàm ý của bức tranh cũng chính là ý tưởng lớn, xuyên suốt cho công trình mà nhóm ba nhà khoa học bí mật theo đuổi trong suốt hai mươi năm qua. Khoảng thời gian ấn định cho dự án thật dài. Đủ dài để cho một đứa trẻ sinh ra, lớn lên, thành một con người độc lập.

Thế nhưng, lạ lùng làm sao, dẫn dắt các nhà khoa học, tạo cảm hứng cho họ lại là Thời gian bị dừng lại...

Lâm bấm nút đỏ kế tiếp trên mặt bàn. Căn phòng lớn tức khắc bừng lên thứ ánh sáng lạ lùng. Màu lục trầm đục của các đám cây mờ bụi. Màu biếc xanh như hắt ra từ những đôi cánh côn trùng. Màu hồng son ánh lên trên bề mặt da của một cơ thể rớm máu. Màu cam tươi như bầy cá Koi dưới lớp kính hồ nước đang quẫy nhẹ đuôi... Là tâm điểm phát ra nguồn sáng, hình

người bên trong khối cầu xoay tròn và chuyển màu rất nhanh, càng lúc càng rực lên, cho đến khi lớp kính bao quanh có cùng cường độ ánh sáng với hình người bên trong. Lục... Lam... Đỏ... Tía... Và cuối cùng sẽ là sắc trắng. White light... Ánh sáng trắng. Một cách gọi khác của ánh sáng Mặt Trời. Lâm như bưng bình tinh. Thứ ánh sáng cậu đang nhìn thấy là biểu đạt cho dải quang phổ mê hoặc của một Mặt Trời nhân tạo.

Mặt Trời. Ánh sáng. Tốc độ ánh sáng. Không gian uốn cong. Thời gian bị dừng lại.

Lâm đứng thẳng, đan hai bàn tay sau gáy, ngật đầu về sau, mắt trừng trừng mở to. Những bài học qua mạng về lý thuyết không – thời gian cùng C/E quay trở lại, vun vút lướt qua đầu cậu. Thời gian giãn nở cùng với vận tốc ánh sáng. Khi thời gian dừng lại, chắc chắn, người ta buộc phải nghĩ đến những sự kiện xảy ra ở cùng thời điểm.

Cậu. Lim. Thái. Ba sinh vật. Hay chính xác, họ là ba tạo vật được hình thành nên ở cùng một thời điểm.

Đồng tử trong mắt Lâm giãn rộng. Cậu đang nhìn vào một điều mà cậu không thấu rõ. Không. Chính bản thân cậu là điều mà cậu không thấu rõ.

Ba đứa con của ba nhà khoa học. Nhưng ở khía cạnh khác, gạt qua một số mặc định quen thuộc liên quan đến tình cảm hay các mối liên kết mang tính xã hội như gia đình, tình yêu thương, khi nhìn ở góc độ thuần túy khoa học, thì ba đứa con cũng là ba đối tượng, được đặt vào ba môi trường riêng biệt. Cho đến một thời điểm định sẵn, theo các tình huống được sắp đặt như các giao điểm ngẫu nhiên, cả ba gặp nhau.

Cuộc chơi với những luật chơi bí hiểm mà Thái, Lim và cậu đang tham dự chính là một phần của dự án nghiên cứu. Như vậy, thứ biệt dược mà họ muốn nhóm ba đứa trẻ truy tìm là có thật. Chắc chắn, thứ biệt dược ấy can hệ đến sự an nguy của một trong ba thành viên. Hoặc cả ba.

Đột nhiên, hiện ra trước mắt Lâm vẻ yếu mệt thường xuyên của Lim. Thị giác bị thoái hoá. Chứng sợ ánh sáng. Sự thiếu hụt các sắc tố màu ở da và tóc. Nhận xét của bà ngoại cậu về Lim sau lần gặp đầu tiên, về các dấu hiệu đặc biệt của cô, trở lại trong một ý nghĩa khác. Phải chăng, nếu nhóm

ba đứa trẻ bọn họ là các tạo vật của khoa học, thì cô ấy là một tạo vật bị lỗi? Phòng đoán cuộn xoáy trong đầu Lâm...

Đột nhiên, bên kia cái tủ lớn tựa một bức vách che gần trọn một mảng tường, tiếng chân chạy vụt qua.

— Ai? - Lâm quát lên.

Không lời đáp. Lâm nín thở, lắng nghe. Tĩnh lặng tuyệt đối.

Cậu thận trọng bước về phía dãy tủ. Vài đốm máu vương trên sàn đá trắng. Kẻ đột nhập và rình rập đã rời khỏi phòng.

Cậu xoay người lại, đối diện dãy tủ. Có đến cả trăm ô hộc vuông. Một ô hộc ngay giữa tủ bị đập vỡ. Các mảnh vỡ sắc lẹm hằn đã cắt tay kẻ đột nhập. Dưới ánh sáng trắng từ khối cầu lơ lửng giữa phòng, những nhánh hoa hồng xám mờ nổi lên ở mỗi ô vuông phủ men kính xanh thẫm. Cậu kéo thử một ô. Khóa cài chặt. Chọn ô nào, để tìm ra thứ cần tìm trong khoản thời gian giới hạn?

Cậu phải tự suy đoán. Không ai khuyến cáo bất kỳ điều gì. Cậu lựa chọn. Cậu chấp nhận lựa chọn. Những đóa hồng chìm sâu trong lớp men. Đôi mắt trong suốt. Như vang lên bên tai cậu giọng nói thì thào của cô gái nhỏ, khi họ đối diện nhau cho bữa ăn kỳ dị của một ngày nào.

Bỏ qua hàng đầu tiên, từ dưới lên, vì bên trong sẽ không gì cả. Hàng thứ hai, chọn ô số một từ phải qua. Hàng thứ ba, chỉ lấy số hai và số sáu. Hàng thứ tư, chọn số một, số ba và số năm... Cậu lần lượt làm theo chỉ dẫn của bài tập kỳ dị. Những ô vuông lần lượt mở ra. Chưa đầy một phút. Cậu đã thu thập đủ các tập giấy đánh số, tách ra từ một quyển sổ lớn.

Hàng cuối cùng, cậu phải tự quyết định. Ô bên trái, ngang tầm ngực cậu. Lâm kéo nhẹ tay nắm. Cậu đã chọn đúng. Bên trong, chính là tờ báo Dr.O đã cầm trên tay, ở viện Bảo tàng Nghệ thuật.

Cất tất cả những thứ tìm được vào ba-lô, tắt quả cầu thủy tinh và bật lại hệ thống chiếu sáng, Lâm nhanh chóng rời khỏi phòng thí nghiệm. Khi bước qua đường ống thủy tinh trong suốt nối giữa hai khối nhà, cậu bỗng nhìn xuống con đường sâu hút bên dưới. Một bóng người vừa bước ra từ tòa nhà, đang đi bộ với tốc độ bất thường. Tay sinh viên đã từng truy đuổi cậu ở sân bay. Lâm choáng váng. Nhưng chân cậu vẫn bước tới, không

ngừng. Hai bán cầu não song song hoạt động. Đó cũng là lúc cậu chợt nhận ra, ý nghĩa sự trừng phạt khắc nghiệt và kéo dài của cụm từ Severe and Hard Punishment cũng chính là ý nghĩa của dòng chữ Peine Forte et Dure in trên món quà tặng cậu được nhận vào sinh nhật mười bảy tuổi.

Chương 19: Con Đường

Đó là một buổi chiều thứ Năm, trong ký ức Lâm. Có thể thời điểm cuối tháng Hai, đầu tháng Ba. Trời mưa nhẹ. Cậu nhớ chính xác ngày hôm ấy bởi lớp mười hai được nghỉ đột xuất giờ học ngoại khóa và mọi người đã có cuộc tranh cãi nho nhỏ về việc sử dụng buổi chiều tự do bất ngờ ấy vào việc gì. Rồi tất cả thống nhất đi xem bộ phim mới của Spielberg. Tuy nhiên, ở thang máy đi lên cụm rạp trung tâm, Thái kéo cậu qua một góc, đề nghị khi bạn bè không để ý, sẽ tách riêng, hai thằng cùng nhau đi đến một cuộc triển lãm công nghệ. Lâm gật đầu, dù hơi khó chịu bởi lẽ ra họ có thể làm điều này sớm hơn, đâu nhất thiết mất công đi cùng mọi người đến gần rạp chiếu. Nhưng Thái giải thích cậu ấy không muốn bạn bè nghĩ rằng mình hành động khác thường:

"Ở bên trong rạp sẽ không ai nhận ra sự vắng mặt của tớ và cậu. Đồng thời chúng ta vẫn xem được một triển lãm giá trị, về những thành tựu có thật mà con người đã đạt được, chứ không phải các hình ảnh tưởng tượng của phim ảnh". "Nhưng khi mọi người bàn tán về bộ phim, tại mình biết gì để nói chứ?"

Cậu bạn thân cười nhẹ: "Luôn có sẵn đủ loại thông tin trên net. Cậu có thể sử dụng chúng, chọn lấy vài bình luận sắc sảo nhất về nội dung phim hay diễn xuất của diễn viên. Mọi người không những không nghi ngờ gì cả, mà còn tin rằng cậu thông minh hơn tất cả bọn họ trong việc thưởng thức và đánh giá. Có nhiều không gian khác nhau mà người ta cần phải hiện diện. Vậy nên chúng ta sẽ lựa chọn nơi nào quan trọng hơn. Dù phép phân thân là không thật, thì bằng một vài xảo thuật cũng như tận dụng sự lơ đãng sẵn có của chung quanh, một bộ óc khôn khéo vẫn có thể tạo ra ảo giác về sự phân thân..."

Cậu nói đùa hiểm hóc cùng vẻ mặt châm biếm của cậu bạn thân khi đó đã làm Lâm bật cười. Nhưng giờ đây, những lời nói ngớ như không có gì

quan trọng ấy bỗng tái hiện, vọng trở lại trong một âm vang khác, dưới một lớp nghĩa khác.

Có nhiều không gian khác nhau mà một người cùng lúc cần phải hiện diện.

Người ấy hiểu rõ các thủ thuật tạo ra những hình ảnh đồng hiện. Điều ấy cũng có nghĩa người ấy nắm chắc kỹ xảo tạo nên sự biến hình. Một người có thể tạo cảm giác có mặt ở nhiều chỗ cùng lúc. Nhưng cũng có nhiều người khác nhau, xuất hiện ở các thời điểm và địa điểm khác nhau, nhưng vẫn chỉ là một người.

Các hình ảnh và sự kiện hỗn loạn bắt đầu được nhắc lên khỏi lớp sương dày đặc che phủ lâu nay. Các tia sáng loé lên từ các mẫu ký ức đứt đoạn ấy tạo thành các điểm chấm. Nối các điểm chấm vào nhau, cho dù còn thiếu khá nhiều đường nét cần thiết, vẫn đủ để một gương mặt hiện lên. Một chân dung quen thuộc. Gần gũi....

Lâm xốc lại chiếc ba-lô nặng trĩu sau lưng. Cậu dừng lại ở ngã tư, bấm nút xin đường. Còn chờ ba phút nữa. Cậu bấp bênh trên mí vỉa hè. Dòng xe bất tận. Những đốm vàng vô số của những chiếc taxi trôi qua sát trước mặt cậu.

Ký ức lướt nhanh đưa Lâm tiếp tục quay về buổi chiều của ngày thứ Năm nghỉ học ấy. Từ xe buýt xuống, cậu và bạn thân đi bộ đến trung tâm triển lãm robot và hình ảnh con người nhân tạo. Không quá đông như các triển lãm khác. Chỉ các vị khách có giấy mời mới được qua cổng kiểm soát. Thái trình hai thẻ ra vào đặc biệt, nháy mắt trước vẻ tò mò của bạn: "Ba tớ là nhà đồng tổ chức và cũng là người tài trợ lớn nhất cho triển lãm này!" Lâm không ngạc nhiên, nhưng hiểu rõ hơn lĩnh vực công nghệ mà ba Thái đầu tư. Ông đã rất thành công. Kiểu thành công vượt qua giới hạn thông thường tạo nên sự giàu có hay danh vọng. Thành công được biểu đạt thông qua một tiến trình tất yếu, duy nhất và bất khả xâm phạm. Một thứ uy lực ngầm. Chắc chắn, hơn ai hết, Thái nắm bắt điểm cốt lõi này. Cũng như cha mình, cậu ấy luôn tự tin, quyết đoán nhưng vẫn là một hình ảnh dễ chịu, đáng mến trong mắt chung quanh.

Những ai có mặt tại triển lãm đều chăm chú và không ngừng trầm trồ. Tuy nhiên, một điều gì đó sâu thẳm bên trong khiến Lâm rơi vào trạng thái thờ ơ. Cậu không chút hứng thú với những hình ảnh và hiện vật trưng bày trước mắt. Thậm chí, các chuyển động được điều khiển bởi những bộ vi xử lý tối tân nhất, các giọng nói tương tác bằng nhiều thứ tiếng được thiết kế bởi các nhà khoa học hàng đầu, các robot công năng thực hiện hoàn hảo các công việc thay thế con người như chăm sóc y tế, nấu ăn, phục vụ nhà hàng chỉ khiến cậu lún vào cơn hãi sợ mơ hồ. Công nghệ đã tiến những bước rất xa, len lỏi vào mọi khía cạnh nhỏ hẹp tế vi, tái hiện từng phần cơ chế hoạt động của con người. Từ mô phỏng, công nghệ đã tiến lên các bước mới, tái thể hiện và giờ đây là hoàn thiện các khiếm khuyết, phá bỏ các giới hạn mà con người vẫn phải chấp nhận như một tất yếu. Ở khu vực triển lãm tiếp thị để giới thiệu đưa vào thị trường các sản phẩm thương mại, Lâm đã dừng lại rất lâu trước một robot được thiết kế cho công việc chào đón khách ở các siêu thị hoặc khách sạn. Trong nhân dáng của một cô gái trẻ mặc bộ đồng phục cắt may tuyệt khéo, robot có mái tóc mềm mại, làn da mềm mại và các biểu cảm gương mặt sống động khó tin. Nếu không có hàng rào quy ước, chắc hẳn nữ nhân viên hoạt động bằng các mạch vi xử lý đã lẫn vào trong những con người đang hiện diện khắp nơi trong khu trưng bày, không hề có dấu hiệu khác biệt.

"Thử nói chuyện với cô ta xem sao!", Thái gợi ý. Một cách máy móc, Lâm nói vài câu tiếng Anh. Cô gái đứng sau hàng rào vải chậm chậm ngoảnh lại, trả lời cậu bằng giọng nói mềm xộp, cùng nụ cười êm nhẹ khuyến khích cậu hãy cứ duy trì cuộc trò chuyện. Đôi tay cô ta đưa nhẹ về phía trước, các khớp nối ở cổ tay và các ngón tay tự nhiên, linh hoạt. Hẳn cậu đã bị cuốn đi bởi phong thái nhẹ nhàng và chuẩn mực ấy, nếu có một tích tắc, cậu không nhìn vào đôi mắt của con người đẹp đẽ đang cúi xuống, như để tiếp xúc với cậu gần hơn. Một đôi mắt tuyệt đẹp, hấp thụ những đốm đen lóng lánh trên mái vòm cung triển lãm. Nhưng, tuyệt nhiên không có hình ảnh nào phản chiếu trong hai nhãn cầu ấy. Một cái nhìn lơ đãng bởi độ rục rờ, nhưng trống rỗng. Trong một phản ứng đột ngột, cậu đã lùi lại,

bước như chạy, càng xa khỏi con người trưng bày càng tốt. Thái hấp tấp rảo bước theo, hơi khó chịu:

— Cậu không thích mẫu robot ấy sao? Một trong các mẫu trưng bày quan trọng nhất của triển lãm đấy!

— Có thể tớ chưa quen, chưa có sự chuẩn bị tâm lý trước những hình mẫu giống như người nhưng không phải là người.

— Cậu không nghĩ đến các sản phẩm ấy ở một ý nghĩa khác? - Bạn thân cười khẽ.

— Cậu vừa nói gì? - Lâm thốt lên - Cậu gọi cô gái chúng ta vừa giao tiếp là một sản phẩm?

— Tất nhiên. Còn cách gọi nào khác sao? Khi không phải là con người, thì mọi thứ đều là đồ vật. Tất cả được xem là mặt hàng đưa vào kinh doanh, với một mức giá nhất định. Ngay cả con người, đôi khi cũng là một món hàng có thể mua và bán đấy thôi. Cậu hiểu ý nghĩa sâu xa mà triển lãm này hướng tới không? Để đo lường phản ứng của thị trường đấy. Khi nhu cầu xuất hiện, các mặt hàng như một số mẫu robot tụi mình vừa xem chắc chắn sẽ mang lại những khoản lợi nhuận khổng lồ. Đã có nhiều robot được đưa vào sử dụng trong đời sống thực tế. Các ưu khuyết của sản phẩm được ghi nhận và điều chỉnh. Nếu sản xuất càng nhiều, kinh doanh càng thành công, những nhà nghiên cứu đồng thời cũng là nhà kinh doanh như ba tớ sẽ đầu tư để các robot ngày càng hoàn thiện hơn về kỹ thuật.

— Hoàn thiện hơn?

— Tức là tiêu tốn ít năng lượng hơn, đa dụng hơn, và giống với con người thật hơn!

Câu nói cuối cùng của bạn thân đã ở lại trong đầu Lâm, như một con cá kẹt lại trong vách đá, ngủ quên trong dòng nước lạnh của những dữ kiện trôi qua thờ ơ. Cho đến lúc này, khi cậu đang ở trên đường, trong một thành phố vẫn còn xa lạ, thì nó bỗng chợt mình thức giấc, quấy mạnh, lia những chiếc vây sắc lẹm, cửa vào mảng rêu nhói đau.

Đưa vào sử dụng phổ biến hơn.

Giống với người thật hơn.

Sử dụng nhiên liệu ít hơn và cũng tiêu hao ít năng lượng hơn.

Không khí trong phổi Lâm lạnh toát. Các dữ liệu tiếp tục hiện ra.

Làn da trơn nhẵn cân bằng thân nhiệt.

Mái tóc xanh mềm nhẹ không thể tìm thấy ở người thứ hai.

Một đôi mắt đẹp đẽ, nhưng hồng hóc, không thể sử dụng theo cách thông thường.

Những sự kiện và trải nghiệm rời rạc trong quá khứ chậm rãi di chuyển, găn vào nhau, với các mối nối tương thích tuyệt đối.

Đỉnh đầu Lâm lạnh toát. Vai cậu. Đôi chân cậu. Tất cả cứng đờ trong một phát hiện bàng hoàng.

Đèn chuyển xanh. Những người đứng sau bước tới, cuốn Lâm xuống cùng các vạch trắng, trước những đầu mũi xe, băng qua ngã tư. Cậu bước tiếp tục trên vỉa hè lát đá. Người từ các toà nhà đổ ra phố nhiều hơn. Dưới lòng đường, các làn xe chạy với tốc độ vừa phải, tựa từng đàn côn trùng kiên nhẫn nối nhau bò trên các lối đi quen thuộc, giữ khoảng cách vừa đủ để không gây hấn, không va chạm. Không khí vẫn khô khốc. Những đợt gió vùn vủ. Khác chẳng, so với ban sáng, Mặt Trời lên cao. Những dải sáng vàng rực, được nhân lên bởi hàng vạn tấm kính bọc quanh các toà nhà chọc trời san sát, nhuộm thành phố trong sắc vàng xanh vừa rực rỡ, vừa cóng lạnh. Thịnh thoảng, các dải sáng kỳ dị kia lại đứt đoạn, bởi một vài khối nhà cổ xưa chen vào, như vài dấu lặng đột nhiên trên khuông nhạc, làm dịu đi những hợp âm chói gắt. Đôi chân Lâm vẫn chuyển động không ngừng về phía trước. Da cậu, mắt cậu, tai cậu vẫn cảm thấy, nhìn thấy, nghe thấy tất cả những gì đang xảy ra chung quanh. Nhưng cậu không bận tâm về chúng. Bên trong cậu, mạnh hơn hết, nổi lên sắc bén hơn hết, các ý nghĩ sáng rõ xen với các phán đoán u uất. Tất cả chất chồng lên nhau, tuần tự, theo cách các viên gạch xây nên một thành trì che chắn bảo vệ, đồng thời cũng giam hãm cậu cùng các phát hiện đau đớn và trĩu nặng.

Lim... Lim... Lim...

Ấn tượng khác thường về cô gái ấy ở lần chạm mắt đầu tiên là vẻ vẻ đẹp dị biệt. Thôi thúc bởi nỗi tò mò và xúc cảm mãnh liệt, cậu đã lao đến phim trường Fatal Blow tìm gặp cô ấy. Trong cái quyết định chớp nhoáng được

ngụy trang bằng cảm giác bốc đồng, cậu đã quên mất trải nghiệm về nỗi sợ hãi trước một hình mẫu giống người nhưng không phải là người.

Sự hoàn hảo luôn mang đến nỗi sợ hãi.

Cậu đã để cho nỗi sợ hãi đánh lừa. Trong ấn tượng mê hoặc về sự hoàn hảo, cậu đã vô thức chấp nhận biến mình thành kẻ bị dẫn dắt.

Bắt đầu từ Lim và kết thúc cũng ở Lim.

Cô gái ấy thực sự là ai? Hay đúng hơn, cô ấy là sản phẩm thuộc về ai? Ai đã thiết kế để tạo nên một mẫu hình lạ lùng đến vậy?

Đột ngột, Lâm dừng trước bậc tam cấp có tay vịn sắt uốn dẫn lên một ngôi nhà gạch cổ. Cậu ngồi xuống lưng chừng lối đi, hấp tấp mở ba-lô, lấy ra các tập giấy vừa tìm được từ phòng thí nghiệm. Trong bóng đổ của những người bộ hành lướt qua, trong tiếng xào xạc của những tán cây bạch quả ngả màu vàng rực, chàng trai trẻ lật từng trang giấy mỏng, chậm rãi đọc những dòng ghi chép đánh máy, với các thuật ngữ chuyên ngành cậu chỉ có thể đoán nghĩa chứ không hiểu rõ. Cậu dừng lâu ở những số liệu, các thông số kỹ thuật viết về những con người nhân tạo ở thời kỳ đầu. Các cột số liệu vi sinh, hóa sinh. Các nghiên cứu giải phẫu, tổng hợp để tạo nên chất liệu tái hiện từng cơ quan. Để minh họa, loạt hình với từng số hiệu riêng biệt, chụp những vành tai, các vùng da, các khớp xương và sụn... Hàng trăm bộ phận cơ thể, kèm theo chúng là các ghi chép dày đặc, ghi nhận từng giai đoạn phát triển của sản phẩm thử nghiệm cấy ghép... Có hai mươi số liệu, trong đó có ba số liệu lặp đi lặp lại nhiều nhất.

Một trong các số liệu ấy chính là ta. Là ta.

Lâm lẩm bẫm một mình. Bàn tay run bắn lên.

Tập giấy dưới cùng trên tay cậu rơi xuống bậc thang. Gió từ trên cao hút xuống, thổi đến, cuốn theo đám lá vàng khô lẫn đỏ thẫm từ hàng cây bạch quả và cây gỗ thích từ mảnh sân nào đó, xào xạc quanh bậc thềm Lâm ngồi.

Những người bộ hành vẫn bước qua. Vô số gương mặt trắng, đen, vàng, nâu.

Các vóc dáng cao thấp, non trẻ hay già nua. Những đường nét hài hòa, dư thừa hay thiếu hụt. Tất cả những gì cậu có thể trông thấy, phải chăng, chỉ là lớp vỏ ngoài, cất giấu bên trong những bộ máy đang vận hành, được

tạo nên bởi một vài ý chí bí mật? Phía sau những khuôn mặt hồ hững hay dăm chiêu ấy, có bao nhiêu ý nghĩ lạng lẽ bình yên, bao nhiêu ý tưởng điên rồ cuồng nộ?

Có hay không sự hình thành các cộng đồng những sinh vật mới, trong vỏ bọc sao chép con người? Thế giới này đang vận hành theo cách nào vậy, có đúng như những gì cậu đã học, đã tin từ trước, hay những thay đổi ngầm sẽ bẻ ngoặt nó sang một lộ trình mới, chưa từng có trải nghiệm nào tương tự trước đây? Lâm ngồi im rất lâu, nghĩ đến những giới hạn mà con người đã tự vượt qua, và tự hỏi liệu còn các giới hạn nào khác phải có, nếu muốn thế giới này tồn tại?

Các viên ảnh tựa những dải mây xám kéo đến, che khuất nền trời xanh thẫm. Những đôi chân trên vĩa hè liên tục bước tới. Không ai để ý chàng trai trẻ ngồi trên bậc tam cấp, mắt mở căng, như hành khách cuối cùng sót lại trong con tàu đắm, qua ô kính sắp sửa bục vỡ, nhìn ra cái thế giới đang dần xa, mãi mãi không con thuộc về mình nữa.

Lâm cúi nhạt lại tập hồ sơ ở bậc thềm dưới chân. Gió tình cờ lật mở vài trang. Cậu đỡ đầu nhìn loạt những bức ảnh dán kín khắp mặt giấy mỏng.

Gương mặt qua các thời kỳ của một đứa trẻ. Một cậu bé trai. Từ sơ sinh cho đến thời niên thiếu. Góc chụp trực diện, hoặc nghiêng. Đứa trẻ thường ngồi trên chiếc ghế duy nhất, phía sau là khung cửa sổ với những chấn song bằng thép. Đứa trẻ cao dần lên nhưng luôn rất gầy. Có khi cạo trọc. Có khi mái tóc mỏng ép sát vào khuôn đầu dài và hẹp. Khuôn miệng khép kín không bao giờ cười. Đôi mắt nhỏ nhìn chăm chú vào ống kính, cam chịu hơn là căm ghét hay sợ hãi, ngay cả khi một bàn tay nào đó vươn vào khung hình, với chiếc kẹp nhỏ, ướm vào khoảng đầu trán nhấn một vành tai hồng hào, hay ướm vào bàn tay đang đưa lên trước ngực một ngón tay vào khớp ngón cắt cụt. Mọi thứ hẳn đã gây nên cơn sợ hãi ám ảnh nếu hiện diện đầu đó. Nhưng trong tập hồ sơ này, chúng chỉ là hình ảnh tất yếu, thuộc về thuần túy chuyên môn của các nhà khoa học thực nghiệm. Có một thứ khiến Lâm băn khoăn nhiều hơn, là phảng phất nét gì đó vừa xa lạ, vừa quen biết trong chuỗi hình này. Cậu đã gặp nhân vật trong ảnh, vào một

thời khắc nào đấy. Cậu chắc chắn về điều này. Nhưng là ai, ở đâu, thì không không thể gọi tên.

Cậu lật tiếp trang sau. Vài cá nhân mang số hiệu khác, da trắng và da màu, đều còn rất trẻ. Họ được chụp ở trang thái say ngủ, hoặc đang trên bàn phẫu thuật. Nhìn trang thiết bị bao quanh cùng hệ thống máy tính, có thể thấy loạt ảnh chụp từ hơn mười năm trước. Rõ ràng, dự án nghiên cứu của các nhà khoa học đã được thực hiện liên tục, ở nhiều mức độ.

Lâm cố gắng tìm một vài hình ảnh, hoặc một vài ghi chép nào đó hé lộ cho biết thực sự cậu đến từ đâu. Nhưng không gì cả. Ở trang cuối cùng, khi trong đầu Lâm chỉ còn nỗi thất vọng, bỗng đập vào mắt cậu tấm hình lớn, choán kín mặt giấy. Số liệu in ở góc ảnh cũng là số liệu đánh ở bộ hình đầu tiên. Gương mặt của một người đã chết. Mái tóc còn ướt nước xoa trên mặt bàn kim loại. Đôi mắt nhỏ khép hờ, khuôn miệng thường đóng kín giờ mở hé như gửi lại cho những người đang cúi nhìn một nụ cười, buồn bã nhưng cũng thật hài lòng. Lâm nhìn trừng trừng bức ảnh. Giờ thì cậu đã hiểu lý do trang thái ngờ ngợ đeo bám. Nhện Nước. Và cậu còn biết rõ một điều mà phần ghi chép không hề đề cập: Bức ảnh cuối cùng này đã được chụp khi ai đó mang cái xác ra khỏi hồ nước của những con cá lạng lờ.

Phía trên bậc tam cấp, cánh cửa sau lưng Lâm bật mở. Một gia đình bước ra. Bà mẹ xách chiếc túi đồ rục còn ông bố cho cậu con trai nhỏ ngồi trên cổ. Lâm vội đứng lên trả lại lối đi. Cả gia đình mỉm cười, cất tiếng chào thân thiện với người lạ, rồi bước xuống vỉa hè. Chỉ là hình ảnh tình cờ thoáng qua, nhưng lúc này bỗng làm cậu đau nhói. Gia đình. Sự sinh ra. Nuôi dưỡng. Gắn kết. Mọi sự thật giản dị, gần như ai cũng có thể có được, một khi hiện diện trên thế giới này. Nhưng phải chăng, có những cá nhân được mặc định sẵn ngay khi hình thành, rằng họ sẽ không bao giờ là những điều giản dị ấy.

Lâm xếp lại những tập hồ sơ vào ba-lô, rời khỏi bậc tam cấp, tiếp tục bước đi.

Nhưng sẽ đi đâu?

Ý nghĩ trở về ngôi nhà gạch đỏ, nơi những người cùng nhóm đang chơi, ngồi xuống nói chuyện với Thái, hỏi thêm một vài bí mật xoay quanh công

việc kinh doanh của ba cậu ấy bỗng trở nên không sao chịu nổi. Từ các công ty do Kỹ sư P. và Mr. Q điều hành, thành tựu nghiên cứu của các phòng thí nghiệm như Dr. O dần dặt đã được nhân rộng. Các sản phẩm mang hình dạng con người, những tên gọi thay vì các số hiệu, đang và sẽ tiếp tục len lỏi khắp nơi. Những cá nhân được lập trình, tuân theo những mệnh lệnh cài đặt sẵn, thể hiện các ưu thế vượt trội mà vẫn không hề gây nên chút ngờ vực nào với cộng đồng chung quanh. Thậm chí, chính các tạo vật ấy cũng không hề nghi ngại về nguồn gốc và sự tồn tại của chính mình. Mọi thứ bọc trong một lớp vỏ hợp lý hoàn hảo, ngay từ đầu. Lâm rùng mình. Có những trường hợp, việc biết tường tận về bản thân không mang lại niềm vui hay hứng thú. Ngược lại, điều ấy chỉ khiến người ta thêm ghê sợ chính mình mà thôi.

Chàng trai trẻ bước đi không định hướng. Đèn xanh thì băng qua đường. Nếu đèn đỏ thì rẽ phải. Miễn là không phải dừng lại. Biển đột ngột hiện ra, bên kia con đường rộng mà khách bộ hành có thể băng sang bằng lối đi ngầm.

Cậu ngồi trên một băng ghế sắt, trong ánh nắng phương Bắc trắng xanh, trong hơi muối thơm dịu đã được làm mỏng đi bởi các khối khí không ngừng dịch chuyển. Những du thuyền trắng neo kín vịnh nước xanh yên tĩnh. Vài con mòng biển bay lượn trong khoảng không trong suốt, rồi đậu xuống những cột buồm trắng thanh mảnh.

Mình là ai? Mình đang đi đâu, rồi sẽ về đâu? Mình mới mười bảy tuổi. Mình sẽ thành một người thế nào, sẽ làm gì trong những năm tháng sắp đến? Ừ, không thể tìm thấy lời đáp cho những câu hỏi quan trọng, nếu cứ lảng tránh việc đối diện sự thật. Mình phải tìm đến địa chỉ nhà ba mẹ, Lâm tự nhủ. Cậu mở lại bản đồ, tìm hướng. Ba dãy phố nữa mới đến dẫn trạm tàu điện ngầm gần nhất. Cậu bỗng nhận ra mình cần uống nước kinh khủng. Khớp gối chân cậu mỏi rã vì đi bộ liên tục. Còn bả vai cũng ê ẩm vì sức nặng của ba-lô. Đói và khát và mỏi. Như một người bình thường.

Tiệm bánh ngọt góc phố. Cậu rẽ vào, xếp hàng, mua chiếc cookie hạnh nhân mới làm cùng cốc trà gạo. Lúc chờ lấy nước, cậu bỗng nhìn thấy gương mặt mình in bóng trên lớp thủy tinh của lọ đựng bánh. Ngay cả

trong phản chiếu lờ mờ, thì đôi mắt cậu vẫn hiện ra rõ nét, chăm chú, lạnh lẽo, trống rỗng. Chỉ vài ngày, cậu như đã biến thành một kẻ khác, lạ lẫm. Chỉ khi người bán hàng lên tiếng, cậu mới giật mình ngoảnh lại, nhận cốc trà nóng, rời bỏ gương mặt của một người cô độc tột cùng.

Cậu ăn hết chiếc bánh ở mặt bàn kê cạnh cửa. Cốc trà nóng thì cầm theo, để uống trên đường khi nó nguội bớt. Ở góc ngã tư, lúc cậu sắp băng qua đường, một chiếc xe đen tấp vào lề, đậu cách cậu quãng ngắn, cửa xe bật mở. C/E bước về phía cậu. Chị ta giải thích nhanh, gần như áp tải cậu bước cùng: "Mọi người ở nhà đang lo lắng vì cậu không về đúng giờ như đã hẹn!" Lâm chưa nói gì thì điện thoại trong tay chị ta đổ chuông. Chiếc BlackBerry chuyển sang cho cậu. Vang lên giọng nói của Thái, bình thản:

— Những thứ cần tìm, cậu đã lấy được hết rồi chứ?

Máy điều hòa không hoạt động. Dù ngoài trời chỉ khoảng 60 độ F, không khí trong xe lại nóng hầm hập. Lâm cài dây an toàn, ngồi cạnh bên C/E. "Nghe gì không? - Chị ta hất cằm về phía bảng hiển thị băng tần của radio trên xe, nói bằng thứ tiếng Anh dễ nghe hơn, dính trong cổ và không pha những từ lóng - Có mấy kênh nghe rất khá, country jazz và cả Progressive rock đấy!" Cậu lắc đầu, vẫn chưa thể quen với ý nghĩ mình đã bị bắt và đang bị khống chế.

C/E không nói gì thêm, chăm chú lái bằng một tay, tay còn lại thỉnh thoảng vươn về trước, bấm nút chiếc máy ảnh du lịch kê sát kính chắn gió, ghi lại khoảnh khắc tình cờ nào đó thoáng qua trên con đường ngoại vi vắng vẻ. "Chị làm gì vậy?", Lâm bật hỏi. Mái tóc hạt dẻ hất nhẹ: "Thói quen nghề nghiệp. Ngoài các đối tượng nghiên cứu cần phải ghi hình lại theo từng thời điểm, tôi chụp thêm phong cảnh. Mọi thứ luôn thay đổi, tôi biết thế, khi nhìn lại những gì đã chụp của ngày hôm qua..Lâm nín lặng. Khung cảnh vịnh biển, ngọn đồi tọa lạc các khối nhà đồ sộ của trường đại học, bảo tàng nghệ thuật, khu công viên sinh vật tiền sử với bộ xương khủng long đồ sộ vươn cao, những nơi cậu vừa đi qua, vùn vụt trôi về phía

sau. Cùng với cảnh tượng ấy, trong Lâm, cảm giác bị mang đi, bị giăng ra khỏi chính mình càng lúc càng trở nên rõ rệt.

Nguy hiểm đang chờ đợi phía trước, khi trở về ngôi nhà gạch đỏ. Bằng trực giác sáng rõ, cậu có thể nhận biết những gì sắp sửa xảy ra. Hơn một lần, cậu nhìn xuống chốt bật kim loại chìm trong lớp vải gai bên hông cửa. Khóa không cài. Chỉ cần đưa tay kéo nhẹ cái chốt ấy, cánh cửa sẽ bật tung. Rồi cậu sẽ lao bắn ra ngoài, chạy biến đi, khi xe dừng lại ở một ngã tư đông đúc nào đó. Viễn cảnh sắc nét đến mức bầm tay cậu bất giác đặt lên khóa cài dây bảo hiểm đang chằng qua ngực. Người cầm lái liếc qua gương chiếu hậu. Trong tích tắc, mắt họ gặp nhau. Cái nhìn thấu rõ ý nghĩ cất giấu bên dưới vẻ mặt phẳng lặng của người ngồi cạnh.

Chiếc xe giảm tốc độ, thành linh. Đồng hồ báo nhiên liệu sắp cạn. C/E buông lời rửa khê, xin đường, tấp vào một trạm xăng. Chị ta bước xuống xe, để ngỏ cửa, nhét thẻ thanh toán, bấm số trên trụ bơm xăng tự động. Những con số trên bảng điện tử vùn vụt thay đổi. Nữ tài xế bỗng nhìn đồng hồ. Rồi như để tranh thủ thời gian, chị ta rảo bước vào ngôi nhà kính phía sau trạm xăng, nơi bên trong có máy bán nước ngọt và các loại bánh kẹo, đứng quay lưng và hoàn toàn tập trung vào việc chọn mua mấy món ăn vặt.

Sợi dây bảo hiểm trên ngực Lâm đã mở khóa. Cách vài mươi mét có một cây cầu vượt bắc qua con đường trống trải, dẫn sang khu dân cư yên tĩnh dưới bóng những cây sồi xanh rậm. Xa hơn, con đường loáng thoáng những bóng xe tải chạy ngược chiều.

Chỉ một động tác đơn giản, cậu dễ dàng thoát ra ngoài cái cabin này. Cậu sẽ băng qua cây cầu vượt, sang khu dân cư bên kia, biến khỏi tầm kiểm soát của Fatal Blow.

Cậu sẽ tìm gặp những người được coi là ba mẹ mình, nói rõ tất cả, đề nghị họ hỗ trợ để cậu an toàn trong một thời gian.

Rồi cậu sẽ thu xếp với chính mình và môi trường chung quanh ổn thỏa, để tất cả vào đúng lộ trình. Cậu vừa tìm được tài liệu cần thiết. Cậu sẽ nắm các bí mật quan trọng. Có trong tay chìa khóa của những lợi thế, cậu sẽ thoát ra khỏi vòng kiềm toả của nhóm người vẫn đang rình rập săn đuổi cậu.

Từ vị trí con mồi, cậu sẽ trở thành kẻ chi phối. Hết thấy những gì người ta có thể mong ước trong cuộc đời này rồi cậu cũng sẽ giành được.

Từng bước, từng bước một...

Chỉ cần đặt tay lên chốt kim loại, kéo nhẹ.

Thế nhưng cậu vẫn ngồi im, bên trong chiếc xe nóng ngột ngạt cảm lạnh, khi bên ngoài lớp kính ám bụi, cảnh vật và bầu trời phương Bắc ngoài kia đang rộng mở.

Nữ tài xế đã quay ra, tay cầm một hộp trà nóng. Chị ta trả lại vòi bơm, đóng bình xăng và trở lên ngồi sau tay lái. Đưa cho Lâm hộp trà, chị ta nói nhẹ nhàng: "Trà thảo mộc, cậu uống không?" Cậu lắc đầu, cài lại dây khoá an toàn: "Em vừa uống lúc nãy!" C/E vừa cho xe chạy vào làn đường chính, vừa nhấp từng ngụm trà nhỏ:

— Tôi chỉ mua một hộp, vì không nghĩ thấy lại cậu!

— Chị dự đoán trước em sẽ bỏ chạy?

— Không phải cậu đã toan tính như thế sao?

— Vậy nên chị để ngỏ cửa xe?

— Tất nhiên. Tôi thực sự ngạc nhiên khi quay ra, vẫn nhìn thấy cậu. Có một điều này, tôi tò mò, hỏi cậu được chứ?

— Chị cứ nói đi.

— Cậu đang rất sợ. Sợ đến mức không dám bỏ đi? Thà chấp nhận mỗi hiểm họa thấy trước, còn hơn liều mạng trốn chạy, đương đầu với các nguy hiểm mà cậu không thể biết rõ sẽ xảy ra như thế nào và vào lúc nào?

— Chị nói đúng ở điểm đầu tiên. Em đang rất lo sợ. Nhưng làm sao vượt qua nó nếu không đối diện nó.

— Vậy thì hãy mở hộp đồ trước mặt. Có một thứ dành cho cậu. Loại có thể gắn với ống ngấm.

Lâm lẳng lẳng làm theo. Cậu lấy ống ngấm trong ba-lô, gắn vào khẩu súng, nheo mắt và thử ngấm bắn. Mọi thứ dễ dàng, như thể cậu đang chơi món đồ chơi quen thuộc.

Nữ tài xế chuyển đề tài:

— Cậu muốn về nhanh hơn không?

— Nếu được! - Lâm đáp, vẫn nhìn về dải đường thẳng tắp, bất kể những luồng sáng chói chang chiếu xiên vào đáy vũng mực, làm mắt cậu nhói đau từng chập.

Trong cú đánh tay lái đột ngột, chiếc xe của trường đại học ngoặt vào một khúc cua, rẽ sang con đường mới, cho phép chạy với tốc độ cao hơn. Giờ thì người tài xế cầm lái bằng cả hai tay. Chiếc xe lướt đi, như một mãnh thú bung xả, vượt qua những chiếc Container đồ sộ cùng chiều. Những đợt gió cuồng bạo, những thảm cỏ bắt đầu sạm khô, những vườn cây trái chín phía sau các hàng rào gỗ biến thành các dải vàng vùn vụt hai bên cửa xe. Trên gương mặt chàng trai ngồi trong cabin, hiện ra nụ cười của một kẻ can đảm biết rõ cuộc chiến mình sắp sửa bước vào.

Chương 20: Why So Serious?

Các cửa sổ cài chặt. Thay vào nguồn sáng tự nhiên, ánh sáng vàng âm từ các hộp đèn âm gắn dọc trần nhà hắt xuống, chiếu rọi từng chi tiết nhỏ trong phòng của Thái. Trong thứ ánh sáng sánh đặc, cách bài trí cân xứng của khu vực làm việc tạo nên ấn tượng về sự vững chãi và quyền lực. Tầm thẳm xanh rêu hút lấy mọi tiếng động có thể vang lên trên mặt sàn gỗ sồi. Cái bàn dài ban sáng bề bộn giấy tờ giờ đã được dọn sạch. Chiếc máy tính hắt xuống mặt bàn một quầng sáng xanh. Trên chiếc ghế da lưng cao đặt ở vị trí trung tâm, một người ngả đầu ra sau, dáng vẻ thư thái, mắt nhắm nghiền. Mất vài giây, Lâm mới nhận ra đó là bạn mình. Bộ suit đen ánh ngọc trai khiến cậu ấy như biến thành người khác. Già thêm vài tuổi. Chững chạc hơn. Nhưng ở một khía cạnh nào đó, bộ trang phục cũng tương thích tuyệt đối với con người Thái hiện tại, với cả bầu không khí nghiêm lạnh từ cậu ấy tỏa ra, bao phủ mọi đồ vật chung quanh.

— Cậu đã về! - Trưởng nhóm đột ngột mở mắt.

Ánh nhìn sắc nhọn hướng thẳng vào Lâm. Rõ ràng, cậu ấy đã sửa soạn tất cả, khung cảnh này, dáng vẻ này, để chờ đợi thời khắc thành viên trong nhóm quay trở lại. Lâm đưa mắt nhìn quanh, hy vọng thấy Lim. Tuy nhiên, cô ấy không có mặt. Cậu đứng cách bàn vài bước chân, khá bơ phờ, chiếc ba-lô nặng lúc này khoác bên một bả vai.

— Cậu có thể cho tôi xem những thứ cậu tìm thấy? - Thái đề nghị.

Lâm bước đến, mở ba-lô lấy ra các tập tài liệu, đặt lên bàn. Bàn tay có một vết thương nhỏ phải băng lại của trưởng nhóm lật mở, không đọc ngay, mà đưa từng trang tài liệu vào máy scanner. Vừa làm, cậu bạn vừa nhận định, giọng nói thấu đáo và lạnh lẽo:

— Đây chính là những thứ chúng ta cần. Cùng với những thứ tìm được trong bàn làm việc của ba tôi, các tài liệu này sẽ đưa ra lời giải cho một số "thách đố" mà lâu nay không ai nói gì với chúng ta.

Màn hình chiếu powerpoint được hạ xuống. Hiện lên những trang giấy cũ phóng to. Xen với chúng, các bản chụp sơ đồ cùng các ghi chép đánh máy với font chữ thịnh hành của mấy thập niên trước tạo nên một tổng thể đồng bộ. Các tài liệu đứt đoạn bắt đầu vào đúng vị trí của chúng, cả về hình ảnh lẫn trang mục, công trình nghiên cứu của nhóm ba nhà khoa học nối kết với nhau.

Trưởng nhóm và Lâm cùng im lặng, dán mắt lên màn hình.

Các thông tin được hệ thống. Một cách hiểu khác biệt được nhóm ba nhà khoa học dự đoán từ hai thập niên trước, không chỉ về các kỹ thuật thiết kế robot sẽ tiến lên từng bậc cao hơn, kỹ thuật sinh học đi sâu vào những khía cạnh tế vi hơn, xác định được bản đồ gene của con người, từ đó hình thành nên những sinh vật nhân tạo, kết hợp giữa khoa học máy tính, kỹ thuật điện tử, kỹ thuật robot và kỹ thuật sinh học, mà cả sự thay đổi trong nhận thức của con người về một thế giới song hành.

Trong một bản ghi chép của Dr. O vào đầu thập niên cuối cùng của thế kỷ trước, một số từ và cụm từ được lặp lại nhiều lần AI - Artificial Intelligence - Trí thông minh nhân tạo, Singularity - Thuộc tính phi thường. Các số liệu và phân tích được đưa ra, để xác định thời điểm singularity trở thành hiện thực, khi trí thông minh nhân tạo sánh bằng và sau đó vượt qua trí thông minh con người: Hai mươi năm nữa, hoặc có thể sớm hơn.

Góc màn hình, chương cuối thuộc tập tài liệu của Dr. O, bỗng xen vào một đoạn ghi chép bằng tay. Ngày tháng ở đầu trang cũng là ngày sinh nhật của Thái và Lâm. Nét bút quen thuộc và màu mực còn tươi mới.

Singularity xảy ra sẽ được nhìn nhận như một trong những thời khắc quan trọng nhất của khoa học và lịch sử nhân loại. Bởi đó chính là thời điểm đánh dấu việc con người không chỉ đẩy lùi đe dọa của sự chết mà còn mở cánh cửa tiến vào các vũ trụ mới.

Hàng thế kỷ trước, tiến trình phát triển của nhân loại đã cho thấy định nghĩa về trí thông minh con người liên tục được điều chỉnh. Những giới hạn của con người theo thời gian được khắc phục bởi sự hỗ trợ của máy móc và các phát minh khoa học. Con người đã từ bỏ nhiều công tác thông minh. Chẳng hạn như khi khả năng ghi chép, tính toán, ghi nhớ, di chuyển

trong các môi trường ngõ như bất khả lần lượt được chuyển giao cho máy in, máy tính, bộ nhớ điện toán và các phần mềm điều khiển. Các thập niên gần đây, sự định nghĩa lại về trí tuệ và năng lực con người tiếp tục được khai triển và chứng minh. Ngay cả các công việc được xem là cốt lõi của sự giao tiếp và nhân văn như nuôi nấng trẻ em, chăm sóc người già, cứu chữa người bệnh cũng được chuyển giao cho máy móc thể hệ mới, những vật dụng vô tri có cách gọi mang tính phổ thông là robot.

Vì cuộc sống là đáng giá, nên nhiệm vụ tối thượng của khoa học là kéo dài, khiến cuộc sống của mỗi con người trở nên tốt đẹp hơn, ít đau đớn hơn, thời gian của mỗi người được sử dụng vào các mục đích rộng mở, tùy theo sở nguyện của từng cá nhân. Giới hạn và các tiến trình diễn ra hàng triệu năm qua sẽ bị xóa bỏ. Khi Regularity diễn ra, thuộc tính phi thường của khoa học tồn tại song song với quy luật sinh tồn, con người không nhất thiết phải từ giã cõi sống. Đơn giản, với những gì các nhà khoa học chúng ta đang nghiên cứu và thử nghiệm thành công, trong trường hợp các cơ quan bộ phận hay tế bào hư hoại, chúng sẽ được thay thế bằng các sản phẩm sao chép sinh học tương đương. Hiện thực này chắc chắn sẽ xảy ra, bởi hiện tại, ở tầm mức thấp hơn, y học đã đưa vào cơ thể con người các bộ phận robot được thiết kế với chức năng tương tự, thay thế cho các cơ quan suy thoái. Các bộ phận thay thế đã cho thấy chúng thậm chí hữu dụng hơn và bền bỉ hơn.

Theo nguyên lý trên, cộng đồng khoa học đang tiến thêm các bước mới.

Con người ; Các cỗ máy mô phỏng từng chức năng riêng biệt của con người ; Con người nhân tạo.

Tiến trình này là những gì khoa học không ngừng hướng đến. Công khai hoặc âm thầm. Sau gần hai mươi năm làm việc liên tục, giờ đây chúng tôi có thể tuyên bố, các thử nghiệm của chúng tôi đã đạt tới kết quả nhất định. Những phiên bản người nhân tạo được tạo nên, tách ra khỏi không gian thí nghiệm để đưa vào hoạt động trong các môi trường sống bình thường trong mười bảy năm. Ngoại trừ một vài hỏng hóc không thể tránh khỏi ở một số phiên bản, nhìn chung, ghi nhận về các thử nghiệm cho thấy một kết quả ngoạn mục, vượt ra ngoài tầm dự đoán của xã hội hiện tại. Các hình mẫu

hoạt động ổn định, học hỏi và thiết lập các mối quan hệ cần thiết với xã hội con người...

Vấn dán mắt lên màn hình, Lâm cất tiếng, thay đổi cách xưng hô với người ngồi trong ghế:

— Anh và tôi là những phiên bản được nhắc đến trong ghi chép này, phải không?

— Hơn một năm trước, tôi đã ngờ ngợ về bí mật này.

— Từ hơn một năm trước, anh đã biết anh là ai cũng như tôi là ai, và anh im lặng? - Giọng Lâm khàn đục, như từ một người vừa bơi qua dòng nước chảy siết, bước lên bờ, nhận ra kẻ đang chờ mình không phải bạn thân, mà một kẻ khác, già nua và nguy hiểm.

— Phải! - Một điều gì đó lướt qua đáy mắt trường nhóm, trong tích tắc, rồi tắt ngấm. Thái ngả người vào thành ghế, điềm đạm - Nhưng tôi không để cho bí mật đó chi phối tôi quá nhiều. Suy cho cùng, việc ta được tạo ra thế nào không phải là điều ta có thể thay đổi. Vì vậy, nó không được phép trở nên quan trọng với tôi.

— Vậy điều gì mới quan trọng?

— Sống.

— Tất cả những kẻ như anh và tôi đều đang được sống.

— Nhưng chưa phải như cách ta muốn.

— Anh đang nói gì vậy? - Anh mắt Lâm cũng trở nên sắc nhọn, không khác người đang bình thản ngả người trong lòng ghế.

Thái mỉm cười, nói đều đều:

— Tôi đang nói điều cậu đang nghĩ. Con người thuần túy hay con người nhân tạo cùng chung một điểm: Tất cả đều có hạn sử dụng. Ngay cả các bộ óc giỏi nhất như những người tạo nên chúng ta cũng chỉ mong kéo dài thời gian sống mà thôi. Thử đọc lại những dòng ghi chép của cha cậu xem: Nhiệm vụ tối thượng của khoa học là kéo dài, khiến cuộc sống của mỗi con người trở nên tốt đẹp hơn. Gạt qua biểu đạt hoa mỹ, hàm ý của câu nói ấy là gì, hẳn cậu biết rõ hơn hết. Trên đời này, không có gì chắc chắn cả, ngoại trừ cái chết. Sự thật căn bản đó buộc những kẻ hiểu biết phải làm cho cuộc sống của chính mình trở nên tốt đẹp hơn. Hiểu theo cách thẳng thắn, thông

điệp ấy đã chỉ rõ cho ta thấy, trước khi thời điểm cái chết gõ cửa, hãy tự mình đặt ra một vài mục tiêu chắc chắn, lập kế hoạch, dồn hết sức để đạt được chúng. Không ai được phép ngăn cản việc ta đạt tới mục tiêu, kể cả chính ta.

Lâm xoay hẳn về phía Thái. Mặt đối mặt. Cậu đang nhìn vào người bạn đã ở cạnh bên cậu suốt những năm tháng qua. Nhưng đồng thời, đây lại là một người cậu không hề biết rõ. Quý mến. Đồng cảm. Tôn trọng, sẻ chia. Tin cậy... Những điều cả hai từng nhìn nhận ở người kia có thật, hay chỉ là những xúc cảm được chỉ lối bởi cách hiểu sai lầm? Điều gì đã dẫn dắt để một tạo vật hoàn thiện như Thái thốt ra những ý nghĩ trần trụi và tàn bạo đến vậy? Các câu hỏi khiến Lâm lạnh tê tái. Bước đến gần hơn chiếc ghế lớn, cậu cúi xuống, ngang tầm với mắt bạn thân. Những con mắt nhìn xoáy vào nhau. Nhẹ nhàng và không thể điềm đạm hơn, Lâm thì thào:

— Để đạt đến mục tiêu, anh sẵn sàng tiêu diệt những kẻ mà anh tin rằng đang cản đường mình, đúng chứ?

— Một người như cậu mà đặt câu hỏi như thế sao? - Trưởng nhóm nhếch môi cười khan - Một khi không gì chứng minh tôi đã làm những điều như cậu vừa hỏi, thì kiểu câu hỏi này chỉ làm mất thời gian...

— Một kẻ dám làm những điều như anh từng làm, sẽ không hèn nhát đến mức phải nói dối! - Lâm gằn giọng.

Cậu vươn tay, tóm quai chiếc valise bằng da thuộc của Thái đặt nơi góc chân bàn. Chiếc valise cỡ trung nhưng khá nặng. Rõ ràng, món đồ này đã sẵn sàng cho cuộc di chuyển của chủ nhân trong vài giờ tới đây.

Bằng động tác nhanh gọn, cậu bấm mạnh khóa chốt. Phần nắp phía trên bật mở.

Quần áo, sách, những món lặt vặt len đầy bên trong.

Thái nhíu mày:

— Cậu muốn chứng tỏ điều gì khi lục mở đồ đạc riêng tư của tôi?

Lâm không trả lời, nhìn trừng trừng các món đồ vật vô tri lúc này như đang cười nhạo hành động đường đột của cậu.

— Đóng nó lại đi! - Trưởng nhóm cất tiếng cao hơn, giọng nói đã trở nên hách dịch - Đừng học thói cư xử của kẻ tọc mạch kém giáo dục!

Lúc khác, như trước đây, hẳn chàng trai trẻ đã tuân thủ uy lực từ giọng nói của bạn thân. Nhưng giờ thì khác. Bình tĩnh và thông thả, cậu bắt đầu nhắc lên từng đồ vật trong valise, đặt ra ngoài mặt bàn.

— Ngừng lại!

Thái chồm dậy, tóm lấy cổ tay kẻ lục soát. Đồng thời cậu ta quơ vội những đồ vật trên bàn vớt lại vào vị trí cũ. Nhưng Lâm vẫn nhanh hơn. Gạt bạn thân qua bên, cậu nhắc bên thành valise, hất nhẹ. Lớp đồ đạc bên trên đổ ào ra. Phủ khắp mặt đáy valise, đầu vào đó, các bao plastic nhiều kích cỡ. Lớp nhựa trắng đục cho thấy rõ những gì cất giữ bên trong: Mấy mái tóc giả đủ màu, lớp da bẹp dúm của vài chiếc mặt nạ đúc theo một khuôn đầu thật, các hộp nhựa trắng đựng kính áp tròng, phấn màu, son, chì kẻ mắt. Và trong chiếc bao nhét có lẽ nằm dưới cùng của valise, chiếc ba-lô hình con sư tử cuộn chặt cùng đôi giày màu cam tươi.

Dù đã dự đoán về những thứ sẽ nhìn thấy, hay chính xác hơn, đã thầm mong đừng tìm thấy những thứ biết rõ sẽ phải hiện diện, nhưng khi chúng hiện ra, trong hình dáng thực sự của chúng, Lâm vẫn choáng váng. Cậu chỉ trừng trừng nhìn chúng, không thể thốt được lời nào. Hơn nửa phút trôi qua, Lâm mới có thể ngược lên. Cầm cả túm những chiếc túi nhựa trong tay, cậu nhếch môi chua chát:

— Đây chính là lý do anh không muốn tôi lục hành lý!

Thái thả người xuống chiếc ghế lớn. Cậu ta không trả lời. Trong một di chuyển rất nhỏ, chiếc ghế đã lọt sang vùng sáng khác. Vệt bóng đổ xiên làm gương mặt người ngồi trong ghế bỗng chia thành hai mảng sáng tối tách biệt. Đôi mắt phía tối hắt ra tia nhìn bén gắt, tựa các vệt sáng lạnh hắt lên từ hồ nước đêm. Còn bên vùng sáng, chuyển động của cơ mặt mơ hồ tiếp diễn, cho đến khi dừng lại ở một biểu cảm dừng dưng.

Lâm chồm tới mặt bàn. Cậu kéo bàn phím điều khiển máy tính về phía mình, lướt rất nhanh qua những trang tài liệu vừa được trường nhóm quét vào máy. Dừng lại ở trang hình ảnh, cậu phóng to bộ ảnh chụp các thời kỳ phát triển của nhân vật mà sau này trở thành anh bạn Nhện Nước.

Lâm vung tay chỉ lên màn hình:

— Còn đây là nạn nhân của anh. Một người mà anh cho rằng có thể cản đường anh, đúng chứ?

Người đối thoại nhướng mắt nhìn lướt qua, không trả lời.

Cảm giác nghẹt thở bỗng siết chặt phổi. Lâm rít lên. Các ám ảnh lâu nay hiện rõ trước mắt:

Anh dám thừa nhận rằng Gấu Trắng cũng bị anh giết, như anh đã giết Nhện Nước và ném vào hồ cá nhà tôi? Hồi đầu, tôi lầm tưởng Nhện Nước bị người của Fatal Blow ra tay khi anh ta bỏ trốn. Nhưng anh ta đâu có bỏ trốn.

Thái cựa khễ trong lòng ghế, nghiêng đầu về một bên. Giờ thì gương mặt cậu ta hoàn toàn nằm trong vùng tối. Và từ bên trong vùng tối ấy, xuyên qua lớp ánh sáng hổ phách, tiếng cười khản đục vang ra:

— Why so serious?

Máu dưới da Lâm chảy chậm lại. Đó là câu thoại của một nhân vật điên loạn, trong series phim mà cả cậu và tên bạn thân đều yêu thích, bao nhiêu lần xem cùng nhau không biết chán. Cả hai đã từng cười phá lên, nhại lại câu hỏi đó, cú ngật cổ đó, cái nụ cười đỏ thắm trơ trơ đó như một trò đùa thú vị. Nhưng giờ đây, nó đã vang đỏ lên trong sắc thái khác, với độ biểu đạt khác, thật gần với độ tàn bạo ghê rợn mà nhân vật điên rồ kia đã thực hiện trong các cảnh phim nghẹt thở. Lâm mấp máy đôi môi khô khốc:

— Cái chết của hai thành viên Wild Animals không là chuyện nghiêm trọng ư?

— Cậu đang cố tình quên ý nghĩa của tên Thú Hoang. Bởi sâu xa, không thành viên nào trong đội của chúng ta là người cả. Vì vậy, đừng có mang những tiêu chuẩn xét đoán về hành vi hay quan niệm sống chết thông thường của loài người để tranh cãi với tôi về các trường hợp hoàn toàn không liên quan.

Hai cánh tay Lâm buông thõng. Cậu có thể mừng tượng đến nhiều phản ứng khác nhau của kẻ đối thoại. Cậu còn tính đến một vài phương án để chứng minh phán đoán của mình là có căn cứ, nếu như kẻ sát nhân chối bỏ tội ác. Nhưng, việc xem tính mạng người khác là chuyện nhỏ nhặt thì nằm ngoài mọi tiên liệu.

— Còn ai nữa? - Lâm hỏi, căng thẳng.

— Cậu không cần biết đâu.

— Điều gì khiến anh ra tay làm những việc tàn nhẫn ấy?

— Tôi tự biết những gì mình cần phải làm. Bên cạnh đó, không ai ngăn cản tôi cả. Không ngăn cản, tức là bí mật khuyến khích. Nghĩ lại xem, khi tham gia Fatal Blow, cậu cũng luôn được tạo điều kiện để trở nên tàn bạo hơn đấy thôi. Tại sao ư? Những người tạo ra chúng ta thiết lập một kế hoạch thử nghiệm để kiểm tra và loại bỏ. Hẳn cậu vẫn nhớ quy luật chọn lọc trong sinh học. Với những tạo vật có trí thông minh nhân tạo như chúng ta, tiến trình cũng diễn biến tương tự. Tất cả đều phải tranh đấu. Kẻ mạnh nhất, thông minh nhất phải chứng minh được phẩm chất ưu thế thông qua sự tồn tại. Bất kỳ ai, bất kể lý do gì, khi bị hủy diệt, đồng nghĩa với việc cá nhân đó không có lý do để tồn tại.

— Anh làm điều đó như thế nào?

— Cậu muốn học biết kinh nghiệm của tôi? Hay biết để tiếp tục phê phán tôi?

— Tôi chỉ muốn biết! - Sự lạnh lẽo từ Lâm tỏa ra uy lực ngang ngửa kẻ đối thoại.

Hai đốm sáng trong vùng tối nheo lại, giễu cợt:

— Chỉ cần nắm bắt chút ít tâm lý những kẻ mà cậu muốn tiếp cận, cậu sẽ thấy mọi việc sau đó thật dễ dàng. Hầu hết các cá nhân hiện diện trong thế giới đều là các sinh vật yếu đuối. Bọn họ luôn mong muốn được kết thân, chia sẻ, dựa dẫm vào một ai đó. Những thứ gọi là tình bạn, tình yêu mà đám đông rất mê thích chẳng phải là cách gọi khác của trạng thái hèn yếu đấy sao. Thế thì chỉ cần tạo ra cho mình một vẻ bề ngoài, một thái độ thích hợp, một vài nét tính cách mà kẻ đó mong đợi tìm thấy, ta sẽ tiếp cận thành công đối tượng ta muốn. Khi trở nên thân thiết, sẽ không ai còn cảnh giác. Lúc ấy thì ta chỉ cần đi tiếp đến bước cuối cùng.

— Các xảo thuật kiểu đó cũng được thực hiện với tôi?

Câu hỏi đường đột khiến trưởng nhóm khựng lại. Lâm nhíu mày, vẫn theo đuổi những câu hỏi ám ảnh lâu nay:

— Khi tôi đến nhà anh, vì sợ tôi tìm ra bí mật về thuật hóa trang và vụ giết người trong các dip, anh đã tấn công tôi trên xe buýt và cướp đi ba-lô của tôi?

Tiếng cười khẽ, thay cho sự thừa nhận về một việc nhỏ nhặt lẽ ra chẳng nên nhắc đến. Và trưởng nhóm lại giành quyền làm chủ tình thế rất nhanh:

— Tôi đã hóa trang thành ba tôi, gọi cậu đến, để cậu tự tìm đọc những tài liệu cần thiết mà tôi từng đọc. Nhưng cậu lại vượt qua giới hạn khi tìm ra các clip hình ảnh lưu trữ của tôi. Vậy nên tôi phải lấy lại. Hành động không hay lắm, nhưng tôi không thể nghĩ ra cách nào khác. Cậu bỏ qua sai lầm đó được không?

— Tại sao tôi phải bỏ qua những hành động tàn bạo như vậy?

— Vì chúng ta đã từng là bạn tốt của nhau!

— Cho đến khi anh nhận ra tình bạn ấy chỉ là biểu hiện của sự hèn yếu!

Bóng đen trong ghế im lặng

— Hơn một lần, anh đã muốn tiêu diệt tôi! - Lâm thả rơi mấy bao nhựa đựng vật dụng hóa trang xuống bàn - Anh biến hình thành những kẻ xa lạ, ở cạnh bên tôi, theo dõi tôi, và sẵn sàng ra tay để loại bỏ tôi. Có phải vậy không?

— Phải!

Lâm vòng qua bàn, tiến đến sát chiếc ghế da. Câu thoại ghé rợn giờ thuộc về cậu:

— Why so serious?

Trong một phản ứng đột ngột, với một sức mạnh không thể ngờ đến, Thái vụt đứng dậy. Chiếc ghế sau lưng cậu ta đẩy bật về phía sau, nện mạnh vào mảng tường lót vải cách âm, dội ngược về trước và đổ ập xuống tấm thảm dày. Một chuyển động không gây nên âm thanh va đập. Tiếng động thuộc về Thái, khi cậu ta hực lên. Như một mãnh thú, trưởng nhóm chồm tới, tóm lấy ve áo tên bạn thân, siết chặt. Gương mặt sắc nét kể sát gương mặt Lâm, mệt mỏi và thất thần:

— Đã bao giờ cậu đặt câu hỏi, cậu sẽ làm gì, một khi cậu không giống đám người tầm thường đang nhờn nhờn đi đứng nói cười chung quanh? Tầm thường, nhưng bọn họ lại được bảo vệ bởi rất nhiều hàng rào an toàn, từ hệ

thống luật pháp, các quy tắc giao kết trong xã hội, các mối liên hệ ruột thịt... Cậu chấp nhận một cách dễ dàng ư, khi ai đó ném vào mặt sự thật rằng, mày chỉ là một cỗ máy sinh học không hơn không kém, được tạo ra bởi một ý chí điên rồ nào đó, nhằm sử dụng cho những mục đích đồi bại nào đó?... Vậy nên, dù có thông minh và xuất sắc đến đâu, cũng chẳng ai bảo vệ các tạo vật như chúng ta cả. Trước khi trở nên hiểu chuyện và mạnh mẽ, tôi đã đau đớn lắm. Làm sao cậu biết được, tôi từng hoảng loạn ra sao, căm ghét chính mình đến nhường nào. Mỗi khi nhìn mình trong gương, tôi những muốn rú lên, cào xé cái vỏ bọc mà kẻ khác đã tạo nên, để nhìn thấy bộ máy hoạt động bên dưới lớp da chẳng chịt mạch máu. Mỗi khi tỉnh dậy từ một giấc ngủ tối đen, không bao giờ có cái gọi là giấc mơ như bọn người bình thường vẫn nói đến, tôi lại sững sốt nhận ra mình vẫn đang còn hít thở, cử động, cỗ máy bên trong vẫn chưa dừng lại chỉ vì một hồng hóc tình cờ. Tôi có biết ơn ân huệ đó không, cậu đang tự hỏi như vậy chứ gì? Ngược lại thì có, những đe dọa bấp bênh chỉ khiến tôi càng kinh hoàng hơn. Cho đến một lần, đỉnh điểm, tôi phát hiện lũ bọ cánh cứng, cách chúng vo ve bay lượn, tự do thâm nhập các không gian. Ghê rợn nhất là cách chúng tự tiêu hủy khi sự sống bị lấy mất. Cậu cũng biết về chúng rồi. Những người thiết kế nên tôi và cậu làm cho những đứa trẻ ngây thơ tin vào điều tốt đẹp. Rốt cuộc, chính bọn trẻ đó phát điên khi nhận ra sự thật mình là ai, mình bị đối xử như thế nào, mình được dùng vào việc gì. Cậu có thể chịu được không khi biết mọi hành động của cậu, mọi ý nghĩ của cậu đều bị những con bọ rình rập? Cậu đang sống thực, hay giống như các nhân vật lồ bịch bị đặt camera quay lén trong các show truyền hình thực tế trên TV? Thật tài tình khi những nhà khoa học tạo nên cho ta hình dáng, lý lịch, thân phận của người thật. Họ tự xem mình là cha mẹ của chúng ta. Để rồi cũng chính những người ấy sẽ quan sát cách bọn ta lụi tàn, biến mất không để lại dấu tích như mấy con bọ cánh cứng. Khi nhận ra được sự thật đó, cậu biết tôi đau đớn đến mức nào chứ? Hồi đầu, tôi giằng co tự hỏi có nên cho cậu biết những gì tôi đã biết. Tôi không muốn cậu suy nghĩ, tuyệt vọng và cay đắng giống như tôi. Nhưng là bạn thân, làm sao tôi có thể giấu kín sự thật quan trọng. Vậy nên tôi đã đặt tấm vé đến xem đêm chung kết Fatal Blow vào túi

áo cậu, gửi đi đoạn clip quay trong đêm tiệc của lớp. Tôi tự nhủ, nếu cậu không tìm ra tấm vé, tức là cậu sẽ không cần phải biết. Nhưng mọi việc đã diễn biến theo chiều hướng không thể tin nổi. Với cậu, và cả với tôi...

Phía cuối những lời dốc ra từ bóng tối sâu kín, giọng nói mờ đi. Bàn tay đang ghì chặt ve áo nhè nhẹ buông ra. Đôi mắt phản chiếu ánh đèn to mờ như đọng nước. Dưới lớp vải ánh ngọc trai đen của bộ suit sang trọng, đôi vai đang run bần lên, trong một biểu cảm không thể rõ nét hơn của nỗi tuyệt vọng.

Chương 21: Ông Chủ

Lâm đứng im, chết lặng.

Những gì Thái vừa thổ lộ cũng chính là những gì cậu từng trải qua, chính xác đến từng chi tiết. Nỗi khiếp sợ ấy. Sự hoang mang ấy. Và cảm giác cô độc sâu thẳm ấy. Có khác chăng, vì kém tự tin hơn, nên cậu chỉ biết câm lặng, từng ngày đương đầu với các nguy hiểm chực chờ, từng bước lần kiếm cho đến tận nấc cuối. Còn cậu bạn thân thì chọn cách phản ứng khác. Vừa xông thẳng vào bóng tối, cậu ta vừa hành động điên cuồng vật lộn với bóng tối ấy. Cậu ta đã phạm các sai lầm tàn nhẫn. Nhưng là bạn, cậu có thể hiểu, và có thể cảm thông.

Thoạt chốc, gương mặt cận kề trước mắt Lâm trở về hình ảnh thân thiết của thời gian cũ. Những ngày tháng ấy, lớp vỏ mạnh mẽ hay kiêu hãnh của Thái có thể làm chung quanh e ngại. Nhưng với riêng cậu, sự sắc bén và thông minh hơn người của bạn thân mới thực sự là các phẩm chất đáng giá. Họ đã rất hiểu nhau. Đến giờ, sau bao nhiêu sợ hãi và nguy hiểm, mọi việc lại đúng là như thế. Trong cảm nhận trù mẫn ủa về từ những ngày tháng đã qua, bất giác, Lâm đặt tay lên vai bạn thân, vỗ nhẹ:

— Thôi được. Gác qua những sai lầm ấy. Chúng ta tập trung vào mục đích chuyến đi này. Phía sau những tài liệu mà tôi đã có được từ ngăn tủ của Dr. O cũng như thứ anh tìm được từ Kỹ sư P, đâu là thứ thực sự mà Mr. Q và những người của Fatal Blow muốn nhóm ba người chúng ta tìm thấy?

Chiếc ghế đỡ dưới thảm được dựng lên, kéo sát bên bàn. Thái quay về chỗ ngồi vững chãi. Nhắm mắt. Khi cậu ấy mở mắt, sự cân bằng và điềm tĩnh đã trở lại, toàn vẹn:

— Trong tài liệu mà kỹ sư P lưu trữ, có nhắc đến một biệt được, sản phẩm nghiên cứu này là một phần ít được nhắc đến trong dự án hai thập niên của ba nhà khoa học. Thoạt đầu, khi tiếp xúc với tài liệu, tôi hoàn toàn không chú ý phần mục có tên Savant. Có gì gây tò mò đâu khi các nhà khoa học hàng đầu viết về Nhà bác học. Nhưng dần dần, tôi nhận ra, trong khi

các tài liệu khác vẫn giữ nguyên, thì phần đề mục Savant ngày một dày lên. Và bí mật then chốt nằm ở đó. Cách đây khoảng chín tháng, Dr. o và cộng sự, cũng là vợ ông ta, đã tìm ra một hoạt chất mới. Theo miêu tả thực nghiệm, đó một dung dịch kích thích các tế bào thần kinh. Thứ hoạt chất mang tên Savant dành riêng cho những cá nhân vốn là sản phẩm được thiết kế bởi nhóm các nhà khoa học.

— Biệt dược ấy sử dụng trên anh và tôi?

Trưởng nhóm phân vân vài giây:

— Có lẽ nó đã được thử nghiệm một phần lên cậu. Tôi có nghi ngờ đó, khi nhận ra, cậu sở hữu khả năng biến đôi mắt thành thấu kính trong bóng tối. Tuy nhiên, công thức cuối cùng của nó vẫn còn trong vòng bí mật.

— Nó được dùng để làm gì? Kéo dài thời gian sống của chúng ta, tăng khả năng nhận biết nhằm làm cho những tạo vật như chúng ta giống người hơn?

— Tất cả những gì cậu vừa nói, thế hệ tôi và cậu đều đã đáp ứng! - Thái điều khiển power point, lật lại phần lưu trữ của Kỹ sư p.

Đúng như cậu ta vừa nói, Savant là phần khá dài, hơn ba trăm trang tài liệu dày đặc các hình giải phẫu và biểu đồ. Trang ảnh chụp cắt lớp bán cầu não trái của người với chú thích Cấu trúc dị thường được chọn và phóng to lên. Trưởng nhóm tiếp tục, đưa ra dòng thông tin đã từng nghiên ngầm đến thuộc lòng:

— Như cậu đã biết, khác với các robot thế hệ đầu tiên, thế hệ chúng ta được thiết kế nên trên một lý thuyết hoàn toàn mới của công nghệ sinh học. Tổng hợp một số đặc tính ưu việt nhất từ các gene tốt nhất, các nhà khoa học đã tạo ra một nhóm các cá thể mới hoàn toàn giống với con người bình thường. Đồng thời, với sự ra đời của công nghệ nano, những thuộc tính đặc biệt của các công nghệ song hành như máy tính, điều khiển học cũng được tích hợp vào các phiên bản người nhân tạo thế hệ mới. Nhưng tất cả những điều này vẫn chưa làm cho những bộ óc kiến tạo nên chúng ta hài lòng. Mục tiêu lớn nhất của các nhà khoa học không đơn thuần là những bộ máy làm việc hỗ trợ sức người hay các bộ phận thay thế sử dụng trong y học, mà chính là trí thông minh nhân tạo vượt qua các giới hạn đã biết của con

người. Singularity trở thành một ám ảnh lớn. Ba phần tư thời gian của dự án trôi qua, con đường đi đến mục tiêu này vẫn bế tắc. Cho đến khi người được xem là mẹ cậu, cộng sự đắc lực của Dr. O, lúc ấy làm việc cho một bệnh viện đưa ra phát kiến quan trọng, về cấu trúc dị thường trong não bộ của những đứa trẻ có tài năng thiên bẩm.

Lâm lắng nghe chăm chú. Từng lời của bạn thân được đối chiếu với các thông tin riêng cậu nắm giữ, gần như ăn khớp hoàn toàn.

Cậu nhớ đến bài viết in trên một tạp chí khoa học mà ông ngoại từng đưa cậu xem, về công trình nghiên cứu độc lập gần đây nhất của mẹ. Bà chính là người đầu tiên đặt ra giả thuyết khả năng vượt trội của một cá nhân chắc chắn có mối liên hệ với bất thường nào đó ở não bộ. Bà cũng là người chỉ ra được mức độ cao bất thường của testosterone ở một số rất hiếm trẻ sơ sinh giúp đẩy lên tốc độ tăng trưởng của não, nhưng đồng thời, nó lại ức chế sản xuất hormone oxytocin vốn chịu trách nhiệm về sự phát triển thể chất. Hiểu đơn giản hơn, cái đầu của các đứa trẻ sẽ là thiên tài tương lai được sắp xếp theo cách khác biệt, cấu trúc dị thường của bộ não chắc chắn là yếu tố kích hoạt khả năng phi thường, tạo nên cá nhân xuất chúng hiếm hoi. Tuy nhiên, như một phép bù trừ, những đứa trẻ ấy sau này lại là những kẻ hoặc khiếm khuyết khả năng giao tiếp để tồn tại trong xã hội, hoặc sở hữu sức khoẻ ẻo lả nên rất bất bệnh về sinh mạng...

— Cậu lại nhớ đến cuộc nói chuyện với mẹ cách đây hơn nửa năm, khi bà giải thích về việc không thể đón Tết ở quê nhà. Phòng thí nghiệm thần kinh học của bà thời điểm đó tiến vào giai đoạn then chốt, khi tổng hợp nên một hợp chất kích thích tế bào thần kinh não. "Con có tin không, sau khi kiểm tra hoạt hoá điện từ trong não của một số cá nhân xuất chúng đồng ý tham gia thí nghiệm, mẹ đã xác định được khu vực được gọi là thiên tài, nằm xung quanh động mạch của thùy thái dương trái, ở tuyệt đại đa số người bình thường, điện từ ở khu vực này rất thấp, gần như bị vô hiệu hóa. Ngược lại, với cá nhân tài năng, hoạt động điện từ rất mạnh. Như vậy về lý thuyết, tương lai rất gần thôi mẹ và các cộng sự sẽ kích hoạt thành công vùng thiên tài trong não.

Chúng ta sẽ có được các Michelangelo, Beethoven, Dostoevsky hay Einstein mới cho thời đại này, một cách chủ động!" Mẹ cậu mỉm cười qua màn hình Skype. Lúc ấy, hơi chán vì sẽ đón cái Tết buồn tẻ, Lâm chỉ nghĩ những điều vừa nghe là viễn cảnh xa vời pha chút đùa bỡn, kiểu các nhà nghiên cứu thường pha trò với nhau. Nhưng giờ thì cậu đã hiểu...

Mọi thứ trở nên rõ nét. Các chi tiết, tình huống đứt rời tự động kết nối vào nhau.

Không khó để đoán biết bước kế tiếp, nhà giải phẫu thần kinh học và chồng mình, Dr. O, sẽ tích hợp các thành tựu của mình lên con người nhân tạo. Những phiên bản không hề có sự khiếm khuyết về thể chất cũng như khả năng tồn tại trong xã hội.

Lâm lân bẫm:

— Như vậy, từ Savant tên của đề mục trong hồ sơ này phải được hiểu theo nghĩa thứ hai, không còn là Nhà bác học nữa, mà là Bộ óc thiên tài.

— Đúng.

Lâm cau mày, băn khoăn:

— Tại sao thứ biệt được kích hoạt khả năng vượt trội ấy vẫn chưa thử nghiệm trên những tạo vật như chúng ta?

Trưởng nhóm chậm rãi đưa mắt về cánh cửa dẫn sang phòng Lim, hạ giọng:

— Thực ra, ý tưởng về việc nâng cấp, tạo nên bước nhảy vọt trong lĩnh vực trí thông minh nhân tạo đã từng được nhóm ba khoa học gia thử nghiệm khoảng mười năm trước, nhưng thất bại. Các thành viên trở nên thận trọng. Bởi sai lầm rất nhỏ khi can thiệp vào não bộ đã khiến một sinh thể bị phá huỷ thị lực.

— Lim? - Khoang miệng Lâm khô khốc.

Thái gật đầu, tiếp tục:

— Nhưng điều thực sự khiến dự án ngưng trệ, là bởi xảy ra một bất hòa nghiêm trọng giữa ba thành viên. Vì một lý do nào đó, không phải vấn đề bản quyền hay tiền bạc, đến giờ cũng chưa ai rõ, vợ chồng người bảo trợ cậu, Dr. O, không muốn đưa ra công thức được chất họ đã nghiên cứu thành công.

— Và nhiệm vụ của chúng ta?

Người trên ghế một lần nữa lọt vào vùng bóng tối. Chỉ có những ngón tay thanh mảnh, xanh xao nhưng rắn rỏi nổi lên:

— Fatal Blow là công ty do Mr. Q điều hành. Kỹ sư p bảo trợ tôi cũng là một cổ đông bí mật. Chương trình truyền hình thực tế cùng tên thực chất là một hoạt động kiểm tra thể lực, trí thông minh, khả năng cạnh tranh của các phiên bản người nhân tạo. Những cá nhân mạnh khỏe và tinh thông hơn sẽ tồn tại. Thua cuộc sẽ bị loại trừ, hoặc nếu được duy trì sự sống, thì không nhận sự đầu tư như trước kia nữa. Vì tất cả loại người như chúng ta thiếu hụt các nền tảng căn bản, không có nhiều giá trị, không có gì khác ngoài những cái tên và bản lý lịch nguy tạo, nên cho dù có là Steel Hammer hay Wild Animals, bất cứ lúc nào, từng kẻ một trong chúng ta cũng có thể bị tiêu diệt. Chết đi và biến mất nhanh chóng. Trước khi biết tại sao kết cục ấy lại đến với mình.

— Để không bị loại trừ, cần phải loại trừ kẻ khác! - Chàng trai trẻ lẩm bẩm.

— Luật chơi là vậy. Không chỉ trong show truyền hình thực tế, mà chính cuộc sống tôi và cậu đang hiện diện cũng là đấu trường. Lựa chọn sinh tử không phải là một cái tên, mà là hành động mà những kẻ dẫn đầu luôn phải thực hiện.

Hai đầu gối Lâm hiện rõ cảm giác rời rã vì đứng đã quá lâu. Cậu cũng muốn bước đến, kéo sang bên những tấm rèm vải dày sụ, bật mở các cửa sổ để khí trời tràn vào làm dịu đi bầu không khí nặng nề bủa vây. Nhưng không có hành động nào được thực hiện theo điều khiển của não bộ. Bên dưới làn da nhiễm lạnh, các dải cơ căng cứng bất động khi từng đầu nút thần kinh tê liệt.

Trưởng nhóm đứng dậy, kéo chiếc ghế lớn về phía sau Lâm, đẩy nhẹ để cậu ngồi xuống. Mặt da mềm mại. Lớp nệm dày êm ái. Sự dễ chịu của tiện nghi ập đến đột ngột. Lâm ngả hẳn vào lòng ghế, hướng về trưởng nhóm lúc này ngồi vắt vẻo bên một góc bàn:

— Một khi có trong tay biệt dược Savant, anh và tôi sẽ trở thành các savant.

— Còn hơn vậy nữa. Suy cho cùng, nếu chỉ dừng ở mức làm nhà bác học hay sở hữu bộ óc kiệt suất, ta cũng chỉ là công cụ trong tay kẻ khác. Những gì ta khát khao rồi cũng thành một phần trong kế hoạch lớn của những kẻ điều khiển ta. Đó không phải là mục tiêu của tôi. Khi ta có đầu óc vượt trội, khi ta sở hữu một thể chất vững chãi, khi ta có một hình ảnh hoàn hảo mê hoặc chung quanh, tại sao ta không dám thể hiện tham vọng lớn nhất, là ngồi vào chiếc ghế cao nhất. Dù lộ diện hay giấu mặt, thì ta vẫn là người điều khiển, ông chủ của thế giới này.

Lâm lún sâu hơn vào lòng ghế. Trong một tương tác không thể dễ chịu hơn, món đồ vật vô tri như ôm lấy cậu, nâng niu và chiều chuộng, truyền sang cậu hứa hẹn tuyệt đẹp về tương lai trước mắt. Nỗi sợ hãi biến mất. Cậu sẽ thành một kẻ khác. Một kẻ cậu chưa từng nghĩ mình sẽ là. Nhưng mọi thứ đang dẫn dắt, mở ra một cơ hội để cậu sẽ là.

Trường nhóm rời khỏi góc bàn. Như một con mèo, cậu ta vòng ra sau ghế. Bàn tay khô khốc lộ rõ các móm khớp nổi đặt lên vai Lâm. Hơi thở lạnh lạnh phả vào tai cậu. Những ý nghĩ trong đầu Lâm được trường nhóm cất lên thành lời:

— Vài tháng trước, lúc còn ở trường học, như một con cừu giữa bầy cừu ngây thơ, làm sao cậu có thể nghĩ đến viễn cảnh sẽ có ngày mình đứng trên đỉnh cao nhất của thế giới. Nhưng rồi mọi việc đã xảy ra như nó phải xảy ra. Từng bước một, cậu tiến vào con đường trở thành một kẻ bất khả chiến bại. Cậu đã vượt qua rào cản của nỗi sợ hãi, các cơn giận dữ, trạng thái yếu hèn muốn bỏ cuộc. Một khi cái chết không thể chạm vào cậu, nghĩa là cậu có lý do lớn để tiếp tục hiện diện trong thế giới này. Không phải vô cớ khi tôi và cậu cùng đứng ở đây. Cuộc sống hấp dẫn vì những cú ngoặt ta không thể đoán trước. Nhưng nó sẽ hấp dẫn hơn nữa khi chính ta là người tặng cho thế giới những cú ngoặt mà họ không thể đoán trước.

— Anh và tôi cần phải có Savant, để đạt tới mục tiêu đó.

— Cậu đang giữ nó? - Bàn tay thông thả lướt lên từ vai, vòng qua sau đầu, dừng lại nơi gáy Lâm.

— Tôi biết nó đang ở đâu! - Ý nghĩ vụt qua vào đúng lúc Lâm lên tiếng. Như một loài bò sát máu lạnh, lớp da khô khốc của các ngón tay trên gáy

thoáng co lại, rồi chậm rãi buông ra.

Lâm nói đều đều:

— Tôi sẽ cân nhắc xem có nên sử dụng thứ biệt dược ấy hay không. Những người phát minh ra Saurant không muốn công bố nó rộng rãi, là bởi còn một hàm ý gì khác mà anh và tôi chưa thể biết rõ.

— Không có việc cân nhắc ở đây. Tôi đã nói tất cả sự thật với cậu. Điều đó đồng nghĩa với việc tôi và cậu chia sẻ thứ biệt dược mà người của Fatal Blow sản xuất.

— Nếu tôi không đồng ý với đề nghị của anh? - Chàng trai trẻ cự nự nhẹ.

Bàn tay khô lạnh bong ra khỏi vùng đầu Lâm. Trưởng nhóm dựa hẳn vào bức tường cách âm, khoanh tay quan sát thành viên của nhóm, người mà cậu ta tin rằng mình đủ quyền năng để khống chế.

Những dải đèn hồ phách hắt xuống bộ suit đắt giá màu ngọc trai đen. Từ mặt vải ấy, lớp phản quang mờ nhạt hắt lên gương mặt sắc cạnh.

Đã khá lâu, Lâm mới nhìn trực diện bạn thân. Thái đang gầy đi. Cậu ta từng kiểm soát thành công khi lẫn trốn sau các vỏ bọc khôn lường. Nhưng giờ đây, với chính cơ thể mình, cậu ta lại không thể kiểm soát được tiến trình suy thoái. Trong vài cử động rất nhỏ, hình khối chuẩn mực của gương mặt, cơ thể, tay chân bỗng lộ rõ vẻ hao mòn. Các đường nét trở nên xộc xệch và vẹo vọ, nhuộm thứ ánh sáng u uất mờ đục hắt ra từ bên trong. Chính điều này khiến Thái trở nên xa lạ, không cần đến mái tóc giả, lớp mặt nạ, hay các bộ phận đắp điểm mà cậu ta vẫn sử dụng lâu nay. Rốt cuộc, chính mái tóc đen sẫm chải kỹ và bộ suit phẳng nếp mới làm nên hình ảnh Thái hiện tại. Lâm rùng mình chợt hiểu logic đơn giản: Khi bên trong hư mục, bên ngoài sẽ phải được chăm chút kỹ công.

Cậu đứng lên khỏi lòng ghế níu kéo, nói ngắn gọn:

— Tôi sẽ không nói với ai về chỗ cất giấu Savant, cho đến khi tôi thực sự hiểu mục đích của việc sử dụng nó.

Trưởng nhóm cười khẽ, gằn giọng:

— Đừng quên, tao mới là người quyết định trong tất cả những việc thế này!

— Điều anh vừa nói không có trong luật chơi.

— Những gì không có luật, thì tự bản thân chúng là luật.

Lâm thả người trở lại xuống mặt ghế êm mượt:

— Nếu trong việc này, tôi bỏ qua yêu cầu của anh?

Vẫn không một tiếng động, chiếc ghế Lâm đang ngồi đột ngột xoay mạnh. Trước khi nhận ra trường nhóm đang làm gì, gương mặt cậu đã hướng về cánh cửa phía bên trái, dẫn sang phòng Lim. Từ đầu cuộc nói chuyện đến giờ giữa họ, cánh cửa ấy vẫn đóng kín. Hai bàn tay vòng sau lưng ghế, ghì chặt vai cậu:

— Tao biết tại sao mày đồng ý lên xe C/E quay trở về nơi này. Vậy thì cũng vì lý do ấy, mày sẽ tuân thủ các mệnh lệnh của tao. Mệnh lệnh. Chứ không phải thương lượng.

Chàng trai trẻ tức khắc hiểu ra mình đang bị khống chế bởi điều gì. Cậu chồm dậy. Nhưng các ngón tay trên vai cậu đã ghì xuống, kẹp nghiêng, tựa những gọng kìm bằng thép nguội. Kẻ khống chế nghiêng người qua thành ghế:

— Lẽ ra ngay từ đầu, mày phải hành động theo những chỉ dẫn tao đã cài đặt. Tao đã cố tình để mày nhìn thấy cái xác trong hồ cá, dẫn dắt mày đến tầng hầm nhà tao để mày tìm đọc tài liệu. Tao ngầm cảnh báo mày các khả năng của cái chết, mách bảo mày sự tồn tại của loại người như mày và tao. Chỉ cần nhìn nhận các chỉ dẫn đó theo cách thông thường, mày đã có thể biết rõ mày là ai, từ đó hành động cho phải lẽ. Thế nhưng phản ứng của mày thật kỳ quặc. Những gì tao từng biết về mày bỗng dưng sai lệch. Quyền lực và tiền bạc là thứ mà tất cả mọi sinh vật có trí khôn đều đặt lên hàng đầu. Chỉ riêng mày thì không. Phải khá lâu, tao mới hiểu tại sao mày lại ứng xử bất thường như vậy. Quá sai lầm khi mày để cho bản thân bị chi phối bởi thứ tình cảm lẽ ra không được phép có...

Cúi xuống thấp hơn, khuôn miệng lạnh giá lúc này kề sát tai Lâm, tiếp tục phát ra chuỗi thanh âm đều đều, không che giấu sự giễu cợt:

— Mày yêu con bé phiên bản bị lỗi, tao biết. Để cho thứ tình cảm ngu ngốc ấy dẫn dắt, mày đã liên tiếp sập bẫy sai lầm. Quan sát bọn mày sa lầy trong không gian trò chơi của Fatal Blow, tao sốt ruột làm sao. Thời gian bị kéo dài chỉ vì món xúc cảm vô ích. Trong khi nếu theo vài bước ngắn gọn,

cùng với tao, mà đã có thể tiếp cận Savant. Tình yêu... Tình yêu... Hô hô. Thật lỗ bịch khi bọn người được tạo lập từ các thủ thuật sinh học cùng những phép tính khô cứng lại dính líu đến thứ xúc cảm phù phiếm đó. Nhưng thôi, tao sẽ không bình luận thêm. Bởi dù sao, vì con bé ấy, mà đã quay lại đây chứ không bỏ đi luôn theo rơi ai đó khuyên bảo. Và giờ đây, cũng vì con bé ấy, mà sẽ đưa cho tao Savant

— Anh điên rồi, Thái!

Trưởng nhóm bật cười. Âm thanh khùng khục, tựa hồ một chi tiết bong ra trong guồng máy đang trơn tru vận hành. Đột ngột và dứt khoát, Lâm chồm dậy. Lưng ghế đổ bật ra sau, hất vào trưởng nhóm. Mất thăng bằng, cậu ta ngã vật. Ngay khi đập mạnh lên mảng tường phía sau, phản lực khiến chiếc ghế lớn đổ ụp xuống, đè lên thân hình ngay dưới chân nó.

Kéo lê chiếc ba-lô của mình lúc này nằm trên sàn, Lâm lao thẳng tới cánh cửa bên phải. Không khóa. Giữa phòng, cô gái nhỏ mặc jacket chó khoang bị trói gô trên một chiếc ghế. Gương mặt điềm tĩnh, nếu đừng có làn da tái nhợt, dấu hiệu của sự cạn kiệt. Phía dưới chiếc kính quen thuộc, đôi mắt trong suốt vẫn mở to, như thể cô đã không ngừng chờ đợi, và biết rõ thời khắc này tất yếu phải đến.

Bóc nhanh dải kéo đen chằng ngang miệng cô, nhận ra hơi thở vẫn thoi thóp, Lâm vờ vộ con dao rọc giấy. Cậu quỳ xuống, cắt nhanh những sợi dây rang quanh cổ chân và cổ tay Lim. Không thể nói gì, sự tỉnh lặng kiệt quệ của cô gái hoàn toàn tương phản với các cử chỉ hối hả của chàng trai.

Nhưng, ngay khi các dây trói tung ra, cô vụt đứng lên.

Ôm choàng cổ Lâm, cô kéo mạnh.

Cậu thấy mình gần như để hẵn sang một bên, trước khi kịp hiểu chuyện gì xảy ra.

Phản ứng chớp nhoáng của Lim nhanh hơn tốc độ viên đạn bắn ra từ khẩu súng ở cự ly khá gần, bắn từ bên kia khung cửa, nơi cái ghế đổ lật. Đường đạn bóng rọi qua một bên gương mặt chàng trai. Viên đạn chạm vào đôi kính bảo hộ đôi mắt cô gái, bật ra, văng xuống mặt sàn gỗ sồi.

Lâm choáng váng. Cậu đã phạm một sai lầm không thể tha thứ. Khi lật tung những thứ giấu trong valise trường nhóm, cậu không làm tới cùng. Vũ khí giết người cất tận dưới đáy đã bị bỏ qua.

Mắt kính trên gương mặt Lim xám mờ thuốc súng, nhưng vẫn nguyên vẹn. Đằng sau nó, đôi mắt cô gái bỗng trở nên sống động, tinh anh, như rất hài lòng khi hiện diện nơi đây, trong cảnh huống mà cô đã trù liệu trước. Lâm cũng nhận ra, lúc này, không phải cậu, mà chính cô ấy mới là cột trụ nâng đỡ để cả hai đứng vững.

Cảm giác lạnh cóng xuyên thẳng vào Lâm, từ gáy. Phản chiếu trong lớp kính mờ khói của Lim, gương mặt trường nhóm hiện rõ mồn một. Gương mặt vô cảm, ăn nhập với giọng nói rề rề máy móc:

— Được chất Savant cất đâu? Nói ngay, nếu cả hai bọn mày muốn còn được sống!

Lâm nín thở. Cậu nhìn thấy mà không cần nghe thấy, khi đôi môi Lim mấp máy:

— Nguyên tắc thứ ba, và thứ tư!

Hai cánh tay cô buông khỏi vai Lâm. Trong giây lát, cậu bỗng chơi vơi vì mất điểm tựa. Nhưng liền ngay lúc đó, não bộ phát ra các tín hiệu thông tin tranh đấu. Sự linh hoạt và nhanh nhẹn ập đến, chực chờ sẵn ở các khớp nối cùng các đầu bó thần kinh.

Nguyên tắc bất ngờ. Nguyên tắc tấn công.

Để chống lại kẻ tàn bạo, đôi khi phải tàn bạo hơn.

Lâm thử thả lỏng. Một bên vai cậu so lên, như thể hiện nỗi sợ hãi, thuận phục. Mũi súng cũng thôi tì vào gáy, mà lướt xuống, đặt phía sau tim Lâm.

Đó chính là lúc để một cú đánh bung ra, không cần xoay người về sau. Khuỷu tay cậu va mạnh đến nỗi chính cậu cũng suýt đổ nhào. Bồi thêm một cú đánh nữa, mạnh không kém.

Kẻ tấn công gập đôi người. Tuy nhiên, lấy lại thăng bằng rất nhanh, hấn chồm đến. Vẫn giữ nguyên khẩu súng, hấn giáng mạnh vào vùng sau cổ Lâm. Cậu đổ vật, nằm úp trên sàn. Đặt mũi giày lên lưng cậu, kẻ tấn công cúi xuống, tóm một cánh tay giật ngược lên, gần như xé toạc bả vai ra khỏi cơ thể Lâm.

— Để cô gái này ra khỏi nơi đây. Khi cô ấy an toàn, tôi nói cho anh biết nơi được chất được cất giữ! - Lâm ngóc cổ lên, há miệng, đớp lấy chút không khí vào phổi. Dưới mắt cậu, những vân gỗ sồi nở phồng lên, méo mó, tựa những con đường chằng chịt.

— Mệnh lệnh của tao. Không phải thương lượng của mày! - Giọng nói rề rề.

— Làm như tôi yêu cầu, anh sẽ có thứ anh muốn! - Lâm nhắc lại, rành mạch hơn. Cảm nhận trọng lực trên lưng nói nhẹ, cậu vịn người, nằm lật ngửa.

Dưới hiệu ứng của quầng sáng đau gắt hắt xuống từ những hộp đrgn trần, cơ thể trong bộ suit ánh ngọc trai đen trở nên cao lớn dị thường. Thái cúi xuống. Đôi mắt chỉ còn là hai đốm sáng leo lét trong hốc đen tăm tối:

— Tao cho mày biết bí mật then chốt: Tao và mày và con bé này là những tạo vật cuối cùng còn lại trong dự án. Ba tạo vật thông minh, nhạy bén và mạnh mẽ nhất. Luật chơi của Fatal Blow cũng là luật chơi của tự nhiên. Cạnh tranh. Chạy đua sinh tồn. Chỉ kẻ giỏi nhất mới tồn tại. Mày đã không tệ khi vượt qua quá nhiều thách thức. Chỉ còn cách đích đến gang tấc mà thôi. Nhưng, mày lại để cho quá nhiều thứ ràng níu. Nếu thực sự hiểu luật chơi, lẽ ra mày đã phải tìm cách giết tao ngay khi biết tao là ai. Mày nên rũ bỏ con bé mù loà khi đã học hết những gì cần học từ nó mới phải. Giờ thì nghe rõ đây. Mày không còn cần thiết nữa đâu. Những gì đã xảy ra với đám đồng đội kém cỏi của Wild Animals cũng là thứ dành cho mày. Bộ óc thông minh vượt trội của con bé kia quá đủ cho tao. Nó sẽ cho tao biết, chỗ mà mày cất giữ món biệc được ấy.

Những lời cuối cùng, giọng kẻ tấn công khiến Lâm rùng mình. Không gằm gừ. Không đe dọa. Một giọng nói nhẹ nhàng, hơi the thé, gần như của một đứa trẻ. Cùng với tiếng nói ấy, âm thanh lách tách trợn cậu đã từng nghe trong khu rừng nhân tạo ở sân bay. Âm thanh lên đạn của một khẩu súng.

Cậu nhìn trừng trừng kẻ đang chuẩn bị bắn mình. Nhìn thẳng vào hai hốc mắt u tối. Không giống nhìn vào mắt một đồng loại, hay thậm chí mắt

một con thú. Chỉ là hai khoảng hở của một cỗ máy hoàn hảo, vô tri vô giác. Cậu vẫn không chớp mắt.

Đế giày to lớn nhấc lên, cách vùng mặt người nằm trên sàn chỉ gang tấc.

Mũi súng hướng thẳng vào đầu. Trên cò súng, ngón trở tái xanh thong thả siết lại.

Khoảng tối đổ sầm xuống cậu, cùng một tiếng nổ đanh và gọn. Mùi thuốc súng.

Ba giây... Năm giây...

Tiếng đập đều đều văng lên, rất gần, như một quả lắc đồng hồ.

Thời gian không dừng lại.

Âm thanh đều đều ấy vọng lên ngay trong lồng ngực Lâm.

Bóng tối kéo dần ra khỏi vùng mắt. Phía trên cậu, kè sát, gương mặt cô gái nhỏ. Lim đã ngã xuống, chắn cho cậu, khi viên đạn bay ra khỏi họng súng, kịp thời.

— Anh sẽ thắng! - Đôi môi nhợt nhạt mấp máy, gần như mỉm cười

Trong một nỗ lực kỳ dị, bất chấp vùng phổi bị xuyên thủng từ sau lưng và máu ộc ra ồ ạt, cô gái trúng đạn loạng choạng đứng dậy. Chàng trai trẻ vừa được cứu sống cũng bật dậy theo.

Sát thủ nâng súng ngang tầm mắt, thoáng lưỡng lự, chưa biết nên bắn ai trước.

Với nỗi tức giận điên cuồng, Lâm lao đến.

Ngón tay trên cò súng, một lần nữa, siết mạnh. Sượt qua vai Lâm, viên đạn găm thẳng vào tường. Cậu vẫn lao đến. Chỉ một cú bẻ ngoặt, cậu hát văng món vũ khí khỏi tay tên sát nhân. Khẩu súng rơi xuống. Thái lùi về sau, xô mạnh cô gái thương tích, khiến cô một lần nữa ngã khụy, đổ người xuống chiếc ba-lô của Lâm, lúc này dây khóa đã bật ra.

Lâm và trưởng nhóm tóm chặt lấy nhau, dồn nhau về phía chân tường.

Thái mạnh hơn. Không quá khó khăn, hấn làm chủ tình thế khi cả hai tay hấn vòng lên cổ con mồi, siết mạnh. Lâm cố đẩy đối thủ, nhưng không thể, bởi khoảng ngực đó răn đanh tựa mảng thép cứng. Mắt Lâm bắt đầu trợn ngược, lồi ra. Mọi tế bào trong máu gào thét đòi dưỡng khí. Các múi cơ trong cơ thể vặn xoắn, không theo điều khiển của trí óc. Toàn thân cậu

vật qua vật lại, như một con cá đang chết trên lưỡi câu. Hình ảnh Nhện Nước lơ mờ hiện ra. Lớp kính loang loáng của hồ cá tái hiện. Nhưng giờ đây, cậu đứng ở bên trong lớp kính tuyệt vọng ấy. Không đầu hàng, cậu cố đá chân. Đôi chân lơ lửng như bước trên băng chuyền không trọng lực. Một cú quẫy mạnh, chuẩn bị cho hơi thở cuối cùng.

Đúng khi ấy, vang lên một tiếng súng khác.

Gọng kìm kẹp quanh cổ Lâm đột nhiên nới lỏng.

Cậu gập đôi người, chỉ muốn gục xuống.

Nhưng đối thủ của cậu mới là kẻ gục xuống trước. Cú ngã úp mặt của hắn gây nên một âm thanh ghê rợn, lan truyền trên mặt sàn. Những ngón tay còn cựa khê, như găng tóm lấy đồ vật vô hình nào đó thêm vài giây, rồi mới thực sự chấp nhận sự bất động của cái chết.

Lâm lão đảo tiến về giữa phòng. Trong khi cậu và kẻ giết người giăng co, với chút tàn lực cuối cùng, Lâm đã lấy ra khẩu súng có gắn ống ngắm trong ba-lô của cậu. Mở khóa chốt. Lên đạn. Bằng các giác quan phi thường, cô nhắm bắn. Chính xác.

Nhưng giờ thì cô không còn sức để cầm món vũ khí nặng nề ấy nữa.

Cô gái nhỏ ngồi trên sàn, tựa vào chân ghế. Đôi kính nhảy dù nằm trong các ngón tay co quắp. Từ ngực cô, lưng cô, máu loang ra, ướt đẫm phần vải sáng màu của chiếc áo khoác chó khoang. Viên đạn xuyên qua phổi. Những bọt khí li ti trên bề mặt thứ chất lỏng đặc sánh. Lâm quỳ xuống cạnh bên, vòng tay ôm bạn, tìm cách nhắc cô lên. Lâm rùng mình. Mí mắt cô rung nhẹ dù cơ thể cô không còn cử động. Ghé sát tai cậu, cô thì thầm lời sau cùng. Rồi theo một làn hơi mỏng, sự sống từng thuộc về cô tan biến đi.

Lăn bánh qua những con đường nội đô không ngừng xuống dốc rồi lên dốc, chiếc xe in tên trường đại học như một con bọ bằng thép ánh màu turquoise len lỏi trong khu rừng mênh mông. Khu rừng của những tòa nhà chọc trời dày đặc. Nơi những vật thể kim loại bám đuôi nhau trong các lối đi chằng chịt đan xen. Nơi những sinh vật đóng khung trong trang phục đen

túa đi dày đặc khắp trên hè phố, biến mất vào những cái miệng hút sâu của các ga tàu điện ngầm, hay dồn lại khi chờ đèn xanh ở giao lộ nào đó. Mọi người đều mang vẻ mặt chăm chú nhưng trông rỗng. Phần lớn gắn chặt vào chiếc điện thoại, chìm vào mối liên hệ vô hình, nói vào không trung. Không ai giao tiếp với những kẻ đang hiện diện cạnh bên, dù chỉ là cái chạm nhẹ hay một ánh nhìn.

Trên chiếc ghế cạnh bên C/E, Lâm ngồi bất động. Nhãn cầu trong hốc mắt như hai khối băng đông cứng. Đã quá đủ cô độc để nhìn thêm cảnh tượng của ngàn vạn sự cô độc thân nhiên đang diễn ra ngoài kia.

Chiếc xe ra khỏi khu trung tâm sầm uất. Nữ tài xế áo đen hạ tốc độ khi tiến vào đường dẫn đi lên một cây cầu bắc qua vịnh biển. Những dây văng thép từ xa tựa bộ khung xương trắng bạc, lúc này hiện ra trong màn sương dày đặc với một dáng vẻ khác, của một con vật khổng lồ, ngậm giữ nguồn sức mạnh do chính con người trao cho nó. Bất kể lúc nào, nếu muốn, nó cũng có thể quấy đạp, làm đổ tung cánh rừng bê-tông dày đặc phủ kín hai bên bờ vịnh, biến hàng triệu những sinh vật nhỏ bé vẫn đang đi lại, hít thở, cười đùa, nói chuyện thành một đám bụi mờ xám tan biến vào khoảng không mênh mông.

Có gì an toàn? Có gì là bền vững trong thế giới đầy áp các bí mật này?

Bánh xe lăn qua các nhịp cầu, chốc chốc nảy lên theo nhịp đều đặn. Khe cửa phía bên Lâm bỗng hé mở. Tiếng gió xào xạc trong không khí. Có lẽ một cơn giông đang kéo tới cũng nên. Nhưng cũng có thể là trí tưởng tượng của cậu hoạt động qua mức. Cậu nhắm mắt, chối từ khung cảnh trùng điệp ngoạn mục, trở về với nỗi buồn sâu thẳm bên trong mình.

Thời gian không dừng lại...

Lời thì thầm sau cùng của Lim, khi cậu ôm cô trong tay.

Cậu chưa từng biết đến đau đớn nào như thế. Săn sàng và đương đầu luôn là mấu chốt cho sự sống sót. Nhưng những gì vài giờ trước diễn ra cậu vẫn không thể chấp nhận. Việc Lim không còn nữa đột nhiên khiến cậu nhận thức rõ tình trạng cô độc là thực tế vô cùng tàn bạo. Nó đóng sầm lại mọi thứ. Thậm chí, nó không làm cho cậu yếu đuối, mà tồi tệ hơn, là cảm giác lạc lõng và vô cùng một mình.

Người cầm lái với tay đồ sọng, dừng lại ở bản nhạc cũ của John Denver. Giai điệu thoát đầu vang lên hờ hững, rồi dần dần như một bàn tay nhẹ, áp lên vùng mặt người buồn khổ, thì thào rằng cậu cứ khóc, nếu muốn, vì vài giây phút yếu lòng khi mất đi người mình thương yêu không bao giờ là điều đáng bị cười chê.

Giữa các đoạn nhạc êm ả, nữ điều phối viên lên tiếng:

— Tôi biết cậu sẽ là người đi đến điểm cuối cùng, ngay ở lần gặp đầu tiên.

Lâm cựa nhẹ. cổ họng cậu bật ra âm thanh gần như một tiếng nấc.

— Cậu yếu đuối. Cậu lảm lạp. Cậu sợ hãi. Cậu yêu và được yêu. Cậu trở nên can đảm. Và cậu biết đau đớn. Cậu rất giống con người. Tôi tin, cậu là một con người.

Chàng trai trẻ ngồi im, chờ dẫn. Nữ tài xế tiếp tục:

— Tôi hiểu cậu đang cảm thấy thế nào khi người cậu yêu thương đã mất đi. Nhưng rồi cậu vẫn sẽ phải vượt qua nó. Và cậu không được quên rằng, trong cuộc chơi lớn, cậu đã là người chiến thắng.

— Người chiến thắng ư... - Lâm lẩm bẫm.

— Đừng oán giận hay mĩa mai. Cuộc chiến mà cậu đã và sẽ tiếp tục tham gia luôn như vậy. Nó lớn lao vì nó buộc cậu phải đối diện với chính mình, với các lựa chọn giữa sai và đúng, giữa mất và còn. Đôi khi thứ ta tưởng rằng tốt đẹp đáng tin lại cất giấu nguy hiểm. Và ngược lại. Có nhiều cách để người ta chạm tới đích đến. Tham vọng và tàn nhẫn như Thái. Hiểu biết và điềm đạm như Lim. Nhưng cuối cùng, cậu chiến thắng. Vì cậu hợp lý. Có thể những gì cậu đã thể hiện chưa hoàn hảo nhất, nhưng nó đúng nhất. Cậu là người duy nhất sống sót và giành phần quyết định cho vận mệnh của mình.

— Sống sót, trong khi những người từng ở cạnh bên mình phải chết!

— Những người ấy không chiến đấu hộ cậu. Họ chỉ làm những việc cần làm. Và thông qua những việc ấy, nhắc nhở cậu về sức mạnh mà cậu sở hữu. về ý nghĩa của vị trí ông chủ mà cậu giành được. Thời gian sắp tới đây, cậu bước vào một giai đoạn mới. Chứng tôi chấp nhận để cậu tồn tại độc lập, như mọi cá nhân khác trong xã hội. Năng lực cậu có. Quyền lực

chọn cậu có. Chỉ có điều, từ nay không ai mách bảo cho cậu nhiều nữa đâu, ngoài chính lương tri của cậu.

Lâm lặng thình, gật đầu. Cậu mở ba-lô, lấy khẩu súng gắn với kính ngắm, đặt vào ngăn hộp của xe.

— Hãy giữ lại kính ngắm. Nó được phép mang lên máy bay - Nữ điều phối viên nhắc - Còn khi cậu về đến nhà, người của chúng tôi sẽ chuyển cho cậu một khẩu súng tương tự. Cậu đã bước lên một thứ bậc mới trong Fatal Blow. Một vật để tự bảo vệ không bao giờ là vô ích.

— Không cần đâu. cả kính ngắm lẫn súng. Từ đây và về sau, nếu còn được sống, em sẽ làm tất cả, để không bao giờ phải đụng tay đến những đồ vật kiểu này.

C/E lái xe, theo đuổi dòng suy nghĩ lặng lẽ. Hồi lâu, chị ta mới nói thành lời:

— Tôi chưa từng gặp ai như cậu, ngay trong thế giới những người bình thường như tôi. Thời buổi này, hầu hết đều muốn biến thành kẻ khác. Quyền lực hơn. Nổi danh hơn. Giàu có hơn. Nhưng cậu thì luôn tranh đấu, để trở về với con người thật của chính mình.

Ô kính phía bên Lâm hạ xuống hẳn. Những đợt gió ùa vào cabin. Đám tóc lạnh buốt bay tung. Nhưng cậu vẫn hướng mặt ra ngoài, đón nhận bầu không khí mát mẻ, tinh sạch, theo những luồng gió mạnh mẽ từ đại dương thổi tới.

Một cú rẽ ngoặt khéo léo. Chiếc xe dừng lại trước cánh cửa dẫn vào bên trong sân bay. C/E nhảy xuống, mở cửa cho Lâm, nhắc cậu kiểm tra lại hộ chiếu và vé máy bay để làm thủ tục hải quan. Chàng trai trẻ sắp khoác ba-lô lên vai. C/E đưa cho cậu một gói nhỏ bọc giấy nâu:

— Cầm lấy. Lên máy bay rồi mở ra. Chúng ta sẽ còn gặp lại nhau, vào sang năm, khi cậu đến đây học đại học.

Cậu nhìn vào đôi mắt người phụ nữ trẻ. Cậu bỗng nhận ra mình đang giao tiếp với một con người. Cậu đã làm quen họ, có những thời khắc đồng hành, và giờ đây chia tay họ. Nhưng cậu biết, cậu luôn mong gặp lại những người này trong cuộc sống về sau. Bởi bên dưới vẻ ngoài lạnh lẽo của công việc, họ là những người kỷ luật và đầy hiểu biết.

Nữ điều phối viên chìa tay cho Lâm, chờ đợi một cái bắt tay. Tuy nhiên, cậu đã bước đến, vòng tay ôm C/E, tạm biệt bằng cái siết mạnh, vỗ lên lưng cậu, trong quyền hạn sau cùng, nữ điều phối viên thì thầm:

— Tôi tin cậu!

Cùng giai điệu mỏng mảnh của Mendelssohn cất lên từ chiếc máy quay đĩa dưới nhà, ánh nắng vàng dịu xuyên qua cửa sổ, chiếu vào căn phòng tầng hai. Trong vùng sáng của chiếc bàn học, lấy ra từ gói giấy nâu trong chuyến bay đêm qua, chiếc kính ám thuốc súng mà Lim để lại. Cạnh nó, quyển sổ xé giấy thủ công dán những bức ảnh nhỉnh hơn con tem, về chặng hành trình những ngày tháng qua mà C/E đã chụp và tặng lại chàng trai trẻ. Và ở tâm điểm của vùng sáng, chiếc hộp Peine Forte et Dure hai tầng, lúc này vẫn đóng kín.

Một giấc ngủ dài. Sức lực và sự tỉnh táo trở về với Lâm. Cậu vẫn nằm im. Như một cơ thể từ lòng biển sâu trôi lên mặt nước xanh, cậu xoải dài hai cánh tay trên gối, để cho âm thanh, ánh sáng và không khí ban mai thân thuộc thấm vào mình. Luôn là vậy, ấm áp và hạnh phúc vô bờ bến khi được về nhà.

Sau bữa điểm tâm và cuộc nói chuyện ngắn với ông bà ngoại về kế hoạch học hành sắp tới, Lâm trở lên phòng. Điện thoại trên bàn đồ chuông. Số máy lạ. Cậu trả lời. Giọng nói như vẳng đến từ một thế giới khác, của Mr. Q. Ông ta đề nghị một cuộc gặp, ở biệt thự không tên. "Cháu sẽ có mặt ở đây, trong nửa tiếng nữa!", Lâm nói vắn tắt.

Ngồi ở chiếc ghế Lim vẫn thường ngồi trong những ngày huấn luyện, nhưng người mặc trang phục đen hướng về cửa sổ. Cốc rượu vàng nhạt cầm trong tay thuộc về vùng nắng sáng, nhưng đôi vai ông ta vẫn ở trong khoảng tối và hơi so lên như nhiễm lạnh. Bước đến bên bàn, đứng sau lưng Mr. Q, chàng trai trẻ lên tiếng:

— Cháu đã đến.

— Ngồi xuống đi! – Người áo đen không ngoảnh lại. Giọng ông ta có vị của rượu.

Lâm ngồi vào chiếc ghế trước kia. Nhưng giờ đây, trong cậu là tâm thế khác, bình thản và sẵn sàng đón nhận. Cậu nhìn chủ nhân Fatal Blow từ phía sau, chợt nhận ra ông ta và nhân vật trong bức tranh Nhà gương treo trên bức tường phủ vải gai là một. Cũng khuôn đầu cân xứng ấy. Cũng mái tóc gọn ghẽ sẫm đen bên trên đôi vai rất thẳng ấy. Vậy nên, không cần Mr. Q ngoảnh lại, cậu vẫn có thể biết rõ đôi mắt ông ta lúc này thế nào. Bởi trong tranh, giữa đám tóc, đôi mắt hiện ra trầm mặc, thấu suốt thế giới hiện diện sau lưng chủ nhân, đồng thời phơi bày nỗi buồn thăm sâu, của một người không chỉ biết rõ về thế giới chung quanh, mà còn về chính mình, về những gì sẽ đến ở tương lai phía trước.

Trong khi Lâm chìm trong mạch suy nghĩ lặng thinh, Mr. Q bỗng hỏi:

— Cậu đang quan sát ta và nghĩ về phiên bản trên tường của Magritte?

— Đúng vậy, thưa ông.

— Cậu thích các hình ảnh và sự trùng hợp hình ảnh chứ? - Giọng nói nghiêm trang hơn la giễu cợt.

Lâm im lặng.

Cánh tay cầm cốc rượu đưa về phía luồng nắng, quan sát chút hơi rượu bốc lên dịu nhẹ, rồi mới đưa lên miệng uống từng ngụm nhỏ:

— Ta đang nghĩ về bức tranh Nhà gương mà cậu đang nhìn ngắm, rồi ta nghĩ về bức Thời gian bị chặn đứng. Những tác phẩm của Magritte thật lạ lùng. Không chỉ mình ta say mê chúng đâu, mà những đồng đội của ta như o hay p cũng nhìn ngắm chúng, nuôi dưỡng cảm hứng cho công trình nghiên cứu khó nhọc. Mỗi khi nhìn các bức tranh này, trong ta lại cồn lên niềm khát khao đắm mình trong thế giới của khoa học, của những cuộc du hành mà con người chưa từng gọi tên. Ngay như lúc này, ta vẫn mơ ước về một chuyến đi trong vận tốc của ánh sáng. Không gian trở nên phẳng đến vô tận. Phía sau quay lại thành phía trước. Và ta sẽ gặp lại những người từng là bạn bè đồng nghiệp của ta, gặp lại đứa trẻ gần như là con gái của ta. Những người mà thực tế là giờ đây ta không còn cơ hội gặp nữa...

— Ông hối tiếc, vì ông không thể lựa chọn lại, phải không?

Những giọt chất lỏng cuối cùng được uống cạn. Mr. Q xoay nhẹ chiếc cốc trong tay. Các dải vân sáng chờn vờn trên mặt bàn rộng ngăn cách giữa hai con người một gia một trẻ.

— Cuộc sống mỗi cá nhân từ khi sinh ra là cuộc chiến đấu, vật lộn với nỗi sợ hãi. Khoa học, suy cho cùng, là phép hoán dụ cô đặc của việc khám phá mà con người nhất định phải tiến hành. Khám phá để chống lại nỗi sợ trước những điều chưa biết. Nhóm nghiên cứu bọn ta ngày ấy chia sẻ ý tưởng, bắt tay vào dự án kéo dài hai mươi năm, thực hiện tiến trình tạo ra những phiên bản người sinh học. Có thể nói, các thử thách lớn nhất về kỹ thuật hay kinh phí bọn ta đều vượt qua. Cho đến khi vấp phải tranh cãi liên quan đến vấn đề đạo đức. Nhóm ba người không còn tìm được tiếng nói chung. Bọn ta buộc phải tách ra. Mỗi người theo đuổi một mục tiêu riêng trên cơ sở dự án đã có P chuyển hướng thiết kế robot điện tử, kiếm tiền nhiều và nhanh, O cùng vợ phát triển dược chất mới. Họ không che giấu cao vọng khai mở các tiềm năng bí mật của con người. Riêng ta theo đuổi một kế hoạch khác biệt. Trong khi hai cộng sự cũ chỉ nhìn thấy tiền hay niềm đam mê nghiên cứu thuần túy, ta nhìn vào những diễn biến mới mẻ đang xảy ra trong cấu trúc xã hội người. Công trình của nhóm bọn ta đã bắt đầu một loại hình mới của sự sống. Xét về lâu dài, cuộc chiến sắp xếp lại trật tự thế giới tất yếu xảy ra. Vậy nên, ta tập trung vào việc tìm kiếm, đào luyện nên những cá nhân giỏi nhất, vượt trội nhất. Một khi có được những cá nhân như thế, tức là ta nắm phần điều khiển thế giới này...

Lâm xoa những ngón tay lên mí mắt khô rát:

— Cháu có thể biết rõ hơn vấn đề đạo đức khiến bộ ba tan rã như ông vừa đề cập?

— Tất cả xoay quanh vài câu hỏi: Những sinh vật được chúng ta tạo nên là người hay không phải là người? cần phải ứng xử với các tạo vật mới ra sao? Trong khi ta và P cố gắng làm cho vấn đề trở nên giản đơn, O và vợ lại bám chặt vào khía cạnh nhân tính. Họ bắt đầu nhận ra những phiên bản người, một lẽ nào đó, cũng chính là người. Trong các tranh luận, cả hai không ngừng nhấn mạnh điều ám ảnh họ. Chính xác là gì nhỉ? À, họ gọi việc tạo ra phiên bản người, theo dõi sự phát triển, chứng kiến các tạo vật

ấy đau ốm hay chết đi là *peine forte et dure* - sự tra tấn khắc nghiệt và kéo dài với tinh thần họ. Đó là lý do lớn nhất khiến dự án hai mươi năm của bọn ta chưa thể đi tới hồi kết tốt đẹp.

Trong luồng nắng sáng càng lúc càng trở nên chói gắt bên ngoài cửa sổ, chàng trai trẻ mở căng mắt. Những mảnh sứ đứt gãy, bí hiểm giờ đây đã vào đúng vị trí của chúng, theo một trật tự chặt chẽ và rành mạch. Bức tranh khảm hiện hình. Đường nét. Hình khối. Những gương mặt. Những người đã mất. Những người còn sống sót. Những người tìm cách tự xoa nhòa đi. Những đồ vật, hình ảnh đã có lúc ngỡ chỉ lướt qua tình Cof. i i Tất cả không thể rõ ràng hơn. Và tất cả những điều ấy, khi nối kết vào nhau, cũng làm nguồn nhìn lại bức tranh ấy đau đớn nhiều hơn.

Mr. Q đột nhiên hạ giọng:

— Ta đã lựa chọn. Ta đã làm theo những gì ta chọn. Nhưng, cậu nói đúng. Dù toan tính chính xác đến đâu, vẫn có những điều làm ta hối tiếc.

— Vì giờ đây, ông nhận ra ông chỉ có một mình?

Mái đầu sau lưng gھế gật nhẹ:

— Ta gắn bó với con bé ta nhận bảo trợ nhiều hơn ta nghĩ. Ta không ngờ, cái chết của nó làm ta đau đến vậy. Ta đã nhận nuôi Lim khi nó vừa được mang ra khỏi phòng thí nghiệm, bé và yếu đến độ không biết khóc. Ta nhìn nó lớn lên, học hỏi, tiếp nhận những hành vi nếp nghĩ của con người. Khi nó vật lộn với sự thật về chính mình, khi nó giằng co trước những xúc cảm gắn bó với một con người khác, khi nó dần vật về thói ích kỷ hay lòng bao dung, ta như sống lại tuổi thanh xuân đẹp đẽ. Khi con bé tan biến, một phần thế giới của ta cũng tan biến theo. Và ta bỗng nhận ra ta đã bắt đầu già. Sự suy thoái đang khởi sự tiến trình của nó. Thời gian của ta chỉ còn trong hạn mức thấp. Tham vọng của ta, những thứ ta giành được ý nghĩa gì nếu ta không có một ai ở cạnh, chia sẻ, kế thừa những gì ta gây dựng nên.

— Cháu hiểu.

— Ta từng chia sẻ với O và P, về Fatal Blow. Trong cuộc đua ấy, người cuối cùng chiến thắng, bất kể người bình thương hay một phiên bản nhân tạo, sẽ là người kế thừa tất cả những gì nhóm chúng ta thiết lập nên. Dự án nghiên cứu sẽ được tiếp nối, theo một tinh thần mới, phù hợp với các chuẩn

mục đạo đức mới. Người được chọn từng dự kiến là Lim. Bọn ta đã tập trung cho con bé rất nhiều kiến thức và kỹ năng, tích hợp vào nó các thành quả nghiên cứu mới nhất, từ khi con bé còn là một trẻ nhỏ. Tuy nhiên sau này, khía cạnh thể chất cho thấy con bé không thích hợp. Bọn ta đổi hướng sang Thái. Một cá nhân hoàn hảo, cả về thể chất, trí óc, tinh thần và năng lực tồn tại. Tuy nhiên, cậu ta đã chuyển động theo chiều hướng không thể ngờ đến. Ta không phủ nhận mặt tích cực của bạo lực trong một vài trường hợp. Nhưng một khi vượt quá mức độ cho phép, cá nhân ấy chỉ là một kẻ hủy diệt. Di sản không thể trao cho một kẻ như vậy. Tên cậu nằm trong phương án cuối cùng, với ít kỳ vọng nhất. Thực tế là hồi đầu, cá nhân ta không tin cậu sẽ sống sót. Cậu có quá nhiều khuyết điểm của một người bình thường. Nhưng từng bước một, các thử thách khắc nghiệt cậu đã vượt qua. Và quan trọng nhất, cậu không trở thành một cỗ máy vô nhân tính. Cậu không tuân thủ luật chơi của bọn ta. Cậu là người đặt ra luật chơi. Đó là điều vượt lên trên mọi dự liệu của ta, O và P. Giờ thì bọn ta đã biết người được chọn.

Lâm đặt tay lên chiếc hộp Peine Forte et Dure cậu đã mang theo đến đây.

Mr. Q chậm rãi quay ghế lại. Ông ta lấy trong túi áo một viên thuốc, chiêu cùng chai nước trắng trên bàn. Trong luồng sáng ngược chiều, gương mặt, hốc hác hừng lên chút sinh khí. Đôi mắt với ánh nhìn nghiêm trang gần như tan khố hướng về Lâm:

— Cậu đã tìm ra thứ cần tìm bên trong chiếc hộp ấy?

Chàng trai gật nhẹ:

— Savant cất ở ngăn hộp bí mật. Cháu đã đi một hành trình rất xa, để nhận ra thứ mà mọi người tìm kiếm là thứ cháu được trao cho vào ngày sinh nhật.

Một nụ cười lơ mơ hiện trên gương mặt người đàn ông mặc trang phục đen.

— Không phải ông luôn tìm kiếm thứ này sao? - Lâm hỏi điềm đạm.

— Phải. Nhưng giờ đây nó không còn quan trọng với ta nữa.

— Không quan trọng ư, thưa ông?

— Ta không chối bỏ sự thật ta từng mơ về Savant. Ta đã thuyết phục O và vợ để ta sử dụng được chất khi nó còn chưa hoàn thiện. Ta đã có các viên kiến lớn. Ta đã giành được khá nhiều thành công. Nhưng vì chưa hoàn thiện, những viên thuốc thử nghiệm ấy cũng phá hủy sinh lực ta, làm não bộ ta trở mòn. Ta biết ta không còn sống lâu nữa. Nhưng ta không tiếc nuối. Những gì ta muốn trong cuộc đời này, ta đều đạt được. Ta đã phạm sai lầm, thì ta cũng phải trả giá cho sai lầm. Savant đúng nghĩa đã được tìm thấy. Được chất hoàn hảo. Nó là của cậu. Với những gì cậu đã thể hiện, bọn ta tin cậu sẽ biết chính xác khi nào thì sử dụng nó, và cho mục đích gì.

— Cháu hiểu. Cảm ơn vì đã tin cậu.

Lâm cầm chiếc hộp, đứng lên. Khi cậu chào và sắp bước qua cánh cửa sứ in những dây hoa chìm sâu, người đàn ông bỗng lên tiếng:

— Ta muốn biết một điều cuối cùng, vì sao cậu mang Savant đến đây?

Lâm nhìn thẳng vào đôi mắt rực lên tựa các đốm lửa than gần lụi tắt:

— Dù biết không còn cơ hội được nhìn thấy nữa, nhưng cháu vẫn ước giá như có thể đánh đổi những gì người khác sẵn lòng, để có lại điều với cháu là quý giá nhất.

— Lim?

— Vâng.

Lâm bước qua cánh cổng đỏ. Chiếc xe lớn lúc này đang chờ cậu bên cạnh vỉa hè. Chàng trai trẻ bất chợt dừng bước, nhìn lên ô cửa tầng hai. Trong ánh sáng ngày, những đóa hoa trắng trên khung cửa sổ phập phồng thở, phả vào khoảng không bao quanh từng cụm sương mù xanh dịu. Ngờ như trong lớp bụi sương nhẹ êm ấy, một đôi mắt trong suốt vô hình dõi theo.

Lâm lên xe đã mở cửa sẵn, ngồi vào vị trí ông chủ. Bình thản và thình lạng như khi xuất hiện, chiếc xe lăn bánh, hướng về phía những con đường tấp nập bên trong thành phố.

HẾT

★★★